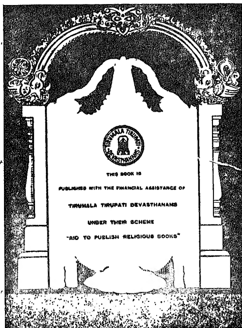
பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள்

பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார்

வேண்டுகோள்!

ஏனம்ஆய் நிலம்கீண்ட என்அபபனே! கண்ணா
எனறும் எனனை ஆளுடை
வான நாயகனே' மணிமா
ணிக்கச சுடரே!
தேன மாடபொழில் தணசிரீ வரமங்கலத்
தவரகை தொழஉறை
வான மாமலை யே'அடி
யேனதொழ வந்தருளே[1]

—நமமாழ்வார்

---

1. திருவாய் 5.7.6

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்

(இரண்டாம் பதிப்பு : ஆசிரியரின் பவள விழா வெளியீடு-1990)

ஆசிரியரின் மணிவிழா வெளியீடு-1977

'அருங்கலைக் கோன்' 'ஸ்ரீசடகோபன் பொன்னடி'
பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார்
எம் ஏ., பி எஸ்சி., எல்.டி., வித்துவான். பிஎச்.டி.,
முன்னாள் தமிழ்ப்பேராசிரியர்-துறைத்தலைவர்
திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி.
இந்நாள் : தகுநிலைப் பேராசிரியர் (கண்ணியப் பொறுப்பு)
தமிழ் இலக்கியத் துறை
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

விற்பனை உரிமை :
பாரி நிலையம்
184, பிரகாசம் சாலை
சென்னை—600 108

First Edition-March 1977
Second Edition-December, 1990

AD-13 (Plot No. 3354
Anna Nagar, Madras-600 040
Ph 6 21 15 83

விலை ரூ. 28-00

PAANDI NAATTUT—TIRUPPATIKAL

Venkatam Publications
AD 13 (Plot 3354)
ANNA NAGAR, MADRAS-600 040
Ph : 6 21 15 83

அச்சிட்டோர் ஸ்ரீகோமதி அச்சகம்
41, குரப்பமுதலி தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை—600005 தொலைபேசி எண் 844654

அன்புப் படையல்

நீண்டவன் குணத்தில் தோய்குரு கூரன்
நேயத்தோ டருள்கனிச் சாறும்
வேண்டிய தளிக்கும் வடமொழி தந்த
வித்தக நான்மறைத் தேனும்
ஈண்டியெஞ் ஞானறும் பாய்தலால் அமுதாம்
இதயத்தைப் பெறறிடு சீமத்
ஆண்டவன் பாத மலரினில் வணடாய்
அருளினைத் துய்க்க இந் நூலே.

அணிந்துரை

ஜஸ்டிஸ் பா ச கைலாசம்,
(உசச நீதிமனறம் புதுடில்லி.)

தணணார் தமிழளிக்கும தண்பாட்டி நாட்டின பதினெட்டு திவ்விய தேசங்களைத் தாம் சென்று தரிசித்த தோடு நில்வாமல் நம்மையும் தனனோடு கூடவே தம் அருமையான எழுத்தாற்றலால் அழைத்துச செனறு வைணவ தரிசனம் செய்துவைக்கினறார் பேராசிரியர் ந சுபபுரெட்டியார். திருக்கோட்டியூரிலே தொடங்குகினற இவரதம் பக்திப் பயணம் திருக்குறுங்குடியிலே போய் முடிவடைகினறது. இத்தனைத் திருப்பதிகளையும் இவரோடு தரிசிக்கினற நாம 'மறந்தும் புறநதொழா மாந்தராய்' மாறி விடுகினறோம.

'தேவகாரியம் செய்து வேதம் பயினறு வாழ்வோர்கள்' நிறைநத திருக்கோட்டியூரிலேயே நமக்கு எட்டெழுத்து உபதேசம ஆகிவிடுகினறது. 'புகல் ஒனறு இல்லா அடியேன உன அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' எனற சரணாகதி தத்துவம் தொடர்கினறது. 'சோராத காதல் பெருஞ் சுழிப்பால் தொல்லை மாலை ஒனறும் பாராது' அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடும பானமையினை நினைத்து நெகிழகினறோம். 'தான அறப் பெய்யும் காளமேகத்தைத்' திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே 'அறு கால் வரி வண்டு கள் ஆயிரம நாமம சொல்லிச சிறுகாலையிலே பாடும'

அருமையை அநுபவிக்கின்றோம். 'மாயனை—மனனு வடமதுரை மைந்தனை—தூய பெரு நீர் யமுனைத் துறைவனை—வாயினால் பாடி—மனத்தினால் சிந்தித்து— அறிவொன்று மில்லாத ஆயர்குலத்துப் பெண்களின்' நிலையிலிருந்து அநுபவித்த ஆண்டாளின் அருள் வெள்ளத்திலே கும்மாளம அடித்து விட்டு திருத்தண்காலூர் சென்று அப்பனைத் தரிசிக்கின்றோம்.

'இதுவோ திருநகரி ஈதோ பொருநை? இதுவோ பரம பதத்து எல்லை—இதுவோதான், வேதம் பகர்ந்திட்ட மெய்ப் பொருளின் உட் பொருளை, ஓதும் சடகோபன ஊர்' என்று நம்மை மறந்து ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே நின்று விடுகின்றோம். வானுற வளர்ந்து விளங்கிய தில்வியமான பேரொளியைக் கண்டு நம்மாழ்வாரைத் தெரிந்து கொண்டு தனது குருவாக ஏற்றுக் கொண்ட மதுரகவி பிறந்த மணணிலே— திருக்கோளூரிலே வைத்தமா நிதியைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். சிறுவர்களின் விளையாட்டின சுவையிலே ஈடுபட ஆசைப்பட்டு அங்கிருந்த பெரிய திருவடியை 'சற்றே நகர்ந்திடு, கருடா' என்று கூறிய மகர நெடுங்குழைக் காதனின் விளையாட்டு ஆசையை எணணி வியக்கின்றோம். 'குழகன்' என்றால் மகனாக இருக்கும் தனது மேன்மையினைப் பாராது சிறியாரோடும் கலந்து பழகுபவன என்று பொருள சொல்லும் பேராசிரியர் சுப்புரெட்டியார் நாம் அப் பொருளில் உணர்ந்து உருகி 'அவன' அழகையும அருளையும் பருகும வகையில் அப் பேரருளாளனின் பெருமையினைத்தையும் உணர்த்தி விடுகின்றார்.

கீதையின பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் பதினெட்டு யோகங்களைச் சொல்வது போல இவர்தம் பதினெட்டுக் கட்டுரைகளும் பலவேறு பக்தித் திருப்பதிகளின பெருமை களை விளக்குகின்றன. திருமந்திரத்தின பெருமையை— நலந்தரும் சொல்லை—பரத்துவம், வியூகம், விபவம்,

அந்தர்யாமித்துவம், அர்ச்சை என்ற எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளை—பக்தி, பிரபத்தி வழிகளை பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமியம ஆகிய வினைகளின தொகுதியை — எமபெருமானின திருமேனியாக வைணவ சித்தாந்தம் பேசும் சிதது அசித்துபற்றி—சகல வேத சாரத்தைத் தன னுளளேயே அடக்கி வைத்துள்ள முதல் பதமாகிய பிரணவம பற்றி மிகவும் எளிதிலே புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மிக அழகாக விளக்கியிருக்கும் நேர்த்தி உளளததைக் கவரகிறது எத்தனை முறை படித்தாலும் தெவிட்டாத அழகிய தீநதமிழ் உள்ளத்தின் ஆழத்திலே ஒரு குளுமையை ஏறபடுத்துகிறது. வைண நூல்களை எவ்வளவு ஆழமாகப் படித்திருக்கிறார் பேராசிரியர் சுபபுரெட்டியாா எனபது புரிகினறது. இது போல இன்னும் பல நூல்களை எழுதி மொழிக்கும் முதல்வனுக்கும தொண்டாற்றிய வணணமிருககு எம்பெருமான அருள் புரிய வேணடுகிறேன.

—ஐஸ்டிஸ் பா. ச. கைலாசம்

நூல் முகம்

விடங்கலந்து அமர்ந்த அரவணைத் துயின்று
விளங்கனிக்கு இளங்கன்று விசிறி
குடங்கலந்து ஆடி குரவைமுன் கோத்த
கூத்த, எம் அடிகள்தம் கோயில்
தடங்கடல் முகந்து விசும்பிடைப் பிளிற
தடவரைக் களிறுஎன்று முனிந்து
மடங்கல்நின்று அதிரும் மாலிருஞ் சோலை
வணங்குதும் வாமட நெஞ்சே![3]

— திருமங்கையாழ்வார்

சென்னைப் பல்கலைக் கழக விதி பி. எஸ். சி. எல். டி. பட்டங்களுடன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமையாசிரியராகப் பணி புரிந்த என்னை தமிழ் எம். ஏ. தேர்வு எழுத அனுமதிக்கவில்லை. இதனால் பத்தாண்டுகள் தாமதமாயிற்று எம். ஏ. பட்டம் பெற மீண்டும் பிஎச். டி பட்டத்திற்கு ஆராய்ச்சி செய்யப் பல்கலைக்கழக விதி குறுக்கிட்டது. தமிழகத்தைத் துறந்து ஆந்திரம் வந்தும் நிழல் தொடர்வது போல இங்கும் அதே விதி தடையாக இருந்தது நான்கு ஆண்டுகள் முயன்று ஏழுமலையான் திருவருளால், கருணையுள்ளம் கொண்ட துணைவேந்தர் திரு. எஸ். கோவிந்தராஜுலு அவர்களின் துணையால், சிறியேனது சிறுமதியால் இந்த விதியை வென்றேன் பதிவு பெறுவதற்கே பதினைந்து ஆண்டுகள் கடந்தன 1964 இல் பிஎச். டி பட்டத்திற்குப் பதிவு செய்து கொள்ள இசைவு வழங்கியது திருப்பதிப் பல்கலைக் கழகம். உலோகாயதப் பொருளை நீக்கி இறைவனையே பொருளாகக் கொண்ட 'நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை' ஆய்வுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டேன். திருவேங்கடவன் பல்கலைக்

3. பெரியதிருமொழி, ௯. 5. 6

கழகத்தில் வடமொழித்துறையைச் சார்ந்த கற்று உணர்ந்து அடங்கிய சான்றோராகிய துணைப் பேராசிரியர் டாக்டர் வி வரதாச்சாரியார் என் ஆய்வுக்கு வழித்துணையாக அமைந்தது ஏழுமலையான திருவுள்ளத்தாலேயாகும். ஐந்தாண்டுகள் ஆய்ந்து 1969 ல் பிஎச் டி. பட்டமும் பெற்றேன். இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் இப்படிக் கழிந்தன. சிறியேனே இப்பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையில் முதல் பிஎச். டி. பட்டம் பெற்றவன்.

ஐம்பது அகவைக்குமேல்தான் பிஎச். டி. பட்டம் வரும் என்பது உறுதியானதால் ஆய்வுக் காலத்தில் 'புண்ணியத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும்' குறிக்கோட் பொருளாகக் கொண்டு 'மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம்' இவற்றை முறையாக அடையப் பெறும் நோக்கத்துடன் திவ்விய தேச யாத்திரையைத் தொடங்கினேன். என் இளையமகன் திரு. இராம கிருஷ்ணனுடன் அவர் பாண்டி நாட்டு யாத்திரை 196ு செப்டம்பரில் தொடங்கியது பாண்டி நாட்டில் திருக்கோட்டியூர், திருமெய்யம், திருப்புல்லாணி, திருக்கூடல் (மதுரை), திருமோகூர், திருமாலிருஞ் சோலை சீவில்லிபுத்தூர், திருத்தண்கால்' என்ற திருப்பதிகளை யும்; சோழநாட்டில் திருவரங்கம், உறையூர் கரம்பனூர் (உத்தமர் கோயில), திருவெள்ளறை, அன்பில, திருப்பேர் நகர் (கோயிலடி) ஆகிய திருப்பதிகளையும் சேவிக்கும் பேறு பெற்றேன். அதன் பிறகு 1969ஜூன் திங்கள் என் துணைவி, மக்கள் இருவருடன் பாண்டிநாட்டில் ஏனைய திருப்பதிகளையும், மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் தரிசித்தேன். இந்தப் பயணத்தில்பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையும், மலை நாட்டுத் திருப்பதி திருப்பயணமும் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றன மலைநாட்டுத் திவ்வியதேச யாத்திரையின் அநுபவம் ''மலை நாட்டுத்திருப்பதிகள் என்ற தலைப்பில் 1971 மார்ச்சுத் திங்களிலும்; 'தொண்டை நடுநாட்டு யாத்திரையின் அநுபவம் ''தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள்'' என்ற தலைப்பில் 1973 ஆகஸ்டிலும நூல் வடிவங்கள் பெற்றன.

இப்போது பாண்டியநாட்டு திவ்விய தேச யாத்திரையில யான பெற்ற அநுபவம "பாணடி நாட்டுத் திருபபதிகள்" எனற பெயருடன நூல வடிவம பெறுகிறது ஏனைய இரணடு நூலகளையும் படித்த அனபர்கள் இதனையும அன்புடன வரவேறபர் என்ற நமபிககை எனறும எனபால உணடு

இந்த நூலிலுளள பதினெடடுக கடடுரைகளிலும ஆழ்வாரகளின பக்தியுணர்ச்சி, அவர்களின இறையநுபவம், அவர்கள அருளிய பாசுரஙகளின சொல்வளம, அவற்றில் அகபபொருள துறைகள அமைநத அருமைப்பாடு முதலியவற்றைக் காணலாம். என சிறிய உளளம ஆழவாரகளின திருபபாசுரங்களில் ஆழங்கால்பட்ட முறையைக கடடுரைகள் ஒருவாறு விளக்கும. இந்நூலைப்படிபபோரின உள்ளங்களையும பிணித்து, அத் திருப்பாசுரங்களைச சேவித்து அநுபவிக்கத் தூணடும கருவிகளாக அவை அமையுமாயின் அதனை யான பெற்ற பெரும பேறாகக் கருதி மகிழவேன

இந்த நூலிலுள்ள 3-எணணுள்ள கடடுரை இராமேசுவரம திருககோயில குட முழுக்கு மலரில் (5-2 1975) வெளிவந்தது. அதனை வெளியிட்ட மலராசிரியருக்கு என நனறி எனறும் உரியது.

பாணடிநாடடுத் திருபபதிகளில நவதிருபபதிகளை விரைநது நலமாகச சேவிப்பதற்கு திருநெல்வேலி எஸ, ஆர சுப்பிரமணிய பிள்ளைப பதிப்பகததார தமது சிறறுந்தை (Van) உதவி அருளினாரகள். இதனால கதிரவன கொடுமையாகக காயும சூன திங்களில எஙகள யாததிரை சிரமமின்றி நிறைவு பெறறது. இநத வசதிகள அளிதத மேற்படி பதிபபகததாருககும சிறபபாக அதன் அதிபர் திரு. S. சங்கர சுப்பிரமணிய பிளளை அவர்கட்கும என உளஙகனிநத நன்றியைத் தெரிவிததுககொள்ளுகினறேன.

இந்த நூலை யான எழுதி வெளியிடுவதற்கு இசைவு தந்த திருவேங்கடவன பல்கலைக் கழக ஆட்சிக் குழுவின ருக்கும (Syndicate) சிறப்பாகப் பல்கலைக் கழகத்தை இயக்கி வரும் அதன துணைவேந்தர் பேராசிரியர் கே. சச்சிதானநத மூர்த்தி அவர்கட்கும் என நனறி கலந்த வணக்கத்தைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றேன

காலதததிற்கேற்ற நூலகளை, சிறப்பாகப் பக்திப் பனுவல்களை, வெளியிடடுச சிறநத முறையில் தமிழ்ப் பணியாற்றி வருபவர்கள எஸ ஆர சுப்பிரமணியபிளளை பதிபபகத்தார். ஏற்கெனவே எனது 'மலைநாடடுத் திருப்பதிகள்', 'தொணடை நாட்டுத் திருப்பதிகள' என ற நூல்களை வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து இந்த நூலையும் மணமுவந்து ஏற்று வெளியிடடமைக்கு அவர்கட்கும், அவர்களது செனனைக் கிளையைச் சிறந்த முறையில் திறம்பட இயக்கிவரும அதன பொறுப்பாளர் கந்தன அடிமை திரு எஸ பி சணமுகமபிளளை அவர்கட்கும் என உளங்கனிநத நனறியைப் புலபபடுத்துகின்றேன

டிவ்லி உசசநீதி மனறத்து (Supreme Court) நீதிபதி திரு. பா ச கைலாசம அவர்களின அரிய நட்பினைப் பெறறது இறைவனது திருவருளாலாகும். பல்லாண்டுகள செ ன னை உயர்நீதிமனறத்தில் வழக்குரைஞராகப பணியாற்றிப் பெரும்புகழ் ஈட்டிய இவரை அரசு உயர்நீதி மனறத்து நீதிபதியாக்கியது பல ஆணடுகள் அப்பொறுப்பை வகித்துப் பணியாற்றித் தமது நேர்மையாலும திறமையாலும் 'சமன செய்து சீர்தூக்கும் கோல போல் அமைநது ஒருபால் கோடாமையாலும்' தலைமைநீதிபதியானார் ஓராண்டுக்குமேல அப்பொறுப்பிவ் பணியாற்றிப் புகழ மாலைகளைச சூடிய இவருக்கு டில்லி அரசு உச்ச நீதி மனறததில் நீதிபதிப் பதவியை வழங்கியது. இவருடைய அமைதி, அடக்கம், சீலம், பரிவு முதலிய அருங்குணங்கள் அறிஞரகளின கவனத்தைக் கவர்ந்தன, இவருக்குப் பெருமதிபபையும் நல்கின

இரையனபிலும மெய்ப்பொருள் கருத்துகளிலும் ஆழங்கால் பட்டு நிற்பவரும் 'பணபுடையார் பட்டுண்டு உலகம்' என்ற பொனமொழிக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்பவருமான இப் பெரியாரின அணிந்துரை இந் நூலின பெருமையை உயர்த்துகின்றது எனபது என திடமான நமபிக்கை. அணிந்துரை அருளிய பெரியாருககும் என் இதயம் நிறைந்த நனறி என்றும் உரியது

வைணவ உலகில் திருவரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆணடவன சுவாமிகளை அறியாதார் இலர். இராமாநுசர் காலத்தில் திருவரங்கத்திலிருந்த பகதி சூழ்நிலையை இனறு அத் திரு நகரில் நிலவுமபடிச் செய்தவர இவர் குருகூர்ச் சடகோபன அருளிச செயல்களின சாறறினை நானமறைகளின தேனுடன குழைத்து பக்த கோடிகட்கு அமுத தாரை போல் வழஙகி வரும் ஞானச செல்வர். நாடு முழுவதும் கால் நடையால் யாத்திரை செய்து சமய ஒளிபரப்பி வரும் சீலர். உபநிடத முனிவரபோல நமககெல்லாம காட்சி தரும் இப் பெரியார் பொனனார் திருவடிகளில இந் நூலை அன்புப படையலாக்குகின்றேன அனனாரது ஆசியால ஆழ்வார்களின அருளிச செயல்களிலும், ஆசாரியர்களின உரைகளிலும் எனககுத தெளிவும பகதியும் மேலும் மேலும் பெருகும் எனபது என திடமான நமபிக்கை

இந்த நூலை யான எழுதிவெளியிடுவதற்கு எனனுள்ளே தோனறாத துணையாக நினறு எனக்கு எலலா நலன களையும ஈந்து எனனை இயககி நனனெறிப் படுத்தும் திருவேங்கட முடையானை மனம மொழி மெய்களால் வாழத்தி இறைஞசி வணங்குகினறேன.

> ஏனறேன அடிமை; இழிநதேன பிறபபு இடும்பை;
> ஆனறேன அமரரககு அமராமை, ஆன்றேன—
> கடனநாடும மணநாடும் கைவிட்டு, மேலை
> இடம்நாடு காண, இனி [4] —திருமழிசையாழ்வார.

திருப்பதி
10-3-1977

ந. சுப்புரெட்டியார்.

4. நான. திருவந்—95.

உள்ளுறை

1. திருக்கோட்டியூர் எந்தை

'திருக்கோட்டியூர்' என்றாலே வைணவ பரமா சாரியரான இராமாநுசரின் பெருங்கருணை நினைவிற்கு வரும்; நல்லார் பொல்லார் என்று பாராது எல்லார் மாட்டும் கருணை கொண்டு கோயிலின் மதில்மேலிருந்து கொண்டு 'திருமந்திர தானத்தை'—திருமங்கையாழ்வார் எக்களிப்புடன் பாராட்டும் 'நலந் தரும் சொல்லை'—வாரி வழங்கிய மாமுனி அன்றோ இவர்? இந்தக் கருணைப் பெருஞ் செயலை நினைத்து,

''காரேய் கருணை இராமாநுசா!
இக்கடல் இடத்தில்
ஆரே அறிபவர் நின் அருளின்
தன்மை?''[1]

என்று திருவரங்கத்து அமுதனார் பாராட்டுகின்றதையும் நாம் அறிவோம். குருவும், சீடரின் செயலையும் தேர்த் தட்டிலிருந்து கொண்டு பலர் காதிலும் விழும்படியாகப் பார்த்தனுக்குக் கீதை அருளிய கருணைக் கடலின் செயலையும் ஒப்பிடுகின்றார். உடனே 'எம்பெருமானாரே!' என்று அழைத்து அவரைக் கட்டித் தழுவுகின்றார். ''பரம வைதிக சித்தாந்தம் என்னுடைய பெயர் பெற்றிருந்த வைணவ தரிசனம் இன்று முதல் 'எம்பெருமானார் தரிசனம்' என வழங்குவதாகுக!'' என்று ஆசியும் கூறுகின்றார் இங்ஙனம் 'தான் அறப் பெய்து மாயும் தடமுகில்' என்று வருணிக்கப்பெறும் இராமாநுசரின் செயற்கருஞ்

1. இராமா. நூற்-25

செயலை நினைந்த வண்ணம் திருக்கோட்டியூர் என்ற திவ்விய தேசத்தைச் சேவிக்க எண்ணுகின்றோம்.

தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டிலுள்ள பதினெட்டுத் திவ்விய தேசங்களுள் திருக்கோட்டியூரும் ஒன்று. இத் திருப்பதி இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் திருப்புத்தூர் வட்டத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூர். மானா மதுரை திருச்சி இருப்பூர்திப் பாதையில 'கல்லல்' என்ற நிலையத்தில் இறங்கி எட்டு மைல் மேற்கு நோக்கிச் சென்று இவ்வூரை அடையலாம், அல்லது சிவகங்கை யில் இறங்கி பேருந்து மூலம் வடக்கு நோக்கிப் பதினாறு மைல் பயணம் செய்து இவ்வூரைச் சேரலாம். மதுரை திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை காரைக்குடியிலிருந்து வருபவர்கள் திருப்புத்தூர் வந்து அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சிவகங்கை செல்லும் பேருந்தில் ஏறிச் சென்றும் இவ்வூருக்குப் போகலாம். நாம் காரைக்குடியிலிருந்து பேருந்து மூலம் திருப்புத்தூர் வழியாக இவ்வூருக்குப் பயண மாகின்றோம்.

பேருந்தில் செல்லும் பொழுதே 'திருக்கோட்டியூர்' என்ற பெயரைப் பற்றி நம் மனம் ஆராயத் தொடங்கி விடுகின்றது. முதலில் புராணக் கண் திறக்கின்றது. மணிமுத்தாற்றின் கரையிலுள்ள இந்தத் திருப்பதி முற்காலத்தில் கதம்ப முனிவரின் புண்ணிய ஆசிரம மாக இருந்தது. இரணியன் மூவுலகங்களையும் ஆட்சி செய்து தேவர்களை நைகின்றான். அவனை எப்படி ஒழிப்பது என்று தெரியாது திகைக்கின்றனர் தேவர்கள். கதம்ப முனிவர் உறையும் இத் திருத்தலத்தில் அரக்கன் எவனும் புக முடியாது என்ற சாபமிருந்ததால், மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் சூழ்ந்து ஆழ்ந்து யோசிக்க இவ்விடத்தைத் தேர்ந்து எடுத்து ஒன்று கூடுகின்றனர். திருமால் நரசிங்க அவதாரம் எடுத்துத் தன் வாளுகிரினால் இரணியனை வதைப்பது என்று முடிவு செய்கின்றனர். தேவர்கள் யாவரும் கோஷ்டியாகக்

(கூட்டமாகச்) சேர்ந்து ஆலோசனை செய்த இட மாதலின் இதனைக் 'கோட்டியூர்' எனறு வழங்குகினறனர். 'திரு' எனற அடையுடன் இவ்வூர் 'திருக்கோட்டியூர்' எனற திருநாமம் பெற்று வழங்கலாயிற்று என்பதாக அறிகினறோம். இக்காரணம்பற்றியே இத்தலத்தில் மும்மூர்த்திகளும் காட்சி அளிக்கின்றனர்.

பெயர்க்காரணம் காண்பதில் நம் யுக்தியும செயற் படுகினறது. 'திருக்கோட்டியூர்' என்பதைத் திருக்கு + ஓட்டி + ஊர் எனப்பிரித்து 'பிறவியில் செய்த வினை களை + நீக்கும் எம்பெருமான + கோயில் கொணடுள்ள தலம்' என்று நம் மனம் எண்ணிப் பொருள் காண்கின்றது. மேலும், 'கோட்டம் – கோயில்'; கோயிலையும் விமானத் தையும் கொண்ட ஊர்' எனறு பொருள் கொள்ளவும் முயல்கினறது. இனனும், 'கோஷடி + கூட்டம்; வித்துவான கள் கூட்டம் நிறைந்திருக்கும் ஊர்' எனறும் பொருள் காணவும் முற்படுகினறது.

பேருந்தில் வந்து கொண்டிருக்கும்போதே ஊரின நீர்வளம், நில வளத்தைக் கண்ணுறுகினறோம். ஊரின் நாற்புறமும் உள்ள எண்ணற்ற பாசனக் கண்மாய்கள் இவ்வளங்கட்குத் துணை செய்கினறன.

ஊரின் இயற்கைச்சூழல் ஆழ்வார் பாசுரங்களை நினைக்கத் தூண்டுகினறது. பெரியாழ்வார்,

> "சீதநீர் புடைசூழ்
> செழுங்கழனிபுடைத் திருக்கோட்டியூர்"[2]

> [சீதநீர்-குளிர்ந்தநீர்; புடைசூழ-சுற்றிலும்
> சூழப் பெற்ற; கழனி—வயல்.]

என்றும், திருமங்கையாழ்வார்,

2. பெரியாழ், திரு 4.4:11

''அணிபொழில
சேலகள பாயகழனித திருககோட்டியூர் ''[3]
[அணிபொழில் - அழகிய சோலைகள், சேல்கள-
மீன்கள்.]

எனறும் குறிப்பிட்டிருப்பதை எண்ணி மகிழ்கினறோம. ஆழவார்கள் பாசுரங்களில் காட்டப் பெற்றுள்ள இயற்கை வருணனையில நம மனம் ஆழஙகால படத் தொடங்குகினறது. திருக்கோட்டியூர் அருகிலுள்ள மணிமுத்தாற்றில் சில நீரப்பெருக்குகள் குதிரை தாவுமாப்போலத் தாலி தாலி ஓடுகின்றன.[4] அநதப பெருக்குகளில கொநதளிக்கினற அலைகள் சாமரைக கற்றை, சந்தனககட்டை முதலியவைகளை உந்தித் தளளி வருகினறன.[5] ஆறுகள் கால்வாய்களாகப் பிரிந்து கழனிகள் பாயும நிலையில் காட்சிகளை அற்புதமாக விளக்குவர பெரியாழ்வார. காலவாய் நீர்களில் இளமை பொருநதிய வாளை மீனகள ஆமைகளின முதுகின்மேல குதித்துககொணடும, நனமலர்களை உழக்கிக் கொண்டும களிபபுடன விளையாடுகினறன எனறு காட்டுவர்.[6] செந்தாமரை மலர்களையுடைய வயவகளில் திரளதிரளாகப் பரலியிருக்கினறன அனனப் பறவைகள் அவை ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானின திருச்சங்கின வெணமை நிறத்தை நினைவூட்டுகினறன.[7]

அடுத்து, ஆழ்வார் காட்டும் சோலைக் காட்சியில் நம் மனம ஈடுபடுகினறது. சோலைகளில வண்டுகள் விளையாடும் முல்லை, மலலிகை முதலிய மலர்களின நறுமணத்தை அளவிககொணடு மாருதம விசுகினறது எனறு காட்டுவர் திருமஙகையாழவார்.[8] இளவணடுகள் மணம் மிக்க செண்பக மலரையும மல்லிகை மலரையும் தழுவிய வணணம் நறுமணமுள்ள தேனில்

3. பெரி. திரு. 9 10: 10 6. பெரியாழ். திரு. 4.4:5
4. ஷை 9. 10. 1 7. ஷை 4. 4: 4.
5. ஷை 9. 10. 3 8 பெரி. திரு. 9. 10 : 2

வாய் வைத்துப் பருகிக் களிக்கும் என்று கூறி மகிழ்வர் சோலைகளிலுள்ள உயர்நத பலா மரஙகளில் வருக்கைப பலாப் பழங்களும், மாமரங்களில் தேமாங்கனிகளும், வாழைத்தோட்டங்களில் திரணட வாழைப்பழங்களும் நிறைநது அவற்றின மணமும நம மூக்கைத் துளைப்பது போன்ற உணர்ச்சியைப பெறுகினறோம சோலைகளில் நெருங்கிய கிளைகளில் தங்கியுள்ள குயில்கள் கண்ணபிரா னின சீர்மைகளைப பாடுவதாக உணர்ந்து மகிழ் கினறோம்.[9] இங்ஙனம் இயற்கைக் காட்சிகளில மனம் ஈடுபட்டுள்ளபோது நாம் ஏறியிருக்கும் பேருநது கோயிலுக்கு அருகில் வந்து நிற்கின்றது

ஊரினுள்ளும் நறுமணத்திற்குக் குறைவில்லை மலை முலலைப பூக்களின நறுமணத்தையும், சமநிலத்திலுள்ள கொடி மல்லிகையின இனிய மணத்தையும் முகநது கொண்டு வரும் தென்றல ஊரிலுள்ள வீதிகளிலும் 'கம்' என்று மணத்தைப் பரப்பி நிற்கின்றது.[10] இங்ஙனமே சீரும் சிறப்பும் மிக்க, செந்நெலார் வயலும வண்ணமாடங் களும் சூழந்த திருக்கோட்டியூரின மீது நம கண் வட்டத்தைச செலுத்துகினறோம். இப்பொழுது உள்ள ஊர் மிகவும சிறிய ஊரே ஆழ்வார் காலத்து ஊரை நாம் அவர பாசுரங்கள் மூலம காணகினறோம. புரூரவன என்னும் அரசன கங்கை நீராடத் தேரினமீதேறிச செல்லுங்கால கதமப முனிவரின ஆசிரமத்திறகருகில அவன இவரநது வந்த தேர் மேல் செல்ல இயலாதபடி தடுதது நிறுத்தப்பெற்றது. அரசன தேரினின்றும இறங்கிக் கதம்ப முனிவரை வணங்கினான பின அவர் விருப்பப்படி இத்தலத்தில் அந்தணர் குடியிருப்பை (அக்கிரகாரம) உண்டுபண்ணுவதாக வாக்களித்தான அங்ஙனமே, கங்கைக் கரையிலிருந்த ஆயிரத்து ஐந்நூறு பாகவதர்களை அழைத்துக் கொண்டு வநது நகர அமைத்து அவர்களைக் குடியேறச செய்தான் எனபது புராண வரலாறு.

---

9. பெரியாழ் திரு. 4 4 : 9 10. பெரி.திரு. 9 10 : 7

இங்ஙனம் நிறுவப்பெற்ற ஊரிலுள்ள வீடுகளின் சுவர்களில் நனனிற மணிகளும பச்சைக் கற்களும் ஒழுங்குபட இழைக்கப் பெற்றுள்ளதனால் அவை திணணைகளில் ஒளி வீசி நிறைறவாம 11 இநத வீடுகளில் வாழும் வைணவர்கள் பயனில சொல பாராட்டுவதில்லை; அவர்கள் நாடோறும வைணவர்கட்கும அடியார்கட்கும செல் விருந்தோமபி வருவிருந்து பாரத்திருக்கும் உத்தம சீலர்கள்; தவறாது நானமறை யோதிககொண்டு காலம் போக்குபவர்கள் இவரகளையும பெரியாழவார்,

''நாவகாரியம சொலவிலாதவர்
நாடொறும விருந தோம்புவார
தேவகாரியம செயது வேதம
பயினறு வாழ்திருக கோட்டியூர்''[12]

[நாவகாரியம்—நாவினால் சொலல வொண்ணாதவை.]

எனறு குறிப்பிடுவர். மேலும், அவர்கள் உடலாலும், பொருளாலும, உயிராலும் பாகவத கைங்கரியததை மேற்கொணடிருப்பவர்கள்; அவர்கள் முகமலர்ச்சிக்காக ஐநது மாபெரும் வேள்விகளை விடாது மேற்கொள்ளுப வர்கள்[13]. எமபெருமானுடைய திருககுணங்களில ஆழுஙகால் பட்டும, அவனுக்கு விழாவெடுத்தும் இரவு பகலெனறு ஓயாது ஆடியும பாடியும மகிழ்நது பொழுது போக்குபவர்கள்.[14]

உணவுப் பஞசமும் விலைவாசி உயர்வும் தலைவிரித்தாடும் இக் கால வணிகர்கள், செல்வர்கள் இவர்களின நடததையை நாம் நனகு அறிவோம். ஆழவார் காலத்துத் திருக்கோட்டியூரில் வாழ்நத மக்கள் வற்கட காலத்திலும் பொருள்களை மறைத்திடாது, பிரதிபலனை எதிர் பாராது,

---

11. பெரியாழ். திரு. 4. 4 : 3 13 ஷெ 4.4 :6
12. ஷெ 4. 4 : 1 14. ஷெ 4. 4 7

அதிதிகட்கு உணவளித்துப் புகழை ஈட்டிக் கொள்பவர்கள். இவர்களை,

''காசின வாயககரம விறகிலும
கரவாது மாறறிலி சோறிட்டு
தேச வாரத்தை படைக்கும
வணகையி னார்கள்''[15]

[காசின் வாய்—ஒரு காசுக்கு, கரம்—ஒரு பிடிநெல்; கரவாது—மறைக்காமல், மாறுஇலி—பிரதி பயனை எதிர்பாராது; தேச வார்த்தை–புகழ சொல்; வண்கை—வளளண்மை]

எனறு பாராடடிப் பேசி மகிழவர் ஆழ்வரர். வேறு இடங களில் இவரகளை ''ஏதமொன்றும் இலாத வணகையி னார்கள்''[16] எனறும, ''செற்றமொனறும இலாத கையி னார்கள்''[17] எனறும் குறிப்பிடுவதைக் காண்கினறோம்.

இங்ஙனம ஊரையும் ஊரிலுள்ள மக்களையும் சிந்தித்த வண்ணம் திருக்கோயிலை நோக்கி வரு கினறோம். கோயிலை நோக்கி நடநதுகொண்டே வருங்கால் நாறபுறமும நம கணணைச செலுத்துகினறோம். கோவிலுககு முனபுறம இருப்பது 'திருட் பாற்கடல்'; அதன வடகிழககில் நடுமணடபததுடன கூடிய தெபபக்குளம் நம கணணில படுகினறது. கோயிலின மேற்கே ஐயனார் சிவககஙகையும், வடககே காவடிககுளமும் உளளன. நெடுந்தூரம் வரை காணக்கூடிய திருக்கோபுரத்துடனும் திரு அட்டாங்க விமானத்துடனும் திருக்கோயில திகழ் வதைக காண்கினறோம். கோயில பெரிய கோயிலே. இதன் கீழ மேல் நீளம 472 அடி, தெனவடல் 270 அடி. கம்பீர மாக நிற்கும இராசகோபுரததின உயரம் 85 அடி. இதன

15 பெரியாழ். திரு 4 4 10
16. ஷ 4 4. 6
17. ஷ 4, 4; 2

அடிவாரம் கீழ்மேல் 40 அடி; தெனவடல் 50 அடி; திருவாசல 10 அடி கோயிலின முதனமையான பகுதி அட்டாங்க விமானமே இதன உயரம் 96 அடி. இதன உச்சியிலுள்ள தங்கக் கலசம் 5 அடி உயரமும் 6¾ அடி சுற்றளவும் உள்ளது தஞ்சைக கோபுரத்தின நிழல் எப்போதும தரையில் விழுவதில்லை எனபதை நாம் அறிவோம். அங்ஙனமே, இந்த விமானத்தின நிழலும் தரையில் விழுவதில்லை. மூலைககு இரண்டாக நானகு மூலைகளிலும எட்டு விமானங்கள் அமைந்திருத்தலினால இஃது அட்டாங்க விமானம் எனப்பெயர் பெற்றது. ஒன்றன மீது ஒன்றாக மூன்று தளங்களையுடைய இந்த விமானத்தின மேல்தளத்தில் திசைக்கொன்றாக எட்டுத் திசைகளிலும் எட்டு விமானங்கள இருப்பதைக் காண்கின்றோம் இரணியவதத்திற்கும பிறகு கதம்ப முனிவரின வேண்டுகோளுக்கிணங்க நான்முகன ஆணையினால் மயனும் விசுவகர்மாவும இவ்விமானத்தை நிர்மாணம் செய்தனர் எனபது புராண வரலாறு எட்டு விமானங்களும் திருமந்திரத்தின எட்டெழுத்துகள் போலவும், விமானத்தின மூன்று தளங்களும திருமந்திரத்தின மூன்று பதங்கள் (ஓம் + நமோ + நாராயணாய) போலவும், மூன்றெழுத்துக்களுடன் கூடிய (ஓம் = அ + உ + ம) பிரணவம போலவும அமைந்திருப்பதாக ஐதிகம

இராசகோபுரத்தைக் கடந்து முதல் தளத்திற்கு வருகின்றோம். முதல தளத்தின முன மண்டபம 'திருமாமணி மண்டபம்' என்ற திருநாமமுடையது; கண் கவர் வனப்புடையது. திருக்கோபுர வாயிலைக் கடந்து இந்த மணி மண்டபத்தை அடைந்ததும் முதலில் நமக்குக் காட்சி அளிப்பவர் சரபேசுவரர் கோலத்திலிருக்கும சிவபெருமான். ஒரு சிறு கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிறார் இவர். இவர் சுயம்பு மூர்த்தி தாமே முளைத்தெழுந்தவர். இரண்டு துண்டாக வெட்டப்பெற்ற நிலையில காட்சி தருகின்றார். திருமால் நரசிங்கராக வந்தபோது

சிவபெருமான சரபேசராக வந்ததாகக் கூறும் புராண வரலாற்றை விளக்குவதாக அமைந்ததே இம்மூர்த்தி போலும். இவரை வலம் வந்த பிறகுதான கோயிலின மணி மண்டபத்தில் நுழைகின்றோம். அங்கே நம் கணமுன் சேவை சாதிப்பவர் காளிங்கன்மீது நடனம் புரியும் கணணன. இதே மண்டபத்தில் சநதான கிருட்டிணனும் காட்சி தருகின்றார். இந்த மணிமணடபத்தின தென புறத்தில நரசிங்க மூர்த்தியின சந்நிதியும், வடபுறத்தில் இராமபிரான சந்நிதியும உள்ளன. நரசிங்கரின (தெற்காழ் வான) திருமுனபுதான திருக்கோட்டியூர் நமபி இராமா நுசருக்குத் திருமந்திரத்தின பொருளை உபதேசித்ததாக வரலாறு. அந்த உணமையை விளக்குவதுபோல் தெற் காழ்வான் சந்நிதிககு முனனால் இராமாநுசரும் திருக் கோட்டியூர் நம்பிகளும் குருசீடர் பாவனையில் எதி ரெதிராக எழுந்தருளியுள்ளனர் இவர்களை யெலலாம் சேவித்துக்கொணடு முதல தளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான சநநிதிக்கு வருகினறோம.

இங்கு எழுநதருளியிருக்கும எம்பெருமான திருப் பாற்கடல நாதன; இவர் சயனத் திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார். இவர் பள்ளி கொண்டிருக்கும பாற்கடல் வெண்மை நிறமுடையது. அதனமீது இவருககுப் படுக்கை யாக இருக்கும ஐந்துதலைஅநநதன் தங்க நிறமுடையவன். அரவணையின்மீது அறிதுயில கொணடிருப்பவர் நீலமணி போனறவர். இவர் தேவர்களின நடுவிலிருந்ததால் 'ஸநித நாராயணன' எனற திருநாமத்தால் வழங்கப் பெறுபவர். அநநதனமீது சயனித்திருப்பதால் இவரைப் பெரியாழவார் 'உரக மெலலணையான்'[18] எனறு மங்களா சாசனம் செய்கின்றார். இந்தப் பாசுரத்தைக் காணபோம்.

18. வடமொழியில் 'பன்னக மிருது சர்ப்ப சாயி' என வழங்கப் பெறுவர்.

உரக மெல்லணை யான கையிலுறை
சங்கம்போல மடவன்னங்கள்
நிரைகணம்பரந் தேறும்செங்கம
லவயல் திருக்கோட்டியூர்
"நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழை
யாதமானிட சாதியர்
பருகுநீரும் உடுக்குங்கூறையும்
பாவஞ்செய்தன தாங்கொலோ"[19]

[உரகம்—பாம்பு; நிரைகணம் — திரளான கூட்டம்; பரந்து - பரவி; நரகநாசன—எம்பெருமான்; கூறை—ஆடை]

என்பது பாசுரம். இந்தச் சந்நிதியில் எம்பெருமானைச் சேவிக்கின்றோம். பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரம் நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது

"இன்றா அறிகின்றேன் அல்லேன் இருநிலத்தைச்
சென்றாங்கு அளந்த திருவடியை,—அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி எந்தை திறம்"[20]

[இருநிலம்—அகன்ற நிலம், ஆங்குசென்று—அங்கங்கே பரவி, அன்று—முன்பு; கருக்கோட்டியுள் —கருப்பத்தில், திறம்—தன்மை]

என்ற பாசுரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஓதி உளங் கரைகின்றோம் 'சென்றாங்கு திருவடியை' என்பதற்கு 'அவன் அளக்கிறவிடத்திலே பூமி செவ்வற்றதோ? பூமி கிடந்த விடமெல்லாம் தானே சென்று அளந்தானித் தனையன்றோ' என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையினையும் அநுபவிக்கின்றோம் குருக்கத்தி மலரிலே திருவவதரித்த இந்த ஆழ்வாருக்குக் 'கருப்பவாசம்'

19. பெரியாழ் திரு 4. 4: 4 20. இரண். திருவந் 87.

இல்லையே; அங்ஙனமிருக்க 'கருககோட்டியுள் கிடந்து' என்ற கருத்துதான யாது? எனற வினா எழுகினறது. 'நான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் வந்து தோன்று வதற்கு முனனமே எம்பெருமானுடைய கருணைக்குப் பாத்திரமானவன' எனறு சொல்ல வேண்டும எனபதே ஆழ்வாரின கருத்தாகும் எனக.

அடுத்து, திருமழிசை பிரான் அருளிய பாசுரம் நினை விற்கு வருகினறது.

''குறிபெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானை ஏதத
குறிபபெனக்கு நன்மை பயக்க—வெறுபபனோ
வேஙகடத்து மேயானை மெயவினைநோய் எயதாமல
தான்கடத்தும தனமையான தான ''[21]

[குறிப்பு—ஆசை (முதல்), ஏத்த—துதித்த; குறிப்பு—களிப்பு, மகிழசசி, வினை—கருமம், நோய்—வியாதி கடததும் போக்கும்.]

எனற பாசுரத்தைப் பாடிப் பரவி பக்தி வெள்ளத்தில் ஆழ்கினறோம்.

இங்ஙனம் மூலவரை வணங்கிய பிறகு உற்சவர்—திருவிழா நாயகர்—சௌமிய நாராயணனமீதும் நம கலனம செல்லுகினறது. இவருக்கு 'மாதவன' எனற திருநாமமும உணடு திருமங்கையாழ்வார் இவரை 'திருமாமகடகு இனியான'[22] 'குலமாமகட்கு இனியான'[23] 'நிலமாமகட்கு இனியான'[24] எனறும், 'வெள்ளியான கரியான மணிநிற வண்ணன'[25] என றும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். எமபெருமான்

21. நான திருவந்-34
22. பெரி. திரு. 9.10:21. திருமாமகள்-பெரியபிராட்டியார்.
23. ஷ 9 10:4 குலமாமகள்-நப்பினனைப்பிராட்டியார்.
24. ஷ 9.10.7 நிலமாமகள-பூமிப் பிராட்டியார்.
25. ஷ 9.10: 3.

ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தை மேற்கொள்வன என்பது சாத்திரப பிரமாணம். அவன கிருத யுகத்தில உள்ளவரகள் சத்துவ குணம நிறைந்தவர்களாகவும தூய்மையான நிறத்தை உ-கக்குமவரகளாகவும இருப்பதால அவரகடகாகப் பாலபோனற வெண்ணிறததைக் கொளவன எமபெருமான, அநநிறமே 'வெளளியான' எனறு அநுசந்திக்கப் பெற்றது. கலியுகத்தில எந்தநிறங் கொண்டாலும ஈடுபடுவாரினமையால் இயறகையான கரிய நிறததைக் கொள்வன, அந்த நிறமே 'கரியான்' எனப்பட்டது. துவாபரயுகத்தில் எமபெருமான பசுமை நிறம் கொளவானாகையால் அந்த நிறத்தை 'மணிநிறவணணன' எனறு அநுசந்தித்தார் ஆழவார இங்ஙனம் நாம் சிந்தித்த நிலையில் நம கவனம் திருமஞ்சனமூர்த்தியினமீது (தீர்த்தபேரர்) செலலுகினறது. இவரையே திருமங்கையாழ்வார் 'தேவதேவபிரான்'[26] எனறு பாடியுளளார். நித்திய உறசவரை நம் கண் தேடுகினறது. இவரைப் பெரியாழவார் 'குளிநதுறைகின்ற கோவிந்தன்'[27] எனறு மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். நரகாரசன்[28] எனறு இந்த ஆழவாரால் மங்களாசாசனம செய்யப்பெறறவரே பவிபேரர் (வேள்வி மூர்த்தி). இவர்களையெல்லாம் தனித்தனியே சேவிக்கினறோம். இந்தப் பஞ்ச பேரருடன காளிங்க நடனம் புரியும் கணணனும், ஊஞசலில் சநதானகிருட்டிணனும எழுநதருளியுள்ளனர் இங்குத் தெற்குப்புறத்தில் கதமப முனிவரும், மேற்கே நானமுகனும வெள்ளைத்தாமரை நாயகியும், தேவர்களும், வடக்கே மதுகைடவர்களும் தேவேநதிரனும பூருர்வ சக்கரவர்த்தியும் இருப்பதைக் காணகினறோம். கதம்பமுனிவர் 'உரகமெலலணையானை' வழிபட்டு வருங்கால இநதிரன, 'வெள்ளியான கரியான்' எனறு வழங்கப்பெறும் உற்சவரின திருமேனியை மூனறு

26. பெரியாழ் திரு. 9. 10 : 9.
27. ஷை 4. 4 : 8. 28 ஷை 4 4: 4

பிராட்டிமார் திருமேனிகளுடன் தேவலோகத்தினின்றும் கொணர்ந்து எழுந்தருளப் பண்ணி மாமுனிவரிடம் அளித்ததாகப் புராணவரலாறு இந்தச் சந்நிதியில் தீர்த்தம் திருத்துழாய் பெற்றுச் சடகோபம் சாதிக்கப் பெற்றதும் தாயார் சந்நிதிக்குப் போகச் சித்தமாகின்றோம்.

விமானத்திற்குத் தெற்கிலிருப்பது தாயார் சந்நிதி; திருமாமகள் நாச்சியார் என்ற திருநாமமுடைய இவரையும் வடபுறத்தில தனிக் கோயில் கொண்டுள்ள ஆண்டாளையும் சேவித்து நடுத்தளத்திற்குச் செல்லுகின்றோம்.

நடுத்தளத்தில இருப்பவர் 'நின்ற நாராயணன்', இவர் பெரிய பிராட்டியாருடனும் பூமிப்பிராட்டியாருடனும் சேவை சாதிக்கின்றார். இப்பெருமான 'நின்ற நம்பி' என்றும் 'உபேந்திரன்' என்றும் திருநாமம் பெற்றிருப்பவர். இந்தத் தளம் இந்திரலோகம் இங்கு ஏழுமுனிவர்களும் தேவர்களும ஓவியங்களில் தீட்டப்பெற்றுள்ளனர். இந்த எம்பெருமானை திருவடிகளைப் பெற்று வெளியில் வருகின்றோம். இந்தத் தளம உட்சுற்று, வெளிச்சுற்றுகளுடனும் நான்கு புற வாயிலோடும் விளங்குவதைக் காண்கின்றோம். அனறியும், இங்கு மூலைக்கு இரண்டாக உள்ள எட்டு விமானங்களின உட்கூட்டையும பார்க்கின்றோம்.

அடுத்து, மேலதளத்திற்கு வருகின்றோம் இது 'பரமபதம்' என்ற திருநாமம பெறும் இங்கு, பெரிய பிராட்டியார் பூமிப்பிராட்டியார் இருபுறமும் இருக்கும் நிலையில் பரமபதநாதன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். மூன்றுபுறச் சுவர்களிலும் நித்திய சூரிகள், முக்தர்கள், ஆழ்வார்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள், திருப்பாற்கடல, மணிமுத்தா நதி, பத்து அவதாரங்கள் இவற்றின் ஓவியங்கள் வரையப் பெற்றுள்ளன. இத்தளத்தின் முன்வாசலில் இத்தலத்தில் உடல்

நீப்பவரின ஆனமா முக்தியடையும் நிலைகள் விரிவாக ஓவியங்களால் விளக்கபபெற்றுள்ளன. இவற்றையெலலாம் கண்டு களித்த வணணம எம்பெருமானைச் சேவித்துத் திரும்புகினறோம.

பரமபத வாயிலின வெளிசசுற்றில் வடபுறத் தில நரசிங்கமூரத்தி இரணியனுடன போரிடும் கோல மும, போரிடடுக் கொலலும் கோலமும ஆக இரண்டு கோர உருவங்கள் உள்ளன. அவை கணடவர் நெஞசம் திடுக்கிடச செய்யும தனமையன. இவற்றில் முறகாலத்தில் போரிடும் மூர்த்தி முதல தளத்திலுள்ள நரசிம்மன சந்நிதியிலும், சங்காரமூர்த்தி இராமபிரான சந்நிதியிலும் வைக்கபபெறறிருநதன எனறும், அவற்றின பயங்கர உருவங்களைக் கணடு மக்கள் அஞசவே அவை ஈண்டுக் கொணர்ந்து வைக்கப் பெற்றுள்ளன எனறும அறிகின றோம். இவற்றையெல்லாம பார்த்துக் கொண்டு திருமபு கினறோம.

இத்தலத்து எம்பெருமானைப் பெரியாழ்வார்[29] திருமங்கையாழ்வார்[30], பூதத்தாழ்வார்[31], பேயாழ்வார்[32], திருமழிசைபிரான[33] எனற ஐந்து ஆழ்வார்கள் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர்

இறுதியாக உரகமெல்லணையானை வணங்கி விடை பெறுங்கால் திவ்விய கவியின பாடல நம் சிந்தையில் எழுகினறது.

---

29. பெரியாழ். திரு. 1. 1; 2. 6: 2; 4. 4.
30 பெரி. திரு. 7. 1: 3; 9. 10;30 1: 9
31 இரண். திருவந். 46, 87.
32. மூன. திருவந். 62.
33. நான். திருவந 34,

''வான்பார்க்கும் பைங்கூழ்போல் வாளா வுன்தருளே
யான்பார்க்க நீபார்த்து இரங்கினாய் — தேன்பாரப்பின்
ஓசைத் திருக்கோட்டி ஊரானே இன்னமும்என்
ஆசைத் திருக்கோட்டி ஆள்''[34]

]பைங்கூழ்—பசிய பயிர், வாளா — எப்போதும்; ஆசை திருக்கு— உலகப்பற்றாகிய மாறுபாடு; ஓட்டி— போக்கி, ஆள்—ஆட்கொள்வாய்]

என்ற பாசுரத்தைமிடற்றொலி கொண்டு சேவித்து எம்பெரு மானிடம் பிரியாவிடை பெறுகின்றோம்.

இறுதியாகக் கோயிலின் முன்புறவாயிலினுள் இருக்கும் ஏகாதசிக் கொட்டகையில் வந்து அமர்கின்றோம் அண்மைக் காலத்தில் பக்திச்செல்வர் திரு வயி. கரு. சௌமிய மூர்த்தி தொண்டைமான் (இலங்கை நாடாளு மன்ற உறுப்பினர்) என்ற அன்பரால் ரூ 10000-செலவில் அட்டாங்க விமானம் பழுது பார்த்துப் புதுப்பித்து வண்ணம் தீட்டப்பெற்றதையும், ரூ. 10000 செலவில் கோயில் முழுவதும் மின் விளக்குகள் போடப்பெற்றதையும் அறிந்து மகிழ்கின்றோம். அண்மையிலேயே ஏகாதசிக் கொட்டகையும் திறம்படக் கட்டப்பெற்றுள்ளது. இக் கொட்டகைக்குத் தென்புறம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிகட்கும் அவர் மாணவர் இராமாநுசருக்கும் தனித்தனிக் கோயில்கள் இருப்பதையும் காண்கின்றோம்.

வேறு செய்திகள்: இக்கோயில் ஆட்சியை வழி வழியாகத் தெய்வபக்தியில் சிறந்து விளங்கும் சிவ கங்கை மன்னர்கள் மேற்கொண்டுவருகின்றனர். அவர் களே வழிவழிவரும் அறநிலையப் பாதுகாப்பாளர்கள். மெய்யன்பர்கள் பலரால் ஏற்று நடத்தப்பெறும் திருப்பணி களும், கட்டளைகளும், விழாக்களும் உள்ளன. நாடோறும்

---

34. நூற். திருப் அந் 42

ஆறுகால பூசை நடைபெறுகின்றது. கோயிலுக்கென மானிய நிலங்களும் இதர சொத்துக்களும் உள்ளன.

சங்க நூலாகிய நற்றிணையில் 21 ஆம் பாடலைப் பாடிய புலவர் கோட்டியூர் நல்லந்தையார் எனபவர் இவ் வூரைச் சார்ந்தவரே என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இத்தலத்தில் வடமொழி தென்மொழிப் புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்ததாக அறிகின்றோம். கவிஞர் சுப்பராயர் என்ற மாத்துவ அந்தணர் 'திருக்கோட்டியூர் பிள்ளைத் தமிழ்' என்ற நூலையும், பெருங் கருணை சதாவதானம் முத்தழகா அய்யங்கார் என்ற புலவர் 'திருக்கோட்டியூர்க் கலம்பகம்' என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளதாக அறிகின் றோம் மேலும் பராசரபட்டர் ஆண்டாள்மீது அருளியுள்ள 'நீளாதுங்க'[35] என்று தொடங்கும் வடமொழிச்சுலோகம் இவ்வூரில இயற்றப்பெற்றதாகவும் அறிகின்றோம். இந்த அறிஞர் சௌமிய நாராயணன்மீது 'கோஷ்டீஸ்தவம்' என்ற வடமொழி நூலையும் இயற்றியுள்ளார் என்றும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

பல பெரியோர்கள் இவ்வூருடன் தொடர்பு கொண் டிருந்ததாக அறியக் கிடக்கின்றது. பெரியாழ்வார் வாழ் வுடன் இத்திவ்விய தேசம் நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஸ்ரீ வல்லபனது புரோகிதராகவும் பரமபாகவதராகவும் இருந்த செல்வநம்பி அத்திவ்விய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்.

''அல்வழக்கு ஒன்றுமில்லா
அணிகோட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலே திருமாலேநானும்
உனக்குப் பழஅடியேன்''[36]

---

35. திருப்பாவை தனியனாகத் திகழ்வது இதுவே.
36. திருப்பல். 10

[அல்வழக்கு—அநியாயங்கள்; அணி—அழகிய கோட்டியர்கோன—கோட்டியூர் மககள் தலைவன; அபிமானதுங்கன—அபிமானத்தில் சிறந்தவன; செல்வன்—செல்வநம்பி]

என்ற திருப்பல்லாண்டுப் பாசுரப்பகுதி இதனை வலி யுறுத்துகிறது. பெரியாழ்வாரும் செல்வநம்பியும ஒரு ஸ்ரீஜயநதி நாளனறு சௌமிய நாராயணமூர்த்தியைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்தத் திருமேனி கண்ணன பிறந்த அவதார காலத்தையே நினைவுறுத்தி முதலாவது ஸ்ரீஜயந்தியையே கொண்டாடத் தூண்டி விட்டது. அத்திருக்கோயில் நந்தகோபன்மாளிகையாகவும், திருக்கோட்டியூர் கோகுலம என்ற ஆயர்பாடியாகவும் மாறிவிட்டன அந்த அநுபவம்,

''வணண மாடஙகள சூழதிருக் கோட்டியூா
கணணன் கேசவன் நமபி பிறநதினில
எணணெய் சுணணம எதிரெதிா் தூவிடக
கணணன் முறறம கலந்தளறு ஆயிறறே ''[37]

என்ற தொடக்கமான பல பாசுரங்களாகப் பரிணமித்த வரலாற்றை நாம அறிவோம. இத்திவ்விய தேசத்து வைணவ அடியார்களையும நினைந்து பெரியாழவார் பாடியுள்ளார் 'பிளளைத் தமிழ்' என்ற பிற்கால இலக்கியத் தின வித்து முதனமுதலில இவ்வூரிலேயே இடப்பெற்றது என்ற உணமையையும் அறிகின்றோம.

இராமாநுசர் திருமந்திரத்தின பொருளைத் திருக் கோட்டியூர் நமபியிடமிருந்து அறிந்தது இந்த ஊரிலேயே என்பதை முனனரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். மூன்றாவது மந்திரமாகிய சரமசுலோகத்தையும அதன் உட்பொருளை யும் சினனாட்கழித்து இராமாநுசருக்கு எடுத்துரைத்தார்

37. பெரியாழ். திரு. 1.1:1

நம்பிகள் வைணவர்கட்குக் கண்ணனைய இரண்டு மந்திரங்களையும் உபதேசம் செய்து இராமாநுசருக்கு ஆசாரியர் ஆனார்

திருக்கோட்டியூரில்அக்காலத்தில வாழ்ந்தஅடியார்களுள் தலைசிறந்து தொண்டருள் தொண்டராக விளங்கியவர் செல்வநம்பி என்ற பெரியார். உரக மெல்லணையானுக்கு இவர் மிக அணுக்கராயிருந்து அந்தரங்கக் கைங்கரியம் புரிந்து வந்தார் என்று அறிகின்றோம். பலனைக் கருதாது பணிபுரிவது இவருடைய சிறப்பு. திருக்கோட்டியூர் செங்கணமால தானே இவரைச் சேவகங் கொண்டாராம். செல்வநம்பியின் வாழ்க்கைத் துணைவியான நங்கையார் கணவனின் கருத்தறிந்து ஒழுகும் கற்புமிக்க உத்தமி. எட்டாம்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழியை ஓதுபவர்கள்,

"நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்பவர்
கொண்ட பெண்டிர் மக்களே"[38]

என்று பலனைக் கூறுவர் நம்மாழ்வார் இவ்விடத்தில் ஈட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் இதிகாசம் இந்த உத்தமியைப் பற்றியதாகும். திருவனந்தபுரத்திற்குப் பெருந் திரளாகச் சென்று கொண்டிருந்த பாகவதர்கள் வழியில் திருக் கோட்டியூரில் செல்வநம்பியின் இல்லத்தில் சென்று சேர, அப்போது கணவர் வெளியே சென்றிருந்தாராம் விருந் தோம்பலில் தலைசிறந்தவர் நம்பி, அதற்கு உறுதுணை யாக இருந்தவர் நங்கையார். களஞ்சியத்தில் விதைக்கட் கட்டி வைத்திருந்த நூறுகோட்டை நெல்லையும் குத்தி அரிசியாக்கி வருந்தியழைத்தாலும் வரமாட்டாத பாகவதர் களே தாமாகவே வந்தார்கள் என்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் அவர்கட்கு அமுது செய்து படைத்தார். மறுநாள் கணவர் வந்து பார்க்க, விதை நெல் காணாது நங்கையாரை நோக்கி 'நங்காய், நாளை வித்திட வைத்திருந்த நெற்

38. திருவாய் 8. 10 . 11

கோட்டைகள் எங்கே'' என்று வினவ, நங்கையாரும், 'சுவாமி, அவற்றைப் பரமபதத்தில் விளைவதாக வித்தி னேன்', என்று பதிலுரைத்து வணங்கினாராம்.

இத்திருக்கோயிலில் பல கல்வெட்டுக்கள் காணப் பெறு கின்றன. இவற்றால் இத்திருக்கோயிலுக்கு நிவந்தமாக அளிக்கப் பெற்ற பல செய்திகளை அறிகின்றோம். இக் கல்வெட்டுகளினால் இக்கோயில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண் டிலேயே புகழுமிக்கோங்கி இருந்தது எனபதையும் அறிகின றோம். இன்னோரன்ன பல செய்திகளை அறிந்த நிலையில் மன நிறைவுடன காரைக்குடிக்குத் திரும்புகின்றோம்.

2. திருமெய்யத்து இன்னமுதம்

ஸ்ரீவசன பூசணத்தில் ஒரு சூத்திரம் நம் மனத்தில் எழுகின்றது.

"பூகதஜலம போலே அந்தர் யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம் போலே பரத்வம், பாற்கடல் போலே வ்யூகம், பெருக்காறு போலே விபவம், அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்."*

[பூகதம — பூமிககுள் இருப்பது, ஆவரணம்—மூடிக் கொணடிருப்பது; மடுக்கள்—சிறு நீர் நிலைகள்]

என்ற சூத்திரம் எம்பெருமானின் ஐந்து நிலைகளையும் விளக்குவது. இது பரத்துவம், வியூகம், விபவம், அந்தர் யாமித்துவம் என்ற நான்கு நிலைகளின் அருமையையும் அர்ச்சையின் எளிமையையும் எடுத்துக்காட்டுகளால் விளக்குகின்றது

தணணீர் வேட்கை உண்டானவனுக்குத் தான இருக்கின்ற இடத்தில் பூமிக்கு அடியில் நீர் இருந்தா லும் கொட்டும் குந்தாலியும் கொண்டு கல்லினால் அன்றி பருக நீர் அகப்படாது கண்டு பற்றவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாருக்கு எம்பெருமான் அவர் மனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தாலும், 'கடகிலீ! உனனைக் காணுமாறு அருளாய்'[1] என்று பராங்குச நாயகி கூறுகின்றபடி நமது கணகளால் காணமுடியாதபடி அட்டாங்க யோக முயற்சி

---

* ஸ்ரீ வச பூஷ—சூத்திரம் 42 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு)

1. திருவாய் 7. 2 · 3

யால் காணவேண்டும்படியாக இருப்பது அந்தர்யாமித்துவம் என்ற இறைவனின் நிலை.

ஆவரண ஜலம் இந்த அண்டத்திற்குமேல் மூடிக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதுவது புராணம். தாகவிடாய் கொண்டவனுக்கு இந்த நீரும் பயனபடாது. கண்டு பற்ற வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவாருக்கு எம்பெருமான்,

''மூவுலகும் கடந்தப்பால முதலாய் நின்ற
அளப்பரிய ஆரமுது'[2]

என்று திருமங்கை மன்னன் கூறுகின்றபடி இந்த லீலா விபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பவன் பரத்துவ நிலை எம் பெருமான்.

நெடுந்தூரம் என்று சொல்லவொண்ணாதபடி இந்த உலகத்திற்குள்ளே பாறகடல் இருப்பினும்,

''பாலாழி நீ கிடக்கும்
பண்பையாம கேட்டேயும் ''[3]
[ஆழி—கடல்]

என்று நம்மாழ்வார் கூறுகின்றபடி அது நம்மால் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கும் நிலையேயன்றி சென்று காண அரிதாயிருப்பவன் வியூகநிலை இறைவன். தண்ணீர் வேட்கைக் கொண்டவனுக்கு அவன் சென்று அடைய முடியாத பாற்கடல் போலிருப்பவன் அவன்.

புயலால் பெருமழை பெய்து ஆறுகளில் நீர்ப் பெருக்கு ஏற்பட்டாலும் அந்த வெள்ளம் ஓடிய காலத் திருப்பவர்கட்கு மட்டிலுமே பயன்படுவது அந்த ஆற்று நீர். அங்ஙனமே எம்பெருமான,

''மண்மீது உழலவாய.''

2. திருநெடுந். 14. 3. பெரிய திருவந். 34.

என்று நம்மாழ்வார் கூறுவதுபோல் பூமியில் அவதாரம் செய்து பல இடங்களில சஞ்சரித்தாலும் அவன அக்காலத் தில் இருந்தவர்கட்குமட்டுமே அடையத்தக்கவனாக இருந்து பின்னானாருக்குக கிட்டாத நிலையிலிருப்பவன விபவநிலை எம்பெருமான.

'சௌலப்பியத்திற்கு எல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரம்'[5] என்று முமுட்சுப்படி குறிப்பிடுவதுபோல் எல்லோரும் கிட்டுவதற்கு எளிதாயிருக்கும் இருப்பே எம்பெருமானின அர்ச்சாவதார நிலை. இங்கு, கண்ணுக்குப் பொருளாக இருக்கும் எமபெருமான எல்லோரும் தம ஊனக் கண்களாலே கண்டு பற்றுவதற்கேற்ப எளியனாயிருக் கினறான. 'தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே'[6] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பதும் எம்பெருமானின இந்நிலையையே இந்நிலை எம்பெருமான் கண்டு பற்றவேண்டும என்று ஆசைப்படும நம மனோர்க் குக் காண்பதற்குத் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் கரணத் தாலும் சேயதனரிகசே, திருக்கோயில்களிலும திரு மாளிகைகளிலும என்றும தக்க நம் கண்ணுக்கு இலக்காம் படி 'பின்னானார் வணங்கும் சோதியாக'[7] எழுந்தருளி யிருப்பதால இந்நிலைகளை நினைந்து இந்நிலை எம்பெரு மானை 'மடுக்கள் போலே' என்று பனமையால் அருளிச் செய்யபெற்றுள்ளது. அவதாரங்களின குணங்கள் எல்லாம் அர்ச்சையினிடத்தில குறைவற்று நிறைந்திருக்கையாலும அவதாரங்களின திருமேனிகளை அர்ச்சைவடிவமாகப் பல இடங்களில் எழுந்தருளச செய்யப்பெற்றிருப்பதாலும "அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே" என்று கூறப் பெறறுள்ளமை எண்ணி உணரத்தக்கது

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் எழுந்த வண்ணம் காரைக்குடியிலிருந்து திருமெய்யத்திற்குப் போகச சித்த

4. திருவாய் 6. 9 : 5 5. முமுட்சுப்படி—139
6. முதல் திருவந். 44 7 திருநெடுந். 10

மாகினோம். 'புதுக்கோட்டை' என்ற பெயர்ப்பலகை தாங்கியுள்ள பேருந்தில் ஏறுகின்றோம். பேருந்தில் வருங்கால,

"உலகம் ஏத்தும்
கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம்
கச்சிபேர் மல்லை என்று
மண்டினார் உய்யல் அல்லால்
மற்றையோர்க் குய்ய லாமே?" [8]

[நத்தும் — துதிக்கும், மண்டினார் — மூழ்கினார்; உய்யலாமே – உய்யவழி உண்டோ]

என்ற திருமங்கையாழ்வாரின் திருக்குறுந்தாண்டகப் பாசுரப்பகுதி நம் சிந்தையில் எழுகின்றது. எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்விய தேசங்களிலெங்கும் 'பதியே பரவித் தொழும் தொண்டர்' என்னும்படியாக மூழ்கியிருப்பவர்கள் உய்ய வழி உண்டேயல்லது அப்படித் தொழாதவர்கட்கு ஒரு நாளும் உய்ய வழி இல்லை என்ற ஆழ்வார் கருத்தினை எண்ணியவண்ணம் திருமெய்யத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

'திருமெய்யம்' திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கில் 45 கல் தொலைவிலும் புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கே பதின் மூன்று கல் தொலைவிலும் உள்ளது. இஃது ஒரு வட்டத்தின் (தாலுகா) தலைநகர். திருமெய்யம் இன்று 'திருமயம்' என்று வழங்கி வருகின்றது. 'திருமெய்யம்' என்ற சொல் 'திருமய்யம் எனத் திரிந்து 'திருமயம்' என்று குறுகியதுபோலும். திருச்சியிலிருந்து பேருந்து மூலம் வருகின்றவர்கள் புதுக்கோட்டை வழியாக வரவேண்டும், இப்படி வருகின்றவர்கள் இருப்பூர்தியிலவரின் திருச்சி—மானாமதுரை இருப்பூர்திப் பாதையில்

8. திருக்குறுந—19

'திருமயம்' என்ற நிலையத்தில் இறங்கி இவ்வூரை அடைய வேண்டும் இவர்கள் நிலையத்தில் இறங்கி நான்கு பர்லாங்கு குளக்கரை வழியாக நடந்தால் ஊர் வந்து சேரலாம் நாம் ஏறிவரும் பேருந்து ஒரு மணி நேரத்தில் திருமெய்யம் பேருந்து நிலையத்தை அடைகின்றது. சிறிது தூரம் நடந்து ஊருக்குள் நுழைந்ததும் நம கண்முன் தட்டுப்படுவது ஒரு சிறிய குன்றும் அதன்மீது உள்ள கோட்டையுமே இந்தக்கோட்டையை 'ஊமையன் கோட்டை' என்று வழங்குகின்றனர். முற்காலத்தில் ஊரைச்சுற்றிலும் ஒரு கோட்டை இருந்திருக்கவேண்டும். திருச்சியிலிருந்து வருங்கால ஊர்ப் பக்கத்திலுள்ள இடிந்த கோட்டைச் சுவரும் ஏனையச் சின்னங்களும் இதனை உறுதிசெய்யும். பாஞ்சாலங் குறிச்சி வீரர்களான கட்டபொம்மனும் ஊமைத்துரையும தொடர்பு கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகம் செய்கின்றோம்.

குன்றின்மீது ஏறுவது மிகவும் எளிது. மலையின் மீதுள்ள கோட்டை வாயில் எப்பொழுதும் பூட்டியே வைக்கப்பெற்றிருக்கும் என்பதை ஊர் மக்கள் சொல்லக் கேட்கின்றோம். ஆகவே, அங்குள்ள காவற்காரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கதவைத் திறக்கச் சொல்லி மலையில் ஏறுகின்றோம அங்குள்ள மேட்டில் பழையகால பீரங்கி ஒன்று வைக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின் றோம அதன் பக்கத்தில ஏறி நின்று ஊரைச் சுற்றி நாற்புறமும் உள்ள காட்சிகளைக் கண்டு களிக்கின்றோம். வடபுறத்திலுள்ள ஏரி குளம பசுசைபட்டு விரித்தாற் போன்ற நெல்வயல் இவை மனத்திற்குக் குளிர்ச்சியை நல்குகின்றன. இவற்றைத் தவிர மலைக்கோட்டையில் பார்க்கவேண்டியவை ஒன்றும் இல்லை.

மலையினின்றும் இறங்கி ஊரைச சுற்றிக் கொண்டு திருக்கோயிலுக்கு வருகின்றோம். 'பெருமாள் கோவில'

என்று கேட்டுக்கொண்டு வருதல் வேண்டும். கோயிலுக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் 'சத்தியதீர்த்தம்' என்ற ஒரு சிறு குளம் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். திருக்கோயில் பெரும் புகழ் பெற்றது. திரு அரங்கத்திற்கு அடுத்தபடியாகச் சிறப்புடையது என்பது வைணவ பெருமக்களின் கருத்து. அவர்கள் இதனை 'ஆதி ரங்கம்' என்றே வழங்குகின்றனர். திருக்கோயிலைக் கம்பீரமான ஓர் அழகிய இராசகோபுரம் அணி செய்கின்றது. திருக்கோயிலின் தெற்குப் புறத்திலிருக்கின்ற இராசகோபுர வாயிலைக்கடந்து சென்று ஒரு பெரிய மண்டபத்தை அடைகின்றோம். மண்டபத்தின் தூண்களில் நல்ல சிறப வடிவங்கள் காட்சி அளிக்கின்றன. இந்த மண்டபத்தில் ஆண்டாள், கண்ணன், சக்கரத்தாழ்வார் ஆகியோரின் சந்நிதிகள் உள்ளன. வலப்புறத்தில் நரசிம்மருக்கு ஒரு சந்நிதி உள்ளது. இவர்களையெல்லாம் வணங்கிக் கொண்டே அர்த்த மண்டபத்தை அடைகின்றோம். இந்த மண்டபத்தையும் கடந்துதான் மகாமண்டபத்தை அடைகின்றோம்

மகாமண்டபத்தில் எம்பெருமான் சந்நிதியை நோக்கிய வண்ணம் பெரிய திருவடி காட்சி தருகின்றார். இந்த மண்டபத்தை அடுத்திருப்பது சுந்தர பாண்டியன் குறடு. இதன் வழியாகத்தான் எம்பெருமானின் சந்நிதியை அடைதல் வேண்டும். இந்தச் சந்நிதி மலைச் சரிவையொட்டி உள்ளது. சந்நிதியின் தூண்களில் பூப்போதிகைகள், தாமரை மொட்டுகள் கணகவர் வனப்புடன் செதுக்கப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு களித்தவண்ணம் எம்பெருமானின் கருவறைக்கு வருகின்றோம். நின்ற திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டலங்கொண்டு சேவை சாதிக்கும் சத்தியகிரி நாதனைக் கண்டு வணங்குகின்றோம்.

> "மையார் கடலும்
> மணிவரையும் மாமுகிலும்

கொய்யார் குவளையும்
காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்ய
மலையானைச் சங்கேந்தும்
கையானைக் கைதொழாக்
கையல்ல கண்டோமே[9]

[மைஆர் கறுத்த; வரை-மலை; முகில்-மேகம்; கொய் ஆர்-பறிக்கும் விருப்பத்தைத் தரும்; இருண்ட-கறுத்த; மெய்யான்-திருமேனியையுடையவன்]

என்ற பாசுரத்தை ஓதி உளங்கரைந்து கைபெற்ற பயனை எய்துகின்றோம் எம்பெருமானின் திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தின் பேரழகு சொல்லுந்தரமன்று. அத்திருவழகு கடல்போல் எல்லைகாணவொண்ணாதது; நீல மணியாலான மலைபோல் நெஞ்சங்கவர்வது; காளமேகம்போல குளிர்ந்து நம் விடாயையெல்லாம் தீர்க்க வல்லது, குவளைப்பூவும் காயாமலரும்போல் வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்படியான பேரழகு வாய்ந்தது. இத்தகைய திருமேனியையுடைய எம்பெருமான் அடியார்கட்கு முற்றூட்டாகத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு சங்கேந்தும் கையுடன் திருமெய்ய மலையில் எழுந்தருளியுள்ளான். இவனைத் தொழாத கை கையல்ல, உலக்கையே என்று கூறும் ஆழ்வார் பாசுரத்தில் ஆழங்கால் பட்டவண்ணம் அவனைத் தொழுகின்றோம்.

திருமங்கையாழ்வார் மட்டிலுமே 'மெய்யம் அமர்ந்த பெருமானை' மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். அவருடைய பாசுரங்கள் எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றன காவல்மிக்க

9. பெரி.திரு. 11. 7 : 5

காண்டவ வனத்தை அங்கியம் கடவுளுக்கு திருவமுது செய்வித்த எம்பெருமானே மெய்யம் அமர்ந்த பெருமான என்பது ஆழ்வாரின் திருவுள்ளம.

''கடடேறு நீள சோலைக்
காண்டவத்தைத் தீமூட்டி
விட்டானை, மெய்யம
அமர்நத பெருமானை''[10]

[கடடுஏறு-காவல்மிக்குள்ள, அமரநத-எழுந்தருளிய; என்பது அவர் திருவாக்கு]

ஆழ்வார் பெருமக்கள் எம் பெருமானைப் பலவகையாக அநுபவித்து மகிழ்வர் என்றும், அவை அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், அவனுடைய திருக்குணங்களில ஆழங்கால்பட்டு அநுபவித்தல், அவனுடைய திருமேனி அழகினை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுகந்தருளிய திவ்விய தேசங்களின் வளங்களைப் பேசி அநுபவித்தல, அங்கே வாழும அடியார்களின் பெருமையைக் கூறி அநுபவித்தல என்று பலவகையாக விரியும என்பதை நாம் அறிவோம். இவ்வகைகளில் மிகச் சிறந்த வகை ஆழ்வார் தாமான தன்மையைக் களைந்தெறிந்து பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேறுவாயாலே அநுபவிப்பதாகும். இங்ஙனம் அநுபவிக்கும திறத்தில் தாய பாசுரம், தோழிபாசுரம், மகள பாசுரம என்று மூன்று வகுப்புகள் உண்டு எனபதனையும அறிவோம. அப்போது ஆழ்வாருக்குப பரகாலா என்ற ஆண்மைப் பெயர் நீங்கிப பரகாலநாயகி என்ற பெணமைப பெயர் வழங்கப்பெறும் எனபதும் நாம அறிந்ததே.

10. பெரி திரு-6. 8 : 7

திருஅரங்கம் அழகிய மணவாளன திறத்தில் ஆழ்வாருக்கு உண்டான சழிபெருங் காதலை அவருடைய திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதாக அமைந்ததாய்ப் பாசுரங்கள் அமைந்த பதிகத்தில் 'திருமெய்யமலையாளன்' பரகால நாயகியைப் படுத்தும் பாட்டைக் காணகின்றோம்-

"கலையாளா அகலல்குல் கனவளையும்
கையாளா என்செய்கேன்நான
'விலையாளா அடியேனை வேண்டுதியோ
வேண்டாவோ?' என்னும், மெய்ய
மலையாளன் வானவாதம் தலையாளன்
மராமர மேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளன் எனமகளைச் செய்தனகள்
அம்மனைமீர்! அறிகி லேனே!"[11]

]கலை-ஆடை; ஆளா-தரியாத; கனம்-பொன; விலை ஆள் வேலைக்காரி, சிலை-வில்]

என்ற பாசுரத்தில் ஈடுபட்டு நிற்கின்றோம். 'என்னை உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த அடியவளாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணமுண்டா? இல்லையா? சொல்லி விடு' என்று துணிவாகக் கேட்கும் பரகால நாயகியின் பேச்சைக் கேட்கின்றோம். இப்படி இவள் மேனி மெலிந்து போகவும் பெரிய பெரிய பேச்சுகள் பேசவும் நேர்ந்தது அப்பெருமான படுத்தினபாடு என்பதைப் பாசுரத்தின் பின்னிரண்டு அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. திருவரங்கத்து அரவணையானும் திருமெய்ய மலையாளனும் ஒருவனே என்ற விசிட்டாதவைத உண்மையும் இப்பாசுரத்தில் பளிச்சிடுகின்றது. அது மட்டுமா? 'நித்திய சூரிகளின் தலைவனான பரமபத நாதனும் மராமரங்கள் ஏழையும் ஓரம்பால் துளைத்து சுக்கிரீவன கொண்டிருந்த ஐயத்தைப் போக்கின அவதார மூர்த்தியான இராமபிரானும் அர்ச்சாவதார மூர்த்தியும்

11. பெரி திரு 5. 5 : 2

ஒரே இறைவனின் வெவ்வேறு வடிவங்களே' என்ற உண்மையினை இப்பாசுரம் உணர்த்துவதனையும் அறிகின்றோம்.

தாய்பாசுரமாகச் செல்லும் திருக்கண்ணபுரத்து மங்களாசாசனப் பதிகத்தில் ஒரு பாசுரம் இந்தத் 'திருமெய்யத்து இன்னமுதத்தை'க் குறிப்பிடுகின்றது.

'''அருவிசோர வேங்கடம்
நீர்மலை' என்றுவாய
வெருவினாள், மெய்யம்
வினவி யிருக்கின்றாள் ''[13]

[சோர்-சொரிகின்ற; வெருவினாள்-பிதற்றினாள்]

''பரகால நாயகியை நோக்கி நான் ஏதேனும் சொன்னால் அதனை அவள் செவி ஏற்பதில்லை; அதற்கு அவள் யாதொரு மறுமொழி கூறுவதும் இல்லை. திருவேங்கடம், திருநீர்மலை என்று சதா வாய் வெருவிக் கொண்டு நிற்கின்றாள். சில சமயங்களில் ''திரு மெய்யம் என்ற திவ்விய தேசம் ஒன்று இருக்கின்றதே அதற்கு மெய்யம் என்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அடியவர்க்கு மெய்யாகவே நின்று செயல் புரிந்த இடம் என்ற காரணத்திற்காகவா?'' என்று அருகிலுள்ள வர்களை வினவுகின்றாள் என்பதாகத் திருத்தாயார் பேசுகின்றார்

மகள் பாசுரமாகச் செல்லும் திருநாகை சௌந்தரிய ராசன்மீதுள்ள பதிகத்தின் பாசுரம் ஒன்றில் திருமெய்யத்து எம்பெருமான் குறிப்பிடப் பெறுகின்றான் தலைவனது உருவெளிப் பாட்டில் நவியும் மகள் இவ்வாறு பேசுகின்றாள்:

12. பெரி. திருமடல்-கண்ணி-125-126
13. பெரி. திரு 8. 2 : 3

' வேயிருஞ் சோலை விலங்கல சூழ்ந்த
மெய்ய மணாளர்இவ வையமெல்லாம்,
தாயின நாயக ராவா தோழி!
தாமரைக கண்களா இருந்தவாறு
சேயிருங் குன்றம் திகழ்ந்த தொப்பச்
செவ்விய வாகி மலர்ந்தசோதி,
ஆயிரம தோளொ டிலங்கு பூணும
அச்சோ ஒருவா அழகிய வா! '[14]

[வேய-மூங்கில, விலங்கல்-குன்று, வையம்-உலகம். தாயின-தாவி அளந்த; செவ்வி-அழகு; அச்சோ-ஆச்சரியம், அழகிய ஆ-அழகிருந்தவாறு]

"தோழி, இவருடைய திருக்கண்களின அழகை என் சொல்லுவேன? ஓங்கிய பரதத மலைகள் போலே விளங்கு கின்ற தோள் வலயங்கள் முதலியவற்றின் புகர் விஞ்சி விளங்கப் பெற்றவையான ஆயிரந் திருத்தோள்களும் அவயவந்தோறும் திருவாபரணங்கள் விளங்கப்பெறும் அழகை என்ன சொல்லுவேன? இந்த அழகினை நோக்குங்கால் இவர் சாதாரண மனிதராக இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. இவர் திருமெய்ய மலையில் எழுந்தருளிய வரும் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் ஈரண்டடியால்தாவியளந்த வருமான எமபெருமானாகவே இருக்க வேண்டும்' என் கின்றாள் ஆழ்வார் நாயகி இங்ஙனம் திருமங்கையாழ்வார் பெற்ற அநுபவத்தையெல்லாம் அவர் தம் பாடலால் நாம் பெற முயல்கின்றோம். இதற்கும் அவன அருள் வேண்டுமல்லவா?

எம் பெருமானைச் சேவித்த பிறகு தாயார் சந்நிதிக்கு வருகின்றோம். தாயாரின திருநாமம் உய்யவந்தாள் நாச்சியார் என்பது. அவரையும் வணங்கி அவர் அருளைப் பெறுகின்றோம்

14. பெரி திரு 9. 2 : 3

அடுத்து, எம்பெருமான சந்நிதிக்கு மேற்குப்புற மாகவுள்ள பாறையில குடைந்தெடுக்கப்பெற்ற குடை வரையைக் காண விரைகினறோம். அங்கே எம்பெருமான் போக சயன மூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ளார். இவர்தம் அனந்தசயனத் திருக்கோலம கருவறை உட்பட மலையைக் குடைந்து அமைத்ததாகும். இவரையும் திருமங்கை யாழ்வார மங்களாசாசனம செய்துள்ளதாகத் தோனறு கினறது. கடலமல்லைத் தலசயனத்து எம்பெருமானை மங்களசாசானம் வசயயும் பொழுது இநத எம்பெருமான ஆழ்வார் திருவுளளத்திற்கு அநுபவமாகினறார்.

''பெணணாகி இ ன்னமுதம வஞசித தானைப்
பிறைஎயிற்றன் அடலரியாய்ப் பெருகி னானை
தணணார்ந்த வார்புனலசூழ மெயய மெ ன்னும
தடவரைமேல் கிடநதானைப பணஙகள் மேவி,
எணணானை எணணிறநத புகழி னானை
இலங்கொளிசேர் அரவிநதம போனறு நீண்ட
கணணானை, கணணாரக் கணடு கொண்டேன்
கடிபொழிலசூழ கடலமலலைத தலசய னத்தே''[15]

[பெண்-மோகினி அவதாரம்; பிறை சந்திரன்; எயிறு-பல, அடல்-வணமை; அரி-சிங்கம; புனல்-நீர்; தடவரை-பெரிய மலை, பணங்கள்-படங்கள்; மேவி-பொருந்தி; எண் ணானை-யோகியர்களால் சிந்திக்கப் பெறுபவன்; அரவிந்தம்-தாமரை]

என்ற பாடலை மிடற்றொலியுடன உளங்கரைந்து ஓதி எமபெருமானைச் சேவிக்கினறோம் மோகினி அவதாரம் எடுத்து அமுதத்தைத் தேவர்கட்கு வழங்கியவன்; நரசிம்மாவதாரம் எடுத்துப் பிரகலாதனை உய்வித்த வன திருமெய்யததில் சயனத் திருக்கோலம் கொண் டிருப்பவன. உறங்குவான போல் உலகப் படைப்பினைச்

15, பெரி. திரு 2. 5; 8

சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவன்; குணாநுசந்தானம் பண்ணும் அடியார்கள் மனத்தில் தோன்றுபவன்; ஆகிய எம்பெருமானைத் திருக்கடலமலையில் சேவிக்கப் பெற்றதாக இனியராகின்றார் ஆழ்வார். நாமும் அதே நிலையைப் பெற முயலகின்றோம்.

இத்தலத்தில் அரவு அணையானாக இருக்கும் அனந்தன் பெருமானுக்குக் குடைபிடிக்கின்றான். திருஅரங்கத்து எம்பெருமானைப் போலவே இத்தலத்து எம்பெருமானும் இரண்டு திருக்கையனாகவே காட்சி அளிக்கின்றான், ஒரு கை அனந்தனுக்கு அருளுவது போல் உயர்ந்து காணப்பெறுகின்றது மற்றொரு கை திருமார்பில் 'அகலகில்லேன் இறையும்' என்றிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரைப் பாதுகாக்கும் நிலையில் காணப்பெறுகின்றது. சயனத் திருக்கோல எம்பெருமானைச் சுற்றிக் கருடன் சித்திரகுப்தன். மார்க்கண்டேயர், நான்முகன் இவர்கள் உள்ளனர். வானவீதியில் தேவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர் விரைந்து செல்லும் காட்சி வேறு தலங்களில் காணக் கிடைக்காத கண் கொள்ளாக்காட்சி. பெருமானின் காலடியில் மதுகைடவர் என்ற அசுரர்களும் பூமிப்பிராட்டியும் காணப்பெறுகின்றனர் முன்னொருகால் பூமிப்பிராட்டியாரை மதுகைடவர் தூக்கிச் சென்றபொழுது ஆதிசேடன் அவர்கள்மீது நஞ்சினை உமிழ்ந்து அவர்களை எரித்திருக்கின்றான். பரந்தாமனின் ஆணையின்றி அனந்தன் நஞ்சு உமிழ்ந்ததற்கு வருந்தியிருக்கின்றான். அதனால் அவனைச் சாந்தி செய்யவும் திருக்கோலத்தில் இந்த அனந்த சயனர் கிடக்கின்றார் என்பது புராணவரலாறு. இங்குள்ள எம்பெருமானும் மல்லைத்தலசயனரும் ஒரே கோலத்தவராகக் காணப்பெறுகின்றனர். திருமெய்யத்துக் குடைவரையும் மாமல்லத்துத் திருக்கோயிலும் பல்லவர் பணியன்றோ? திருமங்கையார் திருவுள்ளத்திலும் இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்தே அநுபவமாகி இருப்பவர்கள் இங்கு தீர்த்தம், திருத்துழாய் முதலியன பெற்று வெளி வருகின்றோம். இந்

நிலையில் திவ்விய கவியின் திருப்பாசுரம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

> "ஆளாய உனக்கன்பாய ஆசையாய நாணிலியா
> வாளா மனைவியென்று வாழ்வேனைக் — கேளாய்
> திருமெய்ய மாயா! சிலைகால வளைத்து
> வருமெய்ய மாயா மதன்."[16]

[ஆள்ஆய்-அடிமைப்பட்டு; ஆசையாய் - ஆசைக் கொண்டு; வாளா—வீணாக; கேளாய-கவனிப்பாய், சிலை — வில்; வரும-வருவான, மதன-மன்மதன்

என்ற பாசுரத்தை ஓதி உளங் கரைகின்றோம். பிரிவு ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக் கூறுவதாக அமைந்த இப் பாடல் சீவான்மா பரமான்மாவை நோக்கித் தன் னுடைய ஆரா அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. நாமும திவ்வியகவி பெற்ற அநுபவத்தையே பெற முயல் கின்றோம்

அடுத்து, ஒரு சிறு தெருவினைக் கடந்து சிவபெரு மான் திருக்கோயிலுக்கு வருகின்றோம். இத்திருக்கோயி லையும் ஓர் இராஜகோபுரம் அழகு செய்கின்றது. கீழைக் கோயில் என்று ஊர் மக்களால் வழங்கப்பெறும் இத் திருக்கோயிலின் எம்பெருமான் சத்தியகிரீஸ்வரர் என்ப வர். இவரையும் வணங்குகின்றோம். இத்திருக்கோயிலும் குடைவரையே. குடைவரையின்மேல் கோயிலில் இலிங்கம் உள்ளது. இம் மூர்த்தியும் மலையைக் குடைந்து நிர்மாணிக்கப் பெற்றவரே. மகேந்திரப் பல்லவ மன்னன் சமயவேறுபாடு கருதாமல மலையைக் குடைந்து இரண்டு திருக்கோயில்களையும் அமைத்த சமரச நோக்கினை எண்ணி வியக்கின்றோம். ஆயினும், இத்திருக்கோயில் எம்பெருமான தேவாரப் பாடிய மூவராலும் பாடல் பெற விலலை இதிலிருந்து அவர்கட்குப் பின்னர் எழுந்த கோயி லாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகம்செய்கினறோம்

16. நூற். திருப் அந்—43

சிவன் கோயிலில் குடுமியான மலையில் உள்ளது போன்ற இசைக்கலைபற்றிய ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றின் மூலம் அத் திருக்கோயிலைச் சாத்தாச் மாறன் என்பான் புதுப் பித்தான் என்பதை அறிகின்றோம். அவனுடைய அன்னையாரான பெருந்தேவி எம்பெருமானுக்கு நில மானியங்களை அளித்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். இச்சாத்தன் மாறன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத் தவன். இவனுக்குப் பிறகு விசயாலய சோழன் வழி வந்த மன்னர்களே இப்பகுதியை ஆண்டவர்கள் ஹொய்சாள மன்னர்களின் தளகர்த்தனான அப்பண்ண தண்ட நாயகன் இராமேசுவரம் சென்று திரும்பிய பொழுது இத்திருத்தலத் திற்கு வந்த செய்தியும் இங்கு நமக்குக் கிடைக்கின்றது. அவன் வந்த சமயம் இந்தத் தலத்து இரண்டு திருக் கோயில்களின் அறக்கட்டளை ஆளர்களிடையே இருந்த விவகாரத்தைத் தீர்த்து வைத்த செய்தியையும் அறிகின் றோம். இவனே இரண்டு திருக்கோயில்கட்கும் இடையே நிரந்தரமாக ஒரு பெரிய சுவர் எழுப்பியவன். இதை ஒரு கல்வெட்டிலும் பொறித்து வைத்துள்ளான் அப்பெருமகன். இக் கல்வெட்டு கி. பி. 1245இல் ஏற்பட்டதாகத் தெரி கிறது. பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் இப் பகுதி இராமநாதபுரம் சேதுபதிகளின் ஆட்சியில் இருந்த தாகவும், அவர்களுள் விசய ரகுநாத சேதுபதி என்பவர் காலத்தில் இப்பகுதியைப் புதுக்கோட்டைத்தொண்டைமான் களிடம் ஒப்படைத்ததாகவும் அறிகின்றோம்.

மராட்டியர் ஆட்சியில் தஞ்சையிலிருந்து ஆனந்த ராவ புதுக்கோட்டையின் மீது தண்டு எடுத்து வந்தபோது புதுக்கோட்டையை ஆண்ட விசயரகுநாத தொண்டைமான திருமெய்யம் கோட்டையினுள் ஒளிந்து கொண்டிருந்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். பாஞ்சாலங் குறிச்சி வீரர்

களான கட்டபொம்மனும் ஊமைத்துரையும் இக்கோட்டை யில் ஒளிந்திருந்தனர் என்பது செவிவழிச் செய்தி; இவற்றி லிருந்து திருக்கோயில்கள் மகேந்திரவாமன காலத்தில் ஏற்பட்டவை என்பதும், கோட்டை அதன் பின்னர்க் கட்டப்பெற்றது என்பதும் தெளிவாகும். இச் செய்திகளை எல்லாம் அறிந்த வண்ணம் திவ்விய தேச யாத்திரையால் பெற்ற மனநிறைவுடன் காரைக்குடிக்குத் திரும்பு கின்றோம்.

3. திருப்புல்லாணி எம்பெருமான்

உயிர்கள் எம்பெருமானை அடைவதற்குப் 'புருஷ காரமாக'[1] இருப்பவள் பெரிய பிராட்டியார் எனபது வைணவ தத்துவம். கடினசித்தமுடைய கணவனை யும் குறும்பு நிறைந்த மக்களையும் பெற்ற ஓர் இல்லத் தலைவி எங்ஙனம் அவர்களை விடடுத் தாய் வீடு செல்ல மாட்டாளோ, அங்ஙனமே குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை களை அளிப்பதில் ஊன்றி நிற்கும் கணவனையும் குற்றங் களையே செய்து கொண்டு போகும் மக்களையும் பெற்ற பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாள். ஆகவே, பெரிய பிராட்டியாருடன கூடியிருக்கும் எம்பெருமானே தஞ்சம் என்ற கொள்கையில் ஊற்றம் உடையவர்கள் வைணவர்கள். நம்மாழ்வாரின் சரணாகதித் தத்துவம் இதனையே எடுத்தியம்புகின்றது.

''அகல கில்லேன இறையும்' என்று
அலர்மேல மஙகை உறைமார்பா!
நிகரில புகழாய் உலகம மூன(று)
உடையாய என்னை ஆளவானே!
நிகரில அமரா முனிகணஙகள
விரும்பும திருவேங கடததானே!
புகலொன (று) இல்லா அடியேன்உன்
அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே.''[2]

[இறை-சிறிதுநேரம், கணம்; புகல்-பற்றுக்கோடு]

என்ற பாசுரம் இத்தத்துவததைக் குறிப்பிடும் உயிர்நிலை யான பாசுரம்.

---

1. புருஷகாரம் – தகவுரை கூறுபவள்.
2. திருவாய 6-10.10.

சேதநன் உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு இன்றியமை யாதவை எம்பெருமானுடைய 'இணைத்தாமரை அடிகள்.'' இத்திருவடிகள் எம்பெருமானை விடவும், பிராட்டி யாரை விடவும் சிறந்தனவாகும் என்பது வைணவர்களின் நம்பிக்கை. இதனைச் சிறிது விளக்குவோம். பிராட்டியார் சேதநனுடைய துன்பநிலையைக் கண்டு மனமிரங்கி அவனை அங்கீகரிக்குமாறு எம்பெருமானுக்குப் புருஷ காரம் செய்கின்றார் இந்நிலையில் அவர் இவனுடைய குற்றங்களைப் பகவானிடம் எடுத்துரையார் எனபது உண்மை ஆயினும், ஈசுவரன் மனத்தில் இவனை ஏற்றுக் கொள்ளும் எண்ணத்தை ஊன்றுவிப்பதற்காக, ஒரு கால் சில குற்றங்களை எடுத்தியம்புதல கூடும்; இங்ஙனம் குற்றம உரைக்கும் முறையில் பிராட்டியார் சேதநனைக் கைவிடுபவராகின்றார். அந்தச் சேதநனிடம ஊன்றிய அன்புகொண்ட பகவான தனக்குள்ள வாத்சல்யம் முதலிய குணங்களால்.

'என்னடியார் அது செய்யார்

செய்தாரேல் நன்று செய்தார்[3]

என அவனை அங்கீகரிக்க முன்வந்து நிற்பன. அத் தகைய எம்பெருமானும், ஒருகால் இவனைக் கைவிடுவ துண்டு இம் முறையில் சேதநனுக்கு நன்மை புரிபவர் களாகிய இருவரும் கைவிடினும், தம அழகினால் சேதநனை அப்புறம் செல்லாதவாறு அகப்படுத்திக் கொள்ளும அவனுடைய திருவடிகளோ, சேதநனை விடாது பற்றிக்கொள்ளும் திணமை வாய்ந்தனவாக இருக்கும் இதனையே,

''பிராட்டியும அவனும விட்டினும

திருவடிகள் விடாது திண்கழலாயிருக்கும்''[4]

என்ற முமுட்சுப்படி வாக்கியம்விளக்குகின்றது. ஆழ்வாரும்,

''வண்புகழ் நாரணன

திண்கழல சேரே.''[5]

3. பெரியாழ். திரு. 4-9,2
4. முமுட்சுப்படி, 146.

எனத் திருவாய் மலர்ந்துள்ளமை ஈண்டு நோக்கத் தக்கது.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் 'திருப்புல்லாணி' என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம் காரைக்குடியிலிருந்து. 'புல்லணை' என்ற பெயர் 'புல்லாணி' என மருவிற்று. இராமாயணக் கதை நமக்குத் தெரியும். சீதாப் பிராட்டியாரைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லுதற் பொருட்டு இராமபிரான் வானரப்படையுடன் தெற்குக் கடற்கரையை அடைகின்றான். வீடணன் யோசனைப்படி வருணனை வேண்டினால் அவன் கடல் கடக்க வழியமைத்துத் தருவான் எனக் கருதி அவனை வழிபட முனைகின்றான். அதற்காகத் தருப்பையைச் சயனமாக்கி அதில் அமர்ந்த வண்ணம் ஏழு நாளளவும்[5] தவக்கோலத்திலிருக்கின்றான். இராமபிரான் தருப்பையில் கிடந்த தலமாதலால் இது வடமொழியில் 'தருப்ப சயனம்' என வழங்கலாயிற்று. 'புல்லணை' என்பது அதற்கு ஏற்ற தமிழ்ப் பெயர். இந்த வரலாற்றைக் கம்பநாடனின்,

"தருண மங்கையை மீட்பது
ஓர் நெறி தருகஎன்னும்
பொருள நயந்துநல நூல்நெறி
அடுக்கிய புல்லில்
கருணை அமகடல கிடந்தது
கருங்கடல நோக்கி
வருண மந்திரம எண்ணினன
விதிமுறை வணங்கி"[6]

[தருண மங்கை—இளம பருவத்தையுடைய சீதை; புல்—தருப்பை; கருணை அமகடல்—இராபிரான்.] என்ற பாடலால் அறிகின்றோம்.

திருப்புல்லாணி இராமநாதபுரத்துக்குத் தெற்கே கீழக்கரை என்னும் ஊருக்குச் செல்லும் வழியில் ஏழு கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு சிறிய ஊர். திருச்சி – இராமேசுவரம்

5. திருவாய் 1. 2 : 10. 6 யுத்த. வருணனைவழி—6.

இருப்பூர்திப்பாதையில் இராமநாதபுரம் என்ற நிலையத்தில் இறங்கி இந்த ஊருக்குச் செல்லவேண்டும். இராமநாதபுரத்திலிருந்து பேருந்து வசதி உண்டு. கடற்கரையைச் சார்ந்த சிற்றூராதலின் மணற்குன்றுகள் எம்மருங்கும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. என்றாலும், திருக்கோயில் வாயில் செல்லும் வரை நல்ல சாலை வசதியுண்டு.

இந்த திவ்விய தேசத்தில் இலங்கைக்குச் செல்ல சேது கட்டத் தீர்மானம் ஆனதால் இத்தலம் 'ஆதி சேது' என்றும் வழங்கப்பெறுகின்றது. இன்றும் இத்தீர்த்தத்துறையில் மூழ்குவோர் "ஸேது மூலே புல்லாரண்ய க்ஷேத்திரே" என்று சங்கல்பம் செய்து கொள்ளும் வழக்கு உண்மையாலும் இஃது உறுதிப்படுகின்றது. மேலும், இன்றும் கன்னியாகுமரி ஆதிசேதுவாகவும்[7], தனுஷ்கோடி மத்திய சேதுவாகவும், சோணாட்டுக் கோடிக்கரை அந்த சேதுவாகவும் மக்களால் கருதப்பெறுவதை நாம் கேட்டறியலாம்.

> "எய்த யோசனை ஈண்டொரு நூறிவை
> அய்யி ரண்டின் அகலம் அடைத்திடச்
> செய்த தாலணை என்றிது செப்பினார்
> வைய நாதன் சரணம் வணங்கியே"[8]

என்ற கம்பநாடனின் திருவாக்கின்படி நூறு யோசனை நீளமும், பத்து யோசனை அகலமும் உடையதாக இராமசேது அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிவதால், குமரி—தனுஷ்கோடி எண்பது மைல் அகலமுள்ள சேதுவால் இணைக்கப்பெற்று ஏறக்குறைய ஒன்றாக இருந்ததென்று

---

7 இராமசேதுவைக் கன்னியாகுமரியதாகக் கூறும் வழக்கும் உண்டு. இன்றும் குமரித்துறையில் நீராடுவோர் "ஆதியேதோ: கன்னியாகுமரீ. க்ஷேத்தர மாதுர் பிதுர் தீர்த்தே" என்று சங்கல்பம் செய்துகொள்ளும் வழக்கு உண்டு. கன்னியாகுமரித் தலபுராணமும் இதனையே கூறுகின்றது.

8 யுத்த சேது பந்தனர் — 71

கொள்ளினும் அமையும். பலவெள்ளங் கொண்ட வானரசேனை சென்ற வழி இவ்வளவு அகலமுடையதாக இருந்திருக்க வேண்டுமன்றோ?

நாம் ஏறி வரும் இராமேசுவரம் விரைவு வண்டி இராமநாதபுரத்தை அடைந்ததும் நம் மனம் புல்லாணி திவ்விய தேசத்தில் மெல்ல ஆழங்கால்படத் தொடங்குகின்றது. திருப்புல்லாணி எம்பெருமானைத் திருமங்கை யாழ்வார் மட்டிலுமே மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.[9] ஆழ்வார் பாசுரங்கள் நம் சிந்தையில் எழுகின்றன. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவம் ஆழ்வார்க்கு திரு நாகைப்பதியுடன் தலைக்கட்டிவிட்டது திருநாகையிலுள்ள அழகியாரை அநுபவித்த நாயகி பாவனையுடன் திருப் புல்லாணி எம்பெருமானையும் அநுபவிக்கத் தொடங்கு கின்றார். ''பிரிந்தவர்கள் இரங்குவது கடற்கரையில்'' என்பது அகத்திணை மரபு. திருப்புல்லாணி என்ற திவ்விய தேசம் கடற்கரையில் அமைந்ததாதலால் ஆழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகளும் நாயகனைப் பிரிந்து வருந்தும் நாயகியின் பாசுரங்களாகச் செல்லுகின்றன.

திருமங்கையாழ்வார் காலத்துத் திருப்புல்லாணியைப் பாசுரங்களில் காண்கின்றோம் அற்புதமான நெய்தல் நிலக் காட்சிகளைப் பாசுரங்களின் மூலமாகக் கண்டு அநுபவிக்கின்றோம். இராமேசுவரத்தில் கடல் அமைதியாக இருப்பதுபோல் திருப்புல்லாணிக் கடல் அமைதியாக இல்லை, அங்கு அது மிகக் கொந்தளிப்புடன் உள்ளது. அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடிய பேரலைகளை அங்குக் காணகின்றோம். திருமங்கையாழ்வாரும்,

> ''பொருது முந்நீர்க் கரைக்கே
> மணியுந்து புல்லாணி''[10]

---

9. பெரி திரு 9. 3 9. 4

10. பெரி திரு 9 3 : 2

[பொருது—அலை எறிந்து; முந்நீர்—கடல; மணி—இரத்தினம்]

என்று கூறுவதைக் காண்க. இதற்குப் பெரிய வாச்சான பிள்ளை அருளிச் செய்த உரை:"உத்தேசயவித்திறகு இருந்த விடம விட்டுப்போக வேண்டாத தேசம், 'பொருள் வயிற் பிரிகிறேன' எனறு அவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம்" எனபது இதனை விவரிப்போம். பிரிநது செல்லும் தலைவன நல்வாழ்க்கைக்கு நல உறுப்பாக உள்ள அரும் பெரும் பொருள்களைத் திரட்டிக் கொணர்வதற்காகத் தொலைநாடு செல்ல அவசியமில்லாதபடி திருப்புல்லாணியில் மனைவாயிலிலே மணியும் முத்தும் மலிந்து கிடக்கினறனவாதலின், அங்குச் சென்று கூடினோமாயின பொருள்வயிற் பிரிவும நேரமாட்டாது எனபது குறிப்பு. மேலும் ஆழ்வார, 'பொங்கு முந்நீர்க் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணி'[11] என்றும, "புணரியோதம பணிலம் மணியுந்து புல்லாணி"[12] என்றும், "புரவி எனனப் புதம் செய்து வந்துந்து புலலாணி"[13] என்றும் இங்குள்ள கடலை வருணித்திருப்பதைக கண்டு மகிழலாம இந்த ஊர்க் கடற்கரைக்கு 'பொனனங்கழிக்கானல' என்று திருநாமம இட்டு மகிழகின்றார் திருமங்கையாழ்வார. வானமாமலையில் 'சேறுறுத்தாமரை'[14] எனற திருநாமத்துடன தடாகமும், 'தேனமாமபொழில்'[15] என்ற திருநாமத்துடன தோப்பும, திருமோகூரில் 'தாளதாமரை'[16] என்ற திருநாமத்துடன தடாகமும நம்மாழவார் திருவாக்கில் வந்துள்ளமை ஈண்டு நினைந்து மகிழ்வதற்குரியவை

11. பெரி. திரு 9.3 4. பொங்கு-அலைமோதும்.
12. ஷை 9.3 : 5 புணரி-கடல ஓதம-அலை.
13. ஷை 9.3 7 பணிலம்-சங்கு. புரவி-குதிரை புதம செய்தல—தாவிப் பாய்தல்
14. திருவாய் 5 7 : 1 16. திருவாய் 10.1 : 1
15 ஷை 5.7 : 6

இங்குள்ள கடற்கரைச் சோலைகள் திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்கில் மிக அற்புதமாக இடம் பெற்றுள்ளன.

"இலங்கு முத்தும் பவளக்
கொழுந்தும் எழிலதாமரை
புலங்கள் முற்றும் பொழிலசூழ்ந்து
அழகாய புல்லாணி"[17]

[இலங்கு விளங்குகின்ற; கொழுந்து-துளிர்; எழில்-அழகிய; புலங்கள்-இடங்கள்; பொழில்-சோலைகள்]

என்பது அவர் காட்டும் சோலை ஒளி மல்குகின்ற முத்துக்களையும் அழகிய பவளத்துளிர்களையும் அலர்ந்த தாமரைப் பொய்கைகளையும் உடைத்தான சோலைகளால் சூழப்பட்டது திருப்புல்லாணி என்ற திவ்விய தேசம் என்கின்றார்; இந்தச் சோலைகளைப் பாசுரங்கள் தோறும் பன்னி உரைக்கின்றார் 'தாதுமல்கு தடஞ்சூழ் பொழில்'[18] 'போதுநாளும் கமழ்பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணி'[19] "செழுந் தடம் பூஞ்சோலை சூழ்புல்லாணி"[20] "பூஞ்செருந்தி பொன்ன சொரியும் புல்லாணி"[21] "போதலரும் புன்னைசூழ் புல்லாணி"[22] என்ற அப் பெருமானின் வாக்குகளைக் கண்டு மகிழ்க. மேலும்,

"கள்ளவி ழும்மலாக் காவியும்
தூமடற் கைதையும்
முள்ளும் அள்ளற் பழனங்களும்
சூழ்ந்த புல்லாணி"[23]

---

17. பெரி.திரு 9 3 : 10
18. ஷ 9.3 : 3 தாது பூந்தாது
19. ஷ 9.3 3 போது-பூக்கள்
20. ஷ 9 4 6 தடம்-தடாகம்
21. ஷ 9.4 8 செருந்தி-சுரபுன்னை, பொன்-பொன்போன்ற மலர்கள்.
22. பெரி.திரு. 9.4 : 9
23. ஷ 9.3 : 6

[கள்-மது, அவிழும்-ஒழுகும், காவி-செங்கழுநீர்ப்பூ; தூமடல்-வெளுத்தமடல், கைதை-தாழை, அளளல்-சேறு; பழனம்-வயல]

என்று அந்தத் திவ்விய தேசத்தின சூழலை நெய்தல் நிலக கருப்பொருள்களைக கொண்டே வருணித்திருக் கும எழிலநலம நம உளளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளு கினறது. ஆயின இனறு அச்சூழ்நிலையை நாம காண முடிகினறிலலை

இந்தச சூழலில் அமைநத புலலாணி என்ற ஊர் இனறு விரிசசோடிக் கிடக்கினறது. மககள் கூட்டம் அதிகம இலலை. நாளதோறும வரும பக்தரகளின எணணிக்கையும குறைவே. திருமங்கையாழ்வாரும ஒரே ஒரு பாசுரத்தில்,

''புனையாா மணிமாடப புலலாணி''[24]
[புனைஆர-அழகுமிக்க]

என்று மட்டிலுமே குறிப்பிடுகினறார். ஆகவே, அவர காலத்திலும இநத ஊர இனறுளளதுபோல விரிசசோடிக் கிடநததோ என்று கூட எணணத் தோனறுகினறது.

இநதச சூழநிலையிலதான பரகால நாயகி எம்பெரு மானமீது காதல் கொணடு பொனநிறம பெறறதாகக் கூறுகினறாள்.

''முனனம குறளுருவாய
மூவடிமண கொணடளநத
மனனன் சரிதைககே
மாலாகிப பொனபயநதேன''[25]

[மன்னன-தேவாதிதேவன, மாலாகி-காதல உற்று.]

எனபதனால இதனை அறியலாம். அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கையைக்கொணடு[26] தானம பெறறு மூவுலகளந்

24. பெரி.திரு 9 4 : 7
25. ஷை9.4 : 2
26. திருநெடுந—6

தான எமபெருமான. தனனிடம உண்மை அனபு இல்லாத இந்திரனுக்காக இவ்வளவு செய்தவன உண்மை அன்புள்ள தனக்கு அப்படிபட்ட செயலை மேற்கொள்ளா விடினும் முகந்தையும் காட்டாது மேனி பசலைபடருமபடி செய்துவிட்டானே எனறு துயரபபடுகினறாள் ஆழவார் நாயகி. இதனையே இன்னொரு பாசுரத்தில,

"பொன்னை நைவிக்கும அபபூஞ
செருந்தி மண நீழலவாய்
என்னை நைவித்து எழிலகொண்(டு)
அகன்ற பெருமான்."[27]

(பொன-பொன உருவம்; நைவிக்கும்-தோற்கடிக்க வல்ல, செருந்தி-சுரபுனனை; நீழல்வாய்-நிழலில்; நைவித்து-சோர்வடுத்தி; எழில்-அழகு, அகனற-பிரிந்து சென்ற.]

என்று குறிப்பிடுவதைக் கணடு மகிழலாம். இதற்குப் பெரியவாச்சான பிளளை அருளியுள்ள "நிறமும மணமும நிழலும் இவையெல்லாம உண்டாயிருக்கிறபடி. ஒரிந்திரியம் கொணடு ஒதுங்க நிழவில்லை கிடீர்: ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான தேசம, சக்ஷுரிந்திரியத்துக்கு நிறம்; க்ராநதிரியததுககு மனம்; ஸபரசேந்திரியத்துக்கு நிழல" எனற இனசுவை மிகக வியாககியானம் பன்முறை படித்து அநுபவிக்கத் தக்கது இரணியனின் ஆகத்தைப் பிளந்து சிறுக்கனான பிரகலாதனுக்கு அருள் புரிநத செயலும[28] உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்து ஒரு பிராட்டிக்காக இலங்கையை நீறு எழச் செய்த செயலும,[29] திருப்பாற் கடலில் பாம்பணையைக கைவிட்டு வடமதுரையில் பிறந்து கோகுலத்தில் வளர்நது குவலயாபீடம எனற யானையைக் கொன்றொழித்த வீரச்செயலும்[30] ஆழவார நாயகியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அப்பெருமானிடம மால்கொள்ளச் செய்கின்றது

27. பெரி திரு 9.3.1 29 பெரி.திரு 9.4:5
28. ஷ 9 4.4 30 ஷ-9 4:8

இத்தகைய எமபெருமான முனபு ஒருநாள் வணடு கள மதுவுண்ணும் தாழையின நிழலில தன நெஞ்சு மிக்க ஆவல் கொள்ளும்படி பிரிந்து சென்றான. என்று குறிப்பிடுகின்றாள பராங்குச நாயகி.[31] தன்னைத் தொடர்ந்து கொண்டு 'பேதாய், இனிமேல் உன்னை என்றும பிரியேன' என்று சொல்லிய மகானுபாவன அப்பெருமான' என்பதையும் காட்டுகின்றாள்.[32] இங் ஙனம தோழியிடம் கூறிய ஆழ்வார் நாயகி, 'என்னை நையச செய்து கொள்வதனால பயன என்ன? இங்கே இருநது கொண்டு கடநத செயலைச் சிந்திப்பதனால் பயன என்ன? அவனை தொழுவோம், புறப்படு என்று திருப்புல்லாணிககுச் செலலத் தோழியை ஆயத்தப் படுநதுகின்றாள.[33] தலைவியிடம் எம்பெருமான கலவி செய்ததற்கு சான்று பகர்வார் எவரேனும் உளரோ? என்று தோழி வினவ,

> ''கொங்குண வண்டே கரியாக
> வந்தான கொடியேற்கு''[34]
> [கொங்கு—தேன; கரி—சாட்சி]

என்று மறுமொழி பகர்கின்றாள ஆழ்வார் நாயகி சான்று பகர்வாரையும கூட்டிச் சென்று எம்பெருமானை வளைதது மடககிவிடலாம என்பது தோழியின நினைப்பு

அடுத்து, அவன செய்த கலவி முறைகளை விவரிக் கின்றாள. 'பூங்கொத்துகளையுடைய ஞாழல மலர்களை என குழலில சூட்டினான. இனி ஒரு நொடிபபொழுது பிரிந்தாலும உயிர பிரிந்து விடும என்னுமபடியாக அளவுகடநத அன்பைக காட்டிப் பரிமாறினான அத்தனை யும பிரிவுக் குறிபபாகவே செய்தான போலும. பிரியேன என்று சொன்ன வாய் மூடுவதற்கு முன்னரே பிரிநது

31. பெரிதிரு 9. 8. : 3 33. ஷ 9. 3 : 1, 2,6.
32. ஷ. 9 3. ம 34. ஷ. 9. 3 : 4

சென்றுவிட்டான இவையே என உள்ளத்தை வேகச் செய்கின்றன'' என்கிறாள்[35]. அப்படிப்பட்டவன் எழுந் தருளியிருக்கும் புலவாணி செல்வதற்குத் தோழியை அழைக்கின்றாள். இரவு பகலெல்லாம் சிணதுயிலாது வருந்துவதால பயனில்லை என்கின்றாள்.[36]

''முதி நாமமகுளித் துச்சி
தன்னால் ஒளிமாமலா
பாதம் நாளும் பணிவோம
நமக்கே நலமாதவில்''[37]
[நாமம—பெயர்; உச்சி—தலை]

என்று தனனுடைய உபாய அநுஷ்டானத்தின் உறைப்பை வெளியிடுகின்றாள். பலனைப் பற்றிக் கவலையின்றி பக்தி யுடையவளாக இருக்க எண்ணுகின்றாள்.

ஆயினும் ஆழ்வார் நாயகியின் முயற்சி பயன்பட வில்லை காலநடை தாராதபடி தளர்ச்சியுண்டாயிற்று. ஆகவே, கண்ணிற் கடை பறவைகளைத் தூதுவிடுவது, தனக்கு முன உள்ளார் நோவுபட்ட பொழுது எப்பெரு மான அவர்கட்கு உதவினபடியைச் சொல்வது, உறவி னருடைய இதர வார்த்தைகளைக் கேளாதபடியான நிலைமை பிறந்ததைமையைச் சொல்வது என்ற முறை களைக் கையாளுகின்றாள்.

''காவாா மடறபெண்ணை
அன்றில் அரிகுரலும்
ஏவாயி னூடுஇயங்கும்
எஃகிற் கொடிதாலோ
பூவாா மணங்கமழும்
புலவாணி கைதொழுதேன்
பாவாய்! இது நமககோர்
பானமையே யாகாதே''[38]

35. பெரி திரு. 9 3 : 5 37. ஷ. 9 3 : 8
36. ஷ. 9 3 : 7 38. ஷ. 9. 4 : 1

[கா—சோலை, பெணணை—பனைமரம்; அரிகுரல் - தழுதழுத்த குரல, ஏ—அமபு; எஃகு—வேல்படை; பாவாய - தோழியே, பானமை இயல்பு]

திருபபுலலாணியைத தொழ நினைததவளுககு அனறிற பறவைகள் எழுப்பும குரல் அம்புபட்ட வாயில வேற் படை புகுத்தாறபோல துனபுறறவளுக்கு மேலும் துன பத்தை விளைவிககினறது. தனிமையாகத் துனபப்படு வதே தன இயல்பாயிற்றுப் போலும என்று கருதுகின் றாள். இவ்விடத்தில் பெரிய வாச்சான பிள்ளையின வியாக் கியானம் "மாறாடி வருவது மனநிகளே இது ஸபாவமாய் விட்டதே. நித்தியசூரிகள் நிததியாநுபவம பண்ணா நினறார்கள். இவவருகுள்ளார் (சமசாரிகள) அநந்யபரராக (வேறிடத்தில் கருததறறவராக) நினறார்கள். தோவு படுகைக்கெனறே நம்மை மூன்றாம் விபூதியாகப் பண்ணி விட்டதாகாதே எனகிறாள்" இஃது இங்குச சிநதித்து மகிழத்தக்கது.

அடுத்து, தன சிந்தைநோயை எம்பெருமானிடம் சென்று செப்புமாறு பறவைகளைத் தூது விடுகினறாள. "தெய்வச் சிலையாற்கு என் சிநதை நோய் செப்பு மினே"[39] எனபது ஆழ்வார் நாயகியின் திருவாக்கு. 'அரியுருவாய வநது இரணியனை முடித்துப் பிரகலா தனுக்கு அருள் புரிநத எமபெருமான நமக்கு அருள் புரிவது மிக அழகாக இருக்கிறது !'[40] என்று தனக்குத் தானே சொலலிக் கொளளுகினறாள். அரிமலர்க்கண நீர்ததும்பும் நிலையில், வில்லால் இலங்கையை அழிதத வல்லாளன பின போன நெஞசம் திருமபி வருமளவும் பொறுத்திருக்க எண்ணுகிறாள்.

"எலலாரும என்தன்னை
ஏசிலும் பேசிடினும்
புலலாணி எமபெருமான
பொயகேட டிருநதேனே."[41]

39. பெரி. திரு. 9.4; 3 41. ஷ 9. 4 : 5
40. ஷ. 9. 4 : 4

[ஏசுதல—பழித்தல, பேசுதல—கணடித்துச சொல்லுதல்.]

எனபது அவளது மனவுறுதியைக் காட்டுகினறது 'எம்பெருமானைத தவிர மறறவர்கள மெய்யே சொல்லி னும் அதனால நமககுப பயன இல்லை. எம்பெரு மானது உரை பொயயேயாயினும அது தவிர வேறொனறு தமக்குப புகல் இல்லை' எனகின்றாள் இவ்விடத்தில் பட்டர் சுவையாக அருளிய ''இராமாவதாரத்தில் மெய்யும் கிருஷணாவதாரத்தில பொய்யுமே நமக்குத் தஞ்சம'' எனற திருவாக்கு எணணி எணணி மகிழத்தக்கது.

அடுத்து, கணணனின ஒரு வீரச்செயலை நினைந்துப் பேசுகினறாள். 'குவலயாபீடம போனற அசுரர்களை வேரோடு தொலைததுத் தன திருமேனியை அன்பர்கட்குக் காடடி அவர்களைப் பூர்ணாநுபவம் பெறச் செய்த எமபெருமான நம திறத்தில் அருள் செய்த அழகு எனனே!' எனகினறாள்.[42] எல்லோர்க்கும் தண்ணென் றிருககும் இளம் பிறை தனக்கு மட்டிலும் நெருப்புக் கதுவினாற்போலிருக்கும நிலையை எண்ணி வருந்து கினறாள

''தேமபல இளமபிறையும
என் தனககோா வெமதழலே.''[43]
[தேம்பல்—மிக்க, தழல—நெருப்பு.]

எனறு ஆழ்வார நாயகி சொல்லி வருந்துவதைக காண்க. தான உறக்கமின்றி வருந்துவதை,

''ஓதமும நானும
உறஙகா திருநதேனே.''[44]
[ஓதம்—கடல]

எனற வரியில வெளியிடுகினறாள். ஓதவண்ணன தனக்குப் பிரதிநிதியாக ஓதத்தை ஆளாககி வைத்தான போலும் என்பது ஆழ்வார நாயகியின குறிபபு.

42. பெரி திரு 9.4:8   44 ஷை 9.4.9
43. ஷை 9.4.8

இங்ஙனம் ஆழ்வார் பாசுரங்களில் ஆழங்கால் பட்ட வண்ணம் இருக்கும் நம்மை பேருந்து திருக்கோயிலின் வாயில் அருகில் இறக்குகின்றது எம்பெருமானைச் சேவிக்கும் எண்ணம் உந்த திருக்கோயிலுள் புகுகின்றோம் பிராகாரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதே இராமபிரான் புல்லணைமீது தவக்கோலத்துடன் சேவை சாதிப்பதைக் காண்கின்றோம். அவனை வணங்கி அவனருள் பெற்று வருங்கால் பட்டாபிராமன் சந்நிதியைக் கண்ணுறுகின்றோம். அப்பெருமானைச் சேவித்துக் கருவறைக்கு விரைகின்றோம். அங்கே வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டலங்கொண்டு சேவை சாதிக்கின்றார் கல்யாண ஜகந்நாதர். இவரைத் தான் திருமங்கையாழ்வார் "வேதமும் வேத வேள்வியும் விண்ணும் இருசுடரும் ஆதியும் ஆனான்"[45] என்று மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். தாயாரின் திருநாமம் கல்யாணவல்லி நாச்சியார் ஆதித்தாய் தந்தையர்களாகிய இருவரையும் உளம் உருகச் சேவிக்கின்றோம். திருமங்கை யாழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகளையும் மிடற்றொலியாக ஓதி உளங்கரைகின்றோம்.

"கலங்கல் இல்லாப்புகழான்
கலியன் ஒலிமாலை
வலங்கொள தொண்டர்க் கிடமாவது
பாடுஇல வைகுந்தமே."[46]

[கலங்கல்—கலக்கம்; கலியன் — திருமங்கையாழ்வார், பாடு—துன்பம்]

என்றும்,

"மன்னவராய் மண் ஆண்டு
வான்நாடும் உன்னுவரே"[47]

[மண்—பூமி, வான் நாடு—பரமபதம்; உன்னுவர்—விரைந்தெழுவர்.]

என்னும் ஆழ்வார் கூறும் பலன் நமக்குத் தலைகாட்டியது போன்ற உணர்ச்சியுள் மூழ்கி நிற்கின்றோம்.

45. பெரி திரு. 9.4:9 47 ஷை 9.4:10
46. ஷை 9.3:10

இந்நிலையில் திவ்விய கவியின் பாசுரம் நினைவிற்கு வருகின்றது

"மதயானைக் கோளவிடுத்து
மா.முதலை கொன்ற
கதையால் இதயம்
கரையும் – முதலாய
புலலாணி மாலே!
புறத்தோர் புகழ இருப்பு
வலலாணி எல்செவிககு
மாறு."[48]

[மதயானை கசேந்திரன், கோள்-துன்பம்; விடுத்து-போக்கி; கதை-வரலாறு; முதலஆய-முழுமுதற்கடவுளாகிய; புறத்தோர்-பரமதேவதைகள், இருமபு-இருப்பாலாகிய;மாறு விரோதமான.]

என்ற பாசுரத்தையும ஓதி உளங்கரைகின்றோம

இத் திருத்தலத்தில் புலவர் முதலான முனிபுங்கவர்கள் ஜகந்நாதனைச சரண அடைந்து பரமபதம பெற்றதாகப புராண வரலாறு கூறுகின்றது. கடற் கடவுளும் சககரவர்த்தித் திருமகனை சரண அடைந்து அவனது கருணைக்குப பாத்திரனானதும இத் திருத்தலத் தில்தான ஆதலால இத் திவ்விய தேசத்தில சரணா கதி தததுவத்தை அநுட்டிக்கின்றவர்கள இம்மை மறு மைப் பயன்கள் எலலாவற்றையும எளிதில் பெறுவர் என்பது நம்பிக்கை.

இத்தலத்து எம்பெருமான இராமபிரானுக்கு வில் ஒன்றை அளித்தான என்பது புராண வரலாறு அது காரணமாக இந்த எம்பெருமானுக்குத் தெய்வச் சிலையார், தெய்வச் சாபன என்ற பெயர்கள் நிலவிவிட்டன என்பதையும் அறிகின்றோம். திருக்கோயிலில் செப்புப் படிமங்கள் பல பூசையின்றிக் கிடக்கின்றன. இராமர்,

48. நூற். திருப். அந் 44

இலக்குவர், பரதர், சத்துருக்கனர் இவர்கள் படிமங்கள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடககினறன. இத் திருத்தலத்தில் புல்லர், கண்ணுவர், காலவர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் முத்தி அடைந்துள்ளனர். புல்லர் விருமபியபடியே ஜகந்நாதன தேவியர் மூவரோடும், நான்கு புயங்க ளோடும், பஞ்சாயுதங்களோடும, ஸ்ரீவத்சம், கௌத் துபம் விளங்க, பீதக ஆடை திகழ, திவ்விய ஆபரணங் களுடன எழுந்தருளியிருப்பதாக வரலாறு கூறுகின்றது.

இத் தலத்தில் ஹேமதீர்த்தம், சக்கர தீர்த்தம் புகழ் பெற்றவை; எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கவலலவை. இத்திருத்தலத்தில் தேவலர் எனனும் முனிபுங்கவர் தவம் செய்யும்பொழுது சப்த கன்னியரும் அங்குளள திருக் குளத்தில் நீராடி அவரது தவத்தைக் குலைத்ததாகவும், முனிவர் சினமுற்று அவர்களை யட்சர்களாகச சபித்த தாகவும் ஒரு வரலாறு வழங்கி வருகினறது. அவர்கள் முனிவரைச் சாபவிமோசனம் கோரியபொழுது அவரும் புல்லணையில் புல்வர் வழிபடட புல்லாணி எம்பெரு மானை வழிபடடு சாபவிமோசனம் பெற்றுய்யுமாறு அருளியதையும அறிகினறோம்[49]

'அசுவத்த விருட்சம' எனனும் அரசமரமே இத்தல விருடசமாக வழஙகி வருகினறது. இதற்கும் ஒரு புராண வரலாறு உணடு. ஆதியில் பரந்தாமன் தன னிடமிருந்த படைப்புத்தொழிலைத் தான் படைத்த நான் முகனிடம ஒபபடைத்தார் எனறும, படைத்தல் பொறுப் பை மேற்கொண்ட நானமுகன தெற்கு நோக்கி வந்த பொழுது கோடிக்கதிரவர்களின ஒரு பேரொளி தோன்றி மறைநததெனறும, அதன இரகசியம் எனனவெனறு நானமுகன பரந்தாமனை, வினவ, அவனும் அதுவே போதிமரம் எனறும், அதன அடியிலதான ஜகந்நாதன தங்குகினறான என்றும் கூறியதாக வரலாறு. அது

49. போதி மரத்தடியில் ஞானம் பெற்ற புத்தரையும் விஷ்ணுவின அவதாரமாகக் கொண்டது இதுவே காரணம் போலும்

காரணமான போதி எனனும அரசமரம ஜகநநாதனுக்கு நிழலதரும தருவாக அமைந்துளளது எனபதனையும் அறிகினறோம.

இத் திருததலத்தில் இரவில் எம்பெருமானுக்குப் படைக்கப பெறும் திருக்கணணமுது (திருககன்னல அமுது) அதாவது பால பாயசம மிகக சுவையுடையது. பகலில் எமபெருமானைச சேவிக்க வரும அடியார்கள் நினைவாக அர்ச்சகரைக கேட்டால அவரும இதறகாகவே எடுத்து வைத்திருககும திருக்கணணமுதினைத் தருவார்; சுவைத்து மகிழலாம்.

இங்குளள ஆதிசேஷனின காவலரே இராமநாதபுரம் மன்னர்கள சேதுககரையையும சேரநத பகுதியின் மன்னர்களாக இருப்பதால அவர்களைச சேதுபதிகள் என வழஙகினர். திருப்புல்லாணித திருக்கோயில் தோன்றிய காலம உறுதியாகத தெரியவில்லை. பரராஜ சேகர ராஜா காலததில அது கட்டப பெற்றதாக வரலாற்றால அறிகினறோம. சேதுபதிகள் இக கோயில் காரியங்கள் நடைபெற இருபத்தேழு கிராமங்களை வழங்கியுள்ளனர். அதற்குத தாமிர சாசனங்களும் ஓலைச சாசனங்களும உள்ளன. கி பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின பிற்பகுதியில சேதுபதியாக இருந்த கிழவன் சேதுபதி எனனும இரகுநாத சேதுபதி அவர்கள் பதினொரு கிராமங்களைத தானமாக அளித்த செய்தியை அறிகினறோம. இவருக்குப பினனர் ஆட்சிக்கு வநத விஜயரகுநாத சேதுபதி, முத்துராமலிஙக சேதுபதி முதலியவர்களும பல நிபநதனங்களை ஏறபடுத்தியுள்ளனர். திருக்கோயிலுக்குச சொந்தமாகப பல உபயஙகள் உள்ளன மன்னார வளைகுடாவில நடைபெறும முத்துக் குளிப்பிலும இத் திருககோயிலுககு ஒரு பங்கிருப்பதாக அறியக் கிடக்கின்றது. இத்தகைய செய்திகளை அறிந்த வண்ணம மனநிறைவுடன் தேவிபட்டணம், நவபாஷாணம முதலிய இடங்களைப பார்க்க வேண்டும எனற எண்ணத் துடன் இராமநாதபுரம திரும்புகினறோம்.

4. மதுரைக் கூடல் அழகர்

பண்டைக்காலத்தில் நம் நாட்டில் தமிழுக்கும் நாகரிகப் பண்பிற்கும் ஒரு வளர்ப்புப் பண்ணையாகத் திகழ்ந்தது மதுரைமாநகர். இன்றும் தமிழ் நாட்டின் ஒரு முக்கிய பெருநகராகத் திகழ்கின்றது அது. மதுரை மாவட்டத்தின் தலைநகராகவும் தமிழகத்தின் இரண்டாவது பெருநகராகவும் விளங்கும் அந்நகர் இரண்டாண்டுகட்கு முன்னர் மாநகராட்சியின் (Corporation) நிலையினையும் அடைந்தது. கோயிலை நடுவாக அமைத்து இந்நகரை நிர்மாணித்த நகரமைப்புப் பொறிஞரின் அறிவு நுணுக்கத்தை இன்றைய பொறிஞர்கள் வியந்து போற்றுகின்றனர். மதுரையின் இதயம் போலமைந்த 'மீனாட்சிக் கோயில்' இன்றும் புகழோங்கி நிற்கின்றது. சிற்பக்கலைவல்லுநர்கள் வியந்து போற்றும் வேலைத்திறங்கட்கும் பொது மக்களின் பக்திக் காதலுக்கும் ஒரு கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது மதுரைக்கோயில். இந்தக் கோயிலில் பண்டையத் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது; தமிழாராய்ச்சியும் நடைபெற்றது. மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானும் 'நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி' புலவரோடு புலவராக, தமிழ்ப் பெரும் புலவராக இருந்தார் என்று தமிழுள்ளம் கற்பனை செய்துள்ளது.

மதுரையைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆண்டவர்கள் பாண்டிய மன்னர்கள். அவர்கள் பாரத காலத்திலேயே பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தனர். பாண்டியன

மகள் சித்திராங்கதை அர்ச்சுனனை மணந்து கொண்ட கதை வடநாட்டுடன் தென்னாட்டைத் தொடர்புறுத்தி தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் சிறப்பினை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது அது மட்டுமா? கிரேக்க நாட்டுடனும் உரோமாபுரி ஏகாதிபத்தியத்துடனும் வாணிக உறவு கொண்டு,

''யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்!''[1]

எனபது போனற உயர்நத குறிக்கோள்கட்கு ஒருவளர்பபுப் பணணையாகவும திகழ்ந்தது பாணடியராட்சி. ஜாவா, சுமத்ரா, கடாரம் முதலிய வெளிநாடுகளுடன வாணிகத் தொடர்பும கலைத் தொடர்பும தமிழகம் பெறுவதற்கு மதுரை மனனர்களும பெருமுயற்சியினை மேற்கொண் டிருந்தல வேணடும. மதுரைமாநகரம் பாண்டியராட்சியில் உலகப புகழ பெற்று அடைந்திருநத அரசியல் சிறப்பு, வாணிகச சிறப்பு, கல்விச சிறப்பு, கலைச்சிறப்பு ஊரமைப்புத் திறம முதலிய செய்திகளை 'சிலப்பதிகாரம' எனற செந்தமிழக் காவியத்தால் அறியலாம் வரலாற்றுப் புகழும, காவியப புகழும, புராணப்புகழும், பிரபந்தப் புகழும் ஒருங்கே திகழப பெற்ற மதுரை பெரியாழ்வாரின் பாமாலை ஒனறும குடிபெருமிதம் பெற்றிருப்பதை அறி கின்றோம்.

பெரியாழவார காலத்தும (8-ஆம் நூற்றாண்டு) பாணடிய அரசனை ஸ்ரீவல்லபதேவன எனறு வைணவ ஆசாரியார்கள குறிபபிட்டுள்ளதை அறிகின்றோம். இந்த அரசனை கோநெடுமாறன்[2] எனறு குறிப்பிடுவர் பெரியாழவார். இந்தப் பாணடியனைப் பராந்தகன- நெடுஞ்சடையனின தந்தையாகிய மாறவர்மன என்று கருதுவர் பேராசிரியர் மு இராகவய்யங்கார் அவர்கள்.[3] இவன காலததிலதான மதுரைக்குப பெரியாழவாரின்

1. புறம்-192.
2. பெரியாழ் திரு-4.2:7
3. சாஸனத் தமிழ்க் கவிசரிதம.

பாமாலை கிடைத்தது. இந்தப் பாமாலை பிறந்த இடம் தான 'திருககூடல' என வழங்கும் தென மதுரையாகும். அந்தத் திவ்விய தேசத்துக்கு இனறு புறப்பட வேண்டும எனபது நமது திடடம்.

இருபபூர்தி நிலையத்திற்கு எதிரிலுள்ள நாம தங்கி யிருககும மங்கமமாள் சத்திரததில் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடுகினறோம். தூய ஆடை அணிந்து திருக்கோயிலுககுப் போகச சித்தமாகினறோம் இநதத் திருக்கோயில் சத்திரத்திற்கு அருகிலுளளது. சததிரத் திலிருந்து தெற்கு நோககி நடந்தால் சுமார 100 கெஜ தூரத்தில் உள்ளது கட்டபொமமன சிலை மதுரைப பேருநது நிலையததிற்கு வெளியில நாற்சநதியிலுள்ள இநதச சிலையைக் கடந்து தெற்குநோககி நடநது டி வி. எஸ். தொழிற்சாலையை அடைகினறோம். அதற்கு நேராகக் கிழக்கு நோக்கிச செல்லும சாலை வழியாக மேலும 100 கெஜ தூரம நடநது உயர்ந்த மதில களால் சூழபபெறறுளள திருக்கோயிலை அடைகின றோம. இராஜகோபுரத்தைக் கடநது முதல் பிராகாரத்தை அடைகினறோம். பிராகாரததின தெனபுறத்தில தனி வளைவில் தாயார் சந்நிதியும அதன வடபுறத்தில் தனி வளைவில ஆணடாள சநநிதியும் உள்ளன கூடலழகர் சந்நிதி மூனறு தளஙகளில அமைந்துளளது.

தரைத்தளத்தில் (Ground Floor) மூலவர் ஆகூய வர தா வீற்றிருக்கும திருககோலத்தில் சேவை சாதிக்கின றார். இவரையே சிலப்பதிகார அருமபத உரையாசிரி யர் இருநதவளமுடையார் எனறு குறிப்பிடுவார். உற்ச வர் வியூக சௌந்தரராஜன எனற திருநாமம் கொணட வர் அடுத்து முதல் தளத்திலுளள (First Floor) மூல வராகிய எமபெருமான சயனத் திருக்கோலத்தில் காட்சி தருகினறார். இவரையே சிலப்பதிகார உரை ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் அநதரவானத்து எமபெரு மான்' எனறு குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். இவர்,

இருக்கும் தளத்திற்கு மேலுள்ள தளத்தில் (Second Floor) நின்ற திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிப்பவரே சூரிய நாராயணன் எனபவர் இவரைச் சுற்றிலும் நவக் கிரகச் சித்திரங்கள் வரையப்பெற்றுள்ளன. இந்த மூன்று எம்பெருமான்களும் கிழக்கு நோக்கியே திருமுக மண்டலம் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் மூவரையும் சேவித்து விடுத்து தாயார் சந்நிதிக்கு வருகின்றோம். தாயாரின் திருநாமம மதுரைவல்லி நாச்சியார் என்பது. இவர் வகுளவல்லி நாச்சியார், மரகதவல்லி நாச்சியார், வர குணவல்லி நாச்சியார் என்ற திருநாமங்களாலும் வழங்கப்பெறுகின்றார் இவரைச் சேவித்து இவர் அருளைப் பெற்றுக் கொண்டு பிராகாரத்தில் வலமாகச் சுற்றி வந்து ஆண்டாள் சந்நிதியை அடைகின்றோம். அவரையும் சேவித்துக் கொண்டு கோயில் முகப்பினை அடைந்து ஓரிடத்தில அமர்ந்து இத்திருக்கோயிலபற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் நம சிந்தனையை ஓட விடுகின்றோம். பழுதடைந்த இத்திருக்கோயில செட்டி நாட்டுத் தன வணிகர் ஒருவரால நலவ திருப் ணி செய்யப் பெற்றுளளது. இந்தத் திவ்விய தேசத்து எமபெருமானைத் திருமங்கை மன்னன மட்டிலும்,

'கோழியும் கூடலும'[4]

என்ற ஒரே சொறறொடரால் மங்களாசாஸனம் செய் துளளார். இங்குக 'கூடல' எனபது இந்தத் திவ்விய தேசம 'கோழி' எனபது உறையூரிலுள்ள திவ்விய தேசம. சோழ நாட்டைச் சார்ந்தத அந்த எம்பெரு மான பெற்ற மங்களாசாஸனமும இவ்வளவே

மதுரைமாநகர் பெரியாழ்வாரின பாமாலை பெற்ற தாக மேலே குறிப்பிட்டேன அல்லவா? அந்தப் பாமாலைதான 'திருப்பல்லாண்டு' என்ற பிரபந்தம். அஃது கூடலகர் விஷயமாக ஏற்பட்டதாகப் பெரியோர் பணிப்பர். இதுதான வரலாறு: ஸ்ரீவல்லபனின ஆட்சி

4. பெரி. திரு. 9-2:5

சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தது. அவன் பல இரவு களில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர் சோதனைகளில் குடி மக்களின் சுகதுக்கங்களின் தேவைகளையும் நேரில் அறிந்து கொள்வதில் அக்கறையுள்ளவனாக இருந் தான். ஓரிரவு அவன் ஒரு தெருத் திண்ணையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவனை எழுப்பி, "தாங்கள் யார்? இருப்பிடம் எது? இங்கு வந்த நோக்கம் யாது?" என்று வினவினான் அதற்கு அந்த யாத்திரிகன் தான் கங்கை நீராடி வருவதாகவும், ஸ்ரீ வல்லபர் ஆட்சியில் மதுரை அடைந்திருக்கும் சிறப்பையும் அழகையும் பார்த்துவிட்டு சேது தரிசனம் செய்யப்போவதாகவும் மறுமொழி பகர்ந்தான். நிலவொளியில் திருத்தலப் பயணி யின் முகப்பொலிவைக் கண்ணுற்ற மன்னன் அதனால் கவரப்பெற்று, "பெரியீர், வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு வழி கண்டிருப்பின் தாங்கள் அதனை அடியேனுக்கும் காட்ட வேண்டும்" என்று வேண்டினான்.

அந்தப் பயணி மறுமொழியாக வடமொழி சுலோகம் ஒன்றினைக் கூறினான். அதன் பொருள்: 'மழைக்காலத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்யவேண்டியது, இரவுக் காலத்தின் தேவைக்காக பகலில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது, முதுமையில் வேண்டியவற்றிற்காக இள மையில் முயற்சி செய்யவேண்டியது; இங்ஙனமே, மறுமைக்கு வேண்டியவற்றை இம்மையிலே முயன்று பெற வேண்டியது என்பதாகும்.

மறுநாள் அரசன் அத்தாணி மண்டபத்திற்கு வந்தான். அவன் முகத்தில் பொலிவு காணப்பெறவில்லை; கவலை படர்ந்திருந்தது. அப்போது அவன் போந்த அரச புரோகிதரான செல்வ நம்பி அரசனின் குறைக்குக் காரணம் வினவினார் அரசன் முதல் நாள் இரவில் நடந்ததை அறிவித்தான். இருவரும் கலந்து வாழ்க்கையின் நால்வகைப் பொருள்களையும் (புருஷார்த்தங்கள்) அளிக்க

வல்ல பரதத்துவத்தை அறுதியிடும் வழியை ஆராய்ந்தனர். இறுதியில், பொனனும மணியுமாக அளவற்ற பொருளை ஒரு சீலையில் முடிநதுக் கட்டி அந்தப் பொற்கிழியை அவை யின நுழைவாயிலில தொஙகவிட்டனர். சாரமான சமய உணமையைப் பிரமாணங்களால மெய்ப்பிக்கும் பெரியோருக்கு அது உரியது என்று பறையறைவித்து நாடெங்கும அறிவித்தனர்.

குறிப்பிட்ட நாளில் பலவேறு சமயத்தினர் மதுரையில வந்து திரண்டனர். செலவ நம்பி தம் முடைய நணபரான விஷ்ணுசித்தரும (பெரியாழ்வாரும்) வில்லிபுத்தூரிலிருந்து எழுநதருளுவார எனக்கருதினார். வில்லிபுத்தூர எம்பெருமான விஷ்ணுசித்தரின கனவில் தோன்றி மதுரைக்கு ஏகுமாறு பணித்தார் விஷ்ணு சித்தரும எம்பெருமானமீது பாரத்தைப போட்டு பாண்டியன அனுப்பிய பல்லக்கில மதுரைககு ஏகினார். பகத கூட்டங்களும அவரைப் பின்தொடர்ந்தன. குறித்த நேரத்தில் வாதப்போர் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு சமயத்த வரும் தத்தம வாதபபோர்களை மும்முரமாகத் தொடங் கினர். இந்நிலையில விஷ்ணு சித்தர் வருகை அவைக்கு அறிவிக்கப பெற்றது. அரசனும புரோகிதரும அவரை வணங்கிச சிறிய சிங்காதனத்தில அமரச செய்தனர் எலலோருடைய வாதங்களும முடிந்த பின்னர விஷ்ணு சித்தர தம வாதத்தைத் தொடங்கினார். சமயவாதியர் விடுத்த வினாககட்கெலலாம அமைதியாக மறுமொழி பகன்றார். அவர்களுடைய பொறாமையைப பொறுமை யாலும், பகைமையுணர்ச்சியை அன்புணர்ச்சியாலும் வென்றார். தீய எண்ணங்களை நலல எண்ணங்களால் எதிர்த்தார். அறியாமையை அறிவினாலும், வீண் பெருமையைப் பணிவினாலும வென்று வாகை சூடினார். கமலைக் கேளவனுடைய கருணையைக் கனக்க நம்பி யிருந்த அவருக்குச சாத்திர உண்மைகள் யாவும் அங்கை நெல்லியாகத் தெளிவாயின. அவனுடைய அரு ளால இதர சமயககொள்கைகளை எலலாம் சுருதி,

சுமிருதி, இதிகாசங்களின் துணையாலும் தமது யுக்தியாலும் கண்டித்து தமதுகொள்கை இன்னதென அறுதியிட்டு உணர்த்தினார்.

காரணமில்லாத காரியமே இல்லை என்று தருக்க முறையில் நிலைநாட்டி இவ்வுலகின் காரணப்பொருளே கடவுள் என்று அறுதியிட்டார். "எந்த ஒரு பொருளால் எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாகின்றனவோ, எந்தப் பொருளால் எல்லாப் பொருள்களும் நிலைபெறுகின்றனவோ, எல்லாப் பொருள்களும் இறுதியில் எந்தப் பொருளுடன் சேர்ந்து விடுகின்றனவோ, அந்த பரம பொருளே கடவுள்" என்றார். அந்தப் பரம்பொருளே நாராயணன் என்றும், அவனைச் சரணமடைவதே வீடு பேறு அடையும் வழி என்றும் விரிவாக விளக்கினார். எல்லாச் சமயவாதிகளும் வாய திறக்க வழியின்றி நாணித் தலை கவிழ்ந்தனர். கம்பத்தின் உச்சியில் கட்டப்பெற்றிருந்த பொற்கிழியும் ஆழ்வார் முன்னதாகத் தானாக இழிந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற அரசனும் துண்ணென எழுந்து ஓடி அக்கிழியை முத்துக் கொண்டு வந்து விஷ்ணு சித்தர் அடிகளில் வைத்து வணங்கினான். விஷ்ணுசித்தரும் அரசனை விரைந்தெடுத்து ஆசி கூறினார்.

விஷ்ணுசித்தரின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் வகையில் ஒரு பெருவிழா எடுத்தான் ஸ்ரீவல்லபன். அவரைப் பட்டத்து யானையின் மீதேற்றி நகர்வலஞ் செய்வித்தான். மங்கள வாத்தியங்கள் அதிர்ந்தன. வெண்கொற்றக்குடை நிழற்ற இருமருங்கும் கவரிகள் வீச, வித்துவான்கள் கட்டியம் கூற உலாவரும் ஆழ்வார்க்கு பட்டர்பிரான் என்ற விருதையும் அளித்துப் பாராட்டினான் பாண்டியமன்னன். இதனை அங்கீகரிப்பதுபோல் பண்டிதர்கள் யாவரும் கைகொட்டி வரவேற்றனர். மக்கள் திரள்களிடமிருந்து "விஷ்ணுசித்தர் வாழ்க! பட்டர்பிரான் வாழ்க!" என்ற வாழ்த்தொலிகள்

விணணை முட்டின. மகனுடைய விழாவைக் காண வரும் பெற்றோர்போல பரமபதநாதன பிராட்டிமாருடன பெரிய திருவடிமீது வநது தோனறினான்.[5] வருணிககை முடியாத அழகோடும் நினைக்க முடியாத ஆற்றலோடும அருளோடும இந்திரன், நான்முகன் முதலாய தேவ கணங்கள் சூழ, திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்விய ஆயுதங்களுடனும் தேவியாருடனும் கருடன மீது காட்சி தந்த திவவியமங்களை சோதியைச் சேவித்த நம விஷ்ணு சித்தரின பரமபகதி பாட்டாக வெளிப்படுகின்றது. அந்தத் தேவாதி தேவனுடைய சரவ சக்தத்துவம முதலிய திருககுணங்களை அநுசநதிப்பதறகு முனனே சௌந்தர்யம், சௌகுமார்யம, இலாவணயம முதலிய திருககுணங்களில கண்செலுத்தி அவற்றையே சேர்த்து ஈடுபட்டு ஆழ்நது பகதிபரவசராகினறார் இதனால் தம்முடைய நிலையையும எமபெருமானுடைய நிலையை யும மறந்து, "காலம நடையாடாத பரமபதத்தில் இருக்கும் எம்பெருமானின சேர்த்தியழகு காலமும அசுரசககிகளும நடையாடுகினற இவவுலகில் வந்து நிற்கினறதே பாவி களின கணணெசசில்பட்டு எம்பெருமானுக்கு என்ன தீங்குவருமோ?" எனறு அஞ்சியவர்போல் யானைக்கழுத் தின் மேல கிடககும மணிகளையே கைத்தாளமாகக் கொண்டு பல்லாணடு பாடத தொடங்குகினறார்.

"பல்லாணடு பல்லாணடு
பலலா யிரத்தாணடு
பலகோடி நூறாயிரம்",

என்று ஆநந்தக கணணீர் அருவிசோரப பாடல் வெளி படுகின்றது "பல்லாண்டு" என்று ஒரு தடவை சொன்னால் போதாதா? 'பலலாணடு, பல்லாண்டு'

5. இங்ஙனம ஆழவாரகருச் சேவை சாதித்த எம் பெருமான திருக்கோயிலின அஷ்டாங்க விமானத்தின மீது எழுந்தருளியிருக்கும "வையந்தாய பெருமான்" எனறு பெரியோர் பணிப்பர்.

எனறும், 'பல்கோடி நூறாயிரம, பலலாணடு' எனறும் ஆசைதீரப் பாடுகினறார் — தாகவிடாய் உள்ளவன 'தணணீர், தணணீர்' என்று கூறுவது போலே அதிக அசசததால ஆழவார் இஙஙனம் மஙகளாசாசனம் பணணுகின்றார் என்பதையறிந்த எம்பெருமான, திணமை வாய்ந்த தன தோளகளைக் காட்டியருள்கின்றான். அசசம தனியக் காட்டிய அத்தோளழகு ஆழ்வாரின அசசம் அதிகரிக்கவே காரணம் ஆகின்றது ஆகவே, மீணடும மஙகளாசாசனம் செய்து பலலாண்டு பாடு கின்றார்,

> "பலலாண்டு பலலாணடு பலலாயிரததாணடு
> பலகோடி நூறாயிரம
> மலலாண்ட திணதோள மணிவணணா! உன
> சேவடி செவ்வி திருககாபபு' [6]

[செவ்வி அழகு திருக்காப்பு-குறைவற்ற காவல் ஏற படுவதாக.]

எனபதாக. இந்த மஙகளா சாசனப் பதிக்கததில பனனி ரணடு பாசுரங்கள் உளளன. 'பல்லாணடு பல்லாணடு' எனறு தொடங்கும் முதற பாசுரததைப பலலவிபோல ஒவ்வொரு பாசுரத்தோடும சேர்த்துப் பாடுகினறனர்.

இந்த வரலாற்றைப் பிறகால ஆசிரியர்களில ஒருவரான பாணடிய பட்டர் எனபார்,

> "பாணடியன் கொணடாடப
> பட்டர்பிரான வந்தானெனறு
> ஈணடிய சங்கம
> எடுத்தூத - வேணடிய
> வேதங்கள் ஓதி
> விரைந்து கிழியறுத்தான்
> பாதங்கள் யாருடைய
> பற்று." [7]

---

6. திருப்பல்—1
7. திருப்பல்—தனியன.

[ஈண்டிய-திரண்ட, சங்கம சங்கு; பற்று-புகலிடம்: யாமுடைய பற்று-நமமுடைய புகலிடம்.]

எனது குறிப்பிடுவர். இந்த ஆசிரியரே இன்னொரு வெண்பாவினால் விஷ்ணு சித்தர் கிழியறுத்த கதையை வைணவர்களின் நினைவில் நிலைபெறச் செய்துள்ளார்.

''மின்னார் தடமதில்சூழ்
வில்லிபுத்தூர் என்றொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம்
சூடினோம்,—முன்னாள்
கிழியறுத்தான் என்றுரைத்தோம்
கீழ்மையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே
''வந்து.''[8]

[மின் ஆர்-ஒளி நிறைந்த, தடமதில் அகன்றமதில் ஒரு கால்-ஒரு தரம்; தழல கமலம்-அடித்தாமரை: சூடினோம் தலை மேல் கொண்டோம்-]

பாண்டியபட்டர் சொல்லுகிறபடியே இக்கதை பல நூற்றாண்டுகளாக வைணவப் பெருமக்களுக்குக் கீழான நெறியை அகற்றி மேலான நெறியினைக் காட்டி வந்திருக்கின்றது. பல்லாண்டு பாடிய பட்டர்பிரானும் 'பெரியாழ்வார்' என்னும் ஒரு புதிய திருநாமம் பெற்று வைணவ ஞானச் சுடர்களான பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகத் திகழ்கின்றார்.

மற்றைய ஆழ்வார்களும் பரம பக்தியினால் எம் பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார்கள் என்பது உண்மையே. 'பகவானுக்குக் குறையொன்றும் இல்லாமல் இருப்பதே நமக்கும் மங்களம்!' என்று செய்துள்ளார்கள் அவர்கள். ஆனால் இப்பெரியாழ்வாரோ சர்வரட்சகனையும் இரட்சிக்க வழி தேடித் தடுமாறுவது

8 திருப்பல்—தனியன.

போல் 'திருப்பல்லாண்டு'பாடியுள்ளார்; எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமது வாழ்வாக நினைத்துப் போற்றியுள்ளார். இந்த முறையில் இவர் ஏனைய ஆழ்வார்களினும் பெரியராதலின், 'பெரியாழ்வார்' என்ற திருநாமம் பெற்றார் என்பது மணவாளமாமுனிகளின் திருக்குறிப்பு

மங்களா சாசனத்தில
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்
தங்கள் ஆர் வத்தளவு
தான் அன்றிப் பொங்கும
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப்
பட்டர்பிரான் பெற்றான
பெரியாழ்வார் என்னும
பெயர்."[9]

[ஆர்வத்து அளவு—நிறைந்த அன்பின அளவு: பரிவு—இரக்கத்துடன் கூடிய பேரன்பு]

என்பது பாசுரம் ஆழ்வார்களுக்கு உரிய ஆர்வத்தையும் மிஞ்சிப் பொங்கிய பரிவால் பல்லாண்டு பாடிய காரணமாக விஷ்ணு சித்தருக்குப் பெரியாழ்வார் என்ற பட்டம் கிடைத்தது என்பது மாமுனிகளின் கருத்து.

பல்லாண்டு பாடிய பெரியார் தாம் வளர்த்த அன்பு மகளை எம்பெருமானுக்கு அளித்து 'இறைவனுக்கும் மாமனார்' என்று மதிக்கப் பெற்ற குறிப்பும், தாயுள்ளம் கொண்டு தம் அழகுத் தெய்வமாகிய கண்ணனைத் தமது பாவனையாலேயே தமது திருமொழியில் வளர்த்து விட்ட குறிப்பும் 'பெரியாழ்வார்' என்ற பேரிலும் புகழிலும் புதைபொருளாக அமைந்து விட்டதைக் கண்டு மகிழலாம் பாண்டிய மன்னன் அளித்த 'பட்டர்பிரான்' என்ற பட்டத்தை விட இத் திருநாமம் புகழ் பெற்று

9. உப. ரத். மாலை—18

விட்டது குரு பரமபரையில் இவர் வரலாற்றிற்கு 'பெரியாழ்வார் வைபவம்' என்றும், நாலாயிரத்தில் இவர் பாசுரங்கட்குப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்ற தலைப்புகளும் அமைந்து அப் புகழ் நிலைபெற்றுவிட்டது.

பல்லாண்டு அருளிய பெரியார் மூலமாக வில்லிபுத்தூர் மதுரைக்கு வழங்கிய செல்வம் வைணவர்களின் பொது உடைமையாகி பக்தி நெறிக்கே ஒரு புதிய அழகினையும் பொலிவினையும் தந்து நிற்கின்றது.

> ''உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக(கு)
> ஒப்பதோர் கலைதான்?
> உண்டோ பெரியாழ்வார்க்(கு)
> ஒப்ப ஒருவர்?''[10]

என்று வைணவ உலகம் இன்றும் பல்லாண்டு பாடிய பட்டர்பிரானை வியந்து பாராட்டுகின்றது; போற்றுகின்றது.

பண்டைய இலக்கியக் குறிப்புகள் : பண்டைய இலக்கியக் கருவூலத்தில் ஏதாவது இத்திருக்கோயில் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளனவா என்று நம்மனம் ஆராயத் தொடங்குகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் வையை நெடுமாலைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு வருகின்றது. 'துன்பமாலையில்' மாதரி என்னும் ஆயர் முதுமகள் ஆய்ச்சியர் குரவை முடிந்ததும் வையையாற்றின் கரையிடத்துள்ள நெடுமாலைப் பூசிப்பதற்குச் சென்றாள் என்ற செய்தியை,

> 'ஆயர் முதுமகள் ஆடிய சாயலாள்
> பூவும் புகையும் புனைசாந்தும் கண்ணியும்
> நீடுநீர் வையை நெடுமால் அடியேத்தத்
> தூவித் துறைபடியப் போயினாள்''[11]

---

10. மணவாளமாமுனிகள் அருளியது—20 (உ.ர.மா)
11. சிலப்-துன்பமாலை, அடி (1-5)

என்ற அடிகளால் அறிகின்றோம். 'வையை நெடுமால்' என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் 'ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார்' என்று விளக்குவர். இருந்த வளமுடையார்—இருந்த திருக்கோலத்தில் வளப்ப முடையார் இத்திருக்கோயிலின் தரைதளத்தில் எழுந்தருளிய எம்பெருமான் இருந்த திருக்கோலத்தில் இருப்பதால் அவரையே இச்சொற்றொடர் குறிப்பதாகக் கூறுவர் பேராசிரியர் மு. இராகவய்யங்கார் சுவாமிகள் இப் பெயர் இப்போது கூடல் அழகருக்கு வழங்கவில்லையேனும், அப்பெருமானது இருந்த திருக்கோலம் ஆங்கு வந்து சேவிப்போருக்குப் பேரானந்தம் தரத்தக்க வண்ணம் இன்றும் இருப்பதால் இப் பெயர் வழங்கியதாதல் வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்துவர் அந்த அறிஞர்[12] திருமாலைத் துதிக்கும் அடியார்கள் அப்பெருமானது நின்ற, இருந்த, கிடந்த திருக்கோலங்களைச் சிறப்பிக்கும் மரபினை நாம் நன்கு அறிவோம். எனவே, இருந்த திருக்கோலத்துடன் திருமால் எழுந்தருளிய இத் திருப்பதியை 'இருந்தவளம்' எனவும் அப்பெருமானை 'இருந்தவளமுடையார்' எனவும் கொள்ளல் பொருத்தமேயன்றோ! திருவாலவாவுடையார் என்று சிவபிரானைக் கூறும் வழக்குகளையும் ஈண்டுச் சிந்தித்தல் தகும்.

சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் 'வையை நெடுமால்' என்ற தொடருக்கு 'அந்தரவானத்து எம்பெருமான்' என்று உரை எழுதுவர். இந்த விளக்கமும் கூடல் அழகர் பற்றியதே என்று கொள்ளத்தகும் இத்திருக்கோயிலின் மேல் தளத்தில் (First Floor) கிடந்த திருக்கோலத்துடன் எம்பெருமான் சேவை சாதிப்பதால் அவ் விளக்கம் பொருந்துகின்றதன்றோ?

பரிபாடலிலும் நம் சிந்தனை ஒட்டமெடுக்கின்றது. பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள,

---

12. இராகவய்யங்கார், மு : ஆராய்ச்சித்தொகுதி(8-ஆவது கட்டுரைகாண்க.)

' வானார் எழிலி மழைவள நந்தத்
தேனார் சினமய மலையின் இழிதந்து
நான்மாடக் கூடல் எதிர்கொள்ள ஆனா
மருந்தாகும் தீநீர் மலிதுறை மேய
இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வநின்
திருந்தடி தலையுறப் பரவுவதும் தொழுது''[13]

என்ற அடிகளில் 'இருந்தையூர்' என்பது மதுரையைச் சார்ந்து வையைக் கரைக்கண் உள்ளது எனவும், அவ்வூரில் திருமால் திருக்கோயில் கொண்டவாறும் அறியக் கிடக்கின்றன. அரும்பத உரையாசிரியர் கூறிய 'இருந்தவளம்' என்னும் மதுரைப்பகுதியே 'இருந்தையூர்' என்னும் பெயரால் பரிபாடலில் வழங்கவாயிற்று என்பதை எளிதில் தெளியலாம். இருந்தையூர்-இருந்தவூர் என்பதன் மரூஉ. நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் ஒன்றாகிய நின்றை, நின்றவூர் போல இதனையும் கொள்ளல் வேண்டும்[14] 'இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வ!' என்பதில் திருமாலின் 'இருந்த திருக்கோலம்' குறிப்பிடப் பெற்றிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது. இங்ஙனம் இருந்தையூர் இருந்தவளம் என்ற பெயர்களுடன் மதுரையருகில் வேறு ஊர் ஒன்றும் காணப்பெறவில்லையாதலின், இத்திருநாமங்கள் இரண்டும் கூடலழகர் சந்நிதியையே குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற 'இருந்தையூர்' போலவே மதுரையைச் சுற்றிப் பல தலங்கள் முற்காலத்தில் இருந்த தாகப் பண்டைய இலக்கியங்கள் பகர்கின்றன.

''வடதிரு ஆலவாய்திரு நடுவூர்
வெள்ளியம்பலம் நள்ளாறு நிக்திரை
பஞ்சவ னீச்சரம் அஞ்செழுத் தமைத்த

13. பரிபாடல் திரட்டு-முதற்பாடல்-அடி (1-6)

14. இவ்வாசிரியர் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ''தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள்'' என்னும் நூலில் (9-வது கட்டுரை) இத்திருப்பதியைப்பற்றி அறியலாம்.

சென்னி மாபுரம் சேரா திருத்தளி
கன்னிசெங் கோட்டம் கரியோன் திருவுறை
.... ஒரு பரங் குன்றம
சூழ்கொள விருந்த கூடலெம் பெருமான்''[15]

என்ற கல்லாட அடிகளாலும் ''நான்கு மாடங் கூடுதலின் நானமாடக் கூடல் என்றாயிற்று; அவை திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்'' என்ற நச்சினார்கினியரின் உரையாலும்[16] இச் செய்தியை அறியலாம். ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற பெயர்களில் பல இக் காலத்தில் வழங்கக் காணாமை போல 'இருந்தையூர்' என்ற வழக்கும் அருகியதாகக் கொள்ளலாம். கல்லாடத்தில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள 'கரியோன் திருவுறை'யும் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள 'உவணச் சேவல் உயர்த்தோன நியமமும்'[17] என வரும திருக்கோயிலும் 'வையை நெடுமால்' கோயில் கொண்ட இவ்விருந்தையூரையே குறிப்பதாகக் கொள்ளல் தகும். இருந்தையூர்க், கடுங்கோழி மோசியார்'[18] என்ற சங்கப் புலவரது ஊரும் இதுவே என்று ஊகிப்பதும் பொருந்துவதாகும்.

ஆயின், இன்றுள்ள 'வையை நெடுமால்' திருக் கோயில் மதுரைக்கு மேற்புறத்திலுள்ளதேயன்றி வையைக் கரையில் இல்லையே என்ற வினாவினை எழுப்பலாம் அதற்குத் தக்க விடையினால் அமைதி கூறுவேன். மதுரையின் இரு பக்கங்களிலும் அந்நதி சூழ்ந்து சென்றதாகவே முன்னைய வழக்கு இருப்பதால மதுரையின் தென்பக்கத்திலும் அதன் போக்கு இருப்பதாகவே கருதுதல வேண்டும் தெற்குத்

15. கல்லாடம்-61-
16. கலி-62 (நச். உரை)
17. சிலப்-14. ஊர்காண் காதை-அடி,8 உவணச் சேவல்-கருடன்; நியமம்-கோயில்.
18. திருக்கோவலூர் வட்டத்தில் 'இருந்தையூர்' என்ற ஊர் உள்ளது (உ. வே. சா. குறுந்தொகை-பாடினார் வரலாறு. பாடல் 335)

திசையிலுள்ள வையையின் பிரிவு இப்பொழுது 'கிருத மாலை' என வழங்கப்பெற்றுக் கூடலழகர் திருக்கோயிலின் புறத்தே ஓடுகின்றது. மதுரைக் கோட்டையைச் சுற்றி வையை நதி மாலை போல் ஓடுதலால் வையைக்குக் 'கிருத மாலை' என்ற பெயர் வழங்கியதாகக் கூறுவர்.

> "வேக மாதலி ன் வேக வதியென்றும்
> மாகம் வாய்ந்தத னாலவையை யென்னுந்தா
> ராக லாற்கிருத மாலைய தாமென்றும்
> நாகர் முப்பெயர் நாட்டு நதியரோ"[19]

என்ற கூடற்புராணச் செய்யுள் கூறுவதைக் காணக்கூறாறிந்தார் ஏத்தும் கலித்தொகையிலும்,

> "இருநிலம்—
> தார் முற்றியதுபோலத்
> தகைபூத்த வையைதன்
> நீர்முற்றி மதில்பொரூஉம்
> பகையல்லா நேராதார்
> போர்முற்றொன் றறியாத
> புரிசைசூழ்ந்த வயலூரன்"[20]

எனற பாடற் பகுதியில் வையை நதி மாலை சூழ்ந்திருந்ததுபோல் வருணிக்கப் பெற்றிருப்பதும் நோக்கி அறியத்தக்கது. எனவே, நீடுநீர் வையை நெடுமால்' என்னும் தொடர் மேற்கூறியவற்றால் மதுரைக்கூடலழகர் சந்நிதியையே குறித்ததாதலைக் கண்டு தெளிலாம்.

இங்ஙனம் நம்மனம் பண்டைய இலக்கியங்களில் அலைபாய்ந்த வண்ணம் இருக்கும்பொழுது இருப்பிடத் திருக்குத் திருமபும் நேரமும் வந்துவிடுகின்றது. சட்டென்று எழுகின்றோம். கொடி மரத்தின் அருகிலிருந்த

19 கூடற்புராணம்.
20. மருதக்கலி-2

படி எம்பெருமானை வணங்குகின்றோம். இந்நிலையில், திவ்விய கவியின் பாசுரம் நம் சிந்தையில் எழுகின்றது.

> ''வாழவிப்பான் எண்ணமோ
> வல்வினையில் இன்னமலனை
> ஆழ்விப்பான் எண்ணமோ
> அஃதறியேன்—தாழ்விலாப்
> பாடல்அழகு ஆர்புதுவை
> பட்டர்பிரான் கொண்டாடும்
> கூடல் அழகாநின்
> குறிப்பு.''[21]

[வாழவிப்பான—வாழவுபெருமபடி, ஆழவிப்பான—அழுந்தச்செய்யும்படி, தாழ்வு-இழிவு, ஆர்-பொருந்திய புதுவைபபட்டர் பிரான—பெரியாழவார், கொண்டாடும்—புகழ்ந்து பாடிய; கூடல் -தென மதுரை, அழகா (விளி); குறிப்பு—திருவுள்ளககருத்து]

என்ற பாடலை மிடற்றொலி கொண்டு ஓதி உளங்கரைகின்றோம்; பகதி நிலையின் கொடுமுடியை எட்டியதாக உணர்கின்றோம். பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவம் பெற்று உணர்வுடன் நம் இருப்பிடததை நோக்கி நடைகட்டுகின்றோம்.

21. நூற் திருப் அந் 47

5 திருமோகூர்க் காளமேகம்

எமபெருமானை அடைவதற்கு சாத்தியோபாயம் சிததோபாயம் எனற இரண்டு வித உபாயங்கள (வழிகள) வைணவ சாத்திரங்களில பேசபபெறுகினறன. சாத்தியோ பாயம எனபது, நமமால செயயப்பெறும உபாயம். பகதி பிரபததிகளை இதறகு எடுத்துக்காட்டு களாகக் கொளளலாம் சித்நோபாயம் எனபது நம்மால் செயயபபெற வேணடியதாயனறி முனபே உள்ள உபாயம. இது சர்வேசுவரனைக குறிப்பது. சீமன நாராயணன நலலார் பொலலார் எனற வேறு பாடினறி எல்லோரககும் உறவினன. நம அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கக்கூடிய கருணைக்கடல. தனது நினைவினாலேயே எல்லாப் பொருளகளையும இரடசிதது நிகரறறு நிறபவன பெரிய பிராட்டியார் நமககுப புருஷகாரமாய் நினறு பரிநது பேச நம்மிடம மேலும கருணை வளரப் பெற்றவன் இத்தகைய எம்பெருமான வேறு உபாயஙகளை அநுட்டிக்க ஆற்றல இல்லாது பிரபததியை அநுட்டிபபவர்கட்கு மறற உபாயததின் இடததில் நினறு பலன அருளும சித்தோபாய மாகினறான. அவனைப பறற நினைபபதற்கும் அவன அருள வேண்டும. 'அவன அருளாலே அவனதாள் வணங்கி'[2] எனற மணிவாசகப் பெருமான கூறியதும் இது பறறியதே யாகும.

---

1 புருஷகரம்—தகவுரை, பரிந்துரை.

2. திருவா சிவபு—அடி—18

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் குமிழியிட்ட வண்ணம் திருமோகூருக்குப் போகச் சித்தமாகின்றோம். திருமோகூர் மதுரை மாநகருக்கு வடக்கே ஏழு, எட்டுக் கல் தொலைவிலுள்ளது. மதுரை- மேலூர் நெடுஞ்சாலை வழியே ஒறறைக்கடைவரை சென்று, அதன் பிறகு கிழக்கே திரும்பி ஒரு மைல் சென்று இவ்வூரை அடைதல் வேண்டும் மதுரையிலிருந்து திருவாதவூர் வழியே மேலூருக்குச் செல்லும் பேருந்திலும் செல்லலாம். அல்லது மதுரையிலிருந்து திருவாதவூர் வழியிலும் செல்லும் நகரப் பேருந்தினையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் நாம் தங்கியிருக்கும் கல்லூரி இல்லம் (College House) என்ற விடுதியில் அதிகாலையில் நீராடித் தூய நல்லாடை அணிந்து மதுரைப் பேருந்து நிலையத்திற்கு வருகின்றோம்.

பேருந்தில் ஏறி இவ்வூரை நோக்கி வருங்கால 'திருமோகூர்' என்ற 'பெயர் ஆராய்ச்சியில்' நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது நம் நாட்டுப் பாமர மக்களும் சாத்திர உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்குக் கருவூலம்போல் திகழ்பவை இதிகாசங்களும் புராணங்களுமாகும். அவையே இன்று நம் பெயராய்வுக்கும் கை கொடுத்து உதவுகின்றன திருமால் மோகினி அவதாரம் எடுத்த வரலாறு மிகவும் சுவையானது திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுப்பதற்குத் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்று சேர்கின்றனர் அமுதம் வந்ததும் தேவர்கள் அசுரர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்க இசைய வில்லை. அசுரர்கள் சும்மா விடுவார்களா? அவர்கள் அமுத கலசத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடத் தொடங்குகின்றனர். தேவர்கள் திருமாலிடம் முறையிட, அவர் மோகினி வடிவத்துடன் அசுரர்கள் முன்னே காட்சி அளிக்கின்றார். இரு சாரார்க்கும் அமுதத்தைத் தாமே பங்கிட்டுத் தருவதாகக் கூறிக் கலசத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றார். அமுதத்தைப் பங்கிடவும் முனைகின்றார். தேவர்கள் பக்கம் கலசமும் அகப்பையுமாக வருங்கால் அமுதத்தைத் தாராளமாக வார்க்கின்றார். அசுரர்கள் பக்கம் வருங்கால் தமது மோகனப் புன்னகையாலும் ஆடலாலும் பாடலாலும்

அவர்களை மயக்குகின்றார் அமுதத்தை வார்க்காமலேயே. இறுதியாக அசுரர்கட்கு ஒரு துளிகூட இலலாமல அமுதம் காலியாகி விடுகின்றது. இங்ஙனம அசுரர்களை ஏமாந்த சோணகிரிகளாக்க எடுக்கப்பெற்றதே மோகனாவதாரம். இந்த அவதாரம எழுந்த நலமே மோகனூர், அதுவே மோகூர்' எனக குறுகி 'திரு' என்ற அடையுடன் சேர்ந்து 'திருமோகூர்' என்றாயிற்று எனபதாக அறிகின்றோம்.

இந்த நிலையில நாம ஏறியிருக்கும பேருந்தும் திரு மோகூரை வந்தடைகின்றது இநதத் திவ்விய தேசத்தைத் திருமங்கை யாழவாரும் நாமமாழவாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர

'சீராரும மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்'[3]

எனபது சிறிய திருமடல் நம்மாழவார் ஒரு திருவாய் மொழியால[4] (பதிகததால்) மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். மருத நிலப் பகுதியைச சார்நத இவ்வூர நீர்வளம் நிலவளம மிக்கதாகத் திகழகின்றது எடுத்த எடுப்பில் முதல் பாசுரமே,

''தாள தாமரைத தடமணி
வயல்திரு மோகூர்''[5]

[தாள-தாள் உரத்தையுடைய; தடம-குளங்கள்]

என்று தொடங்குகின்றது. வானமாமலை என்ற திவ்விய தேசததில ஒருபொழில,

''தேனமாம பொழில''[6]

என்று ஆழவாரால் திருநாமம பெற்றது போலவே இததிருப்பதியின தடாகமும,

''தாள தாமரைத தடம்''

என்றே ஆழ்வாரால் திருநாமம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆழவார் திருவாக்கில வந்த சொல்லைவிட்டே வழங்கு தல் பலவாற்றானும் சிறப்புடைததன்றோ?

---

3 சிறிய திருமடல் கண்ணி -74 5 ஷ 10.1:1

4. திருவாய் 10 1 (தாளதாமரை) 6. திருவாய் 5.7:6

இவ்விடத்தில் பெரியாழ்வாரின திருவரங்கப் பாசுரபபகுதி ஒன்றையும நினைககத் தோன்றுகின்றது.

> "ஓம்பெறற மலர்க்கமலம உலகு அளந்த
> சேவடிபோல் உயர்ந்து காட்ட
> வரம்புஉற்ற கதிர்செந்நெல் தாள்சாய்ந்துத்
> தலைவணங்கும தண்அரங்கமே"[7]

விஷ்ணுவையே எப்போதும் தம சித்தத்தில வைத்துக் கொண்டிருக்கும பெரியாழ்வாருக்கு விண்ணளவும் ஓங்கியிருக்கும் தாமரையைக் காணும் போதெல்லாம் எமபெருமானின உலகளந்த சேவடியைச் சேவித்தாற் போல இருக்கும். செந்நெற பயிர்கள் கதிர் கனத் தாலே தலைவணங்கியிருக்கும் வயலைக் காணும்போது வணக்கமே வடிவெடுத்தாற் போன்ற பாகவதோத்தமர் களைச் சேவித்தாற்போல இருக்கும அங்ஙனமே, எமபெருமானையன்றி வேறொன்றையும் தம் மனத்தில் கொள்ளாத நம் ஆழ்வாருக்கும் தாம் காணும் காட்சி கள் எல்லாம் எம்பெருமானை நினைவுபடுத்துகின்றன

> "பூவையும் காயாவும் நீலமும பூககின்ற
> காவிமலர் என்றும் காணதோறும — பாவியேன
> மெலஆவி மெய்மிகவே பூரிக்கும அவ்வவை
> எல்லாம் பிரான் உருவே என்று."[8]

என்ற இவர் வாக்கில் போலி கண்டு மேல விழும்படி யான அளவுக்கு அளவிறந்த அன்பு எம்பெருமான திரு மேனியில தமக்கு விளைந்த படியைக் கூறியதை நாம் அறிவோம் அன்றோ?

இன்னோர் இடத்திலும் வயல் வளத்தைப் பேசு கின்றார் ஆழ்வார். திருக்கோயிலின் எட்டுத் திக்கு களிலும் செந்நெல் வயல்களும் கருப்பங்காடுகளும் சூழ்த் திருக்கும் என்று ஆழ்வார் கூறிய வண்ணமே இன்றும் காணப்பெறுவதைக் கண்டு மகிழுகின்றோம்.

7. பெரியாழ்-திரு 1.9:8
8. பெரி திருவந். 73.

"எண்திசையும் ஈன்கரும்பொடு
பெருஞ்செந்நெல் விளையக்
கொண்ட கோயில்"[9]

என்று கோயிலின் சூழலைப் பேசி மகிழும் ஆழ்வாரின் திருவாக்கை நாமும் சொல்லி மகிழ்கின்றோம். மேலும் ஊரின் சூழலை,

"வாய்ந்த தண்பணை வளவயல்
சூழ்திரு மோகூர்"[10]

என்று கூறியுள்ளதையும் சிந்திக்கின்றோம்.

ஊர் மிகவும் சிறிய ஊரே. ஆழ்வார் காலத்தில் நான்மறைகளை நன்கறிந்தவர்களும், அவற்றை அநுட்டிப்பவர்களும் ஆன வைதிகர்கள் வாழும் இடம். இதனை நமக்குச் சுட்டியுரைப்பதுபோல ஆழ்வார்,

"நலங்கொள் நான்மறை வாணர்கள்
வாழ்திரு மோகூர்"[11]

என்று கூறுவர். 'நலங்கொள்' என்ற அடைமொழி நான்மறைக்கும் நான்மறைவாணர்கட்கும் ஆக்கிய பொருள் கொண்டு மகிழும் வண்ணம் அமைந்திருக்கும் நேர்த்தியை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்றோம். ஆனால் இப்பொழுது திருக்கோயிலில் கைங்கர்யம் செய்யும் ஒரு சில வைணவர்களே வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதையும் அறிகின்றோம்.

நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில்,

"சரணமாகும் தனதாள்
அடைந்தார்க் கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம்
கொடுக்கும் பிரான்"[12]

என்று அருளிச் செய்துள்ளதை நாம் நன்கு அறிவோம். நம்மாழ்வார் கட்டுக் குலைந்த தம் திருமேனியின் முடிவு அணித்தென்று தாமே அறுதியிட்டுக் கொண்ட சமயம்

9. திருவாய் 10. 1:9.
10. ஷை 10.1:6.
11. ஷை 10. 1:2
12. ஷை. 9. 10. : 5

திருமோகூருக்கு வந்ததாகவும், தம்முடைய திருநாட்டுப் பயணத்திற்கு வழித்துணையாகத் திருமோகூரக காளமேகப் பெருமாளைப் பற்றியதாகவும் பெரியோர் பணிப்பர். இந்தத் தெய்வச் சிறந்தனையுடன திருக்கோயிலை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

திருக்கோயிலைச் சுற்றி நீண்டு உயர்ந்த மதில் அமைந்துள்ளது. மதிலுக்கு வெளியே புஷ்கரிணி உள்ளது. இது 'க்ஷீராப்தி புஷ்கரிணி' என்ற திருநாமத்தால் வழங்கிவருகின்றது. இது நம கண்ணுக்குத் 'தாளதாமரைத் தடாகமாகவே' காட்சி அளிக்கின்றது. தாமரை மலர்களும் மொட்டுகளும் 'உலகு அளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்து காட்டுவதைக்' கண்டு மகிழ்கின்றோம் திருக்குளத்தின தெள்ளிய நீர் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளு கின்றது. திருக்கோயிலுக்குப் புறத்தேயுள்ள இந்தத் தடாகத்தில் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு சந்நிதிக்குள்ளே திகழும்,

''தயரதன் பெற்ற மரகத மணித்தடம்''[13]

காண விரைகின்றோம். இந்தத் தடாகத்தைக் காண்பதற்கு, கண்டு மகிழ்வதற்கு, 'தொண்டீர் வம்மின்!'[14] என்றும், 'அடியீர் தொழுமின்'[15] என்றும் நம்மாழ்வார் குரல் கொடுத்து அழைப்பதை நம்செவிகள கேட்கும் அநுபவத்துடன திருக்கோயிலுக்குள் நுழையச் சித்தமாகின்றோம். எம்பெருமானுக்கும் தடாகத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை ஆழ்வாரே பிறிதோரிடத்தில் திருப்பணம் செய்துள்ளது நம் நினைவிற்கு வருகின்றது

''கணைக்கால

தூயசெய்ய மலர்களா சோதிசெவ்வாய் முகிழதா
சாயலசாமத் திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள
வாசத்தடல்போம் வருவானே''[16]

எம்பெருமானைக் கிட்டினாரோடு முதலுறவு பண்ணு பவை அவனது திருக்கண்கள்; அத்திருக்கண

13. திருவாய் 10 1:3 14. ஷை 10. 1:4
15. ஷை. 10. 1:8 16. ஷை. 8. 5:1

நோக்கிறகுத் தோற்றவர்களை அணைப்பவை அவனது திருக்கைகள் அத்திருக்கைகள் தீண்டுங்கால அவற்றா லேற்படும் ஊற்றுணர்ச்சிக்குத் தோற்று விழும இடம் அவனது திருவடிகள இவை யாவும் இத்தடாகத்திற்குரிய தாமரைகளாகும். தடாகததில தாமரை மலரகளேயன்றி மொட்டுகளும இருக்குமன்றோ? 'சோதிச செவ்வாய் முகிழ்நா' எனபதனால் புகழையுடையதாய்ச சிவந்திருக் கின்ற திருப்பவளத்தையே முகுளமாகக் கொள்ளத்தகும். பச்சைமாமலை போலிருக்கும் அவனுடைய திருமேனி தாமரை இலைககு ஒபபாகும எனபது 'சாயல் சாமத் திருமேனி தண் பாசடையா' எனபதனால் பெறப்படு கின்றது. இக்கருத்துகளைச சிநதிததவண்ணம் உள்ளிருக கும் தடாகத்தைக் காண விரைகினறோம்.

கொடிய வெப்பத்தில் அடிபட்டவன குளிர்ந்த தடாகத்தையோ காளமேகம பொழியும் மழையையோ எதிர்பார்ப்பது இயலபேயனறோ? அங்ஙனமே, நமமாழ் வாரும் தம்முடைய இருள் தருமா இவ்வுலக வாழவெல லாம் தொலையபபெறும சமயததில காளமேகப் பெரு மானை அநுபவிக்கிறபடியைத் தெரிவிப்பதை எண்ணு கினறோம.

"காள மேகத்தையன்றி
மறறொனறிலம கதியே "[17]

என்ற அவன் திருவாககை எண்ணிய வண்ணம திருக் கோயிலுக்குள் நுழைகினறோம்.

அச சிறிய ஊரில இது பெரிய கோயில். கிழக்கு நோக்கிய திருவாயிலை உடையது. வாயிலைத் தாண்டி யதும நாம் வநதடைவது கமபத்தடி மணடபம். இந்த மண்டபத்தில இத்திருக்கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்த சிவகங்கைச சீமைப் பாளையக்காரர்களான சின்னமருது, பெரிய மருது இவர்களின சிலைகள் இருப்பதைக் காண்

17. திருவாய் 10 1·1

கின்றோம். அடுத்த வாயிலைக் கடந்து 'கருட மண்டபம்' என வழங்கும் ஒரு மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். அங்குக் கண்கவர் வனப்புடைய மூன்று நான்கு நல்ல சிலைவடிவங்களை தூண்களை அணி செய்வதையும் காண்கின்றோம். ஒரு தூணில் மிதிலைச் செல்வியை அணைத்தவண்ணம் உள்ள கோதண்டராமன் சிலையும், அதனையடுத்து இன்னொரு தூணில் இலக்குவன் சிலையும் காணப்பெறுகின்றன. இச்சிலைகளைத் தவிர காமவேளின் சிலையும் இரதிதேவியின் சிலையும் நம கண்ணுக்கு விருந்தாக அமைகின்றன. இந்தச் சிலைகளுக்கிடையில் பெரிய திருவடி ஒரு சிறிய கோயிலில் நின்று காட்சி தருகின்றார்.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்தவண்ணம் மகா மண்டபத்தைக் கடந்து அர்த்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். அங்கிருந்து பார்த்தாலே கிழக்கே திருமுக மண்டலங்கொண்டு நின்ற திருக்கோலத்தில் பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டியார் என்ற இருவருடன் மூலவர் காளமேகப் பெருமாள் சேவை சாதிக்கின்றதைக் காணலாம். இவருடைய கம்பீரமான தோற்றத்தில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த அநுபவத்தைப் பெறுகின்றோம். இலம் கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும். . நலம கழல் அவன் அடி நிழல்தடம் அன்றி'[18] என்றும் 'அன்றியாம ஒரு புகலிடம் இலம் என்று என்று அலற்றி ....நாம இனி நணுகுதும நமது இடர் கெடவே'[19] என்றும், 'திருமோகூர ஆத்தன் தாமரை அடி அன்றி மற்று இலம் அரணே'[20] என்றும 'நமமுடை நல்லரண நாம அடைந்தனம்'[21] என்றும நம்மாழ்வார் ஒரு முறைக்கு நான்கு முறை கூறி மகிழ்ந்தாரன்றோ? அந்த அநுபவத்தை நாமும பெற்றதுபோல உணர்கின்றோம்.

இந்தத் திருவாய் மொழியில் எம்பெருமானைச் சிந்தித்து ஆழ்வார் அநுபவித்த படிகளையெல்லாம்

18. திருவாய - 10 1:2 19. ஷை—10.1.3
20. ஷை—10. 1:6 21. ஷை—10. 1 : 9

நம் மனத்தில் ஓட விடுகின்றோம். முதலில் எம்பெருமான் காளமேகத்தின் திவ்வியத் திருமேனியில் நம் மனம் ஆழ்ந்கால் படத் தொடங்குகின்றது. நம்முடைய தாபக்கிலேசங்கள் எல்லாம் போகும்படி நம்மைக் கவர்ந்த 'மரகதமணித்தடத்தை' மேலே குறிப்பிட்டோம் அசுரர் களைப் புடைக்கவல்ல நான்கு திருத்தோள்களில் நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது. 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்'[22] என்று மிதிலை மக்கள் இராமன் திருமேனி அழகில் ஈடுபட்டது போலவே, நாமும் திருத்தோள் அழகில் சொக்கி நிற்கின்றோம். 'மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல்பின்தாழ'[23] என்று திருமங்கையாழ்வார் அநுபவித்த 'சுரிகுழல்' நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் போக்கில் 'கமலக் கண் கனி வாய்' நம்மை ஈர்க்கின்றது.

'சுரிகுழல் கமலக் கண்கனிவாய்
காள மேகம்'[24]

என்று ஆழ்வார் தாம் நெடுநாள்பட்ட சம்சாரத் தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாகச் சொல்லித் தீர்த்த சொல் வமைப்பினைச் சிந்திக்கின்றது நம் மனம். எம் பெருமானின் திருக்குழல் ஒழுங்கிலும் கடைக்கண் நோக்கிலும் அவன் உள்ளிருக்கும் ஆரா அன்பைக் கோட்சொல்லித் தரும் முறுவலிலும் ஆழ்ங்கால்பட்டு நிற்கின்றோம் பிறிதோரிடத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமான் திருமேனியை,

''மணித்தடத் தடிமலர்க் கண்கள்
பவளச் செவ்வாய்
அணிகொள் நால்தடந் தோள் தெய்வம்''[25]

[மணித்தடம்-அழகிய தடாகம்; அடி-திருவடி; நால்-நான்கு]

---

22. கம்பரா பால உலாவியல்-19
23. திருநெடுந்-21 24. திருவாய் 10 1.1
25 ஷை—10. 1:9

எனது திருவுள்ளம் கொண்ட படியையும எண்ணி மகிழ கினறோம

ஆழவார் 'சுடர்கொளசோதி'[26] எனறு திருநாமம் வழங்கியருளிய மூர்ததி நமமைப் பிச்சேறறுகினறது இங்கு ஆழ்வார் கூறிய கருததினைச் சிந்திக்கின்றோம். இங்கு ஆழ்வார் குறிப்பிடுவது எம்பெருமானின இயற்கை அழகையனறு. தேவர்களும முனிவர்களும தம்மை வநதடைந்ததை நினைநது எமபெருமான 'இவர்கள ஆபத்துக காவலதிலாகிலும நம்மைத தேட வந்தார்களே' ஒரு பயன கருதியாகிலும் நமமை நாடி வந்தார்களே!' எனறு உவட்படைகின்றானாம். அந்த உவப்பின மிகுதியால் எம்பெருமானின திரு மேனி புதிய புகர் பெற்றுத் திகழகினறதாம இதுவே ஆழ்வாரின திருவுளளமாயிருககும எனறு எண்ணு கினறோம். இனனொரு விதமாகவும நம மனம் சிந்திக்கத் தொடங்குகினறது கணடாரை ஈர்த்துப பிச்சேற்றும பேரழகையுடைய எமபெருமானை ஒரு பயனையும் கருதாது பற்ற வேண்டியிருகக, 'இடர்கெட எம்மைப போந்தளியாய்' எனறு பலகாலும சொல்லிச் சொல்லி பற்றப் பார்க்கினறனரே என்று பரிதாபம தோன்ற ஆழ்வார் கூறுகிறதாகவும கருதலாம். இஙஙனம கருதுங்கால் நம மனத்தில் ஒர ஐயமும எழுகினறது "ஆழ்வாரும் இடரகெட வேணடுமெனறுதானே கோருகினறார்' 'இடர் கெட அடிபரவுதும் தொணடீர வம்மினே'[27] எனறும, 'நனறு நாமினி நணுகுதும நமதிடர் கெடவே [28] எனறும சொனனவரன்றோ இவர்?'' என்பதே இநத ஐயம். நம சிந்தையிலேயே நமது ஐயத்தை அகற்றும் கருத்தும ஒளி விடடெழுகினறது. "ஆழவார் இடர் வேறு தேவர் முதலியோரின இடர வேறு அவர்கள் அரககர்கள

26. திருவாய் 10.1:4 27. ஷை— 10.1:4
28. ஷை 10. 1:3

தின்ற உடம்பைக் காட்டித் தம் உடம்பைப் பூண் கட்டிக் கொண்டு பாதுகாக்க நினைக்கின்றவர்கள். இவரோ,

''அழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மை இனியாம் உறாமை''[29]

என்று அவ்வுடம்பைக் கழிக்கத் தேடுகின்றவர். ஆகவே இருவர் இடரிலும் பெரு வேற்றுமை உண்டு.'' என்று அந்த ஐயமும் நீங்கி விடுகின்றது. ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானை,

'சுடரொளி தனிமுதல்வன்'[30]

என்று சொல்லி அநுபவித்ததையும் எண்ணுகின்றோம்.

அடுத்து ஆழ்வாரைப் பின்பற்றி எம்பெருமானின் வெற்றிச் செயல்களிலும், வீரச் செயல்களிலும் ஆழங்கால் படுகின்றோம். அசுரர் கூட்டங்களையெல்லாம் வேரறக் களைந்த தீரச் செயல்களை எண்ணுகின்றோம். அண்டம் மூவுலகளந்த அற்புதச் செயல் நம் மனத்தில் பளிச்சிடுகின்றது. அவனுடைய படைப்புச் செயலை நினைக்கின்றோம். மூலப்பிரகிருதி தொடக்கமாக ஆவரண நீரைப் படைத்த தீரச் செயல் நம் சிந்தையில் எழுகின்றது. அங்ஙனம் படைத்த உலகில் நான்முகன் தேவர் முதலியோரையும் படைத்துக் குடியேற்றிய செயலையும் எண்ணுகின்றோம். இவற்றை அடக்கிய,

''வானபெரும் பாழுதனி முதலா
சுற்றும் நீர்படைத்து அதன்வழித்
தொல்முனி முதலா
முற்றும் தேவரோ டுலகுசெய
வான்''[31]

[வானபெரும்பாழ்-மூலப்பிரகிருதி; சுற்றும் நீர்-ஆவரண நீர்; தொல்முனி-நான்முகன்]

29. திருவிருத். 1 30. திருவாய் 10. 1:5
31 ஷை – 10. 1:7

எனற ஆழ்வாரின பாசுரப்பகுதியையும் சிந்திக்கின்றோம.

அடுத்து எமபெருமானின எணணற்ற திருக்குணங்களைச சிந்திககத் தொடங்குகினறோம். திருககுணங்களைப போலவே அவனுடைய திருநாமங்களும் எண்ணற்றவை எனறாலும், அவை 'ஆயிரம' எனறுகூறும் மரபு ஒனறு உண்டு. 'ஆயிரம பெருடையஅவலன்'[32] எனறு கமபன் போறறியதையும 'பேராயிரமுடை பேராளன'[33] எனறு திருமஙகையாழவார் போற்றியதையும் நாம் அறிவோம. ஆழ்வாரும அவனை 'ஆயிரம் பேருடை அமமான்'[34] என்றும், 'பெயரகளாயிரமுடைய வலலரக்கர்...'

தயரதன பெற்ற மரகத மணித்தடம்'[35] எனறும் போற்றுவதையும சிந்திககினறோம. ஆபததில் உதவக்கூடிய திருககுணததினை விளக்கும பானமையில் 'ஆபத்சகாயன' எனற திருநாமமும அவனுக்கு உண்டு. ஒரு பாசுரத்தில் இத்திருக்குணததில் ஈடுபடடுப் பேசுகினறார் ஆழ்வார்.

> நாம டைநத நலலரண
> நமக்கென்று நலலமரா
> தீமை செயயும் வலலசுரரை
> அஞ்சிச்சென் றடைந்தால
> காமரு பங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான''[36]

எனபது அவர திருவாக்கு. அடியாருடைய ஆபத்தினைப் போக்குவதற்காகத தான விரும்பினபடி எம்பெருமான மேறகொள்ளும திருமேனியைக் 'காமரூபம்' எனறு குறிப்பிடுகினறார் ஆழவார் காமமாவது இசசை; இச்சையினால் எடுததுககொள்ளும ரூபம் காமரூபம். இநதத்

32. கம்பரா அயோத் சித்திர 1.
33. பெரி.திரு. 8. 1:6   35. திருவாய் 10. 1:8
34. திருவாய் 10. 1:2   36. திருவாய் 10. 1:10

திருக்குணத்தில் ஆழங்காற்பட்ட ஆழ்வாரைப்போல் நாமும் ஆழங்காற்பட முயல்கின்றோம். இத்தகைய ரூபங் கொண்டு எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமோகூரின் பெயரை வாயாலே சொல்லி அநுசந்திந்து அன்பு மிகுதியால் ஏத்துமாறு ஆழ்வார் பணிப்பதையும் சிந்திக்கின்றோம்.

இந்த இடத்தில் முமுட்சுப்படியின் ஒரு வாக்கியம் நம் மனத்தில் எழுகின்றது.

> ''சேஷிபக்கல் சேஷபூதனிழியுந்துறை,
> ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாப்
> போலே'[37]

[சேஷி-ஈசுவரன், சேஷபூதன்-ஆன்மா; ப்ரஜை-குழந்தை.]

பாலுண்ணும் பசுசைக் குழவி எங்ஙனம் தாயினுடைய மற்ற அவயங்கள் யாவையும் விடுத்துத் தான் உயிர் வாழ்வதற்கிடனாயுள்ள அவள் கொங்கையிலேயே வாய் வைக்கின்றதோ அங்ஙனமே சேஷியாகிய ஈசுவரனைப் பற்றப் புகும் சேஷபூதனும் எம்பெருமானுடைய பல உறுப்புகளையும் விட்டு, தான் உய்வதற்கு இடனாய் உள்ள அவன் திருவடிகளையே பற்றுகின்றான் என்பது இதன் பொருள். நம்மாழ்வார் இதற்கு முன்னுள்ள திருவாய்மொழியில்,

> ''சரண மாகும்தன
> தாளடைந்தார்க் கெல்லாம்
> மரண மானால்
> வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்''[38]
> [தாள்-திருவடி]

என்று கூறியுள்ளதை நாம் மேலேயும் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஆகவே, எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப்

---

37. முமுட்சுப்படி-147 38. திருவாய் 9. 10 : ௫

பற்றினவர்கட்கு மரணமான பின்பு வீடுபேறு கிடைக்கும் என்பதனை நனகு அறிந்தவர் ஆழ்வார். தம் திருமேனியின் முடிவு அணித்தெனறு தாமே அறுதியிட்டுக் கொண்ட ஆழ்வார்,

"திருமோகூர்
நலங்கழல் அவனடி நிழலதட
மன்றி யாமே."[39]

[கழலவன-திருவடி பொருந்தியிருக்கப்பெறறவன்; அடி-திருவடி; தடம்-பொய்கை]

எனறும,

"திருமோகூர்
ஆததன் தாமரை அடியனறி
மற்றிலம அரணே"[40]

[ஆத்தன்-ஆப்தன, அரண்-பாதுகாப்பு]

எனறும் கூறியுள்ளதை நினைக்கினறோம். நாமும் ஆழ்வார் பெற்ற அநுபவத்தைப் பெற முயல்கினறோம் தீர்த்தம், திருத்துழாய் பெற்று சடகோபம் சாதிக்கப் பெற்றுத் தாயார் சநநிதி இருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றோம். அங்குச் சென்று அவள் அருளையும் பெறுகினறோம. தாயாரின திருநாமம் மோகனவல்லி, இவர் 'திருமோகூர் வல்லி நாச்சியார்', 'மேகவல்லி நாச்சியார்' எனற திருநாமங்களாலும் வழங்கப் பெறுகினறார். இங்கும் பிரசாதங்கள் பெற்றுக் கொடிமரத்தின் அருகில் வந்து,

கூத்தன் கோவலன குதற்றுவல
அசுரர்கள கூற்றம
ஏத்தும நங்கட்கும் அமரர்க்கும
முனிவர்க்கும இனபன்,[41]

39. திருவாய் 10 1:2 41 ஷை 10.1:6
40. ஷை 10. 1 : 6

[கூததன—அழகிய நடையை உடையவன; குதற்றும் பிடையைப பணணும]

என்று ஆழ்வாரால போற்றபபெறும் எம்பெருமானிட மிருந்து விடைபெறுகினறோம. காளமேகத்தின் மீது எழுந்த திருவாய்மொழிப பாசுரங்கள் நம்மிடற்றொலியாக வெளிப்படுகின்றன.

> ''வணதிரு மோகூர்கக
> ஈத்த பததிவை யேததவல்
> லார்க்கிடா கெடுமே ''[42]

என்ற பாசுரப பகுதி நமமைச சிநதிக்கத் தூண்டுகின்றது. 'திருமோகூர்க்கு ஈதத பதது' என்றவிடத்து நாம் அறியத் தக்க செய்தி ஒனறுணடு. பராசரபடடர் அருளிய திருவாயமொழித தனியனில

> ''வாய்புகழும சோலை
> மதிளரங்கா வணபுகழமேல்
> ஆன்ற தமிழ்மறைகள
> ஆயிரமும.'[43]

என்ற பகுதியால திருவாய்மொழி ஆயிரமும் திரு அரங்கத்து அழகிய மணவாளனமீதுள்ள பாசுரங்கள் என்று சொலலப பெறறுள்ளது. இஃது எப்படிப் பொருந்தும? எனற வினா எழுகினறது.

'கங்குலும பகலும'[44] எனற திருவாய் மொழி ஒன்றே அரஙகநாதன்மீது எழுநததாகும். அப்படி யிருகக, திருவாய்மொழி ஆயிரமும அரங்கநாதன் மீது எழுந்தனவாகச சொலலப பெற்றதற்குச் சான்று யாது? என்ற வினா முறகாலத்திலேயே எழுநதாக அறிக்கினறோம. அதறகு நம பண்டைய வைணவ

42. திருவாய் 10.1.11
43. திருவாய்.தனியன்
44. திருவாய் 7.2.

ஆசாரியர்கள் கூறினதையே நாமும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அழகிய மணவாளன் திருவடிக்கே திருவாய்மொழி ஆயிரமும் சமர்ப்பிக்கப் பெற்றதாம். அதிவிருந்து மற்றைத் திருப்பதி எம்பெருமான்களுக்குப் படியளந்து தரப் பெற்றதாம். ஆனதுபற்றியே 'திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும்' என்றும், திருமோகூ க்கு ஈத்த பத்திவை' என்றும், இவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன் மேல்' என்றும் ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்கின்றார் என்றார்களாம்.

இந்தத் திருவாய் மொழியை நாம் ஓதின அளவில் 'நம் துன்பங்கள் யாவும் தொலைந்து போயின' என்ற உணர்ச்சியைப் பெறுகின்றோம். 'இடரகெடுமே' என்ற தொடர் நம்மை இங்ஙனம் சிந்திக்கச் செய்கின்றது. இந் நிலையில் இந்தக் காளமேகப் பெருமாளைப்பற்றிக் காளமேகப் புலவர் பாடிய ஒரு பாடல் நம் சித்தையில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது

பொன்னனைவாள அரக்கனைநூற்
றுவரைக காவைப
பொருசிலையைக் கனை கடலைப்
பொனனன் ஈன்ற
நனமகற்காயச சுரர்க்காயஜ
வருக்காய்க் காதல
நடபினுககாயச சானகிக்காய
நடவைக் காக
மன்னுகிரால் வடிககணையால்
வளையால் புளளால
வயஙகுதோள வலிபாலவா
னரங்க ளாலும
முனனுடலகீ றிசசிரஙகொண(டு)
அமரில வீழத்தி

முதலொடுங்கொண(டு) இறுத்தடைத்தான்
மோகூ ரானே.[45]

[பொன்னன-இரணியன்; வாள் அரக்கன்-இராவணன்; கா-பாரிசாதசோலை; சிலை-வில்; கனைகடல்-ஒலிக்கும் கடல்; பொன்னன் சுனறமகன-பிரகலாதன; நடவை-வழி; உகிர்-நகம்; வளை-சங்கு, புள்-பறவை(கருடன்); உடல் கீறி-உடம்பைப்பிளந்து; முதவொடுங்கொண்டு-வேருடன் பெயர்த்து எடுத்து.]

இப் பாடலில இரணியவதம, இராவணவதம், நூற்று வரை மாய்த்தல், பாரிசாத சோலையைக் கொணர்தல், மருத மரத்தை இறுத்தல் போனற தீரச செயல்களைப் புரிந்தவன திருமோகூர் எமபெருமானே எனறு கூறி அநுபவிககினறார கவிஞர, விபவாவதாரச் செயலகளை யெல்லாம அர்சசாவதாரததில் ஏற்றி மகிழ்கின்றார். வைணவ தத்துவப்படி இரண்டும ஒனறுதானே

இப் பாடலை அநுபவித்துக கொணடிருக்கும் பொழுதே இத தலத்தைபபறறித் திவ்வியகவி அருளிய திருப்பாடல் நினைவிறகு வருகினறது.

வாயால மலாககோதி வாவிதொறு மேயுமோ
மேயாமல அப்பால் விரையுமோ-மாயன
திருமோகூா வாயினறு சேருமோ நாளை
வருமோகூா வாயன்னம வாழ்நது.[46]

[வாவி-தடாகம், மாயன-திருமால; திருமோகூர்வாய்-திருமோகூரினிடதது]

தலைவனைப் பிரிநத தலைவி அவனபால் அன்னத்தைத் தூது விடுத்து அதன செயலில் ஐயுறறு நெஞ்சிற்குக் கூறியதாக அமைந்த இப்பாடல் நம் உள்ளத்தைக் தொடுகின்றது. திவவிய கவியின் ஞானக் கண்ணுக்கு

45. தனிபபாடல் திரடடு- முதற்பகுதி (கழகம்)-523
46. நூற்.திருப் அந்-46

இலக்கான எம்பெருமான மறைந்த அளவிலே அவனது நிரந்தரானுபவத்தைப் பெற விரும்பிய அவர் தமது நிலைமையை அப்பெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பம செய்யும்படி ஆசாரியர்களை வேண்டி அவர்களைத் தமது காரியத்தைக் கைகூட்டுவிக்க வேண்டுமே என்று கவலுவதாக அமைந்த இதன உள்ளுறைப் பொருளையும் சிந்தித்து மகிழ்கினறோம் அன்னப் பறவைகளை ஆசாரியர்களாகக் கொள்ளுவது வைணவ சித்தாந்தம்[47]

இத்திருப்பாடல திவ்விய கவியின இனனொரு பாசுரத்தையும் நினைக்கச செய்கினறது

> மறக்குமோ காவின மதுவருந்தி அப்பால
> பறக்குமோ சன்னிதிமுன் பாமோ - சிறகைத்
> திருவரங்கள் கேட்குமோ தாழக்குமோ நெஞ்சே
> திருவரங்கர் பாற்போன தே எ[48]

[கா-சோலை, ஆமோ-சேருமோ; தேன-வண்டு] தலைமகன்பால் வண்டைத தூதுவிடுத்த தலைமகள் அது திரும்பி வாராமையால் அதன நிலைமையை ஐயுற்றுத் தன நெஞ்சோடு கூறியதாக அமைந்தது இத்திருப்பாடல.

இந்த நிலையில புகழேந்திப் புலவரின வாக்கும நம சிந்தையில எழுகினறது,

> ''இவவளவில செலலுங்கொல
> இவ்வளவில காணுங்கொல
> இவவளவில காதல
> இயமபுங்கொல — இவ்வளவில
> மீளுங்கொல என்றுரையா
> விமமினான முமமதமாிஎ(று)
> ஆளுங்கொல யானை
> அரசு.''[49]

---

47. ஆச. ஹிரு ருத்-151
48. திருவரங் கலம்-25
49. நளவெண்-சுயவரகா-40

[முமமதம் நின்று-மூன்று வகை மதங்களும் மிகுந்து; கோல்யானை கொலைத்தொழிலையுடைய யானையை யுடைய; அரசு நளன]

[illegible]த் தூதுவிட்டு அது தமயநதியிடமிருந்து எப்போது திருமபி வரும என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் [illegible] காக்காக வெளிவந்தது இபபாடல்

[illegible]விடத்தில் இத்தலத்து எம்பெருமானிடம் [illegible]ழும் திருக்குணத்தைப் பற்றிய ஆசாரிய ஹிருதயச் சூத்திரத்தை நினைக்கின்றோம்.

'மார்க்கபந்து சைதயம்
மோஹனத்தே மடுவிடும்'[50]

[மார்கக பந்து வழித்துணை, சைத்யம் - குளிர்ச்சி; மோஹனம் மோகூர]

திருமோகூரில் இறைவனுடைய 'தன்மை' என்ற [illegible] விளஙகும என்கின்றார இதில். 'காளமேகத்தை [illegible] மற்றொன்றிலம கதி' (10.1:1); 'ஆத்தன தாமரை [illegible] அன்றி மற்றுஇலம் அரண்' (10.1:6) என்ப [illegible] திருவுளளம்பற்றி 'மார்க்கபந்து' என்கிறார். [illegible] நிழல் தடம் (10.1:2), 'மரகத மணித் [illegible]' (10.1:8) என்ற பாசுரப் பகுதிகளைத் திரு [illegible] பற்றி 'சைதயம' என்றார். தேவர்கட்கு [illegible] அளித்து சமயத்தில் அசுரர்களை மயங்கச [illegible] செயலுடன இறைவன சேவை சாதிக்கும் [illegible] இத்தலத்தை 'மோஹனம' எனகிறார் [illegible] பெற்ற மரகக மணிததடம' (10.1.8) [illegible] திருபபாசுரப் பகுதிககுச் சேர 'மடுவிடும்' [illegible]கிறார். இந்த நுட்பங்களையும் சிததிககின்றோம்.

இந்தத் திவ்விய தேசத்திற்கு இலக்கியச சிறப்பும் [illegible]. பழைய சங்க இலக்கியங்களில் இவ்வூரைப்

50. ஆசா. ஹிரு. சூத்-182

பற்றிய குறிப்பு வருகினறது பத்துப்பாட்டில ஒனறாகிய மதுரைக் காஞ்சி பழையன எனற ஒரு குறுநிலமன்னன் திருமோகூரை ஆணடதாகக் குறிப்பிடுகினறது.

''பழையன் மோகூா அவைபகம விளங்க
நான்மொழிக் கோசர் தோன்றியன்ன''[51]

என்ற அடிகளினால் இதனை அறியலாம். பழையனுடைய நியாயசபையில 'கோசர்' எனற வீரர்கள் இருநதனர். 'நாலூர்க் கோசர்'[52] எனறு குறுந்தொகையால குறிப்பிடப்பெறுபவரும் இவரே. வம்பமோரியர் வடுகரை முன்னர் அனுப்பி அவர்களைத் தொடர்ந்து தென்னாட்டினமீது படையெடுத்து வநதபொழுது பழையன் அவரகட்குப் பணியாமல் கோசரின துணையால அவர்களை ஆலமபலததில் வென்றதாக அகநானூறு பேசுமட.[53] இதனால மெளரியர் காலததுககு முனனதாகவே மோகூர பழம பெருமையுடன் சிறப்புற்றிருநதது எனபதை அறிகினறோம.

பழையன் காககும் குழைபயில நெடுங்கோட்டு
வேமபு முதல தடிந்த மத்துவாள் வலத்துப
போரதைக கண்ணிப் பொறைய கேட்டருள[54]

எனற சிலப்பதிகார வரிகளால் பழையனைச செங்குட்டுவன வெனறு அவன காவல் மரமாகிய வேமபினை தடிந்த நிகழச்சியை அறிகின்றோம இதனை,

''பழையன் காககும் கடுஞ்சினை வேம்பின்
முழாரை முழுமுதல் துமிபப் பண்ணி''[55]

என்ற பதிற்றுப் பத்து வரிகளும அரண் செயகினறன.

திருமோகூருககு வரலாற்றுச சிறப்பும் உண்டு. கிரேக்க நாட்டு வானநூல அறிஞரான தாலமி மோகூரைத்

---

51. மதுரைக் காஞ்சி அடி 508, 9
52. குறுந். 15.
53. அகம்-251 (அடி 10-13)
54. சிலப-27 நீர்ப்படை, அடி 124-26
55. பதிற். 5-ஆம்பத்து-பதிகம்.

புவிநாற படததில் குறித்துள்ளார். இத்திருக்கோயிலில் இடைக்காலக கலவெட்டுகள் நிறைய உள்ளன இத் திவ்விய தலததில பழையனின பலத்த கோட்டையும் இருந்ததாகச சான்றுகள் உள்ளன. திருமோகூர் தென்பறப்பு நாட்டின ஒரு பகுதியாகத் திகழ்ந்திருந்த தையும் அறிக்கினறோம் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற் பகுதியில நாயக்க மனனர்களின ஆட்சியில் இத் திருக் கோயில் கோட்டையாகப பயனபட்ட செய்தியும் அறியக் கிடைக்கின்றது. கோயில்குடி, திருமபூர் என்றெல்லாம் வழங்கியிருபபதையும அறிகின்றோம். கர்நாடகப் போர் நடைப்பெற்ற காலத்தில முகமமது அலி ஹீரான மோகூர்த் திருக்கோயிலை முற்றுகையிட்டு உள்ளே புகுந்து பொன்னும், பொருளும் கொள்ளையடித்ததாகவும்கோயிலின் பாதுகாப்பாளர்களாகத் திகழ்ந்த கள்ளர் குலமக்கள் ஹீரானின் படைகளை விரட்டியடித்து அவர்கள் கைப்பற்றிய பொன், பொருள, இறைவன திருமேனி முதலியவற்றை மீட்டதாகவும அறிகினறோம். இசசெய்தி களையெல்லாம அறிந்த மனநிறைவுடன நம் இருப்பிடந் திரும்புகின்றோம

6. திருமாலிருஞ்சோலை வள்ளல்

வைணவர்கள் எம்பெருமானைக் 'கருணாநிதி' என்றும் 'கருணைக் கடல்' என்றும் போற்றி மகிழ்வார்கள். இத்தகைய எம்பெருமான் ஒரு காரணமும் பற்றாமல் ஆன்மாக்கள் மீது காட்டும் கருணையை ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் பாசுரங்களில் பசாலச் சொல்லி அநுபவித்து மகிழ்ந்துள்ளனர். இதனைப் பிள்ளை உலக ஆசிரியர் மிகவும் எளிதான உவமையால் தெளிவாக விளக்குவர். பொன்வணிகன் தான் வாங்கும் பொன்னை மாற்றுப் பார்ப்பதற்காக உரைகல்லிலே உரைப்பான். அந்த மாற்றுக்குக் கிடைத்தடச் சரியாக இருக்கும் எனத் தான் கருதும் 'மச்சாணி'யையும் அக் கல்லில் முன் உரைத்ததன் அருகில் உரைப்பான். இரண்டு உரையையும் மெழுகில் ஒற்றி எடுத்து மாற்றுகளை ஒப்பிட்டுத் தான் வாங்கும் பொன்னின் மாற்றினை அறுதியிடுவான். இத்தகைய அவன் செயலால் நாளாக நாளாக சிறிது சிறிதாகப் பொன் மெழுகில் சேர்ந்து கொண்டே போகும். சுறுசுறுப்பாகப் பொன் வாணிகம் நடைபெற்றால் ஓராண்டில் மெழுகில் சேரும் பொன்னை விற்றே தன் மகள் ஒருத்தியின் திருமணத்தையே முடித்த பொன் வாணிகர்களும் உளர். ஒற்றி எடுக்கும் பொன் துகளே நாற்பது சவரன், ஐம்பது சவரன் என்று சேர்ந்து விடும். இங்ஙனமே எம்பெருமானும் ஆன்மாக்களின் பிறவிகள் தோறும் அவர்கள் அறியாது செய்யும் சிறு சிறு செயல்களையும் அறிந்து செய்யும் பெரிய

செயல்களாகக் கற்பித்துக் கொண்டும், தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போவான் என்று கூறுவர் பிள்ளை உலக ஆசிரியர் இக்கருத்தினைச் சில எடுத்துக் காட்டுகளாலும் விளக்கிச் செல்வர

வேனிற்காலத்தில உழவன் ஒருவன தன் வயல் காய்ந்து விட்டதன் காரணமாக நெடுநதொலைவு வெளிற்று துளை இட்டு நீர் இறைத்து வாய்க்கால் வழியே நீரை அனுபபுகினறான தன வயலுக்கு. பாலைநிலத்தில் நெடுநதூரம நடநது வரும பாகவதர்கள் களைப்பால் அந்த உழவன அறியாமல் வழியில் தாம் காலும் வாய்க்கால் நீரில் தங்கள் திருவடி முதலானவற்றை பிசக்கி இளைபபாறுகினறனர் இதனை எம்பெருமான கவனித்துக் கொண்டே இருந்து 'என அடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய்' என்று கணக்கிட்டுக் கொள்வான். அங்ஙனமே செல்வன் ஒருவன நாகருக்குத சதுரங்கம முதலியவை ஆடுவதற்கும், காற்றோட்டமாகத் தான வநது தங்கு வதற்கும் வீட்டின புறத்தில் திண்ணை கட்டி வைக்கினறான். மழையில் நனைநது வரும சில பாகவதர்கள் அத் திண்ணையில ஒதுங்கியிருந்து போகினறனர் இதனை எம்பெருமான விழிபபுடன கவனித்து 'என அடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக கொடுத்தாய்' என்று அவர்கள அறியா திருந்தும் தானே ஏறிட்டுக் கணக்கிட்டுக கொள்வான். இவ்வாறு கொள்வதை யாதருச்சிகமாகக்[1] கொள்வதாக அந்த ஆசிரியர் குறிப்பர்

ஒருவன மறறொருவனிடம பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பேச்சுவாக்கில கோயில், திருமலை, திருவளளூர், திருவல்லிக்கேணி எனறு தான சென்று வநத ஊரைப் பற்றிக் கூறுகினறான இதனைக் கவனித்திருக்கும் எம்பெருமான அவன கூறியதனையே பற்றாசாகக்கொண்டு

---

1 யாதருச்சிகம்-யாரோ ஒருவருடைய இச்சையில் உண்டாவது.

'என ஊரைச சொனனாய' எனறு கணககிடடுக் கொளவான ஒருவன எதையோ பேசிக கொணடிருககும் பொழுது அவருடைய பேசசில் பேசிக கொண்டிருககும பொருளை யொடடி அவர் இவர் எனறு சில பெயர்களைச சொல்ல, அபபெயர்களில இறைவன திருபபெயரகளில் ஒன்றிரணடு அமைந்துவிட்டால் அதனைக் கொணடே 'என பெயரைச் சொன்னாய்'எனறும ஏறிட்டுக் கொள்வான எம்பெ மான. இம் மாதிரியாகக் கொளவதை பிராசங்கிக மாகக்[2] கொள்வது எனறு குறிப்பிடுவர் இந்த ஆசிரியர்.

பாகவதரகள சிலர் திவ்விய தேச யாத்திரையின பொருட்டு ஒருகாட்டின வழியாகச செல்லுகினறனர், அவர்களை வருத்தி அவரகள கையிலுள்ளவற்றைப் பறிப்பதற்காகச சில வழிப்பறிக்காரர்கள் அவரகளைப்பின தொடரகினறனர். இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கடகுப பினனால தன காரியமாகப் போகும் சேவகன் தனக்கு முனனால செல்பவர்களைப பற்றிச சிறிதும அறியாமல போய்க கொணடிருக்கினறான கொளளைக்காரர்கள் பாக வதர்களைப பாதுகாபபதற்காகவே சேவகன தம்மைப் பின தொடர்கினறான் எனக் கருதி அஞ்சி அப்பாகவதர களைப பறியா தொழிகினறனர இக்காரணம பற்றி எம்பெருமான அந்தச சேவகனை 'என அடியாரை நோககினாய' எனறு ஏறிட்டுக் கொளவான. இம மாதிரியாகக கொளவதை ஆநுஷங்கிகம்[3] எனறு கூறுவர் இந்த ஆசிரியர.

இங்ஙனம் எமபெருமான மடிமாங்காயிட்டு ஆனமாக்களை உய்விக்கும பெருங்கருணையை நினைந்த

2. பிராசங்கிகம் - பிரசஙகத்திலே உண்டாவது. பிரசஙகமாவது-புத்திகக்கு விஷயமானவற்றைவிட முடியாம லிருபபது.

3. ஆநுசிங்கிகம்-அநுசங்கத்திலே உண்டாவது. அநுசங்கமாவது, பினனால உணடாகும் சம்பநதம.

வணாணம 'அழகா கோயில் என்று வழங்கும் திருமா லிருஞ்சோலை எனற திவ்விய தேசததைச் சேவிக்கச் சித்தமாகின்றோம அதிகாலையில் நனனீராடி தூய ஆடையணிந்த நாம தங்கியிருக்கும் மங்கம்மாள் சத்திரத் திலிருந்தும் பேருந்து நிலையம் வருகின்றோம். 'அழகர் கோயில்' எனற பெயர்ப் பலகையைத் தாங்கியிருக்கும் பேருந்தில் ஏறி உடகார்நத அளவில் 'திருமாலிருஞ் சோலை' நம மனத்தில் இடம் பெறுகின்றது. நம்மாழ் வாரின் பாசுரம ஒனறு நம மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது

> ''திருமாலி ருஞ்சோலை
> மலைஎன்றேன்; என்ன,
> திருமாலவந் தென்னெஞ்சு
> நிறையப் புகுந்தான்''[4]

என்ற திருப்பேர் நகர் பாசுரத்தின் முதல் இரண்டு அடிகளைச் சிந்திக்கின்றோம, நம்மாழ்வார் கொக்குமலை, தருமிமலை கழுகுமலை எனற பல மலைகளையும், சொல்லிய போகின்றபோக்கில 'திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்ற மலையின பெயர யாதருச்சிகமாக வெளிவருகின்றது. ஏனைய மலைகளைவிட இம்மலைக்கு ஒரு சிறப்புண்டு என்ற அறிவுடன சொனனாரல்லர். இதனையே பற்றா சாகக் கொண்டு எம்பெருமான பெரிய பிராட்டி யாருடன கூட வந்து அவர்தம் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்து கொள்கின்றான. நினையாது சொனனவற்றையும் நினைத்துச் சொன்னதாகக் கொடுக்க வல்லவளான பிராட்டி அருகில இருப்பதனால் மலையைப் பற்றின ஆழ்வாரின வாக்கு எம்பெருமானுக்கு மலையாகவே (பேரிதாகவே) ஆய்விடுகின்றது. எம்பெருமானுக்கு 'நீர் வண்ணன' என்றொரு திருநாமம் உண்டல்லவா? மிகச் சிறு துவாரம் இருப்பினும நீர் உள்ளே புகுந்து நிறைந்து விடுவதைப் போலவே நீர் வண்ணனான

4 திருவாய் 10.3 : 1

எம்பெருமானும் ஆழ்வார் மனத்துள் புகுவதற்குத் திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்று நினையாது சொன்ன உகதி மாத்திரமே அவருள் புகுவதற்குரிய சிறிய துவாரமாக அமைந்து விட்ட அதிசயத்தை நினைந்து போற்றுகின்றோம்.

அழகர் கோயில் என வழங்கும் திருமாலிருஞ் சோலை மதுரைக்கு வடக்கே 12 கல் தொலைவில் உள்ளது. இத்தலத் திற்கு மதுரையிலிருந்து காரில் செல்லலாம், பேருந்தில் செல்லலாம், குதிரை வண்டியிலும் செல்லலாம். பேருந்தில் செல்லும்நாம் முதலில் திருக்கோயிலுக்கு முன்னதாகவுள்ள ஒரு பெரிய சோலையில் இறங்குகின்றோம் புறச் சூழ்நிலையும் மனநிலையும் சேரப்பெற்ற நிலையில் ஆழ்வார் பாசுரங்கள் படலம் படலமாக நம் சிந்தையில் எழுகின்றன. ஆழ்வார்கள் காலத்திலிருந்த சூழ்நிலையை இன்றும் நின்று நிலவுவதைக் கண்டு அதிசயிக்கின்றோம். இந்தச் சோலைக்கு வடக்கிலும் மேற்கிலும் நீண்டுயர்ந்த மலைச் சிகரங்கள் இருப்பதையும் சோலையும் மரங்கள் அடர்ந்து இருண்டு இருப்பதையும் காணகின்றோம். இப்புறக் காட்சி உடனே நம்மை

"குலமலை கோலமலை
குளிர்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை
திருமாலிருஞ் சோலையதே."[5]

[குலம்-தொண்டகக்குலத்துக்குத் தலையான, கோலம்-அழகு, மா-பெரிய, சொற்றம் வெற்றி, நிலம் மரம் முளைக்கப் பாங்கான நிலம்]

என்ற பெரியாழ்வாரின் பாசுரப் பகுதியில் ஆழங்கால் படச் செய்து விடுகின்றது. இந்தச் சோலையின் நடுவில் தான் திருக்கோயில் திகழ்கின்றது. ஆகவே இது 'திருமாலி

5. பெரியாழ் திரு. 4.3.5

ருஞ்சோலை' எனறு பாராடடப் பெறும் பொருத்தத்தைக் கண்டு இறும்பூது எயதுகினறோம்.

திருமங்கையாழ்வார் இநதச சோலையைச் 'சிமை வளர் பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞசோலை'[6] 'தேன அமர் பூம்பொழில் சூழ் திருமாலிருஞசோலை'[7] 'தேன அருவி செழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை'[8], 'சிலமபு இயல் ஆறு உடைய திருமாலிருஞ்சோலை'[9] 'திங்கள் மாமுகில் திருமாலிருஞ்சோலை'[10] என்றறெல்லாம் வருணிக் கும் பாசுரப பகுதிகளில் ஆழங்காலபட்டு ஆனந்தம அடைகினறோம. பாசுரங்களில சோலையுடன் மலைச் சாரல்களையும மலையையும வருணிக்கும பகுதிகள் நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொளளுகின்றன. நம் மாழ்வாரும் இச்சோலையை 'வளர இளம பொழிற் சூழ மாலிருஞ் சோலை'[11], மதி தவழ் குடுமி மாலிருஞ் சோலை'[12] 'பறு இல வண சுனை மாலிருஞசோலை'[13] 'மந்தியோடு பிணை சேர மாலிருஞசோலை'[14] 'மழக்களிற் றினம்சேர் மாலிருஞசோலை'[15] 'மாது உறு மயில் சேர் மாலிருஞ்சோலை,[16] எனறெலலாம சொலலிச் சொல்லி அதன் இயறகையழகில தம உள்ளத்தைப பறி கொடுத் துள்ளதைக் கண்டு வியபபெய்துகின்றோம்.

சோலையின் சூழநிலை நமமைத் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களில் ஆழங்கால் படத் தூணடுகினறது. சோலை மலைச் சாரலில் மூங்கில்கள் விணடு விரிநது வளர்ந் துள்ளன, நறுமணம மிக்க குறிஞசி மலர்களிலுள்ள செவ்வித தேனில படிநத வணடுகள் இனனொலியுடன்

6. பெரி திரு. 9.9.2
7. ஷ 9 9:5
8. ஷ 9 9 7
9. ஷ 9.9:4
10. ஷ 9.9 4
11. ஷ 2.10:1
12. ஷ 2 10:2
13. ஷ 2.10:5
14. ஷ 2 10:9
15. திருவாய 2 10:9
16. ஷ 2 10:10

வட்டமிடுகினறன.[17] இக்காட்சியில் ஆழங்கால் படடுள்ள நம மனம்,

> ''அறுகால வரிவண்டுகள ஆயிர
> நாமம சொலலிச்
> சிறுகாலைப பாடும தெ ாதிரு
> மாலிருஞ சோலையே''[18]
> [சிறுகாலை-விடியற்காலத்தில்]

எனற பெரியாழ்வாரின பாசுரப் பகுதியை எண்ணி மகிழகினறது. காலமுணர்த்தும சோதிடன போனறு உரிய காலங்களில பூககும மேகமண்டலம வரை ஓங்கி யுயர்நத வேங்கை மரங்களும கோங்குமரங்களும அஙகுச சூழப் பெறறுள்ளன.[19] ஒனறோடொனறு பிணஙகி நிறகும் விணணளாவும் மூங்கிலகளின நுனி மலையுச்சியிலுள்ள தேனடைகளின வாயைக் கிழிப்ப தனால் தேனீக்கள் நாற்புறமும பறந்தோடுகினறன; அதனால் தேனின மணம எமமருங்கும் வீசுகினறது.[20] 'வரு மழை தவ'ழும் மாலிருஞசோலையில்' முகிலகள் ஆழகடலில நீரை முகந்து கொணடு விணணில ஏறி இடி முழக்கம செய்கினறன, அவ்வொலியைக கேட்கும் சிங்கங்கள் அது யானையின பிளிறல் எனறு கருதி எதிர் முழக்கம் செய்கினறன[21] மதங் கொண்ட களிறுகளின கவுள்களின வழியே மதநீர் பெருகி வருகினறது. அதனை வண்டுகள் பருகியும அதனால் வறறாது மேலும் பாயநது சாரலதோறும வெள்ளமிடுகின்றது.[22] மலை யினினறிழியும் அருவிகள் சநதனக் கட்டைகளையும் இரததினக் கற்களையும் உருட்டிக் கொணடு வருகினறன[23] இக்காடசி பெரியாழவாரின,

---

17. பெரி. திரு 9.8:2 18. பெரியாழ். திரு. 4.2:8
19. பெரி திரு. 9.8:3,4 22 ஷ 9.8:7
20. ஷ 9.8:5 28. ஷ 9 8:1
21. ஷ 9.8:6

''ஈட்டிய பலபொருள்கள்
எம்பிரானுக்கு அடியுறையென்று
ஓட்டரும்தண் சிலம்பா
றுடைமாலிருஞ் சோலையதே''[23]

[ஓட்டரும் ஓடிவாராநின்ற]

பாசுரப் பகுதியை நினைக்கத் தூண்டுகின்றது. இவருடைய அருமைத் திருமகளும்

''சந்தொடு காரகிலும் சுமந்து
தடங்கள் பொருது
வந்திழி யும்சிலம் பாறுஉடை
மாலிருஞ் சோலை''[24]

[சந்து-சந்தனக் கட்டை; கார்அகில்-அகிற்கட்டை; தடங்கள்-குளங்கள்; பொருது-அழித்து; இழியும்-பெருகும்.] என்று குறிப்பிடுவதையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம். விண்ணளவும் ஓங்கி உயர்ந்துள்ள சோலைகளில் மானினங்கள் மலையின் நீலப் பாறை வழிகளில் புகுந்து எங்கும் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் காட்சி நம் மனத்தைக் கவர்கின்றது.[26] குறவர்கள் தம் கையிலுள்ள கவணில் வைத்தெறியும் மணிகளின் ஒளி மலையெங்கும் மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றது.[27]

இத்தகைய ஆழ்வார் கூறும் காட்சிகளில் நம்மனம் ஈடுபட்டுத் திளைக்கும்பொழுது நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின்,

''வருமழை தவழும்
மாலிருஞ் சோலை''[28]

என்ற அடியில் நம் மனம் ஆழங்கால் படுகின்றது. இங்கு 'மழை தவழும்' என்ற அடைமொழியே போதுமாயிருக்க,

---

21. ஷை 9 8 6 24. பெரியாழ் திரு. 4.3.9
25. நாச. திரு. 9:10 26. பெரி. திரு. 9.8·7
27. பெரி. திரு 9.8:3 28. திருவாய் 2.10:4

'வரு' என்று மேலும் ஓர் அடைகொடுத்திருக்கும் நயத்தை நம் பிள்ளை காட்டுவதில் நம் மனம் ஈடுபடுகின்றது. ''ஊருக்கு இரண்டாயிற்று மழை, நின்ற இடத்தில் நின்று வர்ஷிப்பதோரு மேகமும்; போவதும் வருவதுமாயிருப்ப தொரு மேகமும'' என்ற ஈட்டு ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் கண்டு மகிழ்க. மேகங்கள் மலைகளின் பெரிய கொடு முடிவுகளில் இளைப்பாறி இளைப்பாறி மீண்டும் செல்கின்றன வாதலின் 'மழை தவழும்' என்று கூறுகின்றார் போலும்.

சித்தும் அசித்தும் எம்பெருமானின் திருமேனியாக இருப்பதாகக் கருதுவது வைணவ சித்தாந்தம். ஆகவே, எம்பெருமானின் இருப்பிடமாகிய அசித்தைத் தொழுவதும் எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தொழுவதோடொக்கும். இது கருதியே நம்மாழ்வாரும்,

> ''மாலிருஞ்சோலை
> பதியது ஏத்தி
> எழுவது பயனே ''[29]

என்றும்,

> ''சென்று சேர்திரு
> வேங்கட மாமலை
> ஒன்று மேதொழ
> நம்வினை ஓயுமே ''[30]

என்றும் கூறியுள்ளதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்றோம். இந்த எண்ணத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பொழுது மலையின் மீது ஏறிப் பார்க்க வேண்டுமென்று நம் மனம் உந்து கின்றது. சற்றுக் காலையிலேயே வந்து விட்டதால் வெயில் வருவதற்கு முன்னர் மலையேறத் திட்டமிடுகின்றோம்.

சோலையின் நடுவில் இறங்கியிருக்கும் நாம் கோயிலின் பெருவாயில் எப்போதும் அடைத்தே வைத்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். அங்குத்தான் திருக்கோயிலின் காவற்

29. திருவாய் 2.10:2 30. ஷை 3.3:8

கடவுளான பதினெட்டாமபடிக கருப்பர் இருக்கின்றார். இவர உருவில இவர சந்நிதி முன்பு யாரும பொய் சொல்லத் துணியார். இவர முன்னர சத்தியம் செய்வது என்னும் மரபு இன்றும இருநது வருகினறது. இவருடைய காவலில் தான் திருமாலிருஞசோலை எம்பெருமான் இருந்து வருவதாகக கோயில நிர்வாகத்தின் ஏற்பாடு நாள் தோறும் கோயிலில உள்ள பண்டாரத்தைப் பூட்டித் திறவு கோலை இந்தப் பதினெட்டாமபடிக் கருப்பரிடம் கொண்டு ஒப்பதும் மறுநாள் காலையில் பட்டர முதல்நாள் வைத்த திறவு கோலை எடுத்துச செல்வதுமான வழக்கம் இன்றும நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. மேலும், அழகர் மீனாட்சித் திருமணத்திறகாகப் புறப்படுங்கால் அவர் அணிந்துள்ள நகைகளின பட்டியலை இக் காவல் தெய்வத்திடம படித்துக காட்டும் மரபும், அங்ஙனமே அவர் திரும்பும் போது அவர்முன மீண்டும் பட்டியலைப் படித்துக காட்டும வழககமும இன்றும் நடைமுறையிலிருப் பதை அறிகினறோம. தமமுடைய பழக்க வழக்கங்களை யெல்லாம் எமபெருமானுடைய பழகக வழக்கங்களாகக் கருதும் மரபினை மக்கள ஏற்படுத்தியுள்ளனர். மக்களைக் காக்கும் கடவுளுக்கும ஒரு காவலாள். பெரியாழ்வாரின் மங்களாசாசனம் போனற ஒரு மனப்பான்மையேயன்றி வேறொன்றும் அல்ல.

பதினெட்டாம படி வாயிலுக்கு வடபுறம் உள்ள மதிலின் ஒரு கவர திறநதிருக்கும வண்டிவாயில் என்பர். அந்த வாயிலின வழியாக நுழைந்துதான் கோயிலின் வெளிப்பிராகாரத்தை அடைய வேண்டும். கோயிலின் வடபுறம் உள்ள வழியே மலைக்குச் செல்லும்வழியாகும். அந்த வழியாக மலையேறி இரணடு மைல் சென்று 'நூபுர கங்கை' என்னும தீர்த்தத்தை அடைகினறோம். இதன உற்பத்தி நம் கண்ணுக்குப புலனாவதில்லை யானைத் துதிக்கைபோல் அமைத்திருக்கும் கோமுகியின வழியாக மாதவி மணடபத்திற்கு வருவதுதான் நம் கண்ணில்

படுகின்றது இந்தத்தீர்த்தத்தில் அயச்சத்தும்தாமிரச்சத்தும் இருப்பதாகவும் இதில் நீராடுபவர்கட்குத்தீராதநோய்களெல் லாம்தீர்வதாகவும் சொல்லுகின்றனர். இந்தத்தீர்த்தம்தெற்கு நோக்கிப் பாய்ந்து வருங்கால் 'சிலம்பாறு' என்றபெயருடன் இரண்டாவது தீர்த்தமாகின்றது திருமால் உலகளந்த காலத்தில் திரிவிக்கிரமனின் திருவடி சத்தியலோகத்தை எட்டியபொழுது நான்முகன் தன் கைக் கமண்டல தீர்த்தத்தால் கழுவி விளக்கியதாகவும், அந்த எம்பெருமா னின் காற் சிலம்பினின்று தோன்றியதனால் 'சிலம்பாறு' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் புராண வரலாறு. நூபுர கங்கை என்ற வடமொழிப் பெயரும் இது பற்றியதே. வட மொழியில் சிலம்பு, 'நூபுரம்' என்று வழங்கப்பெறும். இதனையே திருமங்கையாழ்வார்,

> "சிலம்பியல் ஆறுடைய
> திருமாலிருஞ் சோலை"[31]

என்று தம்முடைய பாசுரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்விடத்தில் திருக்கண்ணபுரம் சுவாமி என்ற ஒரு வைணவப் பெரியார் 'சிலம்பாறு' என்பதற்கு சுவையாகப் பணித்த விளக்கமும் நம் நினைவிற்கு வரு கின்றது 'சிலம்பொலி ஒலிக்கின்ற குன்றம் என்ற சூளா மணி நிகண்டின்படி 'சிலம்பு' என்ற சொல் குன்றினை யும் குறிக்கும். கின்னர மகளிர் திருமாலிருஞ்சோலைத் தாழ்வரையில் வந்து தங்கி நம்மாழ்வாரது திருவாய் மொழிப் பாசுரங்களை இசையுடன் ஓதினதாகவும், 'மரங்களும் இரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ' என்று கூவின ஆழ்வாரது பாசுரங்களைச் செவிமடுத்த குன்றும் உருகிப் பெருகா நின்றது என்றும், அங்ஙனம் குன்றே உருகிப் பெருகினமையால் அது 'சிலம்பாறு' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவாராம். பெரியாழ்வாரின்

---

31. பெரி. திரு 9,9,9

''சிலம்பு ஆர்க்க வந்து தெய்வ
மகளிர்கள் ஆடும் சீர்ச்
சிலம்பாறு பாயும் தென்திரு
மாலிருஞ் சோலையே'[32]

என்ற பாசுரப்பகுதியே இப்பெரியாரை இங்ஙனம் நினைக்கத் தூண்டியதோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது. 'சிலம்பியாறுடைய' என்ற சொற்றொடருக்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை அருளிய விளக்கம் 'ஸ்வர்க்கத்தி லிருக்கும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வந்து ஆசரயிக்க அவர் களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான ஆற்றையுடைய திருமலை என்பது. இதனையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

'சிலம்பாறு' என்ற இந்த ஆறு சுந்தரராசனின் திருவடிகளை வருடிக் கொண்டு பாய்ந்து பெருகி வயல் களை வளப்படுத்தும் காட்சியையும் காண்கின்றோம். நீர் சுவை இனிமையாக இருப்பதால் இந்த ஆற்றைத் 'தேனாறு' என்றும் மக்கள் பெயரிட்டு வழங்குகின்றனர். மக்கள் மனக்கருத்ததையே பிரதி பலிப்பதைப் போல் பெரியாழ்வாரும்,

வாள் நாட்டு எனிற்று மாமலாக்
கற்பகத் தொதது இழி
தேன் ஆறு பாயும் தென்திரு
மாலிருஞ் சோலையே.[33]

[வான்நாடு உம்பர்உலகம், தொதது-கொதது; இழி-பெருகும்.]

என்று பாடியுள்ளதை நினைத்து மகிழ்கின்றோம். இந்த ஆறு இருந்த இடத்தில் தான் 'திருமுருகாற்றுப்படை' குறிப்பிடும் பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோனாக

32. பெரியாழ் திரு. 1.2 1
33 ஷை 4 2 4

முருகன் அன்று கோயில் கொண்டிருந்தான். அதுவே ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்றான பழமுதிர்ச்சோலைமலை என்றும்அறிகின்றோம்.[34] அண்மையில் அங்கு முருகனுக்கு ஒரு திருக்கோயில் எழுப்பித்துள்ளனர் முருகனடியார் கள் எப்படியோ இந்த மலை பண்டைக்காலம் முதல் இன்று வரை திருமாலுக்கும் அவன் மருகன் முருகனுக்கும் உரிய மலையாக வந்திருக்கின்றது. அதனாலேயே கந்தபுராணம் இம்மலையை 'முத்தி தருபேரழகர் திருமலை' என்று சிறப்பித்துள்ளது என்பதனையும் அறிந்து மகிழ் கின்றோம். மலையின் மேலிருந்த படியே பெரியாழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகளையும்,[35] திருமங்கையாழ்வாரின் ஒரு திருமொழியையும்[36] வாய் வெருவப் பாடிப்பாடிப் பாசுரத் தின் சுவையிலும் நாம் நேரில் காணும் காட்சியிலும் ஆழங்கால்பட்டு ஆநந்தம் அடைகின்றோம்.

தீர்த்தங்களைச் சேவித்த பிறகு தீர்த்தனாகிய எம் பெருமானைச் சேவிப்பதற்காகக் கீழே இறங்குகின்றோம். இறங்கும் போது

'கிளர்ஒளி இளமை கெடுவதன் முன்னம்
வளர்ஒளி மாயோன் மருவிய கோயில்
வளர்இளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ் சோலை
தளர்வுஇலர் ஆகிச் சார்வது சதிரே.''[37]

[கிளர் மேன்மேலும் கொழுந்து விடுகின்ற, மருவிய- தங்கியுள்ள, தளர்வு-தளர்ச்சி, சார்வது அடைவது, சதிர்- சாதுர்யம்]

---

34. இது விவாதத்திற்குரியது. டாக்டர் மா. இராச மாணிக்கனார் எழுதியுள்ள பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி (சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) என்ற நூலில் திருமுரு காற்றுப்படை பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையைக் காண்க.

35 பெரியாழ். திரு. 4 2; 4. 3.

36. பெரிய. திரு. 9.8 37. திருவாய் 2.10:1

என்று தொடங்கும் பாசுரம் முதல் பத்துப் பாசுரங்களை யும் திருகடைக்காப்புப் பாசுரத்தையும் சேவித்துக் கொண்டே இறங்கி வருகினறோம். வருங்கால் பாசுரங் களின சில சொற்றொடர்களில் ஆழங்கால்படுகின்றோம்.

'மறியொடு பிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை,[38] திருமலைக்கு 'மறியோடு பிணைசேர்' எனற அடை மொழி கொடுத்ததற்கு ஓர் உட்கருத்து உண்டு. அந்த மலையில் குட்டியும் தாயும் பிரியாதிருத்தல போல நாமும் தாயும தநதையுமாய் இவ்வுலகினில ஈசனைப் பிரியா திருத்தல நனறு என்று தொனிப் பொருள் காட்டியுள்ளதை அநுபவிக்கினறோம.

'வலஞ்செய்யும் ஆய மாயவனகோயில,[39] ஆயன + மாயவன — ஆய மாயவன. 'வலம் செய்யும்' எனற அடைமொழியால் எம்பெருமான தனனையும் கொடுத்து தனனை அநுபவிக்கைக்கிடான வலிமையையும் கொடுப் பவன எனபது உணரப்பெறும் இதற்குவேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர்: "திருசசித்ரகூட பரிஸரத்திலே பிராட் டியும்கூடக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலவினாற் போல, பிராட்டியைப் பிடிந்துக் கொண்டு அழகர் ஆதரத் தோடே ஸஞ்சரிககிற தேசம்" எனபது நம் பிள்ளை ஈடு. "அழகர் பிராட்டிமாரோடே கூடவலஞ் செய்கிற" எனபர் பெரிய வாசசான பிள்ளை. இப்பொருளில, ஆய மாயவன வலஞ் செய்யும கோயில எனறு கொண்டுகூட்ட வேணடும்.

மழக்களிற்றினம சேர் மாலிருஞ்சோலை[40]: இதில் 'மழககளிற்றினம சேர்' எனற விடத்து ஒரு நயத்தைக் காட்டுவர நம பிள்ளை: "லட்சணோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனை நினற விடத்தே ஆயிரம ஆனைகள் வந்து சேரா நிறகும. அங்கு நிற்கிறதோ சோலை மழகளிறு" என்ப

38 திருவாய் 2 10.6 39. ௸ 2.10 8
40, ௸ 2.10:9

தாக. திருமங்கையாழ்வார் அழகரை 'சோலை மழ களிறே'[41] என்றும், 'தென் ஆனாய்'[42] (தெற்கு திருமலையில் நிற்கின்ற யானையே) என்றும் விளித்தார் அப்படி பட்ட யானையின் அருகே மழகளிற்றினம் சேர்வது வியப்பன்று என்று காட்டியவாறு.

'பொருள் என்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்'[43] 'ஒரு நாளாகிலும் பயனபடும் என்று கருதி இவ்வுலகங்களைப் படைத்த எம்பெருமான்' என்பது பொருள். எமபெருமான் இவ்வுலகைப் படைப்பதாவது இறகொடிந்த பறவை போலே கனோபரங்களை (உறுப்புக்களோடு கூடின உடலை) இழந்திருந்த ஆனமாககளுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தல். அப்படி எத்தனைத் தடவைப் படைத்தாலும் பயன்படா தொழிந்தாலும் என்றேனும் ஒரு நாள் பயனபடும் என்று கருதி மேனமேலும் படைப்புகளைச் செய்துகொண்டே போவான் என்கை பிறிதோரிடத்திலும் இந்த ஆழ்வார்

> – சோமபாது இப்
> பலஉருவை எல்லாம
> படர்வித்த வித்தா![44]
> [வித்து-ஆதிமூலம்.]

என்று கூறியுள்ளதையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்

இங்ஙனம் சிந்தித்தவண்ணம மலையடிவாரத்திலுள்ள திருக்கோயிலின் வெளிப் பிராகாரத்தை அடைகின்றோம். அருகிலுள்ள குழாயில் கை கால் முகம் கழுவி நீர் அருந்தி மலையேறி இறங்கிய களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ளுகின்றோம். கோயிலின் முன்பு உள்ள திருமண மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம் இங்கு நல்ல சிற்பவடிவங்களையுடைய தூண்கள் உள்ளன. பொன்னன உடல் கிழிக்கும் நரசிம்மர், வேணுகோபாலன், இரதி, மனமதன், கருடவாகனத்தில் காட்சி தரும் திருமால், திரிவிக்கிரமர்,

---

41 பெரி திரு. 4.9 2 42. திருநெடுந். 10
43 திருவாய் 2 10:11 44. பெரி திருவந். 18

இலக்குமி, வராகர் முதலிய கணக்கவர் கற்சிலைகளைக் கண்டு களிக்கின்றோம். கலையுணர்ச்சியுள்ளவர்கள் இவற்றைக் கண்டு களிப்பதற்கென்றே இத்திருக்கோயிலுக்கு திருத்தலப் பயணம் வந்தாலும் வரலாம்.

திருக்கோயிலின் பிரதான வாயில் தொண்டைமான் கோபுர வாயில் என்பது. அதனைக் கடந்துதான திருக்கோயிலின் உட்பிராகாரங்கட்குச் செல்ல வேண்டும். திருக்கோயில் மிகப் பெரிய கோயிலே. இரண்டு மூன்று பிராகாரங்களைக் கடந்துதான் கருவறைக்கு வந்து சேர வேண்டும். வழியில் சுந்தரபாண்டியன் மண்டபம், ஆரியன் மண்டபம், முனைதரையன் மண்டபம் முதலியவற்றைக் காண்கிறோம். கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலங் கொண்டு நின்ற திருக்கோலத்தில் பெரிய பிராட்டியார் பூமிப் பிராட்டியார் இருபுறம் நிற்கச் சேவை சாதிக்கும் மூலவர் பரமசாமியைக் காண்கின்றோம். இவரே திருமாலிருஞ்சோலை எப பெருமான். இவருடை திருமேனியின் அழகில் நம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுகின்றோம் நம்மையும் அறியாது.

> ‘‘முடிச்சோதியாய் உனது
>   முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ?
> அடிச்சோதி நீ நின்ற
>   தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ?
> படிச்சோதி ஆடையொடும்
>   பல்கலனாய் நின்பைம்பொன்
> கடிசோதி கலந்ததுவோ
>   திருமாலே! கட்டுரையே’’[45]
>   [கடி-இடுப்பு (வடசொல்)]

என்ற நம்மாழ்வாரின் பாசுரம் மிடற்றொலியாக வெளிப்படுகின்றது. ‘‘நின் திருமுக மண்டலத்தின் ஒளி மேல் முகமாகக் கிளர்ந்து திருவபிடேகச் சோதியாய

45. திருவாய் 3.1.1

வடிவு கொண்டதோ? நின் திருவடியின் ஒளியே கீழ் முகமாகக் கிளர்ந்து சென்று ஆசன பத்மமாக வடிவு கொண்டதோ? நின் திருவரை (இடுப்பு) யின் ஒளி பீதக ஆடையாகவும் பலவகைப்பட்ட அணிகளாகவும் வடிவு கொண்டு பரவியதோ? அடியேனுக்கு உரைப் பாயாக' என்ற ஆழ்வார் வாக்கைக் கொண்டே எம் பெருமானைக் கண்டுகின்றோம். அவனுடைய பேரழகு நம்மைப் பிச்சேற வைத்துவிடுகின்றது. இப்பாசுரத்தைத் தொடர்ந்து இப்பதிகத்தின் ஏனைய பாசுரங்களையும் மிடற்றொலி கோண்டு ஓதி உவந்து கரைகின்றோம். மலையை அநுபவித்த ஆழ்வார் அம்மலையிலேயே கப்பும் கிளையுமாகப் பணைத்துப் பூத்து நிற்கும் கற்ப கத்தருபோல் நிற்கும் அழகருடைய திருமேனியழகை அநுபவித்த ஆழ்வார் அநுபவத்தை நாமும் பெற முயல கின்றோம்.

மூலவருக்கு முன்னால் எழுந்தருளியிருக்கும் உற்சவ மூரத்தியே அழகர் என்னும் சுந்தரராசர். பெயருக்கேற்ற எழிலுடை வடிவம். அபரஞ்சித் தங்கத்தாலானவர் என்று சொல்லுகின்றனர். இவர் திருமுழுக்குப் பெறுவது நூபுரகங்கைத் தீர்த்தத்தால் மற்ற நீர் கொண்டு திருமுழுக்காற்றினால் அவரது திருமேனி கறுத்து விடுகின்றதாம். இவரே சோலை மலைக்கு அரசர் இந்த உற்சவரைத் தவிர ஸ்ரீ சுந்தரபாஹு, ஸ்ரீநிவாசர், நித்தியோற்சவர் என்று வேறு சில உற்சவ மூர்த்திகளும் இத்திருத்தலத்தில் உள்ளனர். இவர்கள் வெள்ளியாலான வர்கள். இந்தக் கருவறையை அடுத்தப் பிராகாரத்தில் விநாயகர், சேனை முதலியார் முதலியோர் உள்ளனர். இத்தலத்து பைரவரே க்ஷேத்திர பாலகராகத் திகழ்கின்றார். இவர் பெரிய வரப்பிரசாதி திருக்கோயிலின் அர்த்த சாமப் பூசை முடிந்ததும் திருக்கோவிலின் கதவைத் திருக் காப்பிட்டுத் திறவு கோலை க்ஷேத்திர பாலகர் முன் வைப்பதும், மறுநாள் அதிகாலையில் அதனை எடுத்துத்

திருக்கடைக்காப்பு நீக்குவதுமான வழக்கம் இன்றும் இருந்து வருகிறது.

இத்திருத்தலத்தின் தாயார் கல்யாண சுந்தரவல்லி நாச்சியார் இவருடைய சந்நிதி கோயிலின் தென்புறம் உள்ளது. அங்குச் சென்று அவருடைய திருவருளையும் பெறுகின்றோம் இவரைத் 'தனிக்கோயில் தாயார்' என்றும் வழங்குகின்றனர். சுந்தரவல்லி நாச்சியார் தம் திருப் பெயருக்கேற்ப மிகப் பேரழகுடன் திகழ்கின்றார். திருக் கோயிலின் வடகுப் பிராகாரத்தில் ஆண்டாள் சந்நிதி உள்ளது. அங்கும் சென்று அவருடைய பேரருளைப் பெறுகின்றோம் அவர் சந்நிதியில் ''சிந்தூரப்பொடி.''[46] என்ற நாச்சியார் திருமொழியை ஓதி உளங்கரை கின்றோம அடியிற் காணும் பாசுரத்தை இருமுறை ஓதுகின்றோம்.

> ''நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ்
> சோலை நம்பிக்குநான்
> நூறு தடாவில் வெண்ணெய்வாய
> நேர்ந்து பராவிவைத்தேன,
> நூறு தடாநி றைந்த
> அக்கார வடிசில சொன்னேன
> ஏறு திருவுடையான் இன்று
> வந்திவை கொள்ளுங்கொலோ.''[47]

[நாறும்—மணம்கமழும்; வாய்நேர்ந்து -வாயாலே சொல்லி; பராவி—சமர்ப்பித்து; சொன்னேன—வாயால் சொன்னேன.]

இதில் ஆண்டாள் ''எம்பிரானுக்கு அடியேன் நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும நூறு தடாநிறைந்த அக்கார அடிசிலும் வாயால் சொல்லி சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

46. நாச். திரு 9
47. ஷை 9 6

இவற்றை எம்பெருமான திருவுள்ளம் பற்றுவானா?'' என கின்றாள

இப்பாசுரத்தைபற்றி ஓர் இதிகாசம உண்டு. எம் பெருமானார் நாச்சியார திருமொழி காலட்சேபம் நடத்தும் பொழுது இப்பாசுரம அளவில் வருங்கால் 'ஆண்டாளுடைய எண்ணம வாய்ச் சொலலளவில் சென்றதே யொழிய, செயறபடவில்லை. அதனை நாம் தலைக கட்டவேணடும்' என்று கருதி, அப்பொழுதே புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கு எழுந்தருளி நூறு தடா நிறைநத வெண்ணெயும் நூறு தடா நிறைநத அக்கார அடிசிலும அழகருக்கு அமுது செயவித் தருளி னார என்றும், அதனபின்னர் அபபடியே சீவிலலி புத்தூர் ஏற எழுந்தருளி ஆண்டாளை அடிவணங்கி நின்றார் என்றும், அபபிராட்டியும் தன நினைவறிநது இவர் நிறைவேற்றிய செயலுக்கு மனமுவநது 'நம அண்ணரே!' என்று சொல்லி அரசசாவதார சமாதி கடநது தழுவிக் கொண்டாள என்றும் பெரியோர் பணிக்கும வரலாற்றையும எண்ணி மகிழ்கின்றோம்

இனனொரு இதிகாசம்: நஞ்சீயர் சந்நிதியில் நம் பிள்ளை, ஒரு பூர்ண குடும்பத்துக்கும அதிகப்படியான வற்றை விரும்பாத எமபெருமான விஷயத்தில் நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும நூறு தடா நிறைந்த அககார அடிசிலும சமர்பிக்கவேணடுவேனோ?'' என்று வினவ, அதற்குச் சீயர் 'திருவாய்ப் பாடியின செல்வத் திற்கு இஃதெல்லாம் கூடினாலும் ஒரு பூர்ண கும்பத் துக்குப போராது காணும்' என்று அருளிச செய்தாராம். இதனையும எண்ணிப பரவசப் படுகின்றோம்.

இத தலத்து உறசவ மூர்த்தியான ஆண்டாள் மற்றத் திருத்தலங்களிலிருப்பது போலலலாது இருந்த திருக் கோலத்தில காணப்பெறுகின்றார். அழகர் தமதுதிருமணத் திருநாளன்று பெரிய பிராட்டியார், பூமிப் பிராட்டியார், கலயாண சுந்தரவல்லி நாச்சியார், ஆண்டாள் என்ற

நானகு தேவிமார்களுடனும் எழுந்தருளுகின்றார் என்ற செய்தியையும் அறிகின்றோம். அடுத்து, சுதர்சன சக்கரர், யோக நரசிம்மர் ஆகியோரின் சந்நிதிகட்குச் சென்று அவர்களையும் சேவிக்கின்றோம்.

இறுதியாகக் கொடிமரத்தருகில் வந்து எம்பெருமானிடம் விடைபெறுகின்றோம். திவ்விய கவியின் திருப்பாசுரம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

''பணிந்தேன் திருமாலைப்
பாமாலை நாளில்
அணிந்தேன் அருள்தருசு
மாசுதந—துணிந்தேன
திருமா லிருஞ்சோலை
சேர்ந்தேன் எனக்கு
வருமால் இருஞ்சோதி
வான்''[48]

[தருசும-பற்றுக்கோடு, இருஞ்சோதிவான-பரமபதம்]
என்ற பாசுரத்தை மிடறறொலியுடன் சேவித்து எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிகின்றோம் வருங்கால் இப் பாசுரம் பூதத் தாழவாரின,

' பணிந்தேன் திருமேனி
பைங்கமலம் கையால
அணிந்தேன் உன சேவடிமேல
அன்பாய் – துணிந்தேன
புரிந்தேத்தி உன்னை
புகலிடம்பார்த் தாங்கே
இருந்தேத்தி வாழும
இனிது.''[49]

[கமலம-தாமரை, புரிந்து-விரும்பி; ஏத்தி-துதித்து; புகல் இடம-புகவேண்டிய இடம், பரமபதம்.]

48. நூற். திருப். அந். - 41
49. இரண். திருவத். 65

என்ற பாசுரத்தை அடியொற்றி அமைந்திருப்பதை எண்ணிய வண்ணம் வெளிப் பிராகாரத்திலுள்ள மண்டபத்திற்கு வந்து அமர்கின்றோம். இத்திருத்தலப் பயணத்தின் பயனைச் சிந்திக்கின்றோம், ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் திருக்கூட்டக் காப்புப் பாசுரங்களில் குறிப்பிட்ட பலன்கள் எல்லாம் தம் சிந்தனையில் எழுகின்றன

திருமாலிருஞ்சோலை மலை எம்பெருமான பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் என்ற ஆறு ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப் பெற்றிருப்பதையும் எண்ணுகின்றோம். ஆசாரிய ஹிருதயம் என்னும் நூல் இத்தலத்தில் அர்ச்சாவதார குணங்களில் 'வியாமோகம்' என்ற திருக்குணம் தழைத்து நிற்கும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

> ''தியாஜ்ய தேஹ வியாமோஹம்,
> மருள களகடியும மயலமிகுபொழிலே
> தழைக்கும்,''[50]

[தியாஜ்யம்-விடத்தக்கது; வியாமோஹம்-கழி பெருங்காதல்; மயல் மிகு பொழில்-திருமாலிருஞ்சோலைமலை]

'செஞ்சொற் கவிகாள்' (10.7:1) திருமாலிருஞ் சோலைமலையே (10 8:1)' 'மங்க ஒட்டு' (10.7:10) என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழிப் பாசுரங்களைத் திருவுளம் பற்றி இந்த ஆசிரியர் 'தியாஜ்ய தேஹவியாமோஹம்' என்கின்றார் என்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது. 'பொழில்' என்ற சொல்லுக்கு ஏற்பத் 'தழைக்கும்' என்கின்றார்.

இந்த அழகர்மீது சில தமிழ் இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன. பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார் அவர்கள் இயற்றிய அழகர் அந்தாதியும், வேமபத்தூர்

50 ஆசா. ஹிரு - சூத்திரம் 185 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு)

அன்பர் ஒருவர் இயற்றியுள்ள அழகர் கலம்பகமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இரணமழும் பக்திச் சுவை தனி சொட்டும் பல சுவையான பாடல்கள் உள்ளன. காளமேகப் புலவர் அழகர்மீது பாடியுள்ள ஒரு பாடல் நிந்தாஸ்துதிபோல் அமைந்துள்ளது.

> "ஏனமுகம் ஆமைமுகம் மேதினியெ லாமிடந்த
> ஏனமுகம் சிங்கமுகம் என்னாமல்—ஞானப்
> பழகர் என்றும் சோலைமலைப் பணபரென்றும் உம்மை
> அழகர் என்றும் பேரிட்டார் யார்?"[51]

[மேதினி-நிலஉலகம்; இடந்த தோண்டிய; ஏனம்-பன்றி.]

என்ற பாடல் படித்துச் சுவைக்கத் தக்கது.

அழகர்மலை எம்பெருமான் சுந்தரராசர் செல்வச் சிறப்புடைய சீமான். அரங்கத்து அரவணையானின் செல்வ நிலை எவ்வளவு என்பது நமக்கு ஓரளவு தெரியும். 'அரங்கன் சொத்து அழகன் அங்கவடிக்கும் காணாது' என்பது பழமொழி என்றால் அதிகம் சொல்வானேன்? சித்திரைத் திருநாளன்று அவர் அணிகள் எல்லாம் திகழ மதுரைக்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கோலாகலந்தைக் கொண்டே இது தெளிவாகும். சித்திரைப் பௌர்ணமியன்று மீனாட்சி சுந்தரேசுவரருக்கு திரு மணம் நடைபெறுகின்றது மதுரையில். அதில் கலந்து கொள்ள சீர்வரிசைகளுடன் கிளம்புகின்றார் சுந்தர ராசர் என்ற அழகர். அவர் வைகைக்கரை வந்து சேரும் முன்பு அவரை மக்கள் எதிர்கொண்டு அழைக் கின்றனர். வழியிலுள்ள மண்டபங்களில் மக்கள் தரும் கட்டளைகளை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றார். சித்திரா பௌர்ணமியன்று வைகையாற்றில் இறங்கி வண்டியூர் வரைசென்று தேனூர் மண்டபத்தில் தங்கித் திரும்பு

51. தனிப்பாடல் திரட்டு (முதல்பகுதி)-500 (கழகம்)

கின்றார். திருமஞ்சனத்தின்போது நடைபெறும் பூப்பல்லக்கு சேவை கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்.

அழகரின் இந்த உலாவைப் பற்றி மக்களிடையே வழங்கும் கதை சுவாரஸ்யமானது. அழகர் தம் தங்கையின் திருமணத்திற்குச் சீர்வரிசைகளுடன் புறப்பட்டதாகவும், அப்படி வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டுக் குறித்த காலத்தில் வந்து சேர முடியவில்லை என்றும், ஆதலால் முகூர்த்தம் அவர் வரும் முன்பே நடந்து விட்டதாகவும் அதனால் சீற்றங் கொண்டு மதுரைநகர் வராமல் வைகை வழியாக வண்டியூர் செல்வதாகவும் சொல்வர். இக்கூற்றில் உண்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அழகர் மீனாட்சி திருமணத்திற்கு வந்திருந்து தங்கையைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்த வரலாற்றுக்குச் சோமசுந்தரர் திருக்கோயிலுள்ள சிற்பம் சான்று பகன்று நிற்கின்றது. அப்படியிருக்க மக்கள் இப்படிக் கயிறு விடுவது என்ன காரணத்திற்கோ? இப்படியெல்லாம் கடவுளர் வாழ்விலும் பிணக்குகளை ஏற்படுத்தி அநுபவிப்பதில் பொதுமக்கள் உண்மையிலேயே ஒரு பேரின்பத்தைக் காண்கின்றனர். கடவுளர்தம் வாழ்க்கையையும் தம் வாழ்க்கையைப் போலவே அமைத்து மகிழ்கின்றனர்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலை ஆழ்வார் காலத்திற்கு முந்திய பழம் பெருமை உடையது. சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான பரிபாடலில், அரிதாகப் பெற்றற்குரிய துறக்கம் எளிதாகப் பெறத் துணைபுரியவல்லது இம்மலை என்னும் கருத்து.

> 'அரிதிற்பெறு துறக்க மாலிருங் குன்றம்
> எளிதில் பெறலுரிமை'[52]

என்ற அடிகளால் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இந்தப் பாடலில் இளம்பெரு வழுதியார் என்ற நல்லிசைப்

52. பரிபாடல்-அடி 17, 18:

புலவர் இம்மலையில் கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்த பிரானும் (பலராமன்) எழுந்தருளியிருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் "சோலை மலையை நினைமின்மாந்தீர்! தெய்வம் பேணித் திசை தொழுதுச் செல்மின்!" என்கின்றார் புலவர். இதனை நினைத்தே நம்மாழ்வார், "திருமாலிருஞ் சோலை மலை என்றேன், என்னத் திருமால் வந்து என்நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்"[53] என்றும் "தென்னன் திருமாலிருஞ் சோலைத்திசை கூப்பிச் சேர்ந்த யான் இன்னும் போவேனே கொலோ என்கொல் அம்மான் திருவருளே"[54] என்றும் கூறினார் போலும். மேலும், இளம் பெருவழுதியார் பலதேவன் மார்பில் திகழும் மாலையை இருங்குன்றத்தினின்று இழியும் சிலம்பாற்றுக்கு உவமை கூறி மகிழ்கின்றார். மணிவாசகப் பெருமான் 'அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கவேண்டும்' என்று கூறிய கருத்தையே இக் கவிஞர்,

'நாறிணர்த் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்'[55]

[வீறு வேறொன்றிற்கில்லாத சிறப்பு, துறக்கம் மேல் நிலை உலகம்]

என்று வேறுவிதமாகக் கூறுவர்.

சங்கமருவிய நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும் இந் நெடுமால் குன்றத்தைப்பற்றிய குறிப்பு காணப் பெறுகின்றது. கோவலனுக்கு மதுரைசெல்லும் வழியைக் கூறும் மாங்காட்டுமறையோன் வாக்கில் இம்மலையின்மீது எழுந்தருளியுள்ள திருமால், அதன் மீதுள்ள புண்ணியச் சரவணம், பவகாரணி, இட்டசித்தி என்ற தீர்த்தங்கள் முதலியன விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.[56]

53 திருவாய் 10 8 .1
54. ஷ௸10.7 4 55. பரிபாடல்-15 அடி 15, 16
56 சிலப 11. காடுகாண் அடி 91-110.

அழகரின் திருக்கோயிலை மதுரையை ஆண்ட மலையத்துவச பாண்டியன் கட்டுவித்ததாக வரலாறு கூறும். பாண்டியமன்னர்கள் பலர் இத்திருக்கோயிலுக்குப் பலவித மான திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர் இத்திருக்கோயிலின் விமானத்திற்குப் பொன்வேய்ந்தவன் சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன். விசயநகர மன்னர்களின் பிரதிநிதிகளாக நாய்க்கர் மன்னர்கள் ஆண்டகாலத்தில் விசுவநாதநாயக்கர் என்பார் ஏராளமான திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளார்.

இன்று அழகர் 'கள்ளழகர்' என்ற பெயருடன் திகழ்கின்றார். இந்த வட்டாரத்துக் கள்ளர் குலமக்களின் தலைவன் என்பதால இப்பெயர் பெற்றார் போலும். திருக் கோயிலுக்கு வருவோர் உள்ளங்களைக் கவரும் 'உள்ளங் கவர் கள்வனாகத்' திகழும் இவர் பொதுமக்கள் கருத்தில் 'கள்ளழகர்' என்ற பெயருடன் வாழ்கின்றார் போலும். இங்ஙனம் பல்வேறு செய்திகளை அறிந்த நிலையில் மனநிறைவுடன் நம் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்புகின்றோம்.

7. வில்லிபுத்தூர் வேயர் பயந்த விளக்கு*

இந்த உலகில ஞான பக்தி வைராக்கியங்களுடன் திகழ்ந்து முக்தியடைநத பெரியோரகள பலர். அவர்களுள் உயர்நிலையில் நின்று புகழ்பெறறவர்கள இருடிகளும் (ரிஷிகள்) ஆழ்வாரகளும என்று பெரியோர்கள் பணிப்பர். இவர்களுள்ளும இறையனபில் ஒருவரோடொருவரிடையே ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு என்ற பெறறியை உரைமன்னன் பெரியவாச்சான பிள்ளை எடுததுக்காட்டி மிகத் தெளிவாக விளக்குவர். இருடிகளையும ஆழவார்களையும் ஒப்ப நோக்குங்கால இருடிகளின பக்தி அணுவளவாகவும் ஆழ்வார்களின் பக்தி மலையளவிலும காணப்பெறும். அங்ஙனமே மற்றைய ஆழவார்களின பக்தியையும பெரியாழ்வாரின் பக்தியையும் ஒபபிட்டு நோக்கினால் மற்றையோர் பகதி அணுவளவாகவும பெரியாழவாரின பக்தி மலையளவாகவும தோறறம அளிககும. பெரியாழ்வார் பகதியையும் அவரது அருமை மகள் ஆண்டாள் பக்தியையும் சீர்தூககினால, பெரியாழவார் பகதி அணுவளவிலும், ஆணடாள பக்தி மலையளவிலும தோன்றா நிற்கும். பெரிய வாசசான பிளளையின இநத விளக்கத்

---

* வேயர்-பார்ப்பனர் குலத்தில ஒரு பிரிவினர; பெரியாழ்வார் இப்பிரிவினைச சேர்நதவர

1. பெரி. திரு. 1.6 11,2.5.10 நாச். திரு. 2:10;6·1υ

தைச் சிந்தித்த நிலையில் மதுரையிலிருந்து ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்குப் புறப்பட்ட சித்தமாகினோம்.

பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் பிறந்த ஊர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். இந்த ஊர் விருதுநகர்-தென்காசி இருப்பூர்தி வழியில் உள்ளது. இவ்வூருக்கு இருப்பூர்தி நிலையம் உள்ளது. ஆகவே, இருப்பூர்தியில் செல்ல விரும்புவோர் எளிதாக அவ்வூரைச் சென்று அடையலாம். மதுரையிலிருந்து இந்த ஊருக்கு அடிக்கடிப் பேருந்து வசதியும் உண்டு. பேருந்தில் செல்லுபவர்கள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை விரைவில் சென்று அடையலாம். இந்தத் திருத்தலத்திற்கு நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் நல்ல சாலை வசதிகளும் பேருந்து வசதிகளும் நன்முறையில் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. மதுரை மங்கம்மாள் சத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும் நாம் அதிகாலையில் எழுந்து தீர்த்தமாடி நல்லாடை புனைந்து கொண்டு பேருந்து மூலம் ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்குப் புறப்படுகினோம்.

பேருந்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுதே 'வில்லிபுத்தூர்' என்று இந்த ஊருக்குப் பெயர் வந்த காரணத்தைச் சிந்திக்கின்றோம். நம் சிந்தனை புராண நோக்கில் பாய்ந்து செல்லுகின்றது. இரணியாட்சன் என்ற அசுரன் பூமிக்குப் பெரும் பாரமாய் இருந்து கொண்டு சாதுசனங்களை நலியும் பான்மையனாய் அவர்கட்கு எத்தனையோ கொடுமைகளையும் தீச் செயல்களையும் இழைத்து வந்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். அப்படிப்பட்ட அசுரனை எம்பெருமான் வராக வடிவங்கொண்டு வதைத்தான் என்று புராணம் கூறுகின்றது. அந்தத் தலந்தான் வராக க்ஷேத்திரம் என்று வடமொழிப்பெயரால் வழங்கப்பெறுவதாக வில்லிபுத்தூர்த் தலபுராணம் கூறுகின்றது. வில்லி புத்தூரப் பகுதி ஒரு காலத்தில் செண்பகக் காடாக மண்டிக் கிடந்தது. இப்பகுதியை மல்லி என்ற வேடப் பெண்ணரசி ஒருத்தி ஆண்டு வந்தாள். என்வே,

வராக க்ஷேத்திரம் மல்லிநாடு என்ற மற்றொரு பெயராலும் வழங்கி வந்தது. இறைவனது சாபத்தால் இரண்டு முனிவர்கள் அவனுக்கு இரண்டு புதல்வர்களாகத் தோன்றினார்கள். இவர்களுள் மூத்தவன் பெயர் வில்லி; இளையவன் பெயர் கண்டன் ஒரு நாள் இளையவன் வேட்டைக்குச் சென்ற இடத்தில் ஒரு புலியால் கொல்லப் படுகின்றான். இதனால் மனம் உடைந்து வாழ்ந்த வில்லியின் கனவில் பாற்கடல் பரந்தாமன் தோன்றி 'அப்பனே, நீ இந்த காட்டை அழித்து இதனை ஒரு நகரமாகச் செய்வாயாக பாண்டி, சோழ, நாடுகளிலுள்ள அந்தணர்களைக் குடியேற்றுக' என்று சொன்னதை நினைக்கின்றோம் அதன்படி, காடு கொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்ட நகரமே வில்லிபுத்தூர். வில்லியால் நிறுவப் பெற்ற ஊராதலால் வில்லிபுத்தூர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பது அறியத்தக்கது மல்லி நாட்டிலுள்ள வடவேச்வரபுரம் என்ற பழைய நகரத்தை வில்லி புதுப்பித்ததால் அந்நகரத்துக்கு 'வில்லிபுத்தூர்'' என்ற பெயர் வந்தது என்றும் சொல்லுகின்றனர் இந்த ஊர் இந்தப் பெயராலும், சுருக்கமாக 'புத்தூர்'[2] என்றும், புதுவை[3] என்றும் வேறு பெயர்களாலும் வழங்குவதைப் பெரியாழ்வார் ஆண்டாள் திருமொழிகளால் நன்கு அறியலாம்

இங்ஙனம் வில்லியால் நிர்மாணிக்கப் பெற்ற வில்லி புத்தூர் அக்காலத்தில் செல்வத்திற்கு இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தது. மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களால் பொலிவுற்று விளங்கியது.

> பொருப்பன்ன மாடம்பொலிந்தோன்றும்
> புதுவை''[4]
>
> 'வேதவாய்த்தொழி லார்கள்வாழ் வில்லி
> புத்தூர்'[5]

---

2. பெரியாழ் திரு. 1 4:10, 8.5:11
3. ஷை. 1.2.21, 1.5:11 நாச திரு 1 10: 5:1[illegible]
4. நாச். திரு. 1:10 5. ஷை 2:10

"பொன்னியல் மாடங்கள் சூழ்ந்த
புதுவை"[6]
'போகத்தில் வழுவாத
புதுவை'[7]

என்ற ஆண்டாள் திருவாசகங்களால் இதனை நன்கு அறியலாம்

'விஷ்ணுவே முழுமுதற் கடவுள்' என்ற உண்மையைப் பாண்டியன் அவையில் நிலைநாட்டிப் பொற்கிழியறுத்துப் 'பட்டர்பிரான்' என்ற பெயர் பெற்ற விஷ்ணுசித்தர் திருவவதரித்த ஊர் இந்த ஊரதான இவர் சேஷபூதராகிய தம சொரூபத்தையும (உண்மை நிலை) சேஷியாகிய ஈசவர சொரூபத்தையும அறவே மறந்து 'திருப்பல்லாண்டு' என்ற திருமொழியால் எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாசனம் செய்து தம் எல்லையற்ற அன்பைப் புலப்படுத்திய வரலாற்றை முன்னரே விளக்கியுள்ளோம்.[8] சர்வ இரட்சகனையும் இரட்சிக்க வழி தேடித் தடுமாறி மங்களா சாசனம் செய்த வரலாறு நம்மை மயிர் சிலிர்க்க வைக்கின்றது எம்பெருமான் வாழ்வையே கமது வாழ்வாக நினைத்த செய்தி நம உள்ளத்தை உருக்குகின்றது

இளமையிலேயே இவர எம்பெருமான் திருவுள்ளத் திறகு எத்தகைய செயல் உகப்போ அதுவே தம்மால செய்யத்தக்கது என்று உறுதி கொண்டிருந்தவர். வேதம் ஓதுவதுடன் நந்தவன கைங்கரியத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார். ஒரு நீர்ப்பாங்கான இடத்தில் வேலி வளைத்து அதனிடையே கிணறு குளம் உண்டாக்கி, வெண்தாமரை, செந்தாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பலம்,மல்லிகை,முல்லை மாதவி முதலான நீர்ப் பூ நிலப்பூ கோட்டுப் பூக்களும் திருத்துழாய் முதலியனவும் மலிந்து பொலியுமாறு மலர

6 நாச். திரு 3 10 — 7 ஷை 8 10
8. ஷை 12 10 — 9 'மதுரைக் கூடலழகர்' என்ற கட்டுரையில்(கட்டுரை—3)

வனத்தை உண்டாக்கினார். இம் மலர்களைக் கொண்டு மாலைகள் கட்டி இந்த ஊரத் திருமாலுக்குச் சாத்தி மகிழவார் பூமாலை கட்டுவதுபோல் பாமாலை கட்டு வதிலும் இவரது அவா எல்லை கடந்து நின்றது எம்பெருமானுக்குச் சொஞ்சம தமிழால் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடிய தந்த பெருமையை இவரிடம் காணகின்றோம். கண்ணனைப் பசசைப பசுங்குழவிப பருவத்திலிருந்து உருப்படுத்தி உலகிறகு விட்ட பெருமை இப பெரியாருக்கே உரியது என்று கூறின அது மிகையன்று

இவர இயற்றிய சொல்மாலைகளைச் சிந்திக்கின்றோம் இவருடைய கற்பனையில கண்ணன திருக்கோட்டியூரில திருவவதரிக்கின்றான்[10]. இவர தூயநா கண்ணனுக்கு நீராட்டுகின்றது; மருந்தூட்டுகின்றது அவன வயிற்றில் அடங்கிக கிடக்கும ஈரேழு உலகங்களையும் அவர் கண்கள் காணடு களிக்கின்றன இவர் தத்துவப பொருள் நிறைந்த கண்ணனின இளமை விளையாட்டுகளைப பலர் முன நிறுத்தி அவர்களை ஆநந்த வாரிதியில ஆழத்தும் வன்மை யைத் தமக்கே உரிமையாக்கிக கொள்ளுவதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்றோம் கண்ணனின திருமேனி அழ கினைப் பலருக்கும காட்டித் தாய்நிலையிலிருந்து கொண்டு தாமும அநுபவித்துக்களிப்பதையும் காண்கின்றோம்[11] தம கண்ணன் திருக்கோட்டியூரில தோனறிய காதைதில் அவ்வூரின் ஆரவாரத்தையும பெண்களின குதூகலிப்பையும தம் சொலலோவியங்களில காட்டி மகிழும அருட்பெப பாடடினைச சிந்திக்கின்றோம. இப பெரியார், கண்ணன திருவடி தொடங்கித் திருமுடிவரை அமைந்த உறுப்புகளின் அழகின பிழம்பைத் தாம மட்டிலும துயத்து உவப்ப தோடன்றி அவ்வூர்ப பெண்டிர அனைவரையும விளித்து விளித்து அவர்களையும் மகிழவிக்கின்ற பெருமை நம் உள்ளத்தைக கொள்ளை கொள்ளுகின்றது. இவர் கண்ணனை அம்புலிக்கு அறிமுகப்படுத்தி அதனை

10. பெரியாழ திரு 1.1 11. ஷை. 1.2

விளிக்கும அழகு சொல்லுந்தரமனறு[12] கண்ணன தளர் நடைப பருவததில் காற சிலம்பு, கிணகிணி இவற்றின தெய்வ ஒதை நம் செவியைத் துளைத்தச் செல்லவும்[13], செங்கீரைப் பருவத்தின் தலையசைப்பும புனசிரிப்பும[14] தம் மனத்தை அள்ளிக் கொளளவும அவற்றில இவர் ஈடுபட்டு நிற்கும அறபுததததைக கணடு களிககின்றோம கணணன் குழலூதும் அழகை,

> ‘ இடவணரை இடத்தோளொடு சாயந்து
> இருகைகூடப புருவமநெறிந் தேறக்
> குடவ யிறுபட வாய்கடை கூடக்
> கோவிநதன் குழல்கொ டூதின போது’ [15]

[இடஅணர இடபபககதது மோவாய்க கடடை; கூட-குழலொடுகூட, வயிறு குடமபட வயிறு குடம் போல் குமிழ்த்துத் தோனற, வாழ்க்கடைகூட வாயின இரணடரு கும குவிய.]

> ‘‘சிறுவிரலகள தடவிப பரிமாறச
> செஙகண கோடச் செய்யவாய கொபபளிககு
> குறுவெயர்ப்புரு வமகூட லிப்பக
> கோவிந்தன் குழலகொ டூதின போது ’[16]

[தடவி குழலின துளைகளைத் தடவி, கோட பினனோககிச செலல, கொப்பளிகக-குமிழக்க]

எனறசொற படங்களில் காட்டும் நேரத்தியை அநுபவித்து மகிழ்கினறோம

இனனும், எம்பெருமான வைகுந்தம திருப்பாறகடல், துவரை முதலான இடஙகளைத துறந்து தம உளளததில ஆர்வத்துடன் பளளிகொளளப் பெறற பேற்றினை,

12 பெரியாழ திரு. 1.4 13. ஷை 1.7
14 ஷை 1.5
15 ஷை 3 6.2 16. ஷை 3 6 8

"அரவத தமளியி னோடும
அழகிய பாற்கட லோடும்
அரவிந்தப் பாவையும தானும
அகம்படி வந்து புகுந்து
பரவைத திரைபல மோதப
பள்ளிகொள் கின்ற பிரான்"[17]

[அமளி-படுக்கை; அரவிந்தப பாவை-பெரிய பிராட டியார், அகம்படி-உள்ளமாகிய இடம, பரவை-திருப்பாற கடல, திரை அலை]

பனிக்கடலிற பள்ளிகோளைப
பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனககடலில் வாழவல்ல
மாயமணாள நமபீ"[18]

[பனிக்கடல்-குளிர்ந்த திருப்பாற்கடல, பள்ளிகோள பள்ளிகொள்ளுதலை; பழகவிட்டு-பழகியதாக விடடு(மறநது விட்டு)]

என்ற பாசுரங்களில கூறி மகிழவதை எணணி நாமும மகிழகின்றோம. இவர்கள பெற்றோர "விஷ்ணு சித்தன" எனறு திருநாமம் இட்ட பொருத்ததைதயும கணடு வியக் கின்றோம்.

இவ்வளவு தாயனபுடன திகழும விஷ்ணு சிததருக்கு மககள் செல்வம வாய்க்கவிலலை அக்குறை எமபெருமான திருவருளால் நீங்குவதையும நினைக்கின்றோம். ஒருநாள் ஆழ்வார் நநதவனததில உலவும பொழுது திருத் துழாய்ச செடியருகில் அழகெலாம திரணடு வநதாற் போன்ற ஒரு பெண குழவி கிடபபதைக காண்கினறார்; பூமிப பிராட்டியாரின அமசமான அதனை எடுதது வந்து தன துணைவியான விரஜையிடம் தருகினறார் குழந்தைக்

17 பெரியாழ. திரு 5 2 10
18 ஷை 5 4:16

குக் கோதை என்ற திருநாமம் சூட்டி அன்புடன் வளர்க்கின்றனர் தாய் தந்தையர். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்த கோதையார் கல்வியும் பெறுகின்றார். சில ஆண்டுகளில் எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பப் பெறுகின்றார். தம் தந்தையாரும் ஏனைய திருமாலடியார்களும் பாசுரங்களைப் பாடி இறைவனைத் துதித்தலையும் தம்மையே மறந்து இறையன்பில் மூழ்கித் திளைத்தலையும் இளமை தொட்டே கண்ணுற்றிருந்த கோதையாருக்கு அப்பழக்கமே பண்பாக அமைகின்றது. கோதையாரும் சொல் நயம் பொருள் நயம் நிறைந்த பாசுரங்களைப் பாடுவார். எம்பெருமான் லீலைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே தம்மை அறியாமல் நடிப்பார்; கண் மூடி இருப்பார். இச் செயல்கள் யாவும் தாய் தந்தையருக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தன.

ஒரு நாள் விஷ்ணு சித்தர் எம்பெருமானுக்கு என்று தொடுத்து வைத்திருந்த பூமாலையைக் கோதையார் எடுத்துச் சூடிக்கொண்டு அழகு பார்க்கின்றார். பின்னர் அம்மாலையைப் பூக் கூடையிலேயே வைத்து விடுகின்றார். அவர் சூடிக் கொடுத்த மாலையே எம்பெருமானுக்கு அணியப்படுகின்றது. இப்படியே நாட்கள் பல செல்லுகின்றன. ஒரு நாள் கோதையாரின் செயலைத் தந்தையார் பார்த்து விடுகின்றார். தம் மகளைச் சிறிது சினந்துவிட்டு அன்று எம்பெருமானுக்குப் புதிய மாலையைத் தயாரித்துச் சாத்துகின்றார். அன்றிரவு எம்பெருமான் விஷ்ணு சித்தரின் கனவில் தோன்றி ''ஆழ்வீர் நும் கோதை கொடுத்த மாலைகளே நாம் உகந்த மாலைகள்'' என்று செப்பி மறைகின்றார். அன்று விஷ்ணு சித்தரும் மாலைகளைத் தொடுத்துத் தன் அருமை மகளுக்குச் சூட்டி கண் குளிரக் கண்டு மகிழ்கின்றார். பின்னர் அம்மாலைகளை எம்பெருமானுக்குச் சூட்டுகின்றார். வீடு திரும்பியதும் தம் மகளாரைத் தழுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு மகிழ்கின்றார். ''என்னை ஆண்டாள், இவளே'' என்று கூறிப்

போற்றுகின்றார் அன்று முதல் விஷ்ணு சித்தர் ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்த மாலைகளையே எம்பெருமானுக்குச் சாத்துவிக்கின்றார்

கோதையார்—சூடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடியார் வளர்ந்து மங்கைப் பருவம் எய்தியதும் எம்பெருமானையே காதலனாக வரிக்கின்றார். 'மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படின் வாழ்கில்லேன்' என்றும், 'மாலிருஞ்சோலை எம்மாயற்கல்லால் மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேச ஒட்டேன்' என்றும் பிடிவாதம் பிடிக்கின்றார்

''மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுசூதன் வந்து, என்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான்''[19]
[தாமம்-மலை, நிரை-திரள்; கைத்தலம்-கை]

என்று தன் கனவைத் தோழியிடம் கூறுகின்றார். எம்பெருமானைப் பற்றிய நினைவே ஒருநாள் திருச்சங்காழ்வானிடம் பேசத் தூண்டுகின்றது

''கற்பூரம் நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ?
மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே''[20]

என்று அவனிடம் பேசுகின்றார் இங்ஙனம் தன் மகள் வாய் வெருவுவதைக் கண்ட விஷ்ணு சித்தர் மிகவும் கவலை அடைகின்றார்.

ஆழ்வார் கனவில் திருவரங்கச் செல்வன் தோன்றித் தாமே கோதையாரைத் திருமணம் செய்து கொள்வதாகச் சொல்லுகின்றார். வில்லிபுத்தூரில்

19 நாச். திரு. 6 6 20. ஷை 7 1

திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. அழகிய மணவாளனும் பெரிய திருவடியின்மீது எழுந்தருளிக் கோதையைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுகின்றான். இத்தெய்வத் திருமணம் பங்குனி உத்தரத்தன்று மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அன்று முதல் அரங்க மன்னார் கோதையுடனும் பெரிய திருவடியுடனும் சீவில்லிபுத்தூரிலேயே கோயில் கொண்டுவிடுகின்றார்.

இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் மனத்தில் தோன்றிய வண்ணம் திருக்கோயிலை வந்தடைகின்றோம். அமைப்பிலும் எடுப்பிலும் காம் பீரியத்திலும் முன் நிற்பது எம்பெருமான் திருக் கோயிலே. பெரிய கோபுரத்தைப் பெற்றிருப்பதும் அத்திருமாளிகையே என்ற போதிலும், இந்தத் திவ்விய தேசத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்திருப்பது ஆண்டாள் திருக்கோயிலுக்குத்தான். ஆதலால் முதலில் அப்பெருமாட்டியின் சந்நிதிக்கு விரைகின்றோம். இந்தச் சந்நிதி தெருவை விட்டுச் சற்று உள்ளடங்கியே உள்ளது. கோயிலின் முன்வாயிலில் முதன்முதலாக இருப்பது பந்தல் மண்டபம். இதனைக் கடந்து உள்ளே சென்றால் இடப்பக்கம் கல்யாண மண்டபம் இருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு அடுத்தாற்போல் இடைநிலைக் கோபுரம் உள்ளது. இதனைக் கடந்து சென்றால் ஒரு வெளிப் பிராகாரம் இருப் பதைக் காண்கின்றோம். இவ்விடத்தில் இராம பிரானுக்கும் சீநிவாசப்பெருமாளுக்கும் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. இவர்களை வணங்குகின்றோம். இடை நிலைக் கோபுரத்தை அடுத்துள்ள கொடிமரத்தைத் தாண்டிச் சென்று உட்பிராகாரத்திற்குச் செல்லு கின்றோம். இங்கு முதலில் நாம் காண்பது மாதவிப் பந்தல். அந்தப் பிராகாரத்தைச் சுற்றினால் நூற்றெட் டுத் திருப்பதி எம்பெருமான்களும் நமக்குச் சேவை சாதிப்பார்கள். அழகிய பளிங்கு வண்ணங்களில் அவர்கள் ஓவிய வடிவங்களில் நமக்குக் காட்சி

நல்குகின்றனர இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்த வண்ணம் மாதவிப் பந்தல், மணிமண்டபம், ஆண்டாள் சுகசிரவாசக குறடு ஆகியவற்றைக கடந்து அரத்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம

அரத்த மண்டபத்திற்கு அடுத்தது இருப்பதுதான கருவறை இங்குதான் ஆண்டாள், அரங்கமன்னார், பெரியதிருவடி ஆகிய மூவரும் சேவை சாதிக்கின்றனர் நடுவில் அரங்கமன்னாரும், அவருக்கு வலப்பக்கத்தில் ஆண்டாளும் இடப்பக்கத்தில பெரிய திருவடியும் எழுந்தருளியுள்ளனர்; இங்கு நாம வந்ததும,

> 'கோலச சுரிசங்கை மாயன்செவ
> வாயின் குணம்வினவும்
> சிலந் தனள், தெ ன் திருமலலி
> நாட, செழுங்குழல்மேல்
> மாலைத் தொடைத்தென் னரங்கருக்
> கீயும் மதிப்புடைய
> சோலைக கிளி, அவள தூயநற
> பாதம துணைநமக்கே''[21]

என்ற பாசுரத்தை மிடற்றொலியில் சேவித்து அன்னை யாரை வணங்குகின்றோம். அரங்கநாதர திருமணக் கோலத்துடன கூடிய அரச கோலத்தில் இராச கோபாலனாகக் கையில செங்கோல ஏந்திய வண்ணம் காட்சி நல்குகின்றார ஆண்டாள், கோலங்கள் யாவும் புனைந்த கோமகளாக அவர பக்கத்தில நிற்கின்றார். ஏனைய திருக்கோயில்களில எம்பெருமானுக்கு எதிரே நின்று சேவை சாதிக்கும் கருடாழ்வார் அரங்கநாதர் பக் கத்தில ஏகாங்கியாய் எழுந்தருளியிருப்பதன காரணத் தைச சிந்திக்கின்றோம ஆண்டாளை மணம புரிவதற்கு அரங்கநகரிலிருந்து அரங்கநகர் அப்பனைக காற்றினும் கடுகிய வேகத்துடன வில்லிபுத்தூரில் கொண்டு வந்த

21 நாச. திரு தனியன.

சேர்த்த பெருமகனல்லவா இவர? அந்தக் கைங்கரியத்தின நினைவாக அரங்க மனனார் அவரைக தனஅருகில் லேயே வைத்துக் கொண்டார் போலும மூலவர்கட்கு முன்னால தங்கத்தாலான கோபால மஞ்சத்தில உறசவர்களாகவும் இம் மூவருமே எழுநதருளியிருப் பதையும காணகினறோம. இவர்களைச சேவித்த பிறகு வடபத்திரசாயியின (ஆலிலைப் பள்ளியான) திருக் கோயிலுக்குப போகச சித்தமாகினறோம

ஆணடாள கோயிலைவிட டு வெளிவந்து வடகிழககு நோக்கி நடநது வருங்கால் வழியில ஆணடாள் அவ தரித்த நநதவனத்தையும் அங்குள்ள கோயிலில சிலை வடிவத்திலுள்ள ஆண்டாளின தனி உருவத்தையும் காண்கின்றோம அந்த அன்னையாரையும் சேவித்து வடக்கு நோக்கி நடந்து ஆலிலைப் பளளியானின் ஆலயத்தை அடைகினறோம கோயிலின வாயிலைப பெரியதொரு கோபுரம அணி செய்கினறது இவ்வளவு உயரமான கோபுரம வேறு எங்கும இல்லை என்று சொல்லப் பெறுகினறது. இதனைக கேட்குங்கால திருவண்ணாமலையின மிகப் பெரிய கோபுரம் நம நினை வுக்கு வருகினறது இக கோபுர வாயிலை அடுத்து வட புறம தெற்கு நோக்கிய வண்ணம் இருக்கும் பெரியாழ வார் சந்நிதியைக் காணகின்றோம. பெரியாழ்வார் தோன்றிய இடமாதலின அவருககு இங்குச சாத்து முறை மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகினறது

பெரியாழ்வார சந்நிதியை அடுத்து மேறகுப புறமாக உள்ளது ஆலிலைப பளளியானின சந்நிதி யாகும. இத் திருககோயிலில் இரண்டு தளங்கள உள்ளன கீழ்த் தளத்தில நரசிங்கப் பெருமான சந்நிதி உள்ளது. இச் சந்நிதிககுக் கிழக்கே வடபுறம பனனிரண்டு ஆழ்வார்களும தசாவதார மூர்த்திகளும எழுநதருளி யுளளனர். தென்புறத்தில் மேல்தளத்திற்குப போகப படிகள் உள்ளன அவற்றில ஏறி மேல்தளத்திற்குச் சென்றதும்

முதலில் நாம் அடைவது 'கோபால விலாசம்'. அதனை அடுத்து விமல ஆகிருதி விமானத்தின் கீழே உள்ள கருவறையில் வட ஆலமரத்தின்கீழ அனந்தாழ்வான்மீது பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப் பிராட்டியாரும் அடிவருட ஆலிலைப் பள்ளியான் கிடந்த கோலத்தில் சேவை சாதிக்கின்றார் அவரைச் சேவிக்கின்றோம். அருணன், பிருகு முனிவர், மார்க்கண்டேயர் ஆகியோர் அவர் அருகில் இருப்பதையும் காண்கின்றோம். இங்குள்ள அர்த்த மண்டபத்தில் திருவாழி ஆழ்வான், கண்ணன், வீதியான் வருவார், எல்லைப்புத்தூர் வருவார், அல்லல் தவிர்த்த பிரான் ஆகியோர் உற்சவர்களாக எழுந்தருளியுள்ளனர். வடபத்திர சாயியின் சந்நிதியே ஆதிகோயில் என்றும், ஆண்டாள் சந்நிதி பின்னர் எழுந்தது என்றும் அறிகின்றோம். இந்த எம்பெருமானிடம் விடைபெறுங்கால் திவ்வியகவியின் பாசுரம் நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றது.

"குறித்தொருவா கொண்டாடும்
  கொள்கைத்தோ கோதை
நிறத்தவூர் விண்டுசித்தர்
  நீடூர் -- பிறப்பிலியூர்
தாழ்விலலி புத்தூரென்
  றைவாகுத் தானிரந்தான
வாழ்வில்லி புத்தூர்
  வளம்.[22]

[குறித்து-நினைத்து, கொண்டாடும்-பாராட்டும்; கொள்கைத்தோ-தன்மையுடையதோ, நிறத்த-மேம்பாடு பெற்ற; பிறப்பிலி-கண்ணன், ஐவர்-பாண்டவர்கள்]

என்ற பாசுரத்தை வாய்விட்டுப் பாடிக் கொண்டு விடை பெற்றுத் திரும்புகின்றோம்.

இந்த திவ்விய தேசத்தைப் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளுமே மங்களா சாசனம் செய்துள்ளனர். இவர்கள்

22. நூற். திருப் அந்.48-58

பல திருமொழிகளை அருளிச் செய்திருந்தாலும் இந்த ஊரைப் பற்றிப் பாடிய பாசுரங்கள் இரண்டேதாம். கண்ணனாகிய குழந்தையைத் தாய்ப்பால் உண்ண தாய் நிலையிலிருந்து அழைக்கும் பெரியாழ்வார்,

"மின்அனைய நுண்இடையார்
விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்
இனிதுஅமர்ந்தாய்! உன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ
இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை எய்துவித்த
இருடீகேசா! முலைஉணாயே."[23]

எனறு பாடுகின்றார். அவருடைய அருமைத் திருமகள் ஆண்டாளோ காதலி நிலையிலிருந்து கொண்டு கண்ணனைத் தன்னிடம் வருமாறு குயிலைக் கூவும்படி வேண்டுகின்றாள்

"மென்னடை அன்னம் பரந்து விளையாடும்
வில்லிபுத் தூருறை வான்றன்
பொன்னடி காண்பதோ ராசையி னாலென்
பொருகயற் கண்ணிணை துஞ்சா,
இன்னடி சிலொடு பாலமு தூட்டி
எடுத்தஎன் கோலக் கிளியை
உன்னொடு தோழமை கொள்ளுவன் குயிலே!
உலகளந் தான்வரக் கூவாய்"[24]

[பரந்து-எங்கும்பரவி; கண்இணை இரண்டு கண்கள்; இன் அடிசில்-கன்னல் அமுது; கோலம்-அழகிய]

எனபது பாசுரம். இந்த இரண்டு பாசுரங்களிலும் வில்லிபுத்தூரின இயற்கைச் சூழ்நிலை காட்டப் பெற்றுள்ளது. இந்த இருவரைத் தவிர ஏனைய ஆழ்வார்கள் வில்லிபுத்தூர்

23. பெரியாழ். திரு. 2.2:6
24. நாச். திரு 5 5

எம்பெருமானைப்பற்றி மங்களாசாசனம் செய்ததாக அறியக் கூடவில்லை.

ஆலிலைப் பள்ளியானைச் சேவித்த பிறகு கோபால விலாசத்தில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இத் திவ்விய தேசத்தைப் பற்றிய சில செய்திகளைக் கோயில் அலுவலர் ஒருவர் மூலம் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். ஆண்டாள் திருக்கோயிலில் ஆடிப்பூர உற்சவம் பெரிய திருவிழாவாக ஆண்டுதோறும் நடைபெற்று வருகின்றது. அந்த விழா நடைபெறும் பொழுது பெரிய தேரோட்டமும் நடைபெறுகின்றது. பங்குனி மாதம் நடைபெறும் திருக்கல்யாண உற்சவமும் மிகவும் சிறப்புடையதே.

பெரியாழ்வாரும் அவர் அருமைத் திருமகளாரும் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்களாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆண்டாள் கோயிலின் கருவறை, அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் முதலியவற்றைச் சுந்தரத் தோளுடைய மாவலி வாணாதி ராயர் கட்டியதாகத் திருக்கோயிலின் தெற்குச் சுவரிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால் அறிகின்றோம். சுந்தரத்தோள் நல்லூர் என்ற சொக்கனேந்தல் கிராமத்தை இந்த இராயரே ஆண்டாள் நாச்சியாருக்கு மானியமாக விட்டிருக்கின்றார். வடபத்திரசாயியின் கோயில் ஜடாவர்மன் என்ற திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கோனேரின்மை கொண்டான் குலசேகர தேவர் என்பவரால் கட்டப்பட்டதாகும். பாண்டிய மன்னர்கள் இரண்டு கோயில்களையும் கண்காணித்து வந்தனர் என்ற செய்தியையும் அறிகின்றோம்.

இராமாநுசருக்கும் இந்தக் கோயிலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. இராமாநுசர் இத்தலத்திற்கு எழுந்தருளிய போது நூறு தடா அக்கார அடிசிலை மாலிருஞ்சோலை அழகருக்குப் படைத்த தன் அண்ணா வருகின்றார் என்று ஆண்டாள் தன் அர்ச்சாவதார சமாதி கடந்து ஓடி முன் நடந்து எதிர்கொண்டு அழைத்த செய்தியையும் அறிகின்றோம். அதுமுதல் இராமாநுசருக்குக் 'கோயில்

அணணன என்ற பெயரும் நிலைத்து விடுகின்றது. 'கம்பர் பெருமான் இத்தலத்திற்கு வந்ததாகவும் அவர் ஆண்டாளுக்கு 'சூடகம்' என்ற தலையணியை வழங்கியதாகவும் செவி வழிச் செய்தியால் அறிகின்றோம். திருமலை நாயக்கரும் இத்திருக் கோயிலின திருப்பணியில் பங்கு பெற்றிருப பதையும் தெரிகின்றோம். ஆண்டாள் கோயிலில் சுக்கிர வாரக் குறட்டில் ஒரு கம்பத்தில் இருக்கும் நாயக்கரின சிலை இதனை அரண்செய்கின்றது.

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியையும் பெரியாழ் வாரையும பற்றிப் பின வந்தோர் பனனூறு பாடலகளைப பாடியுள்ளனர். திருமாலையாண்டான ஆண்டாள பற்றி அருளிய தனியனை மேலே கணடோம. மணவாள மாமுனிகள் இப்பிராட்டியைப் பற்றி அருளிய பாடல் புகழ் பெற்றது.

''அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததியாய ஆழவார்கள
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்-பிஞ்சாயப
பழுத்தாளை ஆணடாளைப பத்திபுடன நாளும
வழுத்தாய மனமே மகிழ்ந்து.' [25]

என்ற பாசுரத்தை அறியாத் வைணவரகளே இரார். அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததியாய் வந்த வேயர் பயந்த விளக்கினைப் பக்தியுடன பரவிய நாம பெரியாழ்வாரின பெருமையைப் பேசும பாசுரத்தையும் நினைவுகூர கினறோம

''மின்னார் தடமதில்சூழ வில்லிபுத்தூர் என்றொருகால
சொன்னார் கழற்கமலம சூடினோம்-முன்னாள
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினிற சேருமு
வழியறுத்தோம நெஞ்சமே வநது [26]

[மின்ஆர்- ஒளி நிறைந்த; கமலம-தாமரை, கிழி-பொறகிழி, கீழ்மையினில் சேரும் வழி-நரகம்]

---

25. உப. ரத். மாலை-24
26. பாண்டிபட்டர் அருளிய தனியன்.

என்பது அப்பாடல இங்ஙனம இப்பாடல்களைச் சிந்தித்த வண்ணம் திருக்கோயிலை விட்டு வெளி வருகின்றோம். பேருந்து நிலையத்திற்கு வந்து திருத்தணகால் செல்லும் பேருந்தில் ஏறுகின்றோம பேருந்து கிளம்பிச் செல்லுங் கால் வில்லிபுத்தூரின் பெருமையைக் கூறும்

"கோதை பிறந்தவூர்; கோவிந்தன் வாழுமவூர்;
சோதி மணிமாடம் தோன்றும்ஊர்;-நீதியால
நல்லபத்தர் வாழும் ஊர்; நான்மறைகள் ஓதுமவூர்;-
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோன் ஊர"[27]

என்ற பாடல் நம் மிடற்றொலியாக வெளிவருகின்றது. இத்தனைச் சிறப்புடைய ஊரைத்தான் மகாபாரத ஆசிரியர் தம பெயராக வைத்துக் கொண்டாரோ என நினைக்கவும் தோன்றுகின்றது இல்லையா?

27. தனிப்பாடல்.

8. திருத்தண்காலூர் அப்பன்

திருமந்திரத்திலுள்ள 'ஓம்' எனப்படும் முதற் பதமாகிய பிரணவம் சகல வேதசாரம் என்று சொல்லப் பெறுகின்றது. 'ஓம்' என்பதில் அ, உ, ம என்னும் மூன்று எழுத்துகள் அடங்கியுள்ளன. இம்மூன்று எழுத்துகளும் மூன்று பதங்களாய், மூன்று பொருள்களைத் தெரிவிக்கும். இவை ஒன்றாகச் சேர்ந்து இருக்கும் நிலையில் ஒரே எழுத்தாய் ஒரே பதமாய், ஒரே பொருளைத் தெரிவிக்கும். இருக்கு, யஜுர், சாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களையும் துருவிப் பார்த்ததில் இருக்கு வேதத்தின் சாரமாக பூ என்பது தோன்றியது, யஜுர் வேதத்தின் சாரமாக பு· தெரிந்தது, சாம வேதத்தின் சாரமாக ஸுவ: அறியப் பெற்றது. இம்மூன்றையும் பொற்கட்டிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். ஈசுவரன் இம் மூன்றையும் தனது சங்கற்பத்தினால் ஒன்றாகச் சேர்த்து உருக்கி ஓட விட்டுத் தூய்மையாக்கி அதிலிருந்து முதலில் அகாரத்தையும், இரண்டாவதாக உகாரத்தையும், மூன்றாவதாக மகாரத்தையும் தோன்றுமாறு செய்தான். பகவான் இங்ஙனம் அடைவே வெளியிட்டதை மனத்திற் கொண்டே பிள்ளை உலகாசிரியர்,

> 'மூன்று நாழியிலே தயிரை நிறைத்துக்
> கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டுமாப்
> போலே, மூன்று வேதத்திலும் மூன்று
> அட்சரத்தையும் எடுத்தது.'[2]

1 முமுட்சுப்படி-34 2. முமுட்சுப்படி-33

என்று மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார். இதில் 'தாழிக்கு வேதமும், அத்தாழியில் உள்ள 'தயிருககு' அவ்வேதத்தில் சொல்லப்படும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளாகின்ற பலன்களும், அவற்றின் சாதனங்களும், 'நிறைத்து' என்பதற்கு மேலெழுந்த வாரியாய்த் தோன்றும் தோற்றமும், 'கடைந்து' என்பதற்கு உள் நுழைந்து காணும் ஆராய்ச்சியும், 'வெண்ணெயக்கு' அட்சரம் மூன்றும் 'திரட்டுதலுக்கு' எடுத்தலும் உவமேயங்களாக அமைந்து விளக்குதலைக் காணுமகிழலாம் இதனால்தான் பிரணவம் சகல வேதசாரமாகின்றது என்பதையும் அறிகின்றோம்.

இதனைச் சிந்தித்த வண்ணம் சீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து பேருந்தில் திருத்தண்காலூரை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். திருத்தண்காலூர்[3] சீவில்லிபுத்தூர-விருதுநகர் நெடுஞ்சாலையில் உள்ள ஒரு சிற்றூர் விருதுநகர் – தென்காசி இருப்பூர்தி வழியிலுள்ள சிவகாசி என்ற இருப்பூர்தி நிலையத்தில் இறங்கியும் இவ்வூருக்கு வரலாம், இரண்டு கல் தொலைவு பேருந்திலோ குதிரை வண்டியிலோ வரவேண்டும். நாம் வரும் பேருந்து திருக்கோயிலுக்கு நூறு கெஜ தூரத்தில் நிற்கின்றது. வண்டியிலிருந்து இறங்கித் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம். இஃது அண்மையில் திருப்பணி செய்யப்பெற்றுப் புதுப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இத்திவ்விய தேசம் பூதத்தாழ்வாராலும் திருமங்கை யாழ்வாராலும் மங்களா சாசனம் செய்யப் பெற்றுள்ளது.

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை— தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல மதிள்குடந்தை என்பரே
ஏவல்ல எந்தைக் கிடம்.'[4]

---

[3] காருசியில இருக்கும் திருப்பதி தண்கா என்று வழங்கப்பெறும். இங்கு எழுந்தருளியிருப்பவர் விளக்கொளிப் பெருமாள் (தீபப் பிரகாசர்) வேதாந்த தேசிகர் திருவதரித்த தலம் இது.

[4] இரண் திருவந் 70

[தலை – திருப்பதிகளில் தலைமையான; தமர்—பக்தர்கள், உள்ளும - தியானிக்கும்; தண்பொருப்பு அழகிய திருமலை; வேலை-திருபபாற்கடல, மாமலலை— மாமல்லபுரம்; ஏவல்ல- எதிரிகளை முறியடிக்கவல்ல]

எனபது பூதத்தாழவார பாசுரம இதில் அனபருடைய நெஞசகம, தஞசைமாமணிக் கோயில், திருவரங்கம், திருத்தணகால, திருமலை, திருபபாற்கடல், மாமலலபுரம், திருககோவலூர், திருக்குடந்தை எனனுமிடஙகள எம்பெருமான எழுநதருளியிருக்குமிடங்களாகக குறிபபிடுகின்றார ஆழ்வார இவை 10 திருப்பதிகளில் மற்று முள்ளவறறிற்கும் உபலட்சணம. இவறறைவிட அன்பருடைய நெஞ்சகமே மிகவும் உவபபாக இருககும் எனபதை குறிப்பிடவே 'தமருள்ளம்' என முறபட்க கூறப்பெற்றது எனபதனையும அறிகின்றோம

திருமஙகையாழவார திருவரங்கம மீதுள்ள திருமொழியில்,

> 'பேரானைகுறுங்குடிஎம
> பெருமானை திருத்தண்கால்
> ஊரானை, கரமபனூர்
> உததமனை.''[5]

[பேர—திருபபேர நகர,கரமபனூர்—உத்தமர் கோயில்]

எனறு குறிப்பிடுவர். திருப்பேரநகர முதலான இடஙகளில் சேவை சாதிப்பவனும் பிரளய காலததில கடலேமுழ மலையேமுழ உலகேமுழ அமுது செய்தவனுமாகிய எமபெருமானைத திருவரங்கத்தில் கணடதாகக கூறுகினறார். திருநெடுந்தாணடகததில் இவவாழவார் பாசுரம தாய்ப் பாசுரமாகச செல்லுகினறது.

---

5. பெரி. திரு 5.6.2

''பொங்காமெல இளங்கொங்கை பொன்னே பூப்பப்
பொருகயலகண் நீஅருமபப போாது நின்று
செங்கால மடபபுறவம பெடைக்குப் பேசும
சிறுகுரலுக் குடலுருகிச சிந்தித்து, ஆங்கே
தண்காலும் தண்குடந்தை நகருமபாடித
தணகோவ லூர்பாடி ஆடக கேட்டு,
'நங்காய!நம குடிககிதுவோ நன்மை?' என்ன,
நறையூரும பாடுவாள நவில்கின் றாளே '[6]

[பொங்குஆர் - வளர்ச்சிமிகக, பொன-தேமல், பொரு-போரிடும்; செங்கால-சிவநத காலகளையுடைய; புறவம-புறாக்கள]

எனபது பாசுரம இதில் ஆழ்வாருககு நாயகி நிலை ஒரு புறமும, தாயின நிலை மற்றொரு புறமும் நடக்கினற படியால எமபெருமானை அநுபவிபபதில் விரைவு உணடாமைமையும், நாம பதறக்கூடாது' எனற தீர்மான மும உணடாவதையும காணகினறோம. அவனுடைய தனிச்சிறபபை நோககுமிடததில பதற்றம் உண்டா தலையும பார்ககினறோம

தெயவக் காதலால் எமபெருமானுடன கல்வி ஏறபட்ட பிறகு கொங்கைகளில பசுமை பூக்கினறது. கணகளில சோகக் கண்ணீர் அருமபுகினறது. விரகத் தியால உளளுலர்ந்து நீர்பபசையறறக் கிடக்கையாலே 'அருமப' எனறு கூறும நுடபததையும உணர்கினறோம் 'நாயகனே வந்து மேல விழவேணடுமபடியான முலையழ கையும் கணணழகையும உடைய நீ அவன மீது விழுதல் தகாது' எனறு தாய சொனன அறவுரை அவள் செவியில் நாராசமபோல புகுகினறது. தீபபற்றின வீடடினினறும் பதறிப புறப்பட்டது போல அத்தாய் இருந்த வீட்டினினறும் சடககென வெளிவருகின்றாள் ஆழவார் நாயகி. பாமபுக்கு அஞ்சியோடியவன புலியின வாயில விழுந்தாற் போலா

6 திரு. நெடுந் 17

யிற்று அவள் நிலை. வெளியிலே வந்தவள் காதில் தாயின் சொல்லைவிடக் கொடிய சொல் விழுகின்றது. ஆண் புறாவும் பெண் புறாவும் கொஞ்சும் பேச்சுகள் அவள் செவியில் விழுகின்றன. இந்நிலையில் தன்னிலை கண்டு உடலுருகுகின்றாள். பண்டு அவனும் தானும் கலந்து பரிமாறின படிகளை நினைக்கின்றாள் இதனால் மேலும் உடலுருகுகின்றாள். ஆண் புறாவின் செங்கால்கள் நாயகனுடைய செந்தாமரை அடிகளை நினைப்பூட்டுகின்றன. புறாவின் சிறுகுரல் அவன் இரகசியமாகப் பேசும் பேச்சு கேட்கப் பெறுவது என்றோ எனக் கவன்று உடலுருகுகின்றாள்.

இதனால் ஆற்றாமை மீதூர்ந்த பரகால நாயகி எம்பெருமானோடு கலந்து பரிமாறுவதற்கான சில திருத்தலங்களின் திருநாமங்களை வாய்விட்டுப் பேசுகின்றாள் தண்கால், தண்குடந்தை, தண்கோவலூர் முதலான திருப்பதிகளைப் பாடத் தொடங்குகின்றாள். அங்குள்ள எம்பெருமான் குளிர்ந்த தென்றல் போலவே சிரமம் போக்குகின்ற வடிவையுடையவனாக இருக்கையினாலே அத்திருத்தலம் தண்கால் என்று திருநாமம் பெற்றது என்ற செவிவழி மரபினையும் சிந்திக்கின்றோம் பண்டு அப்பெருமான் தன்னைத் தழுவினபோது சிரமம் எல்லாம் தீர்ந்து மிக இனிமையாக இருந்ததுபோல மீண்டும் அங்ஙனமே ஆகவேண்டும் என்று தண் காலைப் பாடுகின்றாள் திருமழிசையாழ்வாரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சியொன்று திருக்குடந்தையை நினைக்கச் செய்கின்றது. எம்பெருமான் அமுது செய்த போனகம் சேஷபூதம் உண்ண உரியது என்ற முறையிருக்க திருக்குடந்தை ஆராவமுதப் பெருமான் தமக்கு ஆக்கின திருப்போனகத்தை முற்பட்டத் திருமழிசைப் பிரானை அமுது செய்யப் பண்ணுவித்துப் பின்னைத் தான் அமுது செய்ததாக நிகழ்ச்சி ஒன்றுண்டு. இப்படியாக அன்பரோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறுகின்றவன் எம்பெருமான் என்ற உட்கருத்தினைக் குறிப்பிடுவாள்போலத் திருக்குடந்தையைப் பாடுகின்றாள் முதலாழ்வார்கள் மூவரும் மொழி

விளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுது ஆநந்தப பெரு வெள்ளம் எய்தின வரலாற்றை நெஞ்சில கொணடு திருககோவலூரைப பாடுகினறாள.

இஙஙனம மூனறு திருத்தலங்களையும பாடிய பிறகும மனநிறைவு பெறாத ஆழவார்நாயகி ஆடவும தொடஙகுகின்றாள். இங்ஙனம இவள பாடுகினற படியைக் கேடடும ஆடுகின்ற படியைக் கண்டும திருததாயார் 'நஙகாய' நம குடிக்கு இதுவோ நனமை'' என்கின்றாள் ''சேதநலாபம ஈசுவரனுககுப புருஷார்த்தமேயன்றி ஈசுவரலாபம சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமனறே, அவ னுடைய பேறறிக்கு அவன அனறோ பதற வேண்டும? நீ பதறுவத தகாது,'' என்று குறிப்பிடுகினறாள. இதனைச் செவிமடுக்கும ஆழவார நாயகி நறையூரையும பாடத் தோடஙகுகிறாள்

''பெடையடாநத மடஅனனம
பிரியாது மலர்கமல
மடல ஏடுத்து மதுநுகரும
வரல்உடுதத திருநறையூர' [7]

எனபது பாசுரம அநத நறையூரை அடைவது எநநாளோ? என்கின்றாள

இஙஙனம ஆழவார் பாசுரஙகளில ஆழங்கால் பட்ட வண்ணம திருக்கோயிலின கருவறையில நினற திருக்கோலததில் கிழக்கே திருமுக மணடபம கொணடு சேவை சாதிக்கும திருத்தணகாலூர் அபபனை வணஙகு கினறோம இநத எம்பெருமானுக்கு அனன நாயகி, அநந்தநாயகி, அமுதநாயகி, ஜரமபவதி எனற நானகு நாச்சிமாரகள உளளனர இவர்களையும சேவிககின றோம. தீரததம் திருத்துழாய் பெற்று, சடகோபம சாதிக்கப்பெறற நிலையில திவ்விய கவியின திருப்பாசுரம நெஞ்சில் குமிழியிடத் தொடஙகுகினறது.

7. பெரி திரு. 6 9 1

''மாறுபட வாடைஎனும்
வன்காலவந் தென்முலைமேல
ஊறுபட ஊர்ந்த
உளைவெல்லாம் -மாறத்
திருத்தண்கால ஊரான்
திருத்தண் துளாயின்
மருத்தண்கால ஊராதோ
வாய்ந்து.''[8]

[மாறுபட-விரோதமாக; வன்கால வலியகாற்று;ஊர்ந்த தவழ்ந்ததனால் உண்டாகிய, உளைவு-வருத்தம்; மாற-நீங்கும்படி, மரு-மணம் பொருந்திய, தண்கால-குளிர்ந்த காற்று; வாய்ந்து இனிதாகப் பொருந்தி]
எனபது பாசுரம் இதனையும் ஓதி உளங்கரைகின்றோம

இது தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வாடைகை இரங்கிக் வருந்திக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது தலைவனுடன கூடிப் பிரிந்த தலைமகளின்மீது காமத்தை மிகுதிப் படுத்துவதான வாடைக் காற்று வீசி அவளை வருத்து கின்றது அதனை ஆற்றமுடியாத தலைவி தலைவனு டைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருளின் தொடர்பினாலாவது ஒருவாறு இந்நோய் தணியப் பெறலாம் எனறு கருது கின்றாள். தலைவன அணிந்த திருத்துழாயின்மீது பட்டு அந் நறுமணத்துடன வருகின்ற காற்றாவது தன் மீது வீசப்பெறுமோ என்று ஏங்கிக் கூறிச் செல் வதாக அமைந்துள்ளது இப்பாசுரம் நாமும் தலைவி நிலையை எய்தியதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு இதனை ஓதுகின்றோம். அந்நிலை ஏற்படப் பரம பக்தி நிலை வரவேண்டும

திருக்கோயிலை விட்டு வெளிவந்து முன் மண்டபத் தில் ஓரிடத்தில் அமர்கின்றோம். நம் சிந்தனை சிலப்பதி

8. நூற். திருப. அந் 45

காரக் காலத்திற்குச் செல்லுகின்றது. கட்டுரைக் காதையில் மதுராபுரித் தெய்வம் கணவனை இழந்த கண்ணகிக்கு ஆறுதல் கூறும் போக்கில் அவளது பழம் பிறப்பை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். அப்பொழுது அவள் 'தென்னவன் தீதுஇலன்' என்பதை விளக்கும் முறையில் சில நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றாள். அவற்றுள் ஒன்று பராசரன் என்ற அந்தணன் வரலாறு. இவன் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவன் சேரவேந்தனின் கொடைத்திறம் கேட்டு காடும் நாடும் ஊரும் கடந்து சேரநாட்டை அடைகின்றான். சேரன் அவையில் உள்ள பல சாத்திர வல்லுநர்களுடன் சொற் போர் புரிந்து 'பார்ப்பன வாகை' சூடித் தன் வெற்றிக்குப் பொருத்தமாகச் சேரமன்னனபால் நல்ல அணிகலன்களையும் பரிசிலாகப் பெற்றுக் கொண்டு தன் ஊர் நோக்கி மீண்டும் வருபவன் இத் 'திருத்தங்கால்' (தங்கால்) என்ற ஊரில் அரசமரத்தையுடைய ஒரு மன்றத்தின்கண் தங்கி இளைப்பாறுகின்றான் தன் ஊன்றுகோல், குண்டிகை, வெள்ளைக்குடை, சமித்துகள் இவற்றையும், பரிசிலாகப் பெற்றப் பண்டங்களையு முடைய ஒரு சிறிய மூட்டையையும் மிதி அடியையும் தன் அருகில் நிலத்தின்கண் வைத்து இளைப்பாறு கின்றான்.

இளைப்பாறுகின்றவன் சும்மா இருக்கவில்லை தனக்குப் பரிசில் நல்கிய சேரனைப் பலவாறு வாழ்த்து கின்றான் அந்த வாழ்த்தொலியைக் கேட்ட அம்மன் றத்தின்கண் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அந்தணச் சிறுவர்கள் அப்பராசரனைச் சூழ்ந்து கொள்ளுகின்றனர் அந்தணன் அச்சிறுவர்களை நோக்கி 'பிள்ளைகாள், நும்மில் எவரேனும் என்னோடு சேர்ந்து மறையினை ஓதவல்லீராயின் இச்சிறிய மூட்டையைப் பரிசிலாகப் பெறுவீர்' என்ற அறிவிக்கின்றான் உடனே வார்த்திகன் என்னும் அந்தணனின் செல்வமகன் தட்சிணாமூர்த்தி

என்னும் சிறுவன் மறையின் ஒலி சிறிதும் வழுவா வண்ணம் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அப் பராசரனுடன் நன்கு பொருந்த ஓதுகின்றான். அச்சிறுவனின் திறமைக்கு மெச்சி முத்துக் கோவையாகிய பூணூலும், அதற்கேற்ற அணிகலன்கள் பிறவும் கைக்குக் கடகமும் காதிற்குத் தோடும் ஆகிய இவற்றுடன் தான் கொணர்ந்த பண்டச் சிறு பொதியையும் அச் சிறுவனுக்கு வழங்குகின்றான் பார்ப்பனவாகை பெற்ற அப் பராசரன்.

தட்சிணாமூர்த்தியின் குடும்பம் செழிப்புடன் இருக்கும் நிலை கண்ட அவ்வூரில் பணியாற்றும் அரசு அலுவலர்கள் பொறாமை கொள்ளுகின்றனர். அரசியல் முறைக்கு மாறாகப் புதையல் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டவன் என்று வார்த்திகனைப் பிடித்துக் காவலில் வைக்கின்றனர் பின்னர் அவனைச் சிறைக் கோட்டத்தில் கண் இடுகின்றனர் அந்த வார்த்திகன் மனைவி கார்த்திகை என்பாள் அச் செயல் கண்டு பெரிதும் வருந்தி நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு, சினத்தினால் பொங்கி செங்கோலையும் வெறுத்துப் பேசுகின்றாள். கார்த்திகை என்னும் பத்தினிப் பெண்ணுக்குற்ற நிலைமைகண்டு மதுரையில் உள்ள கொற்றவை (ஐயை)என்னும் கோயிலின் சிற்பக் கதவு திறக்கப்படாத நிலையை அடைகின்றது இதைக் கேட்ட பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் ஏவலரை வருவித்து இந்நிலையை ஆராயுமாறும் தனது ஆட்சியில் செங் கோன்மைக்கு மாறான செயல் நிகழ்ந்ததுண்டா என் பதை ஆராயுமாறும் பணிக்கின்றான். அப்பணியாளர் ஒற்றர்கள் மூலம் அனைத்தையும் அறிந்து வார்த்திகனைச் சிறைவீடு செய்து அவனை அரசன்முன் கொணர்ந்து நிறுத்தி உண்மையைக் கூறுகின்றனர். அரசன் தன் பணியாளரால் நேர்ந்த தவற்றினுக்கு வருந்தி அவனுக்குப் புகழுரை பல சொல்லி தன் அரசியல் முறை பிழைத்தமைக் குப் பொறுக்குமாறு அவ்வந்தணனை வேண்டுகின்றான்.

மேலும், நீர்வளம் நிலவளம் மிக்க அவ்வநதணன் பிறந்த ஊராகிய திருததஙகாலையுமகுறையாத விளையுளையுடைய வயலூர் எனனும் ஊரினையும் அப்பார்ப்பனனுககு முறறூட்டாக வழங்குகின்றான பினனர் அவவந்தணனை யும கறபுடைத தெய்வமாகிய காரத்திகையையும் தன மாரபு நிலததிலபட வீழ்நது வணங்குகினறான இங்ஙனம் இததிருததலப பயணம் சிலப்பதிகார நிகழசசி யொன்றினையும நினைககச் செய்கினறது இதனால் இத்திருத்தலததின தொன்மையையும பழம பெருமையையும் அறிந்து போற்றியவண்ணம பேருந்துமூலம விருதுநகரை அடைகினறோம. அங்கிருநது இருபபூர்தியின மூலம் மதுரை வநது நாம தங்கியிருககும் மங்கமமாள் சத்திரத திற்கு வந்து சேர்கினறோம்

9. ஆழ்வார் திருநகரி ஆதிநாதப் பெருமாள்

ஸ்ரீமந் நாராயணனே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை ஆழ்வார் பெருமக்கள் தம் பாசுரங்களில் பல் வேறு விதமாக நிலை நாட்டியுள்ளனர். நம்மாழ்வாரின் பெரிய திருவந்தாதியில் ஒரு பாடல்.

> "முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர்; ஒன்றே
> முதலாகும் மூன்றுக்கும் என்பர்-முதல்வா!
> நிகரிலகு கார்உருவா! நின்னகத்த தன்றே
> புகரிலகு தாமரைப் பூ"[1]

[இலகு-ஒத்து விளங்கும்; புகர்-தேசு, நிலகு மிக்கு விளங்கும்]

இப்பாடலில் மேற்கூறப்பெற்ற சித்தாந்தம் நிலை நாட்டப் பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே பரத்துவம் என்பது தோன்ற 'முதல்வா' என்று விளிப்பது கருதத் தக்கது. சேவிக்கும்பொழுதே எல்லாத் தாபங்களும் ஆறும்படியான திருமேனி கொண்ட தெய்வமே பரத்துவம் என்பது விளங்க 'நிகர் இலகு கார் உருவா!' என்றும் விளிக்கின்றார். இதனையே திருமங்கையாழ்வாரும்

> "ஒருருவம் பொன்னுருவம், ஒன்று செந்தீ;
> ஒன்றுமா கடலுருவம்; ஒத்து நின்ற
> மூவுருவும் கண்டபோது, ஒன்றாம் சோதி
> முகிலுருவம் எம்மடிகள் உருவந் தானே"

---

1. பெரி-திருவந்-72
2. திருநெடுந். 2

என்று அருளிச் செய்து பரதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி யிருப்பது கருதத் தக்கது. இதில் அவரவர்களுடைய தொழிலுக்கு அவரவருடைய உருவம் பொருத்தமா யிருப்பதைச் சொல்லுகின்றார். நான்முகன் உருவம் பொன்னுருவம்; பொன் பலவேறு அணிகளைச் செய்வதற்கு உரித்தாயிருப்பது போல, பதினான்கு உலகங்களையும் படைப்பதற்கு உரிய உருவமென்று தோற்றி யிருக்கும். நெருப்பின் இயல்பு அனைத்தையும் எரித்து அழிப்பதாகையால், உருத்திரனுடைய இயல்பை நோக்கின் இந்த அகிலத்தையெல்லாம் அழிப்பதற்கு உரித்தாயிருக்கும் என்று தோற்ற விருக்கும். கண்டார்க்கு விடாயைத் தீர்ப்பதும், பல்வேறு பிராணிகளையும் இரத்தினம், முத்து முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் வேறுபாடின்றித் தன்னுள் வைத்துக் காப்பதும் கடலின் இயல்பாகத் தோற்றுகின்றது. அப்படியே எம்பெருமானது இயல்பை நோக்கின், அண்டினாரின் தாபங்களைத் தீர்க்குமவராயும், அவர்களைத் தன் அன்பினால் காப்பவராகவும் இருப்பது தோற்ற விருக்கும். 'மாகடலுருவம்' என்பதையே இறுதியில் 'முகிலுருவம்' என்று மீண்டும் மொழிகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட நம்மாழ்வார் பாசுரத்தில் எம்பெருமானிடத்துள்ளதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கும் தாமரைப் பூவே இப்பரதத்துவத்தை அறுதியிடுவதாக இருக்கும். சிவன் நான்முகனிடமிருந்து தோன்றியதாகவும் அந்த நான்முகன் எம்பெருமானின் திருவுந்திக் கமலத்தில் தோன்றியதாகவும் சாத்திரங்கள் சொல்லியிருப்பதால், அந்தத் தாமரையையுடைய எம்பெருமானே பரதத்துவமாக இருக்கத் தகுதியுண்டென்று அறுதியிடுகின்றார் ஆழ்வார். மேலும், திருமங்கை மன்னன் சித்திரித்துக் காட்டும்,

'நெற்றிமேல் கண்ணானும் நிறைமொழிவாய்
நான்முகனும் நீண்ட நால்வாய
ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டின் ஒருவனையும்
உள்ளிட்ட அமரரோடும

வெறறிபபோக் கடலரையன் விழுஙகாமல
தானவிழுஙகி உயயககொணட
கொற்றப்போர் ஆழியான்குண''[3]

[நால்வாய்-தொங்குகின்ற வாய்,ஒறறைக்கை-துதிக்கை; வெண்பகடு-ஐராவதம்.]

இதை நோக்குமபோதும சீமன நாராயணனின பரதத்துவம உறுதிபபடுத்துகின்றது

இந்த எண்ணங்கள் நெல்லையில் ஒரு விடுதியில் தஙகியிருககும நம மனததில் குமிழியிடத் தொடஙகுகின்றன. அதிகாலையில் எழுநது நமமாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகூர் என்ற திவ்விய தேசததைச் சேவிககச் சிததமாகின்றோம். தண்பொருநை ஆற்றின இருகரைகளிலும அடுததடுத்து ஒன்பது திவ்விய தேசங்கள் உள்ளன இவறறை நவ திருப்பதி' என வழஙகுவர் அவற்றுள் பொருநை யாற்றின தென்கரையிலிருப்பவை திருககுருகூர், திருக்கோளூர், தென்திருப்பேரை என்ற மூன்றுமாகும் மற்றவை ஸ்ரீ வைகுண்டம், நத்தம் என வழஙகப்பெறும வரகுணமங்கை, திருக்குளததை, திருப புளிங்குடி, தொலைவிலி மங்கலம் (இரட்டைத் திருப்பதி) ஆகிய ஆறும் ஆகும். இவை பொருநையாற்றின வடகரையிலுள்ளன. இந்த நவதிருப்பதிகளையும் நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இவை யாவும் திருக்குருகூரைச் சுற்றியே அமைந்துள்ளன முதல திருப்பதிதான் திருக்குருகூர்.இது நெல்லை—திருச்செந்தூர் நெடுஞ்சாலையில சுமார் 22 கல தொலைவிலுள்ளது. நம்மாழ்வார் திருவவதரித்த காரணததாலேயே, இத் திருப்பதி ஆழ்வார் திருநகரி என்ற பெயரையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இந்த ஆழ்வார் திருகரி நெல்லை—திருச்செந்தூர் இருப்பூர்தி வழியிலுள்ள ஓர் இருப்பூர்தி நிலையம. இநத நிலையத்தினின்றும் ஒருகல் தொலைவிலுள்ளது இத்திவ்விய தேசம். ஆகவே நெலலையிலிருந்து

3. பெரி. திரு 11.6:3

இருப்பூர்தி—மூலமும் இவ்வூரை வநதடையலாம் நாம் அதிகாலையில் நனனீராடி நல்லுடை உடுத்து எஸ ஆர. சுப்பிரமணிய பிள்ளை பதிப்பகததார அனபுடன அனுப்பிய 'சிற்றுநதில்' (Van) புறப்படுகினறோம, முககாலமணி நேரத்தில திருநகரியை வந்தடைகினறோம.

ஊரை நெருங்க நெருங்க அவ்வூர்ச் சூழநிலையும் வளமும நம கணணில படுகின்றன. ஆறறுநீர் பாயும் இடமாதலால நெல் வயலகளும் சோலைகளும் நமக்குக் காட்சியளிக்கினறன. ''மலிநது செநநெல் கவரி வீசும திருக்குருகூர்''[4] ''சேறறில செந்நெல கமலம ஓங்கு திருககுருகூர்,''[5] 'கொககு அலர தடம் தாழைவேலித் திருககுருகூர்''[6], ''வளங்கொள தணபனை சூழநது அழகு ஆய திருக்குருககூர்,''[7] ''செறுவில் செநநெல் கருமபொடு ஓங்கு திருககுருகூர்''[8] எனறு ஆழவார் பாசுரங் களில் குறிப்பிடப பெறும் வளத்தையும். அவ்வளம இனறும் நினறு நிலவுவதையும கணடு மகிழகின்றோம். நம் வணடியைச சாலையின ஓர் ஒதுககுப புறத்தில நிறுத்தி விடடு ஊரினமீது நம் பார்வையைச செலுத்துகினறோம. ஊர சற்றுப் பெரிய ஊரே. நகர்களில உளளவாறு போல மிகப பெரிய கட்டடங்கள ஒனறும் இலலை நம்மாழ்வார் காலததில ஒனறிரணடு இருநதிருககலாம் ''குனறம போல் மணி மாட நீடு திருககுருகூர''[9] மாடமாளிகை சூழ்நது அழகு ஆய திருக்குருகூர்''[10], ''தேசமாமதிள சூழநது அழகாய திருககுருகூர்''[11] எனற நமமாழ்வாரின

---

4 திருவாய 4 10:5 5. ஷை 4. 4. 10 6

6 ஷை 4 10 8 கொககு அலர்—கொக்குபோல் வெணணிறமாக அலரும

7. ஷை 4 10 . 9 தண்பனை—குளிரநத நீர்நிலங்கள

8 ஷை 4 10:10 செறு—விளை நிலம.

9 திருவாய். 4 10.1

10. ஷை 4. 10:2 11. ஷை 4. 10.3

திருவாக்குகளைச் சிந்திக்கின்றோம். பொதுவாக ஊரையோ ஊர்ச் சுற்றுப் புறத்தையோ கவிஞர்கள் வருணிப்பதுபோல் அந்த ஊர் நேரில் பார்ப்பவர்கட்குத் தோன்றுவதில்லை; அந்த ஊரைப் பாராமல் இருக்கும்பொழுது அவ்வூரைப் பற்றி நம் மனத்தில் எழும் மானதக் காட்சிகள் அவ்வூரை நாம் பார்க்கும்போது ஓரளவுதான் பொருந்தும் இது இலக்கியச் சுவைஞர்களின் அநுபவமாகும்.

ஊருகிலுள்ள சாலையை அடுத்தே திருக்கோயில் உள்ளது. புகை வண்டியில் சென்றாலும், பேருந்தில் சென்றாலும் நாம் முதலில் ஆதிநாதர் சந்நிதியைத் தான் வந்தடைகின்றோம். திருக்குருகூர் என்பதன் காரணத்தை அறிய நாம் ஆவல் கொள்ளுகின்றோம். புராணக் கதை திறக்கின்றது. ஒருநாள் நான்முகன் நாராயணனை வணங்குவதற்காக வைகுந்தம் செல்லுகின்றார். நாராயணன் நான்முகனை நோக்கி "அன்பனே, உன்னைத் தோற்றுவிப்பதற்கு முன்னரே தண்பொருநையாற்றின் கரையில் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதனையே குடியிருப்பாகக் கொண்டுள்ளோம். அதனையே ஆதிக்கோயிலாகக் கொண்டு வழிபடுவாயாக' என்று கூறுகின்றார் நான்முகன் அந்தத் தலத்தை நோக்கி வருங்கால் தண்பொருநையாற்றில் மிதந்துவரும் வலம்புரிச் சங்கொன்று 'சங்கணித்துறை'யில் ஏறி அங்குள்ள ஆதிநாதரை வலம்வருவதைக் காண்கின்றார். இங்ஙனம் திருமால் உகந்து இடங்கொண்ட இடத்தில் இருக்கும் ஆதிநாதரை வழிபட்டுச் சத்தியலோகம் திரும்புகின்றார் நான்முகன். திருமாலே குருவாக வந்து உபதேசித்த தலமாதலால் இதற்குக் 'குருகூர்' என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதனை அறிந்த வண்ணம் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம்.

திருக்கோயிலின் வாசலில் ஒரு தகரக் கொட்டகையும், அதைச் சேர்ந்தாற்போல் ஒரு பெரிய மண்டபமும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. இந்த மண்டபத்தில்தான்

இராமயணக் குறடு உள்ளது இராமாயணக் குறட்டை அடுத்து இருப்பது கோபுர வாயில். இதனை அடுத்துள்ள கொங்கணையான குறடு கிளிக் குறடு ஆகியவற்றைக் கடந்து கருட மண்டபத்தினை அடைகின்றோம். இதனைக் கடந்து அர்த்த மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். இப்படி வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே இத் திருப்பதிபற்றிய நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிடத் தொடங்குகின்றன. அர்ச்சாவதாரத்தில் எம்பெருமானின் பரத்துவத்தை மூதலிக்கின்ற வீறு பெற்ற பாசுரங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சிந்திக்கின்றோம்.

ஒன்றுந் தேவும் உலகும் உயிரும்
மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவர்
உலகோ டுயிர் படைத்தான்
....
நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்
தெய்வம் நாடுதிரே.''[12]

என்பது முதற் பாசுரம். முதலிரண்டடிகள் எம்பெருமானின் ஜகத் காரணத்துவத்தை மூதலிக்கின்றன. 'தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதும் ஒன்றும் இல்லா அன்று' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்தவனான சர்வேசுவரன், தாய் சந்நிதி ஒழியக் குழந்தை வளராததுபோலே தன் சந்நிதி ஒழிய இவை சீவிக்கமாட்டா என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே எளியனாய்க் காட்சி தந்தருவா நிற்க, 'வேறே அடையக் கூடிய பொருளும் உண்டு' என்று தேடித் திரிகின்றீர்களே, இஃது என்ன அறிவுக் கேடு'' என்று வேறு தெய்வங்களை நாடுவோரை நோக்கி வெறுப்புக் காட்டுகின்றார் ஆழ்வார், இங்கே

12. திருவாய் 4.10:1

இன்சுவைமிக்க ஈட்டுஸூக்தி காண்மின்: "ஸர்வேசுவரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக்காணும்" மேலும் நீர் வேட்கையையுடைய ஒருவன் கங்கை பெருகியோடா நிற்க அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தன் விடாய் தீரமாட்டாதே, அதன் கரையிலேயே குந்தாலி கொண்டு கிணறு தோண்டித் தன் விடாய்க்கு உதவ நாக்கு நனைக்க இருக்குமாறு போலே, அடையத் தக்கவனுமாய், எளிதில் ஆராதிக்கக் கூடியவனுமாய், நல்ல சுபாவத்தையுடையவனுமான இவனை விட்டு, அடையத் தகாதவராய், அரியராய் அரிதில் ஆராதிக்க, கூடியவராய்க் கெட்ட சுபாவத்தை உடையவராய், சீலித்து ஆராதித்தாலும் பலிப்பதும் ஒன்று இன்றிக்கே இருக்கிற திருவில்லாத தேவரைத் தேடி அடைவதற்குத் திரிகின்றீர்களே' என்ற ஈட்டின் விளக்கத்தையும் சிந்திக்கின்றோம்.

இந்த எம்பெருமான் மேலி உறையும் கோயிலுக்குப் பாடியாடிப் பரவிச் செல்லுமாறு உலகினரைப் பணிக்கின்றார் அடுத்த பாசுரத்தில்.

"நாடு நீர்வ ணங்கும் தெய்வமும்
உம்மையும் முன்படைத்தான்
வீடில சீர்ப்புக ழாதிப் பிரானவன்
மேவி யுறை கோயில்
. . . .
பாடி யாடிப் பரவிச் செல்மி ன்கள்
பல்லுலகீர்! பரந்தே"[13]

மக்கள் வணங்கும் சிறு தெய்வங்கட்கும் மக்களுக்கும் அதிக வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை. மக்களைக் காட்டிலும் அவர்கட்குச் சிறிது ஞானமும் சக்தியும் ஏறியுள்ளன, அவ்வளவுதான். ஆகவே, அத்தெய்வங்களையும் மக்களை

13. திருவாய் 4.10.2

யும் படைத்த காரணபூதனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் சேவை சாதிக்கும் இடமான திருநகரியைச் சேவிக்குமாறு பணிக்கின்றார் ஆழ்வார்

ஆதிப்பிரான் அவன் மேவி உறைகோயில்: பரமபதத்தில் தன்னில் குறைந்தார் இல்லாமையாலே அவ்விடத்தைவிட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைகொண்டு குழந்தையினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப் போல, காப்பாற்றுவாரை விரும்புபவர்களான சம்சாரிகள் இருக்கும் இடமாகையாலே விரும்பி வசிக்கும் இடம் இவ்விடமாயிற்று. 'அவன் மேவி உறை கோயில் என்ற விடத்து நம்பிள்ளை ஈடு "அவன் பரமபதத்திலோ உள்வெதும்போடே காணும் இருப்பது சம்சாரிகள் படுகிற கிலேசத்தை அநுஸந்தித்து 'இவை என்படுகின்றனவோ' என்று திருவுள்ளத்தில் வெதும்போடோயிற்று அங்கிருப்பது..'

இக் கருத்துப்பற்றி ஈட்டில் வரும் ஓர் இதிகாசத்தையும் சிந்திக்கின்றோம் பராசரபட்டர் என்பார், பரமபதத்திலும் சம்ஸாரிகள் படுகிற கிலேசத்தை யநுசந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெதும்போடேயாயிற்று' என்று அருளிச்செய்ய, பண்டிதர் என்ற அன்பர் ஒருவர், 'ஆச்சானும் பிள்ளை யாழ்வானும் இதைக் கேட்டுப் பரமபதத்திலே ஆநந்தத்தால் பூரணனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸனத்தோடேயிருந்தான் என்கை உசிதமோ? என்கின்றார்கள்' என்று வந்து விண்ணப்பம் செய்ய, அதற்குப் பட்டர், 'மனிதர்கட்குத் துக்கம் வருகின்ற காலத்தில் தானும் (எம்பெருமானும்) மிகவும் துக்கிக்கின்றான்' என்றது குணப்பிரகரணத்திலேயோ? தோஷப் பிரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில் குணமென்று பேர் பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாதது ஒன்று உண்டோ?' என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனைச் சற்று விளக்குவோம். எம்பெருமானை 'ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன்' என்றும், 'உயர்வற உயர் நல முடையவன்' என்றும் கூறுகின்றவர்கள் 'ஒன்றொழியாமல் எல்லாக் குணங்களும் அப்பெருமானிடத்தே உள்ளன' என்று இசைந்தே தீரவேண்டும். ஒரு குணம் இல்லை என்றாலும் அது அவனைக் குறை சொன்னதாக ஏற்படும். ஆகப்படுவதென்பது கல்யாண குணமன்று என்றும் அது தாழ்வான குணம் என்றும் கலங்குவர் சிலர். தாமாக அநுபவிக்கும் சோகம் தாழ்வானதேயன்றிப் பிறர் பொருட்டு அநுபவிக்கும் சோகம் சிறந்த குணமாகும். எம்பெருமான் தமக்காக இன்ப துன்பங்கள் இல்லாமலிருந்தும் பிறர்படும் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதனால் தாம் இன்பதுன்பங்களை அடைந்து விகாரப்படுவர்; இந்த விகாரம் பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் அவனுக்குக் குற்றமாகாது என்று பட்டர் அருளின விளக்கத்தையும் சிந்திக்கின்றோம்.

எம்பெருமானைக் காட்டிலும் அவன் உகந்தருளின இடமே மிகச் சிறந்தது என்ற கொள்கையின்படி ஆழ்வாரும் 'திருக்குருகூரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச் செல்மின்கள்' என்கின்றார். திவ்விய தேசத்திற்குச் சென்று சேவிப்பதைவிட வழிப் போக்குத்தானே மிக இனிதாகையாலே 'பாடியாடிப் பரவிச் செல்மின்கள்' என்கின்றார். 'பரந்தே' என்பதற்கு ஈடு: 'பெரிய திருநாளுக்கு எல்லாத் திக்குகளின்றும் வந்து ஏறுமாறு போன்று, பல திக்குகளினின்றும் பாடியாடிப் பரவிச் செல்லுமாறு பணிக்கின்றார்'' இதனையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

உலகங்களைக் காப்பதற்காக எம்பெருமான் செய்து போரும் திருச் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே முழு முதற் கடவுள் என்பதும் தெளிவாகும். ''தேவசாதி தொடக்கமாகப் பல உலகங்களைப் படைத்த செயலும்,

''மண்நாடும் விண்நாடும் வானவரும்
தானவரும் மற்றும் எல்லாம்
உண்ணாத பெருவெள்ளம் உண்ணாமல்
தான் விழுங்கி உய்யக் கொண்ட''[14]

பெருஞ் செயலும், பின்னர் அவற்றை வெளிநாடு காண புறப்படவிட்ட அருஞ் செயலும், வாமன அவதாரம் எடுத்து மூவடி நிலத்தை நீர் ஏற்றுப் பெற்று அளந்து கொண்ட அற்புதச் செயலும், வராக அவதாரத்தில் பூமியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்துக் கொண்டதுமாகிய தீரச் செயலும் இவனே பரதெய்வம் என்று திண்ணமாக அறுதியிடப் போதுமே; அந்தோ! தெளியமாட்டுகின்றிலீரே'' என்று இரக்கப்படுகின்றார் ஆழ்வார்.

''பரந்த தெய்வமும் பல்லுலகும்படைத்
தன்றுடனேவிழுங்கி,
கரந்து மிழ்ந்து கடந்திடந் ததுகண்டும்
தெளிய கிலலீர்.''[15]

என்பது அவர் திருவாக்கு. எல்லாத் தெய்வங்களும் சிரம் தாழ்த்தி வணங்கும் திருக்குருகூர் ஆதிப்பிரானே முழு முதற் கடவுள் என்று கூறி அப்படி வேறொரு தெய்வம் இருப்பதாக உலகினர்களுள் யாராவது கருதினால் அவர்களைத் தன்னுடன் வந்து கலந்து பேசுமாறு அழைக்கின்றார். ''பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர்! தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே''

சிவனையும் நான்முகனையும் பரம்பொருள் என்று கருதும் சிலரைப் பார்த்து ஆழ்வார் பேசுவதை நினைக்கின்றோம்

''பேச நின்ற சிவனுக்கும்பிர
மன்றனக் கும்பிறர்க்கும்
நாயகன் அவனே கபாலநன்
மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்'[16]

---

14. பெரி திரு. 11 6 7 15. திருவாய் 4. 10.3
16 ஷை 4 10·4

[கபாலம்-நான்முகனின மண்டையோடு, மோக்கம் — விடுபடுதல்.]

எனபது ஆழவார் திருவாக்கு ஒரு காலத்தில் சிவன தனனைப் போலவே பிரமனும ஐநது தலையுடையனா யிருப்பது பலரும பாரதது மயங்குவதற்கு இடமாயிருக்கிற தென்று கருதி அவனது தலையொன்றினைக் கிளளி எடுக்கினறான. அததலை அபபடியே சிவன கையில் ஒட்டிககொணடுவிடுகின்றது. எனன செய்வது என்றறி யாமல கவலைபபடுகினறான சிவன தேவர்களும் முனிவர் களும் 'இப்பாவம் தொலைய ப பிச்சை எடுக்கவேணடும், என்றைககுக கபாலம் நிறையுமோ அன்றுதான அது கையைவிட்டு அகலும்' எனறு கூறுகினறனர். அதனபடியே அவனும பல தலஙகளில பிச்சையேற்று அலைந்து திரிகினறான. எனறபோதிலும் அது நீஙகிறதிலது. பினபு ஒரு நாள பதரிகாசிரமத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் நாராயண மூர்ததியை வணங்கி வருநதி, இரக்கினறான. அப்பெருமானும 'அடசயம' எனறு சொல்லிப் பிச்சையிடுகினறான. உடனே கபாலம நிறைநது அதுவும் கையைவிட்டு நீங்குகினறது எனபது கபாலமோகக வரலாறு

இவ்விடத்கித்தில் இனசுவைமிகக நமபிள்ளை ஈடு. 'நீங்கள் ஈசவரர்களாக சஙகிததவரகளிருவரும் நின்ற நிலை கணடதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நினறான, ஒரு வன ஒடுகொணடு பராயசசித்தியாய நினறான் ஓடடை யோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள குறைதீரப் பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறையாளரையோ பற்றுவது? பாதகியாய் பிடசைபுக்குத திரிந்தான' எனறு நீங்களே சொல்லிவைதது அவனுக்குப பரத்துவத்தைச சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈசுவரத்துவம தலையோடே போயிற்று. மறறவனுடைய ஈச்வரத்துவம அவன கையோடே யெனறு காட்டிக் கொடுக்கினறார் [கண்டு கொண்மின] உநதம அகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டு

வைத்த கிரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டி கோனோ? முன்னே நின்று பிதற்றாதே என்கிறார்'' இங்ஙனம் அநுமானத்தையே பிரமாணமாகக் கொண்டவர் களை[17] மறுத்துத் தள்ளுவதை எண்ணுகின்றோம்

அடுத்து, ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட வர்களை மறுக்கும் திறத்தைச் சிந்திக்கின்றோம். இவர் கள் இலிங்கியர்,[18] சமணர், பௌத்தர், விதண்டாவாதம் செய்யும் வைசேடிகர்கள் முதலியோர் நீங்களும், நீங்கள் வணங்குகின்ற தெய்வங்களும் ஆகிநின்றவன் திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொலிந்து நின்ற பிரான்[19] யாவன். அவனையே துதிசெய்யுங்கோள்'' என்று கூறுவதையும் சிந்திக்கின்றோம் அடுத்து, ''நாராயணனே பரம்பொருளாயின் அவன் தன்னைப் போற்றும்படி செய்யாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்தது ஏன்?'' என்று சிலர் வினவுவதாக நினைத்து ஆழ்வார் அவர்கட்கு மறுமாற்றம் அளிக்கின்றார் அடுத்த பாசுரத்தில்.

'போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப்
புறத்திட்டு உன்னை இன்னே
தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்
றால் உலகு இல்லையென்றே
....
ஆற்ற வல்லவன் மாயம் கண்டீர் அது
அறிந்தறிந் தோடுமினே''[20]

[பேணுதல்-ஆதரித்தல்; புறத்திடுதல்-வேறுபடுத்துதல், தேற்றுதல்-நம்புதல்; உலகு-சாத்திரமரியாதை]
என்பது பாசுரம், இதில் 'எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகு இல்லை' என்ற தொடர் சற்று மயக்கத்தைத்தருவதாகும்.

---

17 இவர்கள் பாசுபத நையாயிக வைசேடிகர்கள்.

18. இலிங்கியர்-இலிங்கவாதிகள், லிங்கம்-ஹேது; அநுமானம். 19 திருவாய் 4 10 5

20. ஷை 4. 10:6 பரமபதத்திலிருப்பதைவிட இங்கே திருக்குணங்கள் நன்கு விளங்கப்பெற்றதனால் இப்பெயர் பெற்றார்.

'எல்லோரும் நாராயணனைத் தொழுது வீடு பெற்று விட்டால இந்த லீலா விபூதி அடியறுபட்டுப் போய்விடும்' அதற்காகவே உங்களை வேறு தெய்வங்களைத் தொழுமாறு செய்து சமசாரிகளாகத் தொலைந்து போகும்படி செய்ததான எனபதாகப் பொருள் கொள்ளும்படி செய்துவிடும். இது[21] எம்பெருமானுக்குக் குறையை உண்டாக்கிவிடும். திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் உள்ளிட்ட எல்லா உரையாசிரியர்களும் 'உலகு' எனபதற்கு 'சாத்திர மரியாதை' எனறு பொருள் கொண்டுள்ளார்கள். "அவரவர்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்பப் பலன கொடுப்பதென்று ஒரு சாத்திர மரியாதை ஏற்பட்டுள்ளது. நீங்கள் சென்ற பிறவிகளில் தீவினைகளைச் செய்திருந்த படியால் அவற்றின் பலனாக உங்களை இப்பிறப்பில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் தள்ளியுள்ளான கொடிய பாவங்கள பண்ணின் உங்களை புண்ணியன்மார்களைப் போலவே நாராயண வழிபாடு செய்யும்படி செய்துவிடுவதானால் அப்போது சாத்திரமரியாதை குலைந்துவிடுமல்லவா? அங்ஙனம் அஃது அழிந்துவிடாதிருக்கும் பொருட்டே உங்களை இங்ஙனம நிறுத்திவைத்தான்" எனற சரியான பொருளையும் சிநதிக்கின்றோம.

அடுத்த பாசுரத்தில் அவரகள் இந்தச் சுழலிலிருந்து தப்பும வழியைக் காட்டுகின்றார்

"ஓடி யோடிப் பலபி றப்பும்
பிறந்துமற் றோர் தெய்வம்
பாடி யாடிப் பணிந்து பல்படி
கால்வழி யேறிக்கண்டீர்
....
ஆடு புட்கொடி ஆதி மூர்த்திக் (கு)
அடிமை புகுவதுவே."[22]

---

21 திருவாய்மொழிக்கு வடமொழிப் பதவுரையிட் ஒன்பதாயிரப்படி இயற்றிய ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ சுவாமி இ பொருளையே பணித்துள்ளார்

22. திருவாய் 4. 10:7

[ஓடி ஓடி-சம்சார சாகரத்தில் ஓடியோடி; பல்படிகால் வம்சபரம்பரையாக, புளகொடி-கருடகொடி; புகுவது வியங்கோள் வினைமுற்று]
இதில கருடக் கொடியையுடைய எம்பெருமானுக்கு அடிமை புகுவதுவே அவர்கள மேறகொள்ள வேண்டியதாகும் எனகிறார் அடுத்து,

''புக்கடி மையினால தன்னைக கண்ட
மார்க்கண் டேயவனை
நக்க பிரானும அன் றுய்யக கொண்டது
நாரா யணனருளே.''[23]

[புக்கு உளபுக்கு, நககபிரான-திகம்பரன (உருத்திரன)] எனறு மார்க்கணடன வரலாற்றைக் கூறுகினறார் யமன் மார்க்கணடனையும இலிங்கத்தையும் தன பாசத்தால் கட்டி இழுக்கும பொழுது சிவபெருமான நாராயணனைத் தியானித்து அவனது திருவருளால இலிங்கத்தினின்றும வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிமார்க்கணட னுக்கு என்றும பதினாறு வயதாக வாழும்படி அநுக்கிரகித் தான எனபது வரலாறு. இந்த மார்க்கணடன நெடுநாள வாழ்ந்த பிறகு மகாப பிரளயத்தைக் காணவேணடும் என்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப் போற்றி வணங்கு கின்றான அவன அருளால மகாப் பிரளயத்தைக் காணுங்கால அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள திருமாலொருவனையன்றி மற்றைத் தேவர் எவரையும பிழைத்திருப்பததைக காணவிலலை முடிவில தான திருமாலைச் சரணம் அடைநது அவன திருவடிப் பேறு பெறுகின்றான எனபதையும சிந்திக்கின்றோம். அடுத்து, ஆழ்வார் திருநகரியைச சிந்தனை செய்யுமாறும ஆதிப்பிரா னுக்கு அடிமை செய்யுமாறும ஆற்றுப்படுத்துவதையும் எண் ணுகின்றோம

அர்த்த மண்டபத்திலிருந்த வண்ணம கருவறையில் நின்ற திருக்கோலத்தில கிழககு நோககிய திருமுக

23. திருவாய் 4 10· 8

மண்டலம கொணடு பெரிய பிராட்டியாரும பூமிப் பிராட்டியாரும் இருபக்கங்களிலும் இருக்கும நிலையில் சேவை சாதிக்கும ஆதிநாதப பெருமானைக கணடு வணங்குகினறோம இந்த எம்பெருமான் பற்றிய நமமாழவார் பாசுரங்கள நமமிடத்றொலியாக வெளிபபடுமாறு ஓதி ஓதி உளங்கரைகின்றோம் இந்த ஆதிநாதருககு முன்பக்கத் திருபபவரே உறசவராகிய பொலிந்து நின்ற பிரான். இவர் பக்கத்தில் உறசவர்களாக சீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி ஆகிய மூவரும் நிறகின்றனர். இவரையும் நமமாழ்வார,

'இலிங்கத் திட்ட புராணத் தீரும
சமணரும் சாக்கியரும்
வலிந்து வாதுசெய் வீர்களும மற்றுநுந
தெய்வமும் ஆகிநின்றான்
மலிந்து செந்நெல கவரி வீசும்
திருக்குரு கூரதனுள்
பொலிந்து நின்ற பிரான்கணடீர ஒன்றும
பொய்யில்லை போற்றுமினே ' [24]

[சாக்கியர்-பௌத்தர்]

எனற பாசுரத்தால் மங்களாசாசனம செய்துளளார். இபபாசுரத்தைப் பாடி இவரையும வணங்குகினறோம

மூலவர் ஆதிநாதரும் அவர் பக்கத்திலிருககும் நாசசியாரகளும சுதையினாலானவர்கள. இத்திருக்கோயிலில ஆதிநாதவலலியும குருகூாநாயகியும் தனிககோயில் நாச்சியார்களாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்களைத் தவிர தெற்குப் பிராகாரததையொட்டிய மேடையின மீது வராக நாராயணர் ஞானப் பிரானாக முனிவர்கட்குக காடசி நல்கும் நிலையில் நமக்கும் சேவை சாதிக்கினறார். இவரிடம சென்று இவரை வணங்கி நமக்கும் 'ஞானபிடசை' அருளுமாறு வேண்டுகினறோம்

24. திருவாய 4.10.5

ஆண்டவனைவிட அடியாரே மிகவும் பெருமை பெற்றவர் என்பது வைணவ சித்தாந்தம். மற்றைய ஆழ்வார்கள் யாவரும் எம்பெருமானைப் பாட மதுரகவி யாழ்வார் மட்டிலும் நம்மாழ்வாரையே பாடியிருப்ப தனால் இதனை அறியலாம். 'கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு' என்ற திருமொழி நம்மாழ்வாரின் புகழையே பாடு கின்றது அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த நம்மாழ்வாரின் சந்நிதிக்கு வருகின்றோம வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத் தில் எழிலே வடிவமாகக் கொண்டு இலங்கும் 'வேதம் தமிழ் செய்த வித்தகரைக் கண்டு வணங்குகின்றோம். பொதுவாகத் திருமால் கோயில்களில் நம்மாழ்வாரின் திருமேனி கூப்பிய கையராயச் சிலை வடிவிலும் செப்பு வடிவிலும் காணப்பெறும் ஆனால், இத் தலத்தில் 'அவர் உபதேசிக்கும் ஞான முத்திரையுடன் காட்சி தருகின்றார். மதுரகவியாழ்வாரின் சில பாசுர வரிகள் நம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன

''நண்ணித் தென்குருகூர் நம்பி என்றக்கால்
அண்ணிக் கும்அமு தூறுமென் நாவுக்கே''[25]
[அண்ணிக்கும்-பரமபோக்கியமாக இருக்கும்]
''தேவு மற்றறி யேன்குரு கூர்நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே''[26]
[தேவு-தெய்வம்]
''அன்னை யாய்அத்த னாய்என்னை ஆண்டிடும்
தன்மை யான்சட கோபன் நம்பியே''[27]
[அத்தன்-தந்தை]

என்ற பாசுரப்பகுதிகளில் ஆழங்கால் படுகின்றோம். வகுள பூஷண பாஸ்கரராகிய நம்மாழ்வாரே உலகுய்ப் பத் தோன்றிய குருமூர்த்திகளுள் முதன்மையானவர். ஆழ்வார்களுள் தலையாய ஆழ்வாராகத் திகழ்பவர். இயல்பாகவே மெய்யுணர்வு பெற்று தாம் உணர்ந்த

25. கண்ணிநுண் 1 26. ஷ-2
27. ஷ-4

வாறே திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்கள் வாயிலாக உலகுக்கு உணரத்தியவர்[28] இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஆழ்வார் பிறந்த திருக்குருகூர் என்ற ஊர் பெயர் ஆழ்வார் திருநகரி என்று மாறிவிட்டதே ஆழ்வாரின் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இந்தத் திருநகரிக்கு வந்த கவிஞர் ஒருவர் மிகப் பெருமிதம் கொள்கின்றார்; அவருக்கு எக்களிப்பே உண்டாகி விடுகின்றது. அந்த எக்களிப்பில்,

'இதுவோ திருநகரி? ஈதோ பொருநை?
இதுவோ பரமபதத்து எல்லை?-- இதுவோதான்
வேதம் பகிர்ந்திட்ட மெய்ப்பொருளின் உட்பொருளை
ஓதும் சடகோபன் ஊர்?'[29]

என்று ஒரு வெண்பாவையே பாடி விடுகின்றார்.

நம்மாழ்வாருக்கு முதலில் 'சடகோபன்' என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டதன் காரணத்தையும் எண்ணுகின்றோம். அன்னையின் கருவறையிலிருக்கும் பொழுது ஞான முடையவனாயிருக்கின்ற குழவிகளை அவை பிறந்தவுடன் தனது தொடுகையால் அஞ்ஞானத்திற்கு உளவாக்கி அழுதல், அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பணணிவிடும் தன்மையதான 'சடம்' என்ற வாயு இவ்வாழ்வார் திருவவதரித்த பொழுது தொடுவதற்கு வர இவர் அப்பொழுது அதனை உங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டி ஒழித்ததனால 'சடகோபர்' என்று இவருக்குத் திருநாமமாயிற்று எனபதனையும் சிந்திக்கின்றோம்

ஆழ்வாரைச் சேவித்த பிறகு அவர் இருந்த புளிய மரத்தையும் பார்க்க விரைகின்றோம். இந்தப் புளிய மரமே தலவிருட்சம் வைணவர்கள் இதனைத் திருப்புளி

---

28 இந்த நான்கு பிரபந்தங்களையும் முறையே இருக்கு, யசுர், அதாவண, சாமம் என்ற நான்கு வேதங்களின் சாரமாகக் கொண்டு போற்றுவர் வைணவப் பெருமக்கள்.

29. பழம் பாடல்

ஆழவார் எனறே வழங்குவர் நம்மாழ்வார் இருநத மரத்தின பகுதியில நாடோறும திருமஞ்சன வழிபாடு நடைபெறறு வருவதையும காணகினறோம. ஒரே மரமாக இருககும இது பல பொந்துகளுடன திகழ்கினறது இஃது ஏழு பிரிவுகளாகப பிரிநது திருககோயில் விமான முழுவதும பரவி நிற்கிறது இது காய்தத போதிலும் காய்கள பழுககாமல பிஞ்சிலே உதிர்நது போகினறன. இத்தலத்தைச சுறறியுள்ள புளிய மரங்கடகும இதே நிலை தான். திருபுளியாழ்வாரின அடியில நமமாழ்வார் தனிக் கோயிலில் சிலை வடிவில காட்சி தருகின்றார். நம்மாழ்வாரது பூத உடலை அடக்கம செய்த இடத்தில் தான் நமமாழ்வாரின திருக்கோயிலை அமைத்து நம்மாழவாரின திருமேனியைப் பிரதிஷடை செய் துள்ளனர். திருபபுளியாழவாரைச் சுற்றிய பீடத்தின மதிற் சுவர்களில் மேல வரிசையில்36 திருப்பதி எம்பெருமான களின திருவுருவங்களும கீழ்வரிசையில ஆழவாராதிகளின திருவுருவங்களும அதறகும அடியிலுள்ள வரிசையில் யாளை உருவங்களும அமைககப பெற்றுள்ளன. உற்சவ மூர்த்தமான ஆழ்வார் சோபன மணடபத்திறகு எதிரே யுள்ள பொன குறட்டில எழுந்தருளியுள்ளார

வைணவர்கள் மாறன' எனறு சடகோபரையே ஏற்றமுடன் போறறுவர கம்பநாடனுக்கு நம்மாழ் வாரிடம மிக்க ஈடுபாடு உண்டு இராமகாதை பாடு வதற்கு முன நமமாழவாரின திருவடிகளை நினைநது வணஙகியிருபபதையும் அஷ்டபபிரபத்தம பாடியருளிய திவ்யகவி பிள்ளைபபெருமாள் அய்யங்காரும் நமமாழ் வார் துதியை காப்பாக அமைததிருப்பதையும சிநதித்துப் பார்க்கினறோம் கம்பன 'சடகோபா அந்தாதி' எனற ஒரு பிரபநதத்தையே நமமாழ்வார்மீது பாடியுள்ளார்.

இத்திவ்விய தேசத்தைப் பற்றிய திவ்யகவியின பாசுரம நம நினைவிறகுவர அதனையும் ஓதுகினறோம்

"வளங்குழைகக உணடாலலன்?
வாசம மணநதாலலன்?
தெளிநதகலை கற்றாலன்?
சீசீ—குளிர்ந்தபொழில்
தண குருகூா வாவிச்
சடகோபன் ஊாளஙகள
வணகுருகூர் எ ஈனாத
வாய்."[29]

[வளம தழைகக வளமாக, கவை சாத்திரங்கள், பொழில்-சோலைகள, வாவி குளம]

என்பது பாசுரம். திருத்துழாய், மணத்துடன தோன்று வதபோல் ஞானநலத்துடன திருவவதரித்த நம்மாழ் வார் பிறநத ஊர் 'எஙகள ஊா எனறு ஒரு தரமேனும் சொலலுதலே வாயபடைத்த பயன எனபது திவ்விய கவியின கருத்து எனபதையும அறிகினறோம்.

இவற்றையெல்லாம அறிந்த வண்ணம கோயிலின பிராகாரத்தில ஓரிடத்தில் அமரநது மனஅமைதி பெறு கினறோம். திருக்கோயில் அலுவலர் ஒருவர் மூலம் இந்த ஊரில் தெறகு மாடவீதியில் திருவேங்கடமுடை யான் சந்நிதியும், மேறகு மாடவீதியில அரங்கநாதன் சந்நிதியும், வடக்கு மாடத்தெருவில பிள்ளை உலகா சிரியர், அழகர், தேசிகர், ஆண்டாள் சநநிதிகளும் இருப்பதை அறிகின்றோம. இத்தனை பேர்களும் ஆழ் வாரைத் தேடி வந்தனரோ என்றுகூட நமக்கு எணணத் தோன்றுகின்றது.

இத்திவ்விய தேசததைவிடடுப் புறப்படுவதற்கு முன் இனனொரு செய்தியையும்அறிகினறோம ஆற்றினவடகரை யில் 'காந்தீசுவரம்' எனற சிவன் கோயில் ஒனறு உள்ளது. இங்குக் கருாசித்தா எனற பெரியார் ஒருவர் இருந்ததாக

29. நூற் திருப் அந் 49.

வும், அவரிடம் நாய் ஒன்று இருந்ததாகவும், நாள்தோறும் அது திருக்குருகூர் தெருக்களில் விழும் எச்சில் உணவை அருந்தி வந்ததாகவும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். ஒரு நாள் அந்நாய் குருகூரிலிருந்து ஆற்றைக் கடந்து தன் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்புங்கால வெள்ளத்தின் நீர்ச் சுழலில் சிக்கி உயிர் இழந்ததாகவும், அப்பொழுது அதன் உயிர் ஒளி பெற்று மீளா உலகினை அடைந்ததாகவும், இதனைக் கண்ணுற்ற சித்தர் அழகான பாடல் ஒன்றினை அருளியதாகவும் அறிகின்றோம்.

' வாயக்கும் குருகைத் திருவீதி
எச்சிலை வாரியுண்ட
நாயக்கும் பரமபதம் அளித்தாய
அந்தணரோடு இந்தப்
பேயக்கும் பலமளித் தாலபழுதோ?
பெருமாள் மகுடம்
சாயக்கும் படிகவி சொலலும்
ஞானத் தமிழக்கடலே.''

என்பது அவர் பாடிய பாடல். இவரும் நம்மாழ்வாரைப் பாடி அவர் திருவருளைப் பெற்றதை நினைந்த வண்ணம் திருக்கோளூர் என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கிப் பயண மாகின்றோம்

10. திருக்கோளூர் வைத்தமாநிதி

இந்த உலகில் ஒருவன ஒரு பொருளின்மீது பற்று வைததிருத்து, அப்பாறும் அளவற்றதுமாக இருந்தால், அபபாறு அப்பொருளுடன் நின்று விடாமல், அதனோடு சம்பநதம் பெற்ற பொருள்களிலும் பெருகிச் செலலும் எனபதை நாம் அநுபவத்தால் அறியலாம் அங்ஙனமே, பாகவத பக்தி என்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாகும். இன்னும தெளிவாகக் கூறினால், பகவத் பக்தியின உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப் படுத்தும எனலாம. எம்பெருமானுடைய பாதுகைகளில் நாம் ஆதரம வைத்து அவற்றைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வதும், அவறறைத் தலைமீது அணிந்து கொள்வதும் அவற்றை நீராட்டிய தீர்த்தத்தைப் பருகுவதும் செய் கின்றோமனறோ? இதற்குக் காரணம தாம எம்பெருமா னிடம் கொண்டுள்ள அளவற்ற பகதி அவ்வவா? மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற நம்மாழ்வார் அருளியுள்ள திருவாய்மொழியில்,

> "அடியார் அடியாாதம
> அடியார் அடியார்தமகது
> அடியார் அடியாாதம்
> அடியாா அடியார்களே."[1]

எனறு பாகவத சேஷசத்துவா திசயத்தைப் பேசுவது பகவத் சேஷத்துவததின்[2] உறைபபையே பேசின படியாகும் எனபது நாம் அறியவேண்டியதொனறாகும். ஆழ்வாரும் தம்மை,

1. திருவாய் 3.7 : 10

2. சேஷத்துவம்-அடிமை நிலை. இதன எதிர்ப்பதம் சேஷித்துவம், அதாவது தலைமை நிலை.

"நேர்பட்ட நிறைமூ வுலகுக்கும்
நாயகன்தன் அடிமை
நேர்பட்ட தொண்டர்தொண்டர் தொண்டர்
தொண்டன் சடகோபன்"[3]

என்று தம்மைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் இதனாலே யன்றோ?

'ஓம் நமோ நாராயணாய' எனும் திருமந்திரத்தில் அகங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப் பெற்று பகவத் சேஷத்துவம் உள்ளபடி பிரகாசிப்பது 'நமஸ்ஸிலே' என்று சாத்திரங்கள் பகரும். அந்த பகவத் சேஷத்துவத்தின் எல்லை நிலமான பாகவத சேஷத்துவம் இந்த 'நமஸ்ஸிலே' அநுசந்திக்கப் பெறவேண்டும் என்பதை அவை வற்புறுத்துகின்றன. இந்தப் பாகவத சேஷத்துவம் திருமந்திரத்திலுள் பிரணவத்தின் உள்ளீடான அகாரத்தில் தோன்றும் என்று சிலரும், உகாரத்தில் தோன்றும் என்று சிலரும் சொல்வார்கள். இதனை விளக்குவோம்.

ஒரு பொருள் ஒருவனுக்குச் சொந்தமாக உள்ள தென்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்தப் பொருள் அவனுக்கும், அவன் வழிவருவோருக்கும், அநுபவிந் தற்கும் விற்றற்கும் பிறருக்குத் தானம் செய்தற்கும் இன்னும் தன் விருப்பத்திற்கேற்பப் பயன்படுத்திக் கொள்ளற்கும் உரித்தாக இருக்கும்போதுதான் அஃது அவனுடைய சொந்த சொத்து எனக் கூறுவதற்கு இடம் தரும். அதைப் போலவே, பகவானுக்கு உடைமைப் பொருளாக இருக்கும் சீவன், அப்பகவானும் அவன் சம்பந்தம் பெற்ற பாகவதரும் அநுபவிக்கவும் தங்கள் இச்சைக்கேற்ப விநியோகம் கொள்ளவும் தகுதியுடையனா யிருக்கும் நிலையில்தான் சேஷத்துவ பூர்த்தி பெற்றவனா

3 திருவாய் 8.9.11
4. முமுட்சுப்படி-90

கின்றான். இவ்வாறு பாகவத சேஷத்துவம் பகவத சேஷத்து வத்தைச் சொல்லும் அகாரத்தில் புணர்த்து கெட்ட வேற்றுமையில் கிடைக்கும்.

இனி, உகாரத்தில் பாகவத சேஷத்துவம் கிடைக்கும் விதத்தை விளக்குவோம். 'நறுமணம்' என்ற சொற் றொடரை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் 'நறு' 'மணம்' என்ற இரு சொற்கள் உள்ளன இவற்றுள் மணம் போன்றது சீவனுடைய சேஷத்துவம். அம்மணத்தின் தன்மையான நன்மையைப் போன்றது சேஷத்துவத்தின அநந்யார்ஹத்துவம்[5]. அதைக் குறிப்பதே 'உ' என்னும் எழுத்து. இச் சேஷத்துவத்தைத் தெரிவிப்பது அகாரத்தில் புணர்ந்த கெட்ட வேற்றுமை. அதன் தன்மையான அநந்யார்ஹத்துவத்தைத் தெரிவிப்பது உகாரம். அநந்யார்ஹ சேஷத்துவம் என்பது பிறருக்கு உரியனா யிருத்தல் அன்றி, ஈசுவரனுக்கே உரியனாயிருத்தல் இங்குப் பகவத் சம்பந்தம் பெற்ற பாகவதர்களைக் கழித்து, மற்றவர்களைப் பிறர் எனக்கொள்வது பொருத்தமுடைத்து. எனவே, இவ்வாறு பாகவத சேஷத்துவம் வரையிலுமுள்ள பகவத் சேஷத்துவத்தின் அநந்யார்ஹத்துவத்தை உகாரம் தெரிவிப்பதாகத் தோன்றுவதால் இப்பாகவத சேஷத்துவம் உகாரத்தில் கிடைக்கும் பொருள் என்பது சிலரது கருத்தாகும்.

திருமந்திரத்திற்கு முக்கியமான பொருள் பாகவத சேஷத்துவமே என்பதைத் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத் தாலும் அறியலாம் 'மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று உற்றதும் உன் அடியார்க்கு அடிமை'[6] என்ற பாசுரப் பகுதியைக் காண்க இதனை மேலும் தெளிவுபடுத்துவோம் உலகில் தமக்குத் தொண்டு

5. அநந்யார்ஹத்துவம் — பிறருக்கு உரியனல்லா திருத்தல்; அதாவது ஈசுவரனுக்கே உரியதாயிருத்தல்.

6. பெரி திரு 8. 10; 3.

புரிவதைக் காட்டிலும், தம் குழந்தைகளுக்கு அன்புடன் தொழில் புரியும் போதல்லவா பெற்றோர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்? அங்ஙனமே, ஈசுவரனும் தன் அடியார்க்குத் தொண்டு புரியும்போதுதான் பூரணமான முகமலர்ச்சியை அடைகின்றான். இதனைத் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் கூறும் உவமையைத் துணை கொண்டும் விளக்கலாம். கடிதங்களை நேரே அஞ்சல் நிலையங்களில் சேர்த்தால் வீதிகளில் உள்ள அஞ்சல் பெட்டிக்கு வருவதில்லை. ஆனால், வீதிகளில் உள்ள அஞ்சல் பெட்டிகளில் இடும் கடிதங்கள் அஞ்சல் நிலையத்தை அடையும். அஞ்சல் நிலையம் திருக்கோயிலில் உள்ள இறைவன்; அஞ்சல் பெட்டிகள் அடியார்கள்; பாகவதர்கள். ஆகவே இறைவனுக்கு அடிமை செய்வதை விட பாகவதர்கட்கு அடிமை செய்வது உயர்ந்தது என்பது தெளிவாகின்றதல்லவா?[7]

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து கிழக்கே இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள "திருக்கோளூர்" என்ற திவ்விய தேசத்திற்குப் புறப்படச் சித்தமாகின்றோம். திருக்கோளூர் நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்பதாவது. இஃது ஆழ்வார் திருநகரிக்குக் கிழக்கே இரண்டு கல் தொலைவிலும், திருப்பேரைக்கு மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவிலும் உள்ளது. இதுவும் தண்பொருநைத் தென்கரையில் உள்ளது. நம்மாழ்வாரின் அந்தரங்கச் சீடரான மதுரகவி யாழ்வார் அவதரித்த திவ்வியதேசம். இது வரலாறு: தீர்த்த யாத்திரை திவ்வியதேச யாத்திரைகளில் திருவுள்ள முடைய மதுரகவியாழ்வார் பல திருப்பதிகளைச் சேவித்து வடநாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக் கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்தார் அந்தப் பரிசுத்த பூமியில் வாசம் செய்யக் கருதிச் சில காலம் அங்கு வாழ்ந்து வரலாயினர்.

---

7. குமுதம்—21-11-74 இதழ்.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் இரவில இவர் திருக்கோளூர் எம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழுக கருதியவர் தென் திசை நோக்கிக் கண செலுத்தினார். அப்பககத் தில் வானுறவளர்ந்து விளங்கும் திவ்வியமான பேரொளி யைக் கண்டு வியப்புற்றார இப்பேரொளி இங்ஙனமே இரண்டு மூன்று நாட்களிலும் தொடரந்து காணப்பெற்றது; அச்சுடர்த் திரள முசசுடரொளியிலும் மிக்குத் திகழ்ந்தது அதனை அருகிற்சென்று பார்த்து தெளியக் கருதினார மதுரகவி அப்பெருஞ்சோதியைக் குறியாகக் கொண்டு அதிவிரைவாசு நெடுவழி கடநது ஆழ்வார் திருநகரியை அடைநதார. அடைந்தவர் அந்நகரில அவதரித்தருளியுள்ள யோகநிலையிலிருந்து நம்மாழவாரின திருமேனி விளக்கத் தைச் சேவித்து இதுவே அத்தொலைதூரம் பிரகாசித்த சோதி எனபதை அறிநது வியந்தார. அவருடையதிருமேனி யும தான கேள்வியுற்றிருநதபடியே பிரகிருதி சம்பநதமற்றி ருப்பதையும கணணுற்றார்.

வியப்புடன நின்ற மதுரகவி அத்திருமேனிக்குக் கட்புலன் உணடோ என்று சோதிக்கும பொருட்டு அத் திருமேனியின முனனிலையில ஒரு சிறு கலலை எடுத்துப போட்டார். கல விழுந்த ஒலியைககேட்ட நம்மாழவார தம் திருக்கண்களை விழித்துப பார்த்தருளினார் உடனே மதுரகவிகள வாய்ப்புலனும் உணடோ என்று எணணி,

> 'செற்றதின் வயிற்றிலே சிறியது
> பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எஙகே கிடககும்'

> [செறறது அசேதமான உடல, சிறியது-அணுவளவான சீவானமா]

என்று விண்ணப்பித்தார். நம்மாழ்வாரும,

> ''அத்தைத் தின்று அங்கே கிடககும்''

> [அத்தை-உடலைசசார்ந்த சுக துக்கங்களை, தின்று-அநுபவித்துக் கொணடு; அங்கே-அந்த உடலிலேயே.]

என்று வீடையருளி செய்தார் அதுகேட்டு மதுரகவிகள் மிக மகிழ்ந்து நம்மாழ்வாரின ஞானத்தைக் கொண்டாடி இவரை யடைந்து தான கடைததேறக் கருதி இவர் திருவடிகளில் தாளும தடக்கையும கூப்பி விழுந்து தண் டனிட்டு அவரையே ஞானகுருவாகக கொணடார்

அதுமுதல், மதுரகவிகள் தான ஆழ்வாரிடம் உபதேசம் பெற்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் கைத்தாள மெடுத்துப் பண்ணிசையோடு பாராயணம் செய்துக் கொண்டு திருக்கூர் நம்பிகளு முதல் சீடராய், பரதாழ்வானுக்குப் பணிவிடை புரிந்தொழுகின சத்துருக் காழ்வானைப் போல், பகவத் பக்தியைவிட பாகவத பக்தியையே சிறப்பாக அநுட்டித்துக்கொண்டு வாழ்வா ராயினர். அப்பொழுது ஆழ்வார்விஷயமாகக் "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" என்ற திவ்வியப் பிரபந்தத்தையும் பாடியருளினார்

"தேவுமற்று அறியேன குருகூர் நம்பி
பாவின இன்னிசை பாடித் திரிவேனே"[9]

என்ற பாசுரப் பகுதியினால் மதுரகவிகளின வாழ்க்கையை ஒருவாறு அறியலாம பரமபாகவதரான ஆழ்வாரையே அன்னையாயும் அத்தனாயும் தெய்வமாயும் கருதிக் கைங்கரியம் புரிந்துவந்த மதுரகவிகளின பிரபந்தம் வைணவர்களால 'நம்பபதத்தின்' பொருளைக் காட்டுகிற தாகப் போற்றப்படுகின்றது

இங்ஙனம மதுரகவிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்த வண்ணம் 'நல வளஞ்சேர் பழனத் திருக்கோளூரை'[10] நோக்கி வரு கின்றோம் வருங்கால இத்திவ்விய தேசம பற்றிய நம்மாழ்வாரின திருவாய்மொழியும நம்மனத்தில் குமிழி யிடத தொடங்குகின்றது. இததிருவாய்மொழி தாயப்

8 கண்ணிநுண்-2
9. திருவாய் 6. 7 : 2

பாசுரமாக அமைந்துள்ளது திருக்கோளூர் சென்று அவ்விடத்து எம்பெருமானுடன கலந்து அநுபவிகக வேணடும எனற ஆழவாருடைய விருப்பம் இத்திருவாய் மொழியாகப் பரிணமித்துள்ளது.

பராங்குச நாயகியின படுக்கையில் அவளுடன படுத்துக்கொணடு அவள் விரகதாபத்துக்கு உபசாரங் கள் பண்ணிக்கொணடிருந்த திருத்தாயார் படுக்கை யைத் தடவிப் பார்க்கின்றபோது, தன மகள் காணப் பெற்றிலள் தன மகளுக்குத் திருக்கோளூர் எமபெரு மானிடத்திலிருந்த கழிபெருங்காதலினை (வியா மோஹம்) நன்கு அறிந்தவளாதலின அப்பதிக்கே தன மகள் சென றிருத்தல் வேண்டுமெனறு அறுதியிட்டுரைப்பதாகச் செல் கின்றது இத் திருவாய்மொழி தனியே சென்ற தன மகளின போககை நினைநது கவல்கினறாள் திருத்தாயார்.

பெரிய திருமொழியில வயலாலி மணவாளன பரகால நாயகியின கையைப பிடித்துககொணடு போகிற நிலை யைக கணடு திருத்தாயார பேசுகினறதாகவுள்ள "களவன கொலயானறியேன்"[10] என்ற திருமொழி இத திருவாய் மொழியுடன ஒருபுடை ஒத்திருப்பதை எண்ணுகினறோம். அகப பொருள நூலார இதனை 'உடன் போககு' என்று வழங்குவதையும சிநதிக்கினறோம்.

ஆளவந்தார கோஷ்டியிலே நிகழ்ந்த ஓர் இதிகாச மும நம நினைவிறகு வருகினறது. 'உண்ணுஞ சோற்றிற்' பிராட்டிக்கு அஞ்ச வேண்டுவது அதிகமோ, 'கள்வன் கொலலிற்' பிராட்டிககு அஞ்ச வேண்டுவது அதிகமோ என்ற ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்ததாம். அவண் குழுமியிருந்த முதலிகள் "களவன கொல்லில்' இருவராய்ப் போனமை சொல்லுகிறது, 'உணணும சோற்றில்' மகள் தனியே போனமை சொல்லுகிறது இருவராய்ப போனவர்களுக்கு

10 பெரி. திரு 3.7·3

வயிறெரிய வேண்டுவது அத்தனை அவசியமன்றே; தனியே வழி போனவளுக்கன்றோ அதிகம் வயிறெரிய வேண்டுவது!' என்றாராளாம் அப்பொழுது ஆளவந்தார், "அங்ஙனன்று காணமின் தனியே போனவிடத்தைப்பற்றி ஒரு பயமில்லை; இருவராய்ப் போனவிடத்திற்குத்தான் வயிறெரிய வேணும்" என்று அருளிச் செய்தாராம். இதன் கருத்தை விளக்குவோம் தனியே போனவள் தான் கருதிச் செல்லும் இடத்திற்கு யாதொரு இடையூறுமின்றிச் சென்று சேர்ந்திடுவள். இருவரும் செல்லுங்கால ஒருவரோடொருவர் கொண்டுள்ள காதலுக்கு ஊறுறுவாயாகை யாலே ஒருவரால் ஒருவர் மயங்கி விழுந்து 'என்னாகுமோ! என்னாகுமோ' என்று வயிறெரிய வேண்டியிருக்கும் என்பதாகும்.

இத் திருவாய்மொழியின் இனசுவைமிக்க கூட்டின உரை. 'ஆனாலும் எங்கேனும் போகிலும் இருவராயல்லதிராது அங்கு. தனியே போன இவள் எனப்படுகிறாளோ' என்று மிகவும் நொந்து கூப்பிடுகின்றாள் இவளுடைய திருத்தாயார்.' இது சுவைத்து மகிழத் தக்கது

திருத்தாயார் இவ்வாறு பேசுகின்றாள:

"உண்ணும் சோறு பருகுநீர்
  தின்னும்வெற் றிலையுமெல்லாம்
கண்ணன் எம்பெருமான் என்றென்
  றேகண்கள் நீர்மல்கி
மண்ணினுள் அவன்சீர் வளமிக்
  கவன்ஊர் வினவி
திண்ணம் என்இள மான்புகு
  மூர்திருக் கோளூரே.' [11]

[வினவி-விசாரித்து, புகும்ஊர்-சேரந்த இடம்]

முன்னிரண்டடிகளில் ஆழ்வாருடைய உண்மையான தன்மை கூறப்படுகின்றது. சோறு, நீர் வெற்றிலை

11. திருவாய 6 7.1

இவற்றின அடைமொழிகளின நயம உய்த்துணரததக்கது. வயிறு நிறைய உண்டவனுககு அறுசுவை உண்டி கிடைப் பினும அஃது உணணுும சோறாகாது, கஙகைககரையில திரிபவனுககுக் கிணறறு நீர பருகு நீராகாது ஆகவே. பெரும பசியனுக்குக கிடைதத சோறுதான உணணுும சோறு, பெருவ்டாயனுககு கிடைத்த நீரதான பருகு நீர் எனறு கொள்ள வேணடும. பெரும டசியனுக்குச சோறறி லும விடாய்த்தவனுக்கு நீரிலும எபபடிபபடட அவா இருககுமோ அபபடிபபடட அவா ஆழவாருக்கு பகவத விஷயததில் இருநதது எனபது கருதது.

தனக்கு 'எலலாம் கணணன' எனறு பலகாவ சொலலிக கொண்டு நீரமல்கு கணணினராயிருபபதே ஆழவாருடைய இடமபாகும இப்படிபபட்ட பராஙகுச நாயகி 'அப பெருமாளுடைய திருககுணஙகளும திவவிய மான ஐசுவரியமும மிகவும் விளஙகும திருககோளூர எஙகு உளது; எவ்வளவு தூரம நடக்க வேணும்?' எனறு வினவிக்கொண்டே திருக்கோளூரககே சென்று சேர்ந் திருபபாள. "வேறு எங்கும் போவதறகுக காரணம் இலலை. இது திணணம" என்கினறாள திருத்தாயார

புகுமூர்' எனற விடதது ஈடு: "காட்டுத் தீயிலே அகபபட்டவன பொய்கையும பொழிலும தேடிப் புகுமாப போலே சமசாரமாகிற பாலை நிலத்தில காட்டுத் தீயிலே அகப்பட்டவனுக்கு உகநதருளின நிலஙகளான வை பொய்கையும பொழிலும போலேயிறே, 'புகுமூர்' என கையாலே புக்கார் போகுமூர அன்றெனகை" இவ்வுரை மிக்க இதனை எணணி மகிழுக. எம்பெருமானார் திவ்விய தேச யாத்திரையாக எழுந்தருளுகையில திருக்கோளூரை நோக்கிச் செல்லுங்கால, அபபோது அவ்வூரினின றும் வெளியேறுகின றாளோர் அம்மையாரைக் கணடார். அவரைப் பார்த்து எங்கு நின்றும் புறப்பட்டபடி?" எனறு வினவ, அநத அம்மையார் 'திருக்கோளூரில நினறும'

என்று பதிலுரைத்தார் அது கேட்டு யதிராசர் 'அவ்வூரில் புக்க பெண்களும் வெளியே போகக் கடவராயிருப்பார் களோ?'' என்றாராம். 'புகுமூர்' என்ற சொல்லின் சுவடறிந்து அருளிச் செய்த ஆசாரியரின் வினாவின் உட் பொருளைச் சிந்தித்து மகிழ்க

அடுத்து, பராங்குச நாயகியின் விளையாடு கருவி யாக அமைந்த பூவைகளை நோக்கி, ''என் பக்கலில் என் மகள் நசையற்று ஒழிந்தாளாகிலும் உங்களை நினைத் தாவது இங்கு மீண்டு வரக் கூடுமோ? சொல்லுங்கள்'' என் கின்றார் திருத்தாயார். ''இங்கிருந்த போது தன்னைப் போலவே தன்னைச் சேர்ந்த எல்லோரையும் எம்பெருமா னுடைய திருநாமங்களையும் சின்னங்களையும் இடை யறாது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படி செய்தவளல்லவா என் மகள்? இங்கே ஆட்கள் இவர் என்ற குறையால், அங்குப் போனாளோ?'' என்கின்றாள்.[12]

மேலும் பேசுகின்றாள் ''பூவைகள், பைங்கிளிகள், சிறு சோறு சமைக்கும் பானைகள், பூவிடும் குடலைகள் முதலானவற்றைக் கண்டால் விளையாடும் இன்பம் (மகிழ்ச்சி) பெற வேண்டிய பருவத்திலும் எம்பெருமான் திருநாமத்தையே சொல்லிப் பெறுகின்றவள் அல்லவா என் மகள்?'' என்கின்றாள். ''அங்ஙனம் போன பின்பு திரிச் செய்யவொவதொன்றிலவை போன இடத்திலாவது நன்றாக இருக்க வேண்டுமே ஒரு பேச்சுப் பேச வாய் எடுத்தாலும், வாய்விட்டுப் பேசமுடியாதபடி உதடு நெளிக்குமே. கண்ணநீர் வெள்ளமிட்டுப் பெருகுமே. இப்படி என்ன பாடுபடுகின்றாளோ?'' என்று தடுமாற்றம் அடைகின்றாள்.[13]

தன் மகள் பிரிந்து சென்ற செய்தியறிந்த வம்ப ளக்கும் இயல்புடைய ஊர்ப்பெண்கள் உகப்பார்களோ? அன்றி வெறுப்பார்களோ? என்று ஐயுறும் திருத்

12 திருவாய் 6.7·2 13. திருவாய் 6.7:3

தாயார்,[14] ''தன வயதக்குரிய விளையாடமலும் பொருந் தாத என மகள் எம்பெருமானுடைய ஊரில் சோலைகளை யும் தடாகங்களையும் அவனுடைய திருக்கோயிலை யும் கண்டு தன நெஞ்சு குளிரும்படி எங்ஙனம் களித திருக்கினறாளோ? அறிகிலேன்'' எனறு தளர்கின்றாள்.[15]

தன மகள் நிலையைக் குறிததுத் திருத்தாயார் இங்ஙனம் ஊகிக்கின்றாள்: ''துணையின்றி வருந்திச் சென்றவள் தன்னைச் சிறப்பாகக் கவர்ந்த எம்பெரு மானின திருக்கணகளை முந்துற முனனம் நோககுவள். அர்ச்சாவதார சமாதியையும கடந்து விம்மி வெளி விழுகின்ற, தெளிவாகாத, இனிய புனமுறுவல பொங்கு மிடமான செவ்வாயைப் பிறகு காணபள். இந்த இரண்டு திவ்விய அவயவங்களையும கண்டவள் பெரு வெள்ளத்தில் இளகின கரைபோலே உடைகுலைப்பட்டு நைநது கொண் டிருப்பள்''[16] ''நீர் நிரம்பிய கணகளையும் கழிபெருங் காதலை யுடைய நெஞ்சையும் உடைய என் மகள், அல்லும் பகலும 'நெடுமாலே!' எனறு கூவிககொணடிருந்தாள். இப்போது ஒடுங்கியொடுங்கி அசைநது நடநது தளர்ந்த நிலையில் அத்திருக்கோளூர்க்கு எபபடிப்போய்ச் சேர்ந திருப்பாளோ?'' என மனங் கவல்கின்றாள்.[17]

தன் மகள் வழியில் நடந்து செல்லும் நிலையை, அவள் மேனியின் மெலிவை, ஈரநெஞ்சினை, கண்ண நீர் பெருகும் காட்சியை அநுசந்திக்கும் திருத்தாயாரின வாக்கு இது

''ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல் கையை
வைத்து நொந்துநொந்து
கசிந்த நெஞ்சின ளாய்க்கண்ண
நீர்துளும்பச் செலலுங்கொல?''[18]

14 திருவாய 6 7.4 15. ஷ 6.7:5
16. ஷ 6 7 6 17. ஷ 6.7:7
18. ஷ 6.7:8

[ஒசிந்த-துவண்ட; நொந்து-நோவு பெற்று; கசிந்த-ஈரமான; துளும்ப-பெருகும்படி]

வழி நடக்கும்போது சிறிதும் சிரமமின்றி நடந்து செல்பவர்கள் கையை வீசிக்கொண்டுபோவர், சிரமத்தில் இளைத்துச் செல்பவர்கள் இடுப்பின்மீது கையை ஊன்றவைத்துக்கொண்டு சிரமம் தெளிவாகப் புலனாகும்படி செல்வர் உலகிற்காணும் இந்த இயல்பினை எண்ணுகின்றாள் திருத்தாயார் "திருக்கோளூர் எம்பெருமான மீது கழிபெருங் காதல் கொண்டவள் ஊராரின் பழிமொழிகட்கும் அஞ்சாமல் எம்மையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல சென்றனளே"[19] என்கின்றாள். இங்ஙனம் மெலவாம தனனருகிலுள்ளாரைப் பார்த்துச் சொல்லி அமைந்த திருத்தாயார் இறுதியாக ஆகாயத்தை நோக்கி, "அந்தோ! திருக்கோளூர்க்குப் போனவள் எம்பெருமானைச் சேவித்துத் திரும்பலாகாதோ? அவ்விடத்திலேயே மண்டி விட்டாளே! அவன் உறையும் செந்தாமரைக் கண்ணனை ஒரு கணநேரமும் விட்டுப் பிரியாத நிலையிலுள்ளாளே! இக்குடிக்கு வரும் பெரும் பழியையும் நினையாமல் கிடக்கின்றாளே!"[20] என்கின்றாள்

இங்ஙனம் இத் திவ்விய தேசமபற்றிய திருவாய்மொழியில் ஆழங்காற்பட்ட வண்ணம் திருக்கோயிலை அடைகின்றோம். கிடந்த திருக்கோலத்தில் புயங்க சயனம்கொண்டு கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் சேவை சாதிக்கும் வைத்த மாநிதியையும் கோளூர் வல்லி நாச்சியாரையும் வணங்குகின்றோம். திருவாய்மொழி முழுவதையும் சந்நிதியில் மிடற்றொலியாக ஓதி உளங்கரைகின்றோம் இத்திருவாய்மொழியை,

19. ஷ 6 7:9   20 ஷ 6.7:10

''சிதத்ம் வைததுு ரைபபா
திகழபொன ஞுலகாள்வரே. ''[21]

[பொன உலகு-பரமபதம்]

என்ற பலனையும் சிந்திக்கினறோம இந்நிலையில் திவ்விய கவியின பாசுரமும் நம் நினைவிற்கு வருகினறது.

' பிறப்பு அறறு மூப்பு
பிணியறறு நாளும
இறப்பு அற்று வாழ
இருபபீர்—புறப்பற்றுத
தளருவகோள ஊர் அரவில
தாமோ தரனபள்ளி
கொள்ளுங்கோ ளூர்மருவுங
கோள் ''[22]

[அற்று-ஒழிந்து, மூப்பு-கிழத்தனம, பிணி-நோய; அரவு-பாம்பு, தாமோதரன் திருமால, மருவுங்கோள்-சென்று சேருங்கள்.]

என்ற பாசுரத்தையும் ஓதுகினறோம.

இத்தலத்து எம்பெருமானின குணம் பற்றிய ஆசாரிய ஹிருதய சூத்திரத்தையும எண்ணுகினறோம்.

''கைமமுதல இழநதார் உண்ணும
நிதியின் ஆபதசகத்வம, புகுமூரிலே
சம்ருத்தம''[23]

[ஆபதசகத்வம்-ஆபத்துக்குதவுலாகிற பெருங்குணம், சம்ருத்தம-நிறைவு]

திருக்கோளூர் இறைவனுக்கு வைத்த மாநிதி எனபது திருப்பெயராதவாலும், நிதி ஆபத்துக்கு உதவுமாத

21. திருவாய 6.7.11
22. நூற் திருப். அந-58
23. ஆசா ஹிரு-169

லாலும், மேல் திருப்பதிகத்தால் (6 6) இழநதமை கூறி[24] 'உணணும சோறு' எனறு இத் திருப்பதிகம் தொடஙகுவதனாலும் இத திவ்விய தேசததில ஆபத் சகத்வம் (ஆபத்துக்குதவுதலாகிற பெருங்குணம) விளங்கும் என்கிறார். கைம முதல் இலலாதவர்கள் எடுதது உண்ணும் தகையதாக இருபபது நிதி ஆகையால் இந்த வைத்த மாநிதியும், மேல திருபபதிகதஙில் 'ஏலக்குழலி இழதகது சஙகே' (6.6.1) எனறு தொடஙகி 'கறபுடையாட்டி இழந்தது கடடே' (6 6:10) எனறு முடிககையாலே போவி உபாய உபயேங்கள எலலாம தனனடையே விடடுக் கழிநதமை பெறப்படும். இததிருபபதிகத்தில் தொடங்கும் முதல திருபபாசுரம 'உணணும சோறு' எனபதாலகையாலே 'உணணும நிதி எனகிறார. 'இளமான புகுமூர் திருககோளூரே' (6.7:1) எனற திருப்பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம பற்றிப் 'புகுமூர்' எனகிறார். 'செல்வ மல்கியவன் கிடந்த திருக்கோளூர்' (6.7:4) என்ற திருப்பாசுரப பகுதியைத் திருவுள்ளமபற்றிச் 'சம்ருத்தம்' எனகின்றார்.

இஙஙனம ஆழங்காலபட்ட திலையில் திருக் கோயிலின உட்புறம திருவாயிலின அருகில அமர்ந்து எமபெருமான திருப்பெயரையும திவ்விய தேசத்துத் திருப் பெயரையும பறறிய சிந்தனையில் ஆழகின்றோம. புதைத்து வைககப்பெறும் பொருள 'நீதி எனப்படும். மைத்ரீய உபநிடதத்தினால எமபெருமான நிதியாக அறியப் படுவன நிலத்தினுள் புதைத்து வைத்து ஆள வேணடிதா யிருககும நாட்டிலுள்ள நிதி, எமபெருமானாகினற நிதி அங்ஙனமினறி நெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தககது எனற வேற்றுமை கணடு மகிழ்த்தககது.

நிதியானது தனனையுடையவர்களை இரவும பகலும் கணணுறங்க வொட்டாது; எநத நேரத்தில் யார் கொள்ளை

24. இழந்தது சங்கே (6 6:1) இது போன்றவை

கொள்வரோ என்ற அச்சத்தால் துஞ்சா திருப்பர் நிதியுடையார். எம்பெருமானும் அப்படியே, 'கண்ணாரக் கண்டு, கழிவதோர் காதல் உற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே'[25]. காணபதற்கு முன்பும் உறக்கம் இல்லை; கண்டாலும் காதல் மிகுதியால் உறங்குவதில்லை. நிதியான து 'சித்தாஞ்சனம்' அணிந்த சில பாக்கியசாலிகட்கே கிடைக்கும். எம்பெருமானும் 'பக்தி சித்தாஞ்சனம்' பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சில பாக்கியவான்களுக்கே கிடைப்பன.

நிதியுடையவன மார்பு நெறிப்பன, எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவர்களும் 'எனக்கு ஆரும் நிகரில்லையே',[26] 'மாறுளதோ இம் மண்ணின் மிசையே',[27] 'இலலையெனக் கெதிரிலலையெனக் கெதிரிலலையெனக் கெதிரே'[28] என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள். நிதி படைத்தவனை உலக மெல்லாம் போற்றிப் புகழும். எம்பெருமானைக் கைக் கொண்டவர்களையும் அறிஞர் புகழுவர்.

நிதியை இழந்தவன கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை இழந்தவனும் அப்படியே. சீராமனாகிய வைத்த மாநிதியை இழந்த பரதாழ்வான சபையில் கதறியழுதானன்றோ? 'பழுதே பல பகலும் போயின என்று அஞ்சி, அழுதேன்',[29] 'இன்பத்தை இழந்த பாவியேன் எனதாவி நில்லாதே',[30] 'எழில்கொள் நின திருக்கண்ணினை நோக்கந் தன்னையும் இழந்தேன இழந்தேனே',[31] 'உன்னைக் காணபான் நான அலப்பு ஆய ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன்',[32] 'என் சொலலிப் புலம்புவனே',[33] என்று இப்படியெல்லாம் கதறியழுவார்கள்.

---

25. திருவிருத்—97 26. இராமாநுச. நூற—47
27. திருவாய 6 ந:9 28. பெருந் தொகை—1838
29. முத. திருவந் 16 30. பெரு திரு 7.4
31. பெரு. திரு 7:7 32. திருவாய 5 8:4
33. திருவிருத—86

எமபெருமானுடைய சிந்தனையை இழந்து ஒரு கணப் பொழுது கழியப்பெற்றாலும கள்வர் எல்லாச சொத்து களையும கொள்ளை கொணடால எப்படிக் கதறி அழக் கூடுமோ அபபடிக் கதறி அழவேணடும் என்பர அறிவுடையோர.

இஙஙனம் எம்பெருமான திருபபெயரில் ஆழங்கால் படட நம மனம ஊர்ப்பெயரை எணணுகினறது. நவ நிதிகள் இங்கு ஒளித்துககொண்டுள்ளன எனறு அதருமம குபேரனுககுக் கோள சொல்லிய இடமாதல பறறி இததிருத்தலம 'திருககோளூர்' எனற திருப்பெயரால் வழஙகுகின்றது எனற புராண வரலாற்றையும அறிகினறோம இந்தச செய்திகளை அறிநத நிலையில் திருபபேரை எனனும திவ்விய தேசத்திற்குப் புறப்படு கினறோம.

11. திருப்பேரெயில் மகரநெடுங் குழைக்காதன்

திருமாலுக்கு அடிமை செய்தலை வைணவ சமயத்தின முடிந்த முடிபான குறிக்கோள் பொருளாகக் கொள்வர் வைணவப் பெருமக்கள்

"எற்றைக்கும ஏழஏழ
பிறவிக்கும உன்தனனோடு
உற்றோமே ஆவோம்
உனக்கேநாம் ஆளசெயவோம"[1]

என்ற சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியின திருவாக்கினால் இதனை அறியலாம். எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்டு அவனுக்குத் தொண்டு புரிதலே பிறவியின பயனாகக் கருதுகினறார் கோதைப் பெருமாட்டி எத்தனை பிறவிகள் எடுப்பினும பிறவியின பயன கைங்கரியம் புரிதலே யாகும என்பது அனனையாரின் முடிந்த முடிபாகும்.

ஈசுவரனிடம பக்தி செய்து அவனுக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகுவார் இருதிறப்படுவர். இவ்வுலகச் செயல் களையேனும் வீட்டின பேற்றையேனும் கருதி இறைவன் மாட்டு அனபு செலுத்துவர் ஒருசாரார்; அவன தத்துவத்தை யும், ஆன்மாவின உண்மை நிலையினையும் ஆய்ந்து எம்பெருமானுக்கு இனபத்தை (முகமலர்ச்சியை) ஊட்ட வேண்டும் என்னும் ஒரே எணணத்தைக் கொண்டு

1. திருப்—29

அவனிடன பகதி செலுத்தி அவனுக்குக் கைங்கரியம[2] செயவார் மற்றொரு சாரார். இவறறுள பிந்தியவரே உண்மைப் பகதராவர இவவிடத்தில,

''கைஙகரியம தலைனைப பல சாதனம
ஆககாதே பலமாகக வேணும்''[3]

[சாதனம-ஒரு பலனைப் பெறுவதறகுக் கருவியாக இருபபது, பலமாககுதல் -இறைவனுடைய பிரீதி ஒனறனையே கருதுதல]

எனற ஸ்ரீவசன பூஷணத்தின சூத்திரம் கருதத்தககது இதன கருத்தை;

' அதாவது, தான கை ஏலாதே அவனைக் கை ஏறகப் பண்ணுகை .'[4]

எனற அடுதத சூத்திரத்தால் விளக்குவர் பிள்ளை உலக ஆசிரியர கைங்கரியம செயகினற தான எம்பெருமான பககல ஒனறனையும விரும்பாமல கைங்கரியம செயதலையே ஒரு பயனாகக் கொண்டு கைங்கரியம கொளளுகினற அவனைத் தன நிறைவினைப் பாராமல் விருபபத்தோடு கூடியவனாய் விரும்பிக் கைக் கொளளுமபடி பணணுதலாகும்

மேறகூறிய செயல் மட்டிலும் போதாது, இனனும ஒருபடி மேலும போக வேணடும எனறு விருமபுகினறார் அந்த ஆசிரியர்.

---

2 கைஙகரியம—கிங்கரன செயல்; கிங்கரனாவான— தனககெனறு ஒரு பயனையும கருதாது, தலைவனது விருப்பின்படியே செய்பவன எதையும செயகிறவன எனறவாறு.

3. ஸ்ரீ வசன பூஷ—287.

4. ஷ -288.

'கொடுத்துக் கொள்ளாதே. கொண்டதற்குக் கைக்கூலி கொடுக்க வேணும்.'[5]

என்பதால் அந்தப் படியைக் காட்டுகின்றார் தன் கை ஏலாது அவனைக் கை ஏற்கப் பண்ணுதல் மட்டிலும் போதாது. தான் கொடுத்ததனை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதற்குப் பிரதி உபகாரமும் செய்ய வேண்டும் என்பது இதன் கருத்து. இதனைத் திருப்பாவைச் செல்வியாரின் செயலால் தெளிவாக்கலாம். திருமாலிருஞ் சோலை நம்பிக்கு நூறு தடாவில் அக்கார அடிசிலையும் நூறு தடாவில் வெண்ணெயையும் நிறைத்து வைக்கின்றார். இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு அழகரை இறைஞ்சுகின்றார் அன்னையார். இக் கைங்கரியத்துடன் நிறைமனமில்லாதவர்,

''இன்றுவந்து இத்தனையும்
அமுதுசெய்திடப் பெறில்,நான்
ஒன்றுநூ றாயிரமாகக் கொடுத்துப்
பின்னும் ஆளும்செய்வன்
தென்றல் மணங்கமழும்
திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேன்மனத்
தேவந்து நேர்படிலே''[6]

என்று பகர்கின்றார் 'இவற்றை அமுது செய்து அடியாள் இதயத்தில் வந்து தங்கின், இன்னும் நூறாயிரம் தடாக்கள் வெண்ணெயும் அக்கார அடிசிலும் தருவேன். அத்துடன் நின்று விடுவேனோ? இல்லை, இல்லை, ஆழ்வாரைப் போன்று உமக்கு என்றும் எல்லாவிதக் கைங்கரியங்களையும் புரிவேன்' என்கின்றார் இப் பாசுரத்தில்

வேறு பயனொன்றையும் கருதாமல் கைங்கரியத்தையே பலனாகக் கொண்டு செயலாற்றியவர்கள்

5 ஸ்ரீ வசனபூஷ-289
6. நாச் திரு 9·7.

வைணவ உலகத்தில் உள்ளனர். அன்புடனும் ஆதரத்துடனும் கண்ணனுக்கு அமுது படைத்து மகிழ்ந்த விதுரர், கண்ணனுக்கும் பலராமனுக்கும் அணிந்து கொள்ள மலர்மாலை கொடுத்த மாலாகாரர், கண்ணனுக்குப் பூசிக்கொள்ளுவதற்காக சந்தனம் கொடுத்த கூனி ஆகியோர் இவர்கள். இவர்களை வைணவ உலகம் நினைந்து போற்றுகின்றது.

இந்த எண்ணங்கள் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் திருப்பேரெயில் என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கி வருகின்றோம். அங்ஙனம் வருங்கால் ஊரின் பெயரைப் பற்றி நம் மனம் ஆராயத் தொடங்குகின்றது. இத் திருத்தலம் நெல்லை- திருச்செந்தூர் நெடுஞ்சாலையில் உள்ளது, ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து மூன்று கல்தொலைவிலுள்ளது. தண் பொருநை யாற்றின் தென் கரையிலுள்ள இத்தலம் நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்றாகவும். நம்மாழ்வார் மட்டிலும் ஒரு பதிகத்தால் இத் திருப்பதி எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார் என்னுமாகவே கருதி சுட்டப்பட வேண்டுகின்றார் சில பதிப்புகளிலுள்ள இத் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களில் பாசுரந்தோறும் 'தென் திருப்பேரை' என்று பதிப்பித்திருக்கக் காண்கின்றோம். இத் திருவாய்மொழியின் ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் 'தென் திருப்பேரெயில் மாநகரே' என்று அருளிச் செய்யப்பெற்றிருப்பதாலும், வியாக்கியானத்தில் 'திருப்பேரெயிலாகின்ற மாநகரிலே' என்று தெளிவாக அருளிச் செய்யப்பெற்றிருப்பதாலும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் 'திருப்பேரெயில்' என்ற பெயரே நிலை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இத்திருவாய் மொழியின் ஐந்து, ஆறு, ஏழாம் பாசுரங்களில் 'பேரெயிற்கே' என்று மூலம் அமைந்திருந்தும் சிலர் 'பேரையிற்கே' என்று பதிப்பித்திருப்பது தவறு. 'பேரை' என்பது தலத்தின் திருநாமமாயின் அதனுடன் வேற்றுமை உருபு சேருங்கால 'பேரைக்கு' என்றாகுமேயன்றி 'இன்' சாரியை வந்து 'பேரையிற்கு' என்று ஆகாது. ஐகாரவீற்றதான சொல்லின

அருகில் 'இன' சாரியை வருவதில்லை. ஆயினும, 'தென திருப்பேரை' எனறு இகாரவீறறாக இத் திவ்விய தேசம் வழங்கி வருவதிலும் குற்றமிலலை. நாஙகூரை 'நாங்கை' எனறும், தஞ்சாவூரைத் 'தஞசை' எனறும, குடமூககைக 'குடநதை எனறும்,அழுந்தூரை 'அழுநதை' எனறும், நெல்வேலியை 'நெலலை' என்றும, 'அயிநதிர புரததை' அயிநதை எனறும் இங்ஙனம் இகாரவிறற நாக்கி வழங்கிவரும முறையிருப்பதனால் திருபபேரெயிலைந 'திருப்பேரை' எனறு வழங்குவது பொருத்தமே யாகும. எனவே, நூறறெட்டுத்திருப்பதி யநதாதியிலும, ஈடு முதலிய வியாக்கியானஙகளிலும் 'திருபபேரை என நிருப்பது தவறு இல்லை ஆகவே, திருத்த வேணடிய அவசியமும இலலை. ஆயினும, திருவாயமொழி மூலத்தில் மட்டிலும 'பேரெயில்' என றிருப்பதே சரியான பாடமாகும். எனினும். இத் திருவாய மொழியில் ஒனறு இரணடு மூனறு, நானகு எட்டு. பத்தாம் பாசுரங்களில 'தெனதிருப்பேரையில்' எனறு பாடங்கொள்வதால் தவறு இல்லை எனபது சிலருடைய கருத்து

திருப்பேரெயில் எனற திவ்விய தேசம நீர்வளம நிலவளம் மிககது. 'தேனமொயத்த பூம்பொழில தன பணை சூழ தென திருப்பேரெயில்'[7] 'கனிந்த பொழில திருப்பேரெயில'[8] 'கோலச் செந்நெறகள கவரி வீசும கூடுபுனல் திருபபேரெயிற்கே'[9] 'ஏர வள ஒணகழனிப பழனத் தெனதிருப்பேரெயில[10] எனற ஆழவார் திருவாககுகளால இதனை அறியலாம். சிற்றுந்தில (Van) வந்து கொணடிருககும்பொழுதே இந்தச சூழ் நிலையை நாம் காண்கின றோம.

வண்டி ஊருககுள செல்கினறது. ஊர் பெரிய ஊரும் அனறு; சிறறூரும் அனறு. ஆழ்வார் காலத்தில் ஒருகால்

7. திருவாய் 7.3.2 8. ஷெ 7 3:5
9. ஷெ 7 3.6 10. ஷெ 7.3:9.

சற்றுப பெரிய ஊராக இருந்திருக்கலாம். 'சிகரமணி நெடுமாட நீடு தெனதிருப்பேரெயில்,[11] என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கால அக காலத்தில மாடமாளிகை கூடகோபுரங் கள் கொண்ட ஊராக இருந்திருக்கக்கூடும் என்று ஊகம் செய்யலாம். இன்று அத்தகைய பெரிய மாளிகைகள் தென்படவில்லை.

பக்தி இயக்கம ஓங்கியிருந்த ஆழ்வார வாழ்ந்த காலத்தில் சிறந்தோங்கும திருக்கோயில்கள் உள்ள ஊர்களில் அந்தணர்கள நானமறைகளை ஓதும் முறைத் தந்திரமும், நாள்தோறும் நடைபெறும விழாக்கடகும், திங்கள்தோறும் நடைபெறும விழாக்கட்கும், ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் பெரு விழாக்கடகும குறைவில்லை உண்மையான கடவுள பக்தியும் வழிபாடும அருகி வரும் இக் காலத்திலேயே திருவரங்கம் திருப்பதி போன்ற திவவிய தேசங்களில் விழாக்கள் தவறாது நடைபெறததான செய்கின்றன. அப்படியிருக்கும் போது அக் காலத்தில திவ்விய தேசங்களில் எவ்வளவு விழாக்கள் நடைபெற்றிருகக வேண்டும்? நானமறை ஓதும் வழக்கம் மலிந்திருந்தது என்பதை 'எங்கும் மிகுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கும் தென்திருப பேரெயில்,[12] 'நான்மறையாளரும் வேளவி ஓவா .... திருப்பேரெயில்'[13] என்ற ஆழ்வார் திருவாக்குகளால் அறிகின்றோம். இன்னொரு பாசுரத்தில 'வேத ஒலியும் விழா ஒலியும் பிள்ளைககுழாம விளையாட்டொலியும் அறாத்தென்திருப்பேரெயில்' என்று மூன்று ஒலிகளும் அறாது திகழும் ஊர் என்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார்.

நாம் வந்த சிற்றுநதினை தெருவின ஓர் ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு திருக்கோயிலை நோக்கி விரைகின்றோம்.

11. திருவாய் 7.3·10.
12. ஷை 7.3 4
13. ஷை 1 3:6.

இத் திருக்கோயிலின சந்நிதித் தெரு சற்று விசால மானது சிற்றூரில் சிறு பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு 'ஆடுகளன' (Play ground) தனியாக இருக்க முடி யாதலலவா? இளஞ்சிறார்கள் தெருவினையே ஆடு களனாகப் பயனபடுத்திக் கொண்டு சதா ஏதாவதொரு விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதை இன்றும் சிற்றூர் களில் நாம் காணலாம். இந்தத் திருப்பதியில் சிறார்கள் விளை யாடும் இடம் கோயிலின் திருமுன்பிருக்கும் சந்நிதித் தெருவாகவே அமைந்துள்ளது இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஆழ்வாரும் 'பிளளைக்குழாம் விளையாட் டொலியும் அறாத்திருப்பேரெயில்'[14] என்று சிறப்பித் தனர் போலும்! இத திருப்பதி எம்பெருமானும் அச் சிறார்கள் ஆடும் விளையாட்டின சுவையைக கண்டு களிக்க ஆசைப்பட்டதாக ஓர் ஐதிகம உண்டு. எதிரே யுள்ள பெரிய திருவடி சந்நிதி அவர்கள் விளையாடும் காட்சியை மறைப்பதாக இருப்பதைக் கண்டு வருந்தி 'கருடா, அப்பால் செல்க'' என்று பெருமாள் வெறுத் துரைத்தாராம் அந்த ஐதிகம் இன்றும் நிலை பெற் றிருப்பதை உணர்த்துவான் வேண்டி கருடன் சந்நிதி சற்று ஒதுக்கமாக இருப்பதை நாம் காணலாம்

திருக்கோயிலுக்குள் நுழையச சித்தமாகின்றோம். இத் திருக்கோயில் எம்பெருமானமீது நம்மாழ்வார் மட்டிலும் ஒரு திருவாய்மொழியால் மங்களா சாசனம் செய்துள்ளார் இத்திருவாய்மொழி மகள் பாசுரமாகச் செல்லுகின்றது பெண்மை நிலையிலிருந்து கொண்டு ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை அநுபவிக்குமபொழுது அவர்கள் தாய், தோழி, மகள் என்ற இம்மூவரில் ஒரு வரின் தன்மையைத் தாம் அடைந்து கூற்றுகள் நிகழத் துவர் என்றும், இவற்றிற்குத் தத்துவமும் உண்டு என்றும் விளக்கியுள்ளோம். அவற்றினை அன்பர்கள் அந்த

14 திருவாய் 7 3 1.

அடங்கள் நோக்கி அறிநது தெளிய வேண்டுகின்றேன்' பராங்குச நாயகிக்குத் 'திருப்பேரெயில எம்பெருமானைக் கிட்டுவேயிதிர்வேன்' எனனும ஆற்றாமை பிறக்கின்றது. அந்த எம்பெருமானிடம போக வேணடுமென்று புறப் படுகின்றாள் ஆழ்வார் நாயகி. தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டு, 'உனககு அவனிடம் இவ் வளவு ஈடுபாடு ஆகாது; இது நமக்குப பழியாக முடியும்' என்கின்றனர். 'நீங்கள தடைசொல்லுகின்ற தனால் ஒரு பயனும் உணடாக மாட்டாது 'நீங்கள் சொல்லும் உரைபப தெல்லாம ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தையாக முடியும'[16] நான திருப்பேரெயில் எம் பெருமானால் நெஞ்சு பறியுணடேன. ஆகவே, நாணே காரணமாக ஏற்படாமல் நீங்களே எனனை அங்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ககப பாருஙகள்' என்று பராங் குசநாயகி அவர்கட்குக் கூறித தனக்குப் பிறந்த நிலைவை அவர்கட்குச் சொலலுகிறதாகச் செல்லு கின்றது இத் திருவாய்மொழி. பாசுரங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நமது உள்ளத்தில் குமிழியிடத் தொடங்கு கின்றன.

"வெள்ளைச் சுரிசஙகொடு ஆழி ஏந்தி
தாமரைக கண்ணன்என் நெஞ்சினூடே
புள்ளைக் கடாகின்ற ஆற்றைக் காணீர்
என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் அன்னை மீர்காள்?"[17]

[சுரி-உள்ளே சுழித்திருத்தல; ஆழி-சக்கரம்; புள்-கருடன். கடாகின்ற ஆறு-நடத்துகின்றபடி]

---

15 சுப்பு ரெட்டியார், ந : மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பக்கங்கள் 7, 8, காண்க. அனறியும், இதே ஆசிரியர் எழுதியுள்ள "திருவேங்கடமும தமிழ இலககியமும" (பாரி நிலைய வெளியீடு) எனற நூலிலும் பக். (123 - 132)காண்க.

16. நாச. திரு 12.1 17 திருவாய் 7.3:1

இதில் பராங்குசநாயகி தனது உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு பெரிய திருவடித் திருநாள் நடந்து செல்லுகின்ற படியைத் தாய்மாரிடம் பேசுகின்றாள். அவள் பெற்ற இறையநுபவம் நம்மையும் பற்றத் தொடங்குகின்றது. ''சங்குமுப் பசலும'' (திருவாய 7.2) என்ற திருவாய மொழியில் பராங்குசநாயகியின் நிலையைத் திருத் தாயார் கூறியது நமது நினைவுக்கு வருகின்றது. 'சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்பிய'வளாதலாலும், 'தாமரைக்கண் என்றே தளர்'ந்தவளாதலாலும் அந்தத் திவ்வியாயுதங்களை ஏந்திகொண்டு இவளுக்குக் காட்சி தருகின்றான எம்பெருமான. 'வன்காற்று அறைய மறிந்து கிடந்து அலர்ந்த மென்கால் கமலத் தடம்போல் பொலிந்தது நின்ற எம்பிரான் தடங் கண்கள்' (திருவிரு. 42) என்று ஒருகவிஞர்க் கடைக் கண்ணால் நோக்கிய திருக்கண்ணழகுடன் காட்சி தந்த விந்தையையும் பேசுகின்றாள் ஆழ்வார் நாயகி. முகில் வண்ண நிறத்துக்குப் பொருத்தமான வெஞ்சுடர்ப்பரிதியையும் உடைத்தான திருச்சங்கையும், அங்ஙனம் ஒரு விசேடணம் இட்டுச் சொல்ல வேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்திய வண்ணம் தாமரைக் கண்கள் பிறழ வந்து பெரிய திருவடித் திருத் தோளில் ஏறிச் சாரிகை வந்து தன் நெஞ்சினுள் உலாவு கின்ற எம்பெருமானைக் காணுமாறு அன்னைமார்களை வேண்டுகின்றாள் பராங்குசநாயகி. இவ்விடத்தில் எம் பெருமான் திருமேனிக்குத் திவ்விய ஆயுதங்கள் பிரகாச மாகத் திகழ்வதுபோல அவனுடைய ஆனந்த குணங் கட்குத் திருக்கண்கள் பிரகாசமாக இருப்பதை எண்ணு கின்றோம் தண்ணளி தோன்றுவது கண்வழி அல்லவா?

இவ்விடத்தில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளத்தில் திருக் கோயில் கொண்ட எம்பெருமானையும் நினைக்கின்றோம்

'அரவத்து அமளி யினோடும்
அழகிய பாற்கடலோடும்
அரவிந்தப் பாவையும் தானும்
அகம்படி வந்து புகுந்து
பாவைத் திரைபல மோதப்
பள்ளிகொள் கின்ற பிரான்'[18]

[அரவம் — பாம்பு, அமளி — படுக்கை; அரவிந்தப் பாவை பெரிய பிராட்டி]

என்றவாறு அந்த ஆழ்வார் மனத்து எழுந்தருளிய பிரானும் நமக்குக் காட்சி தருகின்றான்.

பராங்குசநாயகி செய்ய நினைத்த செயலையும் எண்ணுகின்றோம் வேத ஒலியும் விழா ஒலியும் பிள்ளைக் குழாம் விளையாட்டொலியும் மலிந்து கிடக்கின்ற திருப்பேரைக்குச் சென்று சேர்வதே தன் பணியாகும் என்று கூறினதை நினைக்கின்றோம். அன்று ஆழ்வார் நாயகி பெற்ற அநுபவக் காட்சிகள் எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் மனத்தில் எழுகின்றன.

இங்ஙனம் தாய்மார்களின் முகம் நோக்கிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தோழிமார்களும் அயற்சேரி மாதர்களும் வந்து குழுமுகின்றனர் அவளுக்கு இதோபதேசம் செய்வதற்காக அவர்களை நோக்கி, ஆழ்வார் நாயகி

'நாறக் கருங்குழல் தோழி யீர்காள்!
அன்னையர் காள்! அயற் சேரியீர்காள்!
நாறித் தனிநெஞ்சம் காக்க மாட்டேன்
என்வசம் அன்று இது'[19]

[நாமை - பரிமளம், நறுநாற்றம்; காக்க - அடக்கி ஆள]

18. பெரியதிரு. திரு 5 2.10
19 திருவாய் 7. 3 2

என்று பேசுகின்றாள். எம்பெருமான் பக்கலிலே ஆழ்ந்து போன தன் நெஞ்சை மீட்கமாட்டாத நிலையைக் கூறுகின்றாள் அந்த நெஞ்சு

'வானப் பிரான்மணி வண்ணன் கண்ணன்
செங்கனி வாயின் திறத்ததுவே.''[20]

[வானப்பிரான் - பரமபதநாதன்]

என்று எம்பெருமானின் திருப்பவளத்தில் படிந்துவிட்ட திறத்தைக் கூறுகின்றாள் தன் நெஞ்சைக் கடல் கொண்டது என்கின்றாள் போலும். நெஞ்சுக்குத் தான் வசப்பட்டிருக்கும் நிலையைக் கூறி, தான் அவர்களால் திருத்தமுடியாதவள் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றாள்

தோழியைத் தவிர எல்லோரும் இவளைத் திருத்தத் தம்மாலாகாது என்று சற்று அகன்று போகின்றனர். தோழிமட்டிலும் இவளை நோக்கி இப்படி நாணமற்றுச் சொல்லுவது தகுதியோ என்று ஆழ்வார்நாயகியைக் கேட்க, அவள் இங்ஙனம் கூறுகின்றாள்;

'செங்கனி வாயின் திறத்த தாயும்
செஞ்சுடர் நீண்முடி தாழ்ந்த தாயும்
சங்கொடு சக்கரம் கண்டு கந்தும்
தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தும்
....
நங்கள் பிரானுக்கென் நெஞ்சம் தோழீ!
நாணும் நிறையும் இழந்த துவே.'' [21]

[நாண் வெட்கம்; நிறை அடக்கம்]

என்பதாகச் செங்கனிவாய், திருமுடி, சங்கு, சக்கரம், திருக்கண் ஆகிய நான்கில் நெஞ்சு அகப்பட்டமையைக் கூறுகின்றாள் இவற்றை ஒருசேரச் சொல்லாது தனித் தனியாகச் சொன்னதன் நயத்தைச் சிந்திக்கின்றோம்.

---

20. திருவாய் 7. 3· 2
21. ஷை 7. 3. 3

இராமன திருமணம் புரிந்துகொண்டபின பிராட்டியுடன மிதிலை நகர் வலம் வருங்கால் அவனுடைய அழகினை அநுபவித்த பெண்களைக் கூறுங்கால்,

"தோளகண்டார் தோளே கண்டார
தொடுகழல கமலம அன்ன
தாளகண்டார் தாளே கண்டார
தடக்கைகண் டாரும அஃதே"[22]

என்று கமபநாடன கூறுவதைப் போலவே, ஆழ்வார் நாயகியின திருவுள்ளம தனித்தனி வடிவுகொண்டு ஒவ்வொரு உறுப்பிலும தனித்தனியே சுழியாறுபட்டதுஎன்று அறிதல்வேண்டும். இவ்விடத்தின நம் பிள்ளை ஈடு: "ஸௌபரி என்பானொருத்தன் ஒரு ஸங்கற்பமடியாக ஐம்பது வடிவு கொண்டானிறே; அவ்வள வல்லவிறே இவள் கலந்து விஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலவாயிற்று இதுவும் அவய வங்கள் தோறும் தனித்தனி அகப்பட வல்லபடி"[23] "நான

---

22. கமப. பால. உலாவியற்-19

23. ஸௌபரி எனபவன ஒரு மாமுனிவன். இவன் நீர் நிலையிலிருந்து தவம புரிகையில் அங்கு மீனகள் கூடிக் களித்து விளையாடா நின்றமையைக் கண்ணுற்று தானும் குடும்ப வாழ்க்கையில் கூடி நின்று சிறறின்பம நுகர்ந்து களிக்க வேணடும் என்று ஆவல் கொள்கின்றான். பலபெண் பிள்ளைகளைப் பெற்ற மாந்தாதா என்னும அரசனிடம் சென்று தனக்குக் கன்னிகாதனம் செய்யுமாறு வேண்ட, அவ்வரசனும கிழத்தனத்தையும் குரூர வடிவத்தையும் கண்டு இசையாது, முனிவன சாபத்திற்கஞ்சி பெண்களிடம் அனுப்புகிறான முனிவன தன் தவவலிமையால் அழகான வடிவம் கொணடு செல்ல, எல்லாப் பெண்களும் போட்டி போட்டுக் கொணடு அவனை மணக்கின்றனர். முனிவன் தன தவவலிமையால ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப் பெண் களை மணந்து மகிழ்ந்தான் என்பது புராண வரலாறு.

தனனை இழந்தேன், தாய்மார் தோழிமார் என்னை இழந்தனர்; நெஞ்சு தாணும் நிறையும் இழததது'' என்று அங்கலாய்க்கினறாள் ஆழ்வார் நாயகி.

அனனை மார்கள் தனனை முனிகினறனர் என்று கருதி மேலும கூறுகினறாள்:

> ''இழநத எமமாமை திறத்துப் போன
> எனனெஞசி னாருமாங கே ஒழிந்தார்
> உழநதினி யாரைககொண் டென்உ சாகோ?
> ... ...
> முழுங்குசங் கக்கையன் மாயத்து ஆழ்ந்தேன
> அனனையா காள்என்னை என்மு னிந்தே''[24]

[உழநது வருந்தி, உசாவுதல் - ஆராய்தல்; மாயம்- ஆசசரிய குணங்கள்.]

''இழநத என மாமை நிறததை மீட்டுக்கொணடு வருவதாக வீரவாதம செய்து சென்ற என நெஞ்சும் அங்கே தகர்ப் புண்டது. என செய்வேன? இனி யாருடன எதனைச் சொல்லிப பொழுதுபோக்குவேன?'' எனகினறாள். பகவத் விஷயததில் ஈடுபட்ட அதிசயத்தைப் புலப்படுத்தவே ஆழவார் நாயகி நெஞ்சினை 'நெஞசினார்' எனறு உயர்வு பொருளாகக் கூறுகினறாள 'ஆரைக்கொண்டு உசாகோ' எனற விடத்து இனசுவை மிகக நம் பிளளை ஈடடையும் நினைக்கினறோம், ''தேகாதமாபிமாநிகளான சம்சாரி களைக் கொணடு போது போககவோ? ஊஸவரோஹம் எனறு இருக்கிற பிரமன சிவன் முதலாயினோர்களைக் கொணடு போது போக்கவோ? பகவதநுபவத்திலே நோக்காக இருக்கிற நித்திய சூரிகளைககொண்டு போது போக்கவோ? இத்தலையை உரி குறைகொண்டு[25] போன

24. திருவாய் 7 3 4

25 உரி - புடைவை, குறை கொணடு - கொள்ளை யடித்துக்கொணடு.

வனைக்கொண்டு போகுபோககவோ? ஆரைக்கொண்டு எத்தை உசாவுவது? என்ற கூட்டுரையைக் காணமின்.

அடுத்து, ஆழ்வார் நாயகி தாயமார தனனைக் கடுகக கொணடுபோய்த் தென் திருப்பேரையில் சேர்ப்பதே அவரகள கடன எனபதை வற்புறுத்துகின்றாள்

''முனிந்து சகடம் உதைத்து மாயப
பேய்முலை யுண்டு மருதி டைபோய
கனிந்த விளவுக்குக் கன்றெறிந்த
கணண பிரானுககென் பெணமை தோற்றேனே
முனிந்தினி யென்செய்தீர் அன்னை மீர்காள்!
முன்னி யவன் வநது வீற்றிருநத
கனிநத பொழிலதிருப பேரெ யிறகே
காலம் பெறவென்னைக் காட்டு மினே''[26]

[மாயப்பேய் — வஞ்சகபபேய, முனிநது - சினந்து: காலம் பெற காலதாமதமினறி]

என்ற பாசுரததில, எமபெருமானுடைய சில வீரச செயல்களில தான ஈடுபட்டமையைத் தெரிவிக்கின்றாள். சகடம் ஒன்றில் ஆவேசித்து வந்த அசுரனை முடித்த திரசசெயலும், அழகிய வடிவங்கொண்டு நஞ்சூட்டிய முலையினால் பாலூட்டிக் கொல்ல வந்த பூதனையின உயிர் குடித்த அற்புதச செயலிலும், தன்னைக்கொல்லுவ தற்காகச சமயம பார்த்திருந்து விளாமரததில் ஆவேசித் திருந்த கபித்தாசுரனையும், அங்ஙனமே கன்றின்மீது ஆவேசித்திருந்த வத்ஸாசுரனையும் ஒருங்கே முடித்த வரச் செயலிலும், இரட்டை மருதமரங்களிடையே தவழ்ந்து சென்று நளகூபரமணிக்கிரீவர்களின சாபத் தைப் போக்கின அதிசயச செயலிலும் ஆழ்வார் நாயகி ஆழங்கால்பட்டுத் தன பெண்மைக குணங்களை அனைத் தையும இழந்தமையைப புலப்படுத்துகின்றாள். இச்

26. திருவாய் 7. 3 : 5

செயல்களில் ஈடுபடாததற்கு முன்னரே முனிந்தாலும் பயனுண்டு. தண்ணீர் பெருகிச் சென்றபின் அணை கட்டப் பார்ப்பதில் பயனில்லை ஆகவே, தன்னைக் கொண்டு போயக் காலதாமதமின்றி அவன் காலடியில் சேர்ப்பதே அவர்கள் கடமையாகும் என்கின்றாள்.

ஆழ்வார் நாயகி எம்பெருமானை உருவெளித் தோற்றத்தில் காண்கின்றாள் ஆகவே, காலம் நீட்டியாது அவனைத் தான் காணுமாறு செய்யும்படி வேண்டுகின்றாள்.

> ''காலம் பெறஎன்னைக் காட்டு மின்கள்
> காதல் கடலின் மிகப் பெரிதால்
> நீல முகில்வண்ணத் தெம்பெ ருமான்
> நிற்குமுன் னேவந்துஎன் கைக்கும் எய்தான.''[27]
>
> [முகில்-மேகம்; வண்ணம்-நிறம்]

என்பது அவள் திருவாக்கு. ஆழ்வார் நாயகி தனது ஆராககாதலை இதில் புலப்படுத்துகின்றாள். ஐந்தாம் பத்தில் ''மாசறுசோதி'' என்ற திருவாய்மொழியில்,

> ''பேரமர் காதல் கடலபுரைய விளைவித்த
> காரமர் மேனி''[28]

என்று தன் காதலைக் கடலோடொத்ததாகச் சொன்னவள் ஈண்டு அது 'கடலினும் மிகப் பெரிதால்' என்று கூறுகின்றாள்; கடலினும் விஞ்சியதாகச் செப்புகின்றாள். இத் திருத்தலத்துமீதுள்ள திருவாய்மொழி எட்டாம் பாசுரத்தில்

> ''என்காதல் உரைக்கில் தோழீ,
> மண்திணி ஞால முமேழ கடலும்
> நீள்விசும் பும்கழியப் பெரிதால.''[29]

27. திருவாய் 7. 3 : 6 28 ஷெ 5. 3 :4
29. ஷெ 7. 3 : 8

[மணதிணி மண்செறிநத; ஞாலம்-பூமி, விசும்பு-ஆகாயம]

எனறு கூறுகினறாள். இறுதியாக,

'சூழநதத னிலபெரிய என அவா'[30]

எனறு தன அவா தத்துவத்திரயத்தையும் வளைத்துக கொணடு அதனிலும் மிகப் பெரியது எனறு சொல்வித் தீர்க்கினறாள. இபபடிக் கனத்த காதலையுடையவள் எஙஙனம் பதறாது இருபபது எனகினறாள் போலும். 'நீல முகில் வணணத்து எமபெருமான முனனே வந்து நிறகும' போது 'இஃது எங்ஙனம சாத்தியமாகும்?' என கினறாள. 'காலம் பெற எனனைக் காட்டுமினகள' எனப தறகு ஈடு : ''குடிக்குப் பரிஹாரமனறாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம இஃதல்லது இலலை.' வெறும உருவெளிப் பாடன றியே கணணாலே கணடநுபவிக்கலாம. திருப் பதியிலே போகப பார்ப்பதாகப் பகர்கினறாள்.

அடுத்த பாசுரத்தில் அவள கூறுவது : ''இலங்கையை நீறாககியொழித்த எமபெருமான எழுந்தருளியிருக்கும் இடமான திருப்பேரைக்குச் செனற என நெஞ்சு மீணடும் திருமபிவரக் காணேன. வெறறித் திருமகளுடன எழுந் தருளியிருககும் எம்பெருமான இருபபைக் கண்ட பிறகு அது திருமபி வராது எனபது உறுதி. ஆகவே,

''ஆரை யினியிங் குடையம தோழி!
எனனெஞ்சம கூவவல லாரு மிலலை
ஆரை யினிககொணடென் சாதிக கின்றது?
எனனெஞ்சம கண்டது வேகண டதுவே[31]

எனகின்றாள். ''என நெஞ்சினை அழைத்து வரவல்லாரும இலலை ஆகவே என நெஞ்சு போயச் சேர்நத தேசத்தி லேயே நானும போயச சேர்வதே தகுதி ' என்று உரைக கினறாள. 'பேரெயிறகே புக்கென னெஞ்சம தாழ்ப்

30 திருவாய் 10. 10 : 10 31. ஷ 7. 3 : 7

பேர்த்துவர வெங்கும் காணமாட்டேன்' எனற இப் பாசுரத்தின் இரண்டாம் அடிக்கு இனசுவை மிக்க நம் பிள்ளையின ஈடு : ''மீளவொண்ணாத லங்காபுரியிலே புகக திருவடியும் மீண்டு வந்தான; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டுவரக் காணகிறிலேன். நெஞ்சுங்கூட வாராத பினபு அவன் வாராமை சொல்ல வேண்டாவிறே'' இது சுவைத்து மகிழத்தக்கது. அடுத்த பாசுரத்திலும் ''தெனதிருப்பேரெயில் சென்று சேர்வன்''[32] எனறு தன மன உறுதியைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்துகின்றாள. அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் ''எனனைத்தேற்ற வேண்டா; என நெஞ்சும் அடக்கம் முதலான குணங்களும் இங்கில்லை எனவே, மேற்படி திருப்பதியை சென்று சேரக்கடவேன''[33] எனறு தோழியர்க்கும் அன்னைமார்க்கும் கூறுகின்றாள்.

''சென்று சேர்வேன, சென்று சேர்வேன்'' எனறு பலகாலும் சொனன பராங்குசநாயகியை நோக்கி, 'நங்காய், நீயே சென்று சேர்நதாயாகில் ஊரும் நாடும் மற்றுமெல்லாரும் உனனைப் பழி சொல்லாரோ?' என்று வினவ, அதற்கு அவள், 'பழிசொலலுவாரையன்றோ நான தேடுவது?'' எனறு பதிலிறுக்கினறாள். பழி சொல்பவர்கள் அவனையும் இவளையும் சேர்த்துப் பழி சொல்லுங்கால அதுவே இவளுக்குப் பரம உத்தேசம் ஆதும். அவனுடன தனக்குச் சேர்த்தி இல்லையேயாகிலும பழி சொல்லுவாரின கருத்தாலேயாகிலும சேர்த்தி நேர்கின்றதனறோ? அதுவே இவளுக்கு உவப்பாகும் போலும்.

இங்ஙனம் நாயகி நிலையை அடைந்து எம்பெருமான மீது ஆராக்காதல் கொண்டு திருக்கோயிலில் நுழைந்து கருவறையை அடைந்து இந்திருப்பதி எம்பெருமான் மகர நெடுங்குழைக்காதனையும[34] எம்பெருமாட்டி குழைக காது வல்லிநாச்சியாரையும சேவிக்கின்றோம். எம்பெரு

---

32. திருவாய் 7 3 : 8 33 7 3 : 9
34. ஷை 7 3: 10

மான வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் சேவை சாதிக்கின்றான் இந்த எம்பெருமானுக்கு நிகரில் முகில் வண்ணன்[35] என்ற மற்றொரு திருநாமமும் உண்டு சந்நிதியில் இத்திருத் தலம் பற்றிய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை மிடற்றொலியாக அனுபுக்கப் பாடிச் சேவித்த வண்ணம் எம்பெருமானின் திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தின் அழகில் மூழ்கி நிற்கின்றோம். இங்ஙனமே திருப்பேரெயில் ஆழி அம்கையன் மீதுள்ள பாசுரங்களை ஓதியதும் எம்பெருமானின் நித்திய கைங்கரியத்திலே ஆழ்ந்தது போன்ற அநுபவத்தைப் பெறுகின்றோம்.

இந் நிலையில் திவ்விய கவியின் இத் திருப்பதி பற்றிய பாசுரம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

''அரைசாகி வையமுழு
தாண்டாலும் இன்பக்
கரைசார மாட்டார்கள்
கண்டா — முரைசாரும்
தென்திருப்பேரைப் பதியானசீர்
கேட்டு நாவிலவன்
தன்திருப்பேரைப் பதியா
தார்.''[36]

[வையம்-நிலவுலகம்; இன்பக் கரை-முத்தியுலகம்]

என்ற பாசுரத்தை இனிக்க இனிக்க ஓதி உளங்கரைகின்றோம். இந்த நிலையில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின்,

''சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை
அறுக்கும் சௌந்தர்யம், மாநகரிலே
கோஷிக்கும்.'' [37]

[சௌந்தர்யம் அழகு, மாநகர்-திருப்பேர் எயில்; கோஷிக்கும்-ஒலிக்கும்.]

35. ஷ 7. 3; 10
36 நூற் திருப் அந்-52
37. ஆசா. ஹிரு-170 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு)

என்ற சூத்திரம் நினைவிற்கு வர அதனையும் சிந்தனை செய்கின்றோம். இத் திருப்பதிகுரிய திருவாய்மொழி யின் "செங்கனிவாயின திறத்ததாயும செஞ்சுடர் நீள் முடி தாழ்ந்ததாயும், சங்கொடு சக்கரம் கையுகந்தும் தாமரைக் கணகளுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தும்" (3) என்ற திருப்பாசுரப் பகுதியைத் திருவுள்ளமபற்றி இத்திவ்விய தேசத்தில் சௌந்தரிய குணம் விளங்கும் என்றார். "தென்திருப்பேரெயில் மாநகரே" (9) என்ற திருப் பாசுரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'மாநகர்' என் கின்றார். "எங்கும் எழுநத நல்வேதத்தொலி நின் றோங்கும்" (4) என்ற திருப்பாசுரப் பகுதியைத் திரு வுள்ளம் பற்றிக் 'கோஷிகதும' என்கின்றார். திருப்பேரெ யில சென்று சேர்வது என்று உறுதி பூணடவர்களுக்கு எம்பெருமானது அழகானது அநுபவித்த மகிழ்ச்சி யினால அங்குள்ளார் பாடுகின்ற சாமவேத ஒலியிலே தெரியும.

இந்நிலையில் பக்தியநுபவம் நிறைந்த மனத்துடன் திருக்கோயில் பிராகாரங்களில் வலம வருகின்றோம். பிராகாரங்களில் உள்ள கடவுளர்களையெல்லாம் சேவிக் கவும் செய்கின்றோம. கோயில் பெரியது. இறுதியில் பிராகாரத்தில் ஓரிடத்தில அமர்ந்து இத திருத்தலம் பற்றிய குறிப்பு ஏதாவது கிடைக்குமா என்று சிந்திக் கின்றோம்.

பிற்காலப் பாண்டிய மன்னருள் ஒருவரான சுந்தர பாண்டியன என்பான பல சிற்றூர்களில் வாழ்ந்த சாம வேதிகளான நூற்றெட்டு ஸ்ரீ வைணவக் குடும்பத்தாரை இப்பகுதியில் குடியேறச் செய்து அவர்கட்கு இருப் பிடமும் நிலமும் வழங்கி வாழச்செய்தான. பின்னர் 17-ம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் முழுவதும் விசயநகரப் பேரரசு ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது. அந்த ஆட்சியில் சொக்கநாத நாயக்கர் (கி பி. 1659 83) ஆட்சிக் காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டை வடமலையப்பப் பிள்ளையன்

என்பவர் ஆண்டு வந்தார். இவர் தெய்வபக்தி நிறைந்த சீலர்; புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றும் வள்ளண்மை வாய்ந்தவர். இவரும் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர்; கவிபாடும் திறமையும் உடையவர். அந்நாளில் தென் திருப்பேரையில் நாராயண தீட்சிதர் என்பார் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார். இவர் வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டிலும் வல்லவர். தமிழில் கவிபாடும் ஆற்றலும் பெற்றவர். நாடோறும் ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்று நம்மாழ்வாரைப் பணிவதும், திருப்பேரை மகர நெடுங்குழைக்காதனை வணங்குவதும், நல்ல நூல்களை விரும்பிப் பயில்வதும் இவரது பொழுது போக்குச் செயல்களாகும். தமக்குச் சொந்தமாக வுள்ள வீடு, நிலம் இவற்றைக்கொண்டு அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்.

ஓராண்டு மழையின்றி விளைச்சல் குறைந்தது. இவரும் இவரையொத்த சிலரும் அரசிறை செலுத்தத் தவறினர். வடமலையப்ப பிள்ளையனிடம் நேரில் சென்று தவணை கேட்பதற்குள் அரசிறையை வசூலிக்கும் அதிகாரியொருவர் இவர்கள் கூறும் சமாதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது இவர்களைத் திருநெல்வேலிக்கு வருவித்துச் சிறையில் அடைப்பித்தார். சிறைப்பட்ட செந்தமிழ்ச் செல்வராகிய தீட்சிதர் எல்லாம் தம் விதியின் செயல் என்று கருதி சிறை வீடு பெறும் நோக்கத்துடன் மகர நெடுங்குழைக்காதன்மீது பாமாலையொன்று பாடத் தொடங்கினார். நாடோறும் சில பாடல்கள் வீதம் இயற்றி வந்தார். இதற்குள் ஒரு திங்கள் கழிந்தது.

"திங்கள் ஒன்றாகச் சிறையிருந்
தோம்இச் சிறையகற்றி
எங்கள் தம்பா விரங்காத
தென்னோ? இசைஞானமறையின்
சங்கமும் கீதத் தமிழ்ப்பாட
லும்சத்த சாகரம்போல
பொங்குதென் பேரைப் புனித!
கருணைப் புராதனனே."

என்ற பாடல் அரசர் உள்ளம் உருகிய நிலையை உணர்த்துகிறது. மேலும் சில நாட்கள் ஓடின. 'இன்றாகும், நாளைக்கு நன்றாகும் என்றிங்கு இருப்பதெல்லால் ஒன்றாகிலும் வழி காண்கிலமே' என்று ஏங்கிய நிலையில் புலவர்கள்பால் பேரன்புடையவரும் தெய்வ பக்தி மிக்கவருமான வடமலையப்பப் பிள்ளையினிடம் தம் நிலையை எடுத்துச் செல்லுவார் யார் என்று எண்ணிய நிலையில் பாடல் ஒன்று உருப்பெறுகின்றது.

"வானவா முரசதிர கோமான
வடமலை யப்பன்முன்னே
விளவாரு மில்லை யினிஎங்கள
காரியம வெணடியிர்பால
களவா! அருட்கடைக கணபார்!
கருணைக களிறழைத்த
புளவாகனா! அனபா வாழ்வே'
தென்திருப பேரைப புராதனனே'

இதனை மனமுருகிப் பாடுவதைக் கேட்ட சிறைக் காவலர் களில் ஒருவன் ஏதோ குறையால் தன சமமான பெயரை அமைத்துச் செய்யுள் இயற்றி அதைத் திருமபத் திருமபப் பாடுவதாகக் கருதி நேரே சென்று பிள்ளை யனிடம் தெரிவித்தான. உடனே அவர் சிறைச்சாலைககு வந்து அவர்களைச் சிறை வீடு செய்தார். அது முதல் அவர் நிலங்களுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்தார் 65 பாடல்களே நிறைவு பெற்றிருந்த நூலை முடித்தருளுமாறு வேண்டிய பிள்ளையன விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார் தீட்சிதர்.

நாளதோறும ஆழ்வார் திருநகரி சென்று குழைக் காதரையும நமமாழ்வாரையும் சேவித்த பின்னரே உணவு கொள்ளும் வழக்கத்தை மேறகொண்டிருந்தார் திருக்கோயில் அர்ச்சகரும் தீட்சிதர் சற்றுத் தாமதமாக வந்த போதிலும் காத்திருந்து தீர்த்தம திருத்துழாய்

அவருக்கு வழங்கிய பினனரே தம வீடு திருமபுவார். ஒரு நாள் தீடசிதர் வருவதற்கு அதிகத் தாமதம ஏற் பட்டது. அர்ச்சகர் திருக்கோயில் முன மண்டபத்தில் ஒருவருடன சொலலாடிய வணணம காத்திருந்தார் அங்கிருந்த சிலர ''தீட்சிதர் அதோ சந்நிதிகுள் போகிறார். நீரும செல்க'' எனறு அர்ச்சகரைத் தூணட அவரும சந்நிதிக்குள விரைநதார். எங்கும் தீட்சிதர் காணபபெறவிலலை அனறு காலையில்தான தீட்சிதர் பரமபதித்தார் எனற செய்தி பிற்பகலில் தெரிய வந்தது. அர்ச்சகர் இச் செய்தியைப் பலரிடம தெரிவிக்க, ''தீட் சிதர் ஆனமா ஆழ்வார் திருவடிகளில் கலந்தது'' எனறு சொல்லி அனைவரும பாரித்தனர். இன்றும பலர் தீடசி தர்க்குச சிறை வீடு தந்து பல துனபங்களைப போக்கிய குழைககாதர பாமாலை'யைப பாராயணம் செய்து வருகினறனர்.

இந்த நூலையும நூலெழுநத வரலாற்றையும தென் திருப்பேரெயில் ஆசுகவி அபிநவ காள மேகம அனநத கிருஷண அயயஙகார் அவர்களிடமிருந்து ஐயரவர்கள் பெற்றுககலைமகளில 1939-இல் வெளியிட்டும், பினனர் அவர் திருக்குமாரர் 1947-இல் சிறு நூல் வடிவில் வெளியிட்டும் வழங்கினர இச செய்தியை அறிந்த நிலையில் எம்பெருமானிடம பிரியாவிடை பெற்றுச சீவைகுண்டம என்னும் திவ்விய தேசத்தை நோக்கி விரைகினறோம்

12. சீவைகுந்தத்துத் தேவன்

ஒருவருடைய நல்வினை தீவினையாகிய வினைகளின் தொகுதியை மூன்று வகையாகப் பகுத்துரைப்பர சமயச சான்றோர்கள். பிறவிதோறும் செய்து குவிந்து கிடக்கும் வினைத் தொகுதியில் இப்பிறப்பில அநுபவித்தற்கென்று அளந்துகொள்ளப் பெற்ற வினையின் பகுதியைப் பிராரத்தம (நுகர்வினை) என்று வழங்குவர். இது போக எஞ்சியவினைப் பகுதி சஞ்சிதம் (பழவினை) என்று வழங்கப்பெறும். இந்தப் பிறவியில் ஒருவர செய்யும் வினைப் பகுதி ஆகாமியம (எதிர்வினை) என்று கூறப்பெறும். இவற்றுள பிராரத்தம அநுபவித்தே ஒழிந்தற்பாலது பிரபத்தி செய்யும அனைவருக்கும் எம்பெருமான் இரட்சகனாக அமைந்துவிடுகின்றான்; மோட்சத்தையும கொடுக்கின்றான. ஆனால் அவர்கள இந்த உடல முடியும் வரை (பிராரத்தம் தீரும வரை) பொறுத்திருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தை நம்மாழ்வார்.

'சரணமா கும்தன தாளடைந் தார்க்கெல்லாம
மரணமா னாலவைகுந் தமகொடுக் கும்பிரான்'[1]

என்ற திருவாய்மொழியால விளக்குவர். தவம செய்து மனம் தூய்மை அடைந்து, 'யான்' என்ற அகப்பற்றை யும் 'எனது' என்ற புறப்பற்றையும் போக்கி மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்களைச சஞ்சித வினை நெருங்காது

---

1. திருவாய் 9 10 : 5

அழிந்துபடும் அங்ஙனம் மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்கள், தெரிந்து தமக்கென எவ்வினைகளையும் செய்யார்கள். எனவே, அவர்களிடம் ஆகாமிய வினை ஒன்றும் சேராது. அவர்கள் அறியாமல் இப் பிறப்பில் அவர்களால் ஏதேனும் வினை நிகழுமாயின் அதற்குப் பலன் இல்லை. ஆகவே, மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்கட்குச் சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்னும் இருவகை வினைப் பகுதிகளும் இலவாகும் என்பது அறியத் தக்கது. அவ்விரு வகை வினைகளையும் இறைவன் 'தீயினில் தூசாகச்' செய்து விடுகின்றான் என்பது சமயமரபாக இருந்து வரும் நம்பிக்கையாகும்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் எழுந்த வண்ணம் தென்திருப்பேரையினின்றும் சீவைகுந்தத்தை நோக்கி விரைவாக வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். பரமபதத்திலுள்ள சீவைகுந்தத்திற்குச் செல்லுகின்றது போன்ற எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அடைகின்றோம். இத்த ஊர் நெல்லைக்கு நேர்கிழக்கே பதினேழு கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு சிற்றூர்; வட்டத்தின் தலைநகரம். இந்த ஊருக்கு இருபூர்த்தியிலும் சென்று சேரலாம். நெல்லை—திருச்செந்தூர் இருப்புப் பாதையில் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் நிலையத்திலிருந்து அரை மைல் தொலைவு நடந்து சென்று இவ்வூரை அடைதல் வேண்டும். இதற்குத் தண்பொருநை யாற்றில் கட்டப் பெற்றுள்ள அணையுடன் சேர்ந்த பாலத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். நாம் வரும் சிற்றுந்தும், இப் பாலத்தைக் கடந்தே சென்று சேர்கின்றது.

வண்டி பாலத்தின்மீது செல்லும்பொழுதே நூற்றுப் பத்தடி உயரமுள்ள கோபுரத்தின் தரிசனம் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. இத் திவ்விய தேசம் நவ திருப்பதியில் ஆறாவது ஆகும். திருக்கோயிலின் வெளி மதிலோரத்தில் நம் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுத் திருக்கோயிலில் நுழைகின்றோம். கோயில் சற்றுப் பெரிய கோயிலே, இது 580 அடி நீளமும் 396 அடி அகலமும்

உள்ள மதிலால் சூழப்பெற்றுள்ளது எனபதையும் அறி கினறோம். திருககோயிலின வாயிலில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் தகரக்கொட்டகை கோயிலின எழிலையை யும் காமபீரியத தோறறத்தையும் கெடுத்தே விடுகினறது. இத் தகரக்கொட்டகையை அடுத்து இருப்பது இராமாயணக் குறடையுடைய மணடபம். அதன பினனரே கோபுர வாயில் அதன வழியாகச செனறு கொடி மர மணடபம், மணி மணடபம இவறறையெல்லாம கடநது அர்த்த மண்டபத்தைச செனறுசேர்கினறோம.

அர்த்த மண்டபத்தில் தங்க மஞசத்தில் பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிப் பிராட்டியாரும் இரு புறமும் இருகக உற்சவர் கள்ளப்பிரான கையில் கதையுடன நினற திருககோலத்தில் காட்சி தருகினறார். இவருக்குத் தங்கக் கவசமும அணி செய்யப்பெற்றுள்ளது. கவசம இனறியே எழிலெலாம் திரண்ட திருமேனியையுடையவர இவரைச சமைத்த சிறபி அவரது திருமேனி அழகில சொக்கித தனனையும் மறநது அவருடைய கனனததைக் கிள்ளிக கொஞசினான எனறும, அபபடி அவன தொட்டுக் கொஞசிய இடம கனனத்தில் பதிநதிருககிறதெனறும அர்ச்சகர் சொல்வதைக கேட்டு அக மகிழ்கினறோம.

அர்த்த மண்டபத்திறகு அப்பாலுள்ள கருவறை யில்தான வைகுநதநாதன நல்ல சிலை வடிவில் கிழக்கு நோக்கிய திருமண்டலம் கொணடு நினற திருககோலததில் சேவை சாதிககினறார். இவர் அருகில தேவிமார் இல்லை. தன்னந்தனியாகவே நிறகின்றார். இவரைப் பற்றிய இதிகாசம ஒன்றனை அர்ச்சகர் மூலம் அறிகின றோம. சோமுகாசுரன என்பவன ஓர் அசுரன. அவன நானமுகனிடத்திருந்த நான்கு வேதங்களையும் பறித்துக் செனறு விடுகினறான. அதனால மனங்கவனற நானமுகன வைகுநதநாதனை நோக்கித் தவம செய் கின்றான. நானமுகன தவத்திற்கு இரங்கி மகிழ்ந்த எம்பெருமான பெரிய திருவடியின மீது ஏறி வந்து

சோமுகாசுரனை வென்று நான்மறைகளையும் மீட்டு அவற்றை நான்முகனிடமே தந்து விடுகின்றான். நான்முகன் பொருட்டு அவசரமாக எழுந்தருளிய காரணத்தால் தேவிமார் இன்றித் தனித் தனியாக வந்திருக்கின்றார் போலும் இந்த எம்பெருமானையே 'பால் பாண்டியன்' என்றும் வழங்கி வருகின்றார்கள். இங்ஙனம் வழங்க வேண்டிய காரணத்தையும் எண்ணுகின்றோம்.

பண்டு நான்முகன் வழிபட்ட வைகுந்தநாதர் பின்னர் சிறிது காலம் எப்படியோ மண்ணுக்குள் மறைந்து விடுகின்றார். அப்படி மறைந்திருக்கும் இடத்தில் அக்கம் பக்கங்களில மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் பசுக்கள் பால் சொரியத் தொடங்குகின்றன. ஆநிரைகளை மேய்க்கும் ஆயர்கள் இச் செய்தியை அரசனிடம் தெரிவிக்கின்றனர். அரசனும் அதிசயத்துடன் அவ்விடம் போந்து ஆடகனை விட்டு மண்ணைத் தோண்டிப் பார்க்கின்றான் மண்ணுக்குள் மறைந்திருந்த வைகுந்தநாதர் காணப்படுகின்றார். அவரை வெளிக் கொணர்ந்து அவர் இருந்த இடத்தில் கோயில் எழுப்பி வழிபடுகின்றான் அரசன். இது காரணமாகவே இன்றும் இவருக்குப் பால் திருமஞ்சனம் நடைபெற்று வருகின்றதாக அறிகின்றோம். பாற்கடலிலேயே அறிதுயில் கொள்ளும் பரந்தாமன பாலபிஷேகம் பெறுவதும், அதனால் 'பால் பாண்டியன்' என்று திருநாமம் சூட்டப் பெறுவதும் இயல்புதானே.

இந்த வைகுந்தநாதனை நம்மாழ்வார் மட்டிலும் இரண்டு பாசுரங்களால் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இந்த இரண்டு பாசுரங்களும் நேரே இவரை மங்களாசாசனம் செய்தவை அல்ல அணிமையிலுள்ள திருப்புளிங்குடி எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்த திருவாய் மொழிப் பதிகத்தில் இந்த இரண்டு பாசுரங்களும் வருகின்றன ஒரு பாசுரத்தில் திருவைகுந்தத்துள்ளாய்! தேவா![2] என்ற தொடர் மட்டிலுமே வருகின்றது. மற்றொரு

2. திருவாய் 9 2 : 3

பாசுரத்தை மிடற்றொலியில் சேவித்து நின்ற திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கும் வைகுந்தநாதரை வணங்குகின்றோம்.

"புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை
இருந்துவை குந்தத்துள் நின்று,
தெளிந்தஎன் சிந்தை அகங்கழி யாதே
என்னையாள் வாயெனக் கருளி,
நளிர்ந்தசீர் உலகம் மூன்றுடன் வியப்ப
நாங்கள்கூத் தாடிநின் றார்ப்ப,
பளிங்குநீர் முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய்
சிவப்பநீ காணவா ராயே'' [3]

[அகம்கழியாதே-அங்கு விட்டுப் பிரியாமல்; நளிர்ந்த-குளிர்ந்த; சீர்-திருக்குணம்; முகில-மேகம்.]

என்பது பாசுரம். இங்கும் 'வைகுந்தத்துள் நின்று' என்ற தொடர்மட்டிலுமே இந்த எம்பெருமானைக் குறிக்கின்றது. இந்த இரண்டு பாசுரங்களாலும் அர்ச்சாவதாரமாக எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லாத் திருக்கோலங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பவன் பரமபத நாதனே என்ற தத்துவம் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தியிருப்பதையும் அறிகின்றோம்.

பொதுவாக அர்ச்சை வடிவில் உள்ள எம்பெருமான் சில தலங்களில் சயனித்திருப்பான், சிலவற்றில் வீற்றிருந்து சேவை சாதிப்பான், இன்னும் சிலவற்றில் நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சி தருவான் ஆழ்வார்கள் இந்த மூன்று திருக்கோலங்களிலும் எம்பெருமானைத் தனித்தனியாக அநுபவித்து மகிழ்வர் இத்திருக்கோலங்கள் மூன்றையும் ஒரு சேர சேர்த்தும் அவர்கள் அநுபவித்துக் களிப்பர். திருமழிசையாழ்வார்,

"நின்ற தெந்தை ஊரகத்து
இருந்ததெந்தை பாடகத்து

---

3 திருவாய். 9. 2 : 4

அன்றுவெஃக ணைக்கிடந்தது''[4]

என்று அநுபவிக்கின்றதை நாம் அறிவோம். அங்ஙனமே நம்மாழ்வாரும் வேறொரு பாசுரத்தில்,

''நின்ற வாறும் இருந்த வாறும்
கிடந்த வாறும் நினைப்பரியன''[5]

என்று மூன்று நிலைகளிலும் எம்பெருமானை அநுபவித்து மகிழ்ந்துள்ளார். திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந் தாண்டகத்தில்,

''கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள்சூழ் கச்சிமேய
'களிறு'என்றும்' 'கடல்கிடந்த கனியே!' என்றும்,
'அல்லிமலர் மலாப் பொங்கைப் பழன வேலி,
அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அம்மான்' என்றும்!''[6]

என்று இந்த மூன்று நிலைகளையும் பாடி அநுபவித்திருக் கின்றார். 'களிறு' என்றதற்குத் திருப்பாடகத்து எம்பெரு மானைப் பொருளாக உரைத்தார் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை[7] பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமறிந்து செய்தருளினவியாக்கியானத்தை எண்ணி மகிழ்கின்றோம். மேற்குறிப்பிட்ட பாசுர அடிகளில 'கடல் கிடந்த கனியே' என்பதனால் கிடந்த கோலத்து அழகை யும், அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அம்மான்' என்பதனால் நின்ற திருக்கோலத்து அழகையும் அநுபவித்திருக்கை யாலே அதற்குப் பொருத்தமாக வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத் தின் அழகின் அநுபவந்தான ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத் தில் உறைந்திருக்கும் என்றும், அதற்குப் பொருத்த

4 திருச்சந். 34 6 திருநெடுந் 15
5. திருவாய. 5. 10 6

7. 'களிறு' என்பதற்கு காஞ்சி அத்திகிரிப் பேரரு ளாளப் பெருமானைப் பொருளாக கொள்வதே சரி என்றும் (அத்தி—யானை). அவரைவிட்டு எங்கோ ஒரு மலையிலுள்ள பாண்டவதூதனை ஏதுக்குப் பணித்தார் என்றும சிலர் ஐயப்படுவர்.

மாகவே வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் உள்ள பாண்டவ தூதனையே (திருப்பாடகத்திலுள்ள எம்பெருமான) பொருளாகக் கொள்வதே அடுக்கும் என்றும் திருவுள்ளம் பற்றியே வீற்றிருக்கும் தலமான திருப்பாடகத்தை எடுத்துக் காட்டின அந்த உரை மன்னனின் நுட்பமான அறிவை எண்ணி மகிழுகின்றோம். இது அநுபவாசனையின போக்கு இந்த முறையில இப்பாசுரத்திலுள்ள,

''புளியங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை
இருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று''

[புளியங்குடி-சீவைகுந்தத்தினின்றும் இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ளது; வரகுணமங்கை - சீவைகுந்தத்தினின்றும் ஒரு கல் தொலைவில் தூத்துக்குடி செல்லும் சாலையிலுள்ளது.]

என்பதன் பொருள் கண்டு அநுபவித்து மகிழத்தக்கது. திருப்புளிங்குடியில கிடந்ததோர் கிடக்கும் அழகைக் காட்டியும், வரகுணமங்கையில இருந்த கோலத்து எழிலைக் காட்டியும், சீவைகுந்தத்தில் நின்ற திருக்கோலத்து வனப்பைக் காட்டியும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட எம்பெருமான பெருங்கருணைத் திறத்தைப் பேசி மகிழ்கின்றார் ஆழ்வார் என்பதை நாமும் எண்ணிக் களிக்கின்றோம்.

இவ்விடத்தில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தில் நம்மாழ்வார் உகந்த திவ்விய தேசங்களில் விளங்கும் திருக்குணங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்காட்டும் பகுதியில் இந்த மூன்று தலங்களிலும் சேர்ந்து ஒன்றாக விளங்கும் திருக்குணத்தை எடுத்துக்காட்டும்.

''போக்கிய பாகத்வரை, தெளிந்த சந்
தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும்
பிரகடம்''[8]

8. ஆசா ஹிரு-177 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)

[போக்யம்-இனிய பொருள், த்வரை-பதற்றம்; பிரகடம் -தெரியும்]

என்ற சூத்திரம் நம நினைவுக்கு வருகின்றது. மிக்க பசியுடையான ஒருவன சோறுவேதற்கு முன்னே பதற்றத்தினால் அதன் அருகே வந்து நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது மாய்த் தனது அலமாப்பைக் காட்டுவது போன்று, எம்பெருமானும் தனக்கு இனியரான ஆழவாருக்குப் பரம பக்தியாகின்ற பக்குவம் பிறக்குமளவும் ஆறியிருக்க மாட்டாமல் தனக்குண்டான பதற்றத்தைச் சீவைகுண்டம், வரகுணமங்கை, புளிங்குடி ஆகிய மூன்று திவ்விய தேசங்களிலும் நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது என்ற நிலைமைகளினால் காட்டியருள்கின்றான் என்பது இதன் கருத்தாகும் இதனை ஆழவார் 'தெளிந்த என் சிந்தை அகம் கழியாதே என்னை ஆள்வாய்!'' என்ற விளியினால் ஒருவாறு காட்டியருளும் திறனையும் எண்ணி மகிழ்கின்றோம். பசிகனத்தவன் அன்னம் பக்குவமாகும் இடத்தை விட்டகலாதாற்போலே எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய பக்திப் பரிபக்குவம் ஆகும் இடமான திருவுள்ளத்தை விட்டு அகலாமல் இருப்பதைக் காட்டுகின்றது இத் தொடர்.

சீவைகுந்தத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை ஆண்டிற்கு இரண்டு முறை பகலவன் (சூரியன்) வழிபாடு செய்கின்றான் என்பதை அர்ச்சகர் சொல்லக் கேட்கின்றோம். சித்திரைத் திங்கள் ஆறாம் நாளும் ஐப்பசித் திங்கள் ஆறாம நாளும் இளங்கதிரவனின் கிரணங்கள் கோபுரவாயில், மண்டபங்கள் இவற்றையெல்லாம் கடந்து வந்து எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தடவி அதனைப் பொன்னிறமாக்குகின்றன. இத்தகைய ஒரு சிறப்பு இத்திருத்தலத்தைத் தவிர வேறிடங்களில் இல்லை என்பதையும் அறிகின்றோம்.

மூலவர், உற்சவர் இவர்களினின்றும் விடைபெறுவதற்கு முன்னர் திவ்விய கவியின் பாசுரம் தம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

''தாருடுத்துத் தூசு தலைக்கணியும் பேதையிவள்
நேருடுத்த சிந்தை நிலையறியேன் போருடுத்த
பாலைவகுந்தம் பண்டொசித்தான் பச்சைத் துழாயநாடும்
சீவைகுந்தம் பாடும் தெளிந்து.''[9]

[தார்-முடியில் அணியும் மாலை, தூசு-அரையில் உடுத்த வேண்டிய ஆடை; நேர் உடுத்த சிந்தை-நேர்மையாகச் சென்று கொண்டிருந்த மனம்; போர் உடுத்த-போர் புரிவதற்குச் சித்தமான, பாலை-தாடகை; குந்தம்-சூலாயுதம்; ஒசித்தான்-முறித்த திருமால்; நாடும்-விரும்புவாள்]

என்ற பாசுரத்தை ஓதி உளங்கரைகின்றோம். இது 'தலைவியின் இளமை கண்ட செவிலி இரங்கல்' என்ற துறையில் அமைந்தது. தலைமகனைக் (எம்பெருமானைக்) களவொழுக்கத்தால் கூடிய பிரிந்த தலைமகளை அவன் தன்னைப் பிரிந்தமைக்கு ஆற்றாது மிகவும் வருந்துகின்றாள். அவளது மேனியும் பசந்து மெலிவடைகின்றது. அவளோ அப்பிரானது திருத்துழாய் மாலையைச் சூடுவது, அப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களின் பெருமையைச் சொல்லி மகிழ்வது முதலிய செயல்களால் ஒருவாறு ஆற்றியிருக்க முயல்கின்றாள். தன் மகளிடம் இவ் வேறுபாடுகளையும் வாய்வெருவுதலையும் காணும் செவிலித் தாய், 'மிக்க இளம் பருவத்தாளாய இவளுக்குப் பருவம் நிரம்பியவர்க்கு வரக்கடவதான தன்மை நேர்ந்தது என்னோ!' என்று இரங்கிக் கூறுவதாக அமைந்தது இப் பாசுரம். 'பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாளை ஆண்டாளை என்றாற் போல வேட்கை பிறவாப் பருவமே தொடங்கி இவள் வேட்கை விஞ்சினள்' என்கின்றாள் செவிலி. நமக்கும் எம்பெருமானைமீது காதல் ஏற்பட்டு விடட்டான பாவனையுடன் அவனை வணங்கி விடை பெறுகின்றோம்.

அர்த்த மண்டபத்தை விட்டு வெளிவந்து பிராகாரத்தை வலம் வருகின்றோம். இங்ஙனம் வலம் வருங்கால்

9. நூற் திருப் அந—53

கன்னிமூலையில் வைகுந்த வல்லி நாச்சியாரும் அதற்கு எதிராக இருக்கும் திசையில் சோரநாத நாச்சியாரும் தனித்தனிக் கோயில் கொண்டு இருப்பதைக் காண்கின்றோம். சோரநாத நாயகியின் சந்நிதியைக் கடந்து வருங்கால் வைகுந்த வாசலைக் (பரமபத வாசல்) காண்கின்றோம். இந்த வாசல் ஆண்டுதோறும் வைகுண்ட ஏகாதசியன்று ஒரு முறை திறக்கப்படும் என்பதையும் அறிகின்றோம். இந்தத் திருவாசலின் அருகில்தான் மணவாள மாமுனிகளின் சந்நிதி உள்ளது. அந்த ஆசாரிய புருடனைச் சேவித்துவிட்டு மேலும் நடந்தால் சிலை உருவில் தசாவதாரக் காட்சியும், இதற்கு எதிரத்திசையில் தென்கிழக்கு மூலையில் தனிக்கோயில் கொண்டுள்ள யோகநரசிம்மரின் காட்சியும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. இந்த யோகநரசிம்மரின் முன்னிலையில் செப்புச்சிலை உருவில் அழகிய வடிவில் இலக்குமி நரசிம்மர் அமர்ந்திருப்பதையும் காண்கின்றோம். இந்தச் சந்நிதியில் செவ்வாய்க்கிழமை தோறும் இரவில் சிறப்பான பூசை நடக்கிறதாகவும் அறிகின்றோம்.

இவற்றையெல்லாம் சேவித்து விட்டு வெளி வருங்கால் பலிபீடம், கண்ணின் குறடு, இவற்றிற்கு வடபுறம் ஒரு பெரிய மண்டபம் ஆகியவற்றைக் காண்கின்றோம். இந்த மண்டபத்தில்தான் திருவேங்கடமுடையானின் சந்நிதி உள்ளது. இத்திருக்கோயிலின் சிற்பச் சிறப்பெல்லாம் இம் மண்டபத்தில்தான் உள்ளது. இச் சிறப்பை விளக்குவதற்கு ஒரு பாஸ்கரத் தொண்டைமான்தான்[10] அருகில் இருக்க வேண்டும். நாம் ஓரளவு

10. மாவட்ட ஆட்சியாளராகத் திகழ்ந்து பல நூல்களை எழுதித் தமிழுலகிற்கு அளித்தவர். இவரது 'வேங்கடம் முதல் குமரி வரை' என்ற தலைப்பில் வெளியான நான்கு நூல்களும் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் பாராட்டுதலைப் பெற்றவை. இவர் இன்று வைகுந்தவாசி.

சிற்பங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தாலும் அவர் தரும் விளக்கம் நம்மைச் சுவையின் கொடு முடியிலகொண்டு செலுத்தும்.

இந்தத் திவ்விய தேசத்தில் ஆறு கல்வெட்டுகள் இருப்பதையும் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம். ஒரு கல் வெட்டு தேவர்பிரான்தாதருக்குக் கோனேரி மேல் கொண்டான வல்லநாட்டில் ஐந்து மா அளவு நிலம் மடைப்புற இறையிலியாகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கின்றது மற்றொரு கல்வெட்டால் வைகுந்தவல்லித் தாயாரைப் பிரதிட்டை பண்ணியவர் திருவரங்கப்பெருமான பல்லவராயர் என்று அறிகின்றோம் சடாவர்மன குலசேகரர், கோனாடு கொண்ட சுந்தர பாண்டியத் தேவர் முதலியோர் செய்த திருப்பணி விவரங்களும் இக் கல்வெட்டு களால் அறியக் கிடக்கின்றன. வடநாடு வரைச் சென்று சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டி அமிழ்தினுமினிய அருந் தமிழைப் பரப்பிய குமரகுருபர அடிகள் பிறந்தருளியதும் இத்திருத்தலத்தில்தான இப்பெரியார் பெயரால் திருப் பனந்தாள் காசி மடத்தின பேருதவியால் நீண்ட நாட களாக ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளி நடைபெற்று வருகினறது. சில ஆண்டுகட்கு முன்னர் இவர் பெயராலேயே அத் திருமடத்தின உதவியால் ஒரு கலைக் கல்லூரியும் தொடங்கப்பெற்று நனமுறையில இயங்கி வருகினறது. இச்செய்திகளை அறிந்த வண்ணம வரகுணமங்கை என்னும் திவ்விய தேசத்திற்குப் பயணமாகின்றோம்.

13. வரகுணமங்கை விசயாசனர்

இருள் தருமா இவ்வுலகில் தோன்றிய மக்களுக்கு இன்பம் உண்டாவதற்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. மெய், வாய், கண், செவி, மூக்கு ஆகிய ஐம்பொறி களால அறிதற்குரிய பொருள்களை அநுபவிக்கும் பொழுது உள்ளத்தில் இன்ப உணர்ச்சி உண்டாகும். நமக்கு இனிய உறவினரை, நண்பர்களை, இனிய காட்சி களைக் கண்ணாற் காணும்போது உள்ளத்தில் இன்பம் உண்டாகும், தம் மக்களின் மழலைச் சொற்கள், இனிய இசை முதலியவற்றைக் காதினால் கேட்கும்பொழுதும் உள்ளத்தில் இன்பம் தோன்றும். இவ்வாறே பிற பொறி கட்கும் எடுத்துக்காட்டுகள் தரலாம்.

இங்ஙனம் ஐம்பொறிகளின் தொடர்பால் இன்பம் உண்டாவதன்றி இவற்றின் தொடர்பின்றியே உள்ளத் தில் இன்பம் உண்டாதலும் உண்டு. அதுவே மிகவும் உயர்ந்த இன்பம் துன்பமான செயலை அநுபவித்துக் கொண்டே மனத்தில் இன்பம் உறுதலும் உண்டு. நாட்டின விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட தேச பக்தர்கள் சிறைச்சாலையைத் தவச் சாலையாக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்ற செயலை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ள லாம். நம்மாழ்வாருக்கு எம்பெருமானை நினைக்க நினைக்க அவர் உள்ளத்தெழுந்த இன்பம் உடல்தொடர் பிலலாதது; அஃது உயிரை ஒட்டிய இன்பமாகும். ஐம்பொறி இன்பமாயின அவ்வப் பொறிகளால் அநு

பவித்தற்கு உரிய பொருள்கள் இல்லாதபொழுது இன்பம் உண்டாகாது ஆழ்வார் எம்பெருமானை ஊனக் கண்ணாற் கண்டிலர்; நினைந்து நினைந்தே இன்புற்றனர், ஞானக் கண்ணாற்கண்டு இன்புற்றனர் அதனால் அவருடைய இன்பம் தடையின்றி நிகழ்ந்தது.

உலகப் பொருள்களில் இன்பம் தரத்தக்க பல்வேறு பொருள்களால் உண்டாகும் இன்பம் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல் எம்பெருமானை நினைத்தலால், ஆழ்வார் உள்ளத்தில் இன்பம் உண்டாயிற்று. அத்தகைய அவர் நிலைமையை அவர் பாசுரங்களில் கண்டு தெளியலாம்

'தேனும் பாலும் கன்னலும்
அமுதும் ஆகித் தித்திப்ப,
யானும் எம்பி ரானையே
ஏத்தி னேன்யான் உய்வானே [1]''
(கன்னல்-சருக்கரை)

என்ற பாசுரப் பகுதியில் தேன், பால் சருக்கரை, அமுதம் ஆகிய எல்லாவற்றின் இன்பமும் எம்பெருமானை நினைத்தலால் தனக்கு உண்டாவதாகக் கூறுகின்றார் ஆழ்வார் அப்படி இன்பம் உண்டாவதால்தான் தான் எப்பொழுதும் எம்பெருமானை ஏத்துவதாகச் செப்புகின்றார் அப்படி எம்பெருமானை நினைந்து ஏத்தி இன்பம் அடைவதால்தான் தான் உயிர் வாழ்ந்திருப்பதாகவும் மொழிகின்றார் அப்படி இல்லாவிடில் தான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என்றும் அறுதியிட்டு உரைக்கின்றார். ''யான் உய்வான் ஏத்தினேன்'' என்ற தொடர் இதனைக் காட்டுகின்றது. உய்தல் என்பது இங்கு நற்கதி யடைதலாகும், உயிர் பிழைத்திருத்தல் என்பது பொருள் 'உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும்

1 திருவாய் 4 3 10

தினனும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன்[2] என்று கூறிய பெருமான் அல்லவா?

சீவைகுண்டத்திலிருந்து 'சிறுநுந்தில்' வரும் பொழுதே இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில குமிழியிட்ட வண்ணம் உள்ளன. நம் சிறுநுந்து வரகுணமங்கையை வந்து அடைகிறது. வரகுண மங்கை என்ற இத திவ்விய தேசம் சீவைகுண்டத்திற்குக் கிழக்கே தூத்துக்குடி செல்லும் சாலையில் ஒரு கல் தொலைவில் உள்ளது. நவ திருப்பதிகளுள் இஃது ஏழாவது நலமாகும்; தண்பொருநை யாற்றின் வடகரையில் உள்ளது. நம் உந்தினைக் கோயி லருகில் நிறுத்தி விட்டுத் திருக்கோயில் எம்பெருமானைக் காண விரைகின்றோம் திருக்கோயிலில் நுழைந்து கருவறையில் இருந்த திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டலம் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் விசயாசனரையும் (வெற்றி இருக்கைப் பெருமாள்) வரகுண வல்லித் தாயாரை யும் சேவிக்கின்றோம். நம்மாழ்வாரின்,

'புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை
இருந்துவை குந்தத்துள் நின்று,
தெளிந்தஎன் சிந்தை அகங்கழி யாதே
என்னையாள் வாயெனக் கருளி,
நளிர்ந்தசீர் உலகம் மூன்றுடன் வியப்ப
நாங்களகூத் தாடிநின்று ஆர்ப்ப,
பளிங்குநீர் முகிலின் பவளம்போல கனிவாய
சிவப்பநீ காணவா ராயே'[3]

[அகம்கழியாதே-அங்குவிட்டுப் பிரியாமல்; நளிர்ந்த-குளிர்ந்த, சீர்-திருக்குணம்; முகில்-மேகம்]
என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஓதி உளங்கரைகின்றோம்.

இத்தலத்து எம்பெருமானை நம்மாழ்வார் மட்டிலும் மேற்குறிப்பிட்ட ஒரே ஒரு பாசுரத்தால மங்களாசாசனம்

2. திருவாய் 6.7:1 3. ஷை 9.2:4

செய்துள்ளார் அதுவும் இந்தப் பாசுரம் நேரே இவரை மங்களாசாசனம் செய்ததன்று. அண்மையிலுள்ள திருப்புளிங்குடி எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்த திருவாய்மொழிப் பதிகத்தில் இப்பாசுரம் வருகின்றது. புளிங்குடி எம்பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே வரகுணமங்கை எம்பெருமானும் வைகுந்தநாதனும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து இவர் பாசுரத்தால் மங்களாசாசனம் பெறுகின்றனர். இப்பொழுது,

''யான்ஒட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலன்
தான்ஒட்டி வந்துஎன் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊன்ஒட்டி நின்றுஎன் உயிரில் கலந்து,இயல்
வான்ஒட்டு மோஇனி என்னை நெகிழ்க்கவே?[4]

[ஒட்டி-இசைத்து: என்றிலன் - நினைத்திலேன்; வஞ்சித்து-வசீகரித்து; ஊன-உடல்; இயல்வான்-இப்படி நடக்கிறவன், நெகிழக்க-நீங்க, ஒட்டுமோ-இசைவனோ.]

என்ற திருவாய்மொழியை ஓதி உளங்கரைகின்றோம்.

இந்த நிலையில் திவ்விய கவி பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் அவர்களின் திருப்பாசுரமும் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது

'காலமும் நோயும் கருதாத அன்னைமீர்
வேலன் வெறியை விலக்குமின்கள்—மாலாம்
வரகுண மங்கையன்றாள் வண்துழாய் மேலஆ
தரகுண மங்கை தனக்கு,''[5]

[காலம்-பருவம், வெறி-வெறியாட்டு, மால்ஆம் திருமாலாகிய; தாள்—திருவடியில் சாத்திய, வள்துழாய் மேல்-வளப்பமுள்ள திருத்துழாயின்மீது; ஆதாரகுணம்-ஆசையாகிய குணம்]

என்பது பாசுரம். இதனையும் ஓதுகின்றோம். களவொழுக்கத்தால் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் (எம்

4. திருவாய் 1.7:7 5 நூற் திருப். அந—55

பெருமான்) பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ் செய்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் தேடி வருவதற் காகப் பிரிகின்றான் குறித்த காலத்தில் வருவதாகச் சொல்லிப்போனவன் வரவில்லை அந்நிலையில் அவன் பிரிவினை ஆற்றமாட்டாது மிகவும்வருந்துகின்றாள் மங் மகள். இந்நிலையில் தலைமகளைக் காணும் செவிலித் தாயார் அவளது வடிவு வேறுபாட்டை நோக்கி, 'இவள் இங்ஙனம் மெலிவதற்குக் காரணம் என்னோ?" என்று கவலையுறுகு கட்டுவிச்சியைக் குறி கேட்கின்றனர் அவளும் தன் குலமரபுப்படி நெல் முதலியவை கொண்டு ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த தொழிய பிறிது ஒன்றும் இல்லை என்று கூறுகின்றாள். அதுகேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே தலைமகள் பக்கல் தமக்கு உள்ள அன்பின் மிகுதியால் வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயரத் தொடங்குகின்றனர். நோய் ஒன்றும் மருந்தொன்றுமாதலால் ஞான காதலித்த புருடோத்தம னான தலைமகனது தகுதிக்கு ஏலாத அச்செயலை நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேலும் வருந்துகின்றாள். அவளது துன்பத்தின் உண்மைக் காரணத்தை உணர்ந்த அவள் ஆருயிர்த்தோழி அச்சமயத்தில் செவிலியரை நோக்கி வெறி விலக்கித் தலைமகளது துன்பத் தின் உண்மைக் காரணத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்த துறை இது. நாமும் தலைமகளின் நிலை எய்தி வரகுண மங்கை எம்பெருமானைக் காதலிப்பதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு வழிபடுகின்றோம். பரிபூரண பிரம்மாநு பவம் பெற்ற நிலையில் திருக்கோயிலை விட்டு வெளி வரு கின்றோம். திருக்குளந்தை என்னும் திவ்வியதேசத்துக்குச் செல்லச் சிந்தமாகின்றோம.

14. திருக்குளந்தை மாயக்கூத்தன்

மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற நம்மாழ்வார் ''தீதும் அவமும் கெடுக்கும் அமுதம்''[1] என்று ஒரு பாசுரத்தில் சிறப்பித்துப் பேசியுள்ளார். இத்தொடரிலுள்ள 'தீது', 'அவம்' என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் கொண்டவை. அப்படியிருக்க இங்கு இரண்டு சொற்களைக் கொண்டு ஒரே பொருளைக் குறிப்பது ஒரு சிறந்த கருத்தினை விளக்குதற் பொருட்டாகும். சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்ற இருவகை வினைகளையும் இறைவன், இருவகைப் பற்றும் அற்று மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியோர்களிடமிருந்து போக்கிவிடுகின்றான் என்பதை உணர்த்தற்பொருட்டே இங்ஙனம் கூறியுள்ளார் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது அன்றியும், கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்) இல்லாத வினைகளும் கழுவாய் உள்ள வினைகளுமாகிய இருவகை வினைகளையும் குறிப்பதற்காகவே இங்ஙனம் 'தீது' 'அவம்' என்று இரு சொற்களை பெய்து கூறினர் என்றும் கொள்ளலாம்.

உடலுக்கு ஏற்படும் பிணிகளைப் போக்கும் மருந்துகளில் உண்பதற்கு இனிமை இல்லனவும் உண்டு, உண்பதற்கு இனிமை உடையனவும் உண்டு. பால் ஒரு சிறந்த மருந்தாகப் பயன்படுதலின் அது 'பாலமிழ்தம்' என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறுகின்றது. பால் பருகுவதற்கு இனிமையுடையதாயும் சில நோய்களைப் போக்குவதாகவும்

1. திருவாய் 2 7 3

உள்ளது அங்ஙனமே, 'தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுத மாகித்'[2] தித்திக்கும் எம்பெருமானும் தன் அடியார்களை நேரிடும் இருவகை வினைகளாகிய பிணிகளை அவர்களை வருத்திப் போக்கும் இயல்பினை உடையவன் அல்லன், அவர்களை மகிழ்வுறுத்திருக்கச் செய்தே போக்குவான் உண் பதற்கு இனியதாய் உடலாரைத் தேவராக நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கச் செய்யும் அமுதம் போன்றவன் இறைவன் என்பதனைக் குறிப்பிடுவதற்கென்றே ஆழ்வார் அவனை "தீது அவம் கெடுக்கும் அமுதம்" என்று உரைத்தார் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் எழுந்த வண்ணம் 'திருக்குளந்தை' என்ற திவ்விய தேசத்தை நோக்கிச் 'சிறுநந்தில்' வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். திருக் குளந்தை என்ற இத் திருத்தலம் சீவைகுண்டம் என்னும் புகைவண்டி நிலையத்தில்ருந்து வடகிழக்கில் ஏழு கல் தொலைவிலுள்ளது. இது நவதிருப்பதிகளுள் எட்டாவ தாகும். தண்பொருநை ஆற்றின் வடகரையிலுள்ளது. ஊருக் கருகில் பெரிய குளம் (ஏரி) இருப்பதால் அப் பெயரால் இத் தலம் 'பெருங்குளம்' என்ற பெயரையும் பெற்றது போலும்! திருக்கோயில் ஊரின் மேற்குப் பக்கத்தில் உள்ளது. ஊரை வந்தடைந்ததும் நம் வாகனத்தைக் கோயிலின் மதிலருகில் நிறுத்திவிட்டு தேராகத் திருக்கோயிலில் நுழைகின்றோம். நின்ற திருக்கோலத்தில் கிழக்கே திருமுக மண்டபம் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் மாயக்கூத்தனையும், குளந்தை வலலி நாச்சியாரையும் வணங்குகின்றோம். நம்மாழ்வாரின்,

"கூடச்சென் றேன்இனி என்கொ டுக்கேன்?
கோல்வளை நெஞ்சத் தொடக்கம் எல்லாம்,
பாடற்(று) ஒழிய இழந்து வைகல
பலவளை யார்முன் பரிச ழிந்தேன்;

2. திருவாய் 4 3:10

மாடக் கொடிமதிள் தென்குளந்தை
வண்குட பால்நின்ற மாயக்கூத்தன்
ஆடல் பறவை உயர்த்த வெல்போர்
ஆழி வலவனை ஆதரித்தே.''[3]

[கோல்வளை-அழகிய வளை, பாடு அறு-மீதியில்லா மல் நீங்கி; வைகல்-நெடுங்காலமாகவே, குடபால்-மேற்குப் பக்கம்; பறவை-கருடன்; ஆழிவலவன்-சக்கரத்தை வலக் கையில் உடையவன்.]

என்ற நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஓதுகின்றோம். இது 'மகள் பாசுர மாக' செல்லுகின்றது. நாமும் நாயகி நிலையை அடைய முயன்று ஓதி உளங்கரைகின்றோம்.

எம்பெருமானுடன் கலந்து பிரிகின்றாள் ஒருபிராட்டி. அவன் மறுபடியும் தன்னிடம் வரும் வரையில் அவளால் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. ஆகவே, தானே அவன் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றாள். இதுகண்ட தோழிமார் முதலானோர் படி கடந்து இங்ஙனம் அவள் புறப்படுவது அவள் நிலைக்கு ஆகாது என்று அறிவுரை பகன்று அவளை நிறுத்தப் பார்க்கின்றனர். அவளோ தனக்கு எம்பெருமான் விஷயமொன்று தவிர மற்று எதிலும் நசை இல்லாமையைச் சொல்லி அவர்கள் அறிவுரைக்குத் தன்னால் இணங்க முடியாமையைச் சொல்லுவதாக அமைந்தது இப் பாசுரம். இதில் நம்மாழ்வார் நாயகி சமாதியில் நின்று பேசுகின்றார். இத் திருத்தலத்தை இவர் மட்டிலுமே இந்த ஒரே பாசுரத்தால் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்.

'மாயக்கூத்தன்' என்ற எம்பெருமானின் திருநாமம் நம்மைப் பலவேறு கோணங்களில் சிந்திக்க வைக்கின்றது. ஒரு நோக்கில் ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை போலே மாயப்பிணையொன்று பிணைத்து அதிலே எல்லோரையும்

3. திருவாய் 8. 2 : 4

மயக்கி இப்படியொரு கூத்துக் காணபவன் என்று பொருள் கண்டு மகிழ்கின்றோம். பிறிதொரு நோக்கில், சங்கல்பம் என்னும் மாயையினால் திருவவதாரங்கள் செய்து அவற்றில் குடக்கூத்து, மரக்கால் கூத்து, குரவைக்கூத்து என்னும் படியாகப் பலவகைக் கூத்துக்களைச் செய்து தன் செய்கைகளால் நம்மை மனங்குழைந்து அவனோடு ஈடுபடச் செய்பவன் என்று பொருள் கண்டு உவக்கின்றோம். மற்றுமொரு நோக்கில்,

> ''சூட்டுநன் மாலைகள் தூயன
> ஏந்தி, விண் ணோர்கள் நன்னீர்
> ஆட்டிஅம் தூபம் தராநிற்க
> வேயங்கு.ஒர் மாயையினால்
> ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுணணப்
> போந்(து)இமில் ஏறுவான்கூன்
> கோட்டிடை ஆடினை கூத்து, அடல்
> ஆயர்தம் கொம்பினுக்கே''[4]

[நல்நீர் ஆட்டி-திருமஞ்சனம் செய்து, அம்தூபம்-அழகிய தூபம், தொடு உணண-களவினால் உண்ண; அடல்-வலிமையுடைய; கொம்பினுக்கு-நப் பின்னைக்கு; இமில்-முசுப்பு; வலகூன் கோடு-வலிய வளைந்த கொம்பு]

என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தையே நினைக்கின்றோம். "பரமபதத்தில் நித்திய சூரிகள் திருமஞ்சனம் சமர்ப் பித்துத் திருமாலை சாத்தித் தூபம் காட்டும் அளவில் அப் புகையினால் திருமுக மண்டலம் மறையும் அந்தக் குறுகிய காலத்தில் வெண்ணெய் அமுதை நினைத்து அவசரமாகத் திருவாய்ப் பாடியில் எழுந்தருளி நம் பின்னைப் பிராட்டியின் பொருட்டு எருதுகளை அடர்த்து அவளை மணம் புணர்ந்தனை, உன்னுடைய ஆற்றலின் சிறப்பை என சொல்ல வல்லோம்!'' என்று ஆழ்வார் ஈடுபட்டுப் பேசுவதில் மனங்குழைகின்றோம். நம்

4 திருவிருத்-21

நெஞ்சினாலும் நினைக்க வொண்ணாத இத் திருக்கூத்தில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கின்றோம்.

இன்னும் ஒரு நோக்கில் ஆழ்வார் பெருமக்கள் அவனது ஆச்சரியமான செயல்களில் பறிகொடுத்துப் பாசுரங்கள் இட்டருளியதை எண்ணி எண்ணிக் களிக்கின்றோம். 'வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை இட்டு அதன் ஓசை கேட்டல்'[5] 'புள்ளின் புள்ளிப் பெய்த்ாம ஓகரும் தீமைகளை மலைதோறும் செய்தல்,[6] 'உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெய் உறிஞ்சி உடைநிதிப்டுபோந்து அருகிருந்தார் தம்மை அநியாயம் செய்தல்'[7] 'இல்லம் புகுந்து ஒரு மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு தெருவலையில் நின்றும் கொணர்ந்து விற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற்பழம் கொண்டு நானல்லேன் என்று சிரித்தல்'[8] 'ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோர்களைச் சேற்றால் எறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கடியனாய் ஓடி அகம் புகுதல்'[9] 'வண்டமர் பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு விண்தோய் மரத்தேறுதல்'[10] 'மச்சொடு மாளிகை ஏறி மாதர்கள் தம்மிடம் புகுக் கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகில் அவை கீறி நிசகலும் தீமைகள் செய்தல்'[11] 'சீமாலிகன் தன்னொடு தோழமை கொண்டு சாமாறு அவனை எண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொள்ளல்'[12] 'தேனுகன் ஆவி செகுத்து வானவர்கோன் விட்ட மழைதடுத்து ஆநிரை காத்தல்'[13] 'தடம்படு தாமரைப் பொய்கை கலங்க விடம்படு நாகத்தை

5. பெரியாழ். திரு 2. 9 1	8. ஷை. 2 9 : 10
6. ஷை. 2. 9 · 1	9 ஷை. 2 10 : 1
7. ஷை. 2. 9 3	
10. ஷை 2 10 : 2	11. ஷை 2. 7 3
12. ஷை. 2 7 8	13. ஷை. 2. 10 : 4

வால்பறறி ஈர்த்து படம்படு பைந்தலைமேல் எழப் பாய்தல்'[14] 'கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதும் எருதும வஞ்சனையின மடிவளர்தல்'[15] 'மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை ஒதுலிதத தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தல்'[16] 'மாயச சகடம் உதைத்து மருது இறுத்து ஆயர்களோடு ஆநிரைகாத்தல்'[17] 'ஆபனாகி ஆயர் மஙகைவேய்தோள விரும்புதல்'[18] 'தாய் முலைப் பாலில் அமுதிருக்கத் தவழ்ந்து தளர்நடையிட்டுச் செனறு பேய் முலை வாய் வைத்து நஞ்சை உண்டு பித்தன எனறே பிறர் பேச நிற்றல்'[19] 'குனறினால் குடைகவித்தல் கோலக்குரவை கோத்தல் குடமாடல் கனறினால் விளைவு எறிதல் காலால் காளியன தலைமிதித் தல்'[20] 'ஒளியா வெண்ணெய் உணடான என்று உரலோடு ஆய்ச்சி ஒண் கயிற்றால் விளியா ஆர்க்க ஆப்புண்டு விம்மி அழுதல்'[21] 'பெண ஆகி இன்னமுதம் வஞ்சித்தல்'[22] 'மஞ்சு உயர் மாமணிக்குனறம ஏந்தி மாமழைகாத்து ஒரு மாய ஆனை அஞ்சி அதன மருப்பினை வாங்குதல்'[23] 'இருங்கைமா கரி முனிந்து பரியைக் கீறி இனவிடைகள் ஏழடர்த்து மருதம சாய்த்து வருசகடம் இறஉதைத்து மல்லைஅட்டு வஞ்சகம்செய் கஞசனுககு நஞசுஆதல'[24] 'கள்ளக குறள ஆய் மாவலியை வஞ்சிதது உலகம கைப்படுத்துதல்'[25] 'பூங்குருநது ஒசித்து ஆனைகாயந்து அரிமாச்செகுதது ஆங்கு வேழத்தின கொமபு கொண்டு வன்பேய் முலைவாங்கி உணடல்'[26] 'வார்கடா அருவியானை

14. ஷை 2. 10 . 3
15 ஷை 4. 3 2
16. ஷை. 5. 8· 8
17 ஷை 3. 9 : 9
18. திருசசத், 41
19. ஷை 6 4
20. பெரி. திரு. 7.9
21. ஷை 6.7.4
22. ஷை 2.5:8
23 ஷை 2.8:4
24. பெரி. திரு. 2 10.7
25. ஷை திரு. 5..:2
26 ஷை திரு 11.2:2
27. திருவாய் 8 4·1

மாமலையின் மருப்பினைக் குவடு இறுத்து உருட்டி ஊர்கொள் திண்பாகன் உயிர் செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று போர் கொடா அரசர் புறக்கிட மாடமாமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்தல்'[27] 'பறறலர்வீயக் கோயில் கையில் கொண்டு மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலை வளையத் திண்தேர் மேல முன்னிற்றல், பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவன ஒளிகெடப் பகலே ஆழியால் அன்றங்கு ஆழியை மறைத்தல் போன்ற ஆழ்வார்கள் அநுசந்தித்த மாயக்கூத்துகள் பலவற்றையும் நாம் இப்பொழுது அநுசந்தித்து உடல் புளகாங்கிதம் அடைகின்றோம். அந்த மாயக்கூத்துகள் யாவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நம மனத்திரையில் எழுகின்றன.

> இந்நிலையில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின்,
> "சாதரரைப் பரிசளிக்கும் சேஷ்டிதாசசரியம்,
> குளத்தே கொடி விடும்',[28]
>
> (சாதரர்-அன்பினையுடையவர்; சேஷடிதம-செயல், குளம்-திருக்குளந்தை, கொடிவிடும்-மிக்குத்தோன்றும்]

என்ற சூத்திரமும் நம் மனத்தில் குமிழியிடுகின்றது. பெண்களுக்குரிய நாணம் முதலியவற்றை அழிக்கும் மாயக்கூத்தன் என்கின்ற சேஷ்டிதாச்சரியம் இத்திருப் பதியில் விளங்கும் என்பது இதன் கருத்து. மேற்குறிப் பிட்ட எம்பெருமானின் சேஷ்டிதங்கள் யாவும் இத் திருத்தலத்தில் மிக்குத்தோன்றுவதாக நாமும் கருது கின்றோம்.

திருத்தலங்களையெல்லாம் அடைவுபடுத்தி வைணவ சம்பிரதாயத்திற்கு ஒரு நிலையான வடிவம் தந்தருளிய திவ்விய கவியின் பாசுரத்தையும் சிந்திக்கின்றோம்.

---

28. ஆசா. ஹிரு. 172

"தனககுடலம வேறான
தன்மை உணரான
மனககவலை தீாநதுயய
மாட்டான்-நினைககின்
திருககுளந்தை யாருரைத்த
சீாக்கிதை பாடும
தருககுளநதை யாமல்இருந
தால."[29]

[தனக்கு-(ஆனமாவாகிய' தனனைக காட்டிலும்; உடலம்-உடம்பு, உய்தல-நற்கதி அடைதல்; நினைக்கின-ஆராயுமிடத்து, திருக்குளததையார்- எம்பெருமான; சீர் கீதை- சிறப்பான பகவத கீதை; தருககு-மனக் களிப்பு; உளம-ஒருவனது உள்ளததில; தையாமல்-பதியாமல்]

எனபது பாசுரம. கணணன அருளிய கீதையைப் படிதது அதன பொருளை மனததிறகொணடு ஆனந்தம் அடைபவரே 'ஆனமாவேறு. உடல வேறு' எனற தத்துவ உணரசசியால மனககவலை தீர்ந்து வாழுவர் எனற உணமையையும சிநதிக்கின்றோம். அடுத்து திருபபுளிஙகுடி எனற திவ்விய தேசததை நோக்கிப் பயணமாகின்றோம.

29. நாற, திருப். அந்-56

15. திருப்புளிங்குடிக் காய்சின வேந்தன்

ஆன்மாக்களுக்கு ஈசுவரன் ஒருவனே உண்மை இரட்சகன். ஒரு காரணத்தாலன்றி, இயல்பாகவே அமைந்த எல்லா உறவுமாய், எக்காலத்திலும் கை விடாமல் கண்ணும் கருத்துமாய் நோக்கிக்கொண்டு போகும் பகவானே உயிர்களை இரட்சிக்கும் வன்மை வாய்ந்தவன். இவனை 'நிருபாதிக பந்து' என்று சாத்திரங்கள் வழங்கும். இவனே ஆபத் பந்துவுமாவான். எம்பெருமானையொழிந்த பெற்றோர், சுற்றத்தினர் முதலியவரும், வேறு தேவர்களும் உண்மை இரட்சகர் ஆகார். இவர்கள் பூர்வகன்மம் முதலிய சில காரணங்களினால் உறவினராயும், நமக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் அஞ்சி ஒதுங்கி நிற்பவராயும் இருக்கும் பெற்றோரும், மற்றத் தேவர்களும் உயிர்களைக் காக்கும் வன்மை வாய்ந்தவர்கள் ஆகார். இவர்களைச் சாத்திரங்கள் 'ஔபாதிக பந்துக்கள்' என்று பேசும்,

இந்த ஔபாதிக பந்துக்களின் குணங்களைப் பற்றி நம்மாழ்வார் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

> "துணையும சார்வும ஆகு
> வார்போல சுற்றத் தவர்பிறரும்
> அணைய வந்து ஆக்க
> முண்டேல் அட்டைகள் போல்சுவைப்பர்"[1]

1. திருவாய் 9.1:2

துணையும் சார்வுமாகக் கூறிய சுற்றத்தவர் உண்மையில் ஒருவர்கூட இல்லை. அப்படி இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் இருப்பதை 'ஆகுவார்போல்' என்பதால் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழ்வார். இவர்கள் அனுகர்மலும் இரார். இவர்கள் இரட்சகர்கள்' என்று கண்டோர் பிரமிக்கும்படி மிகவும் நெருங்கியும் இருப்பர். இப்படி இவர்கள் நெருங்கி இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? கைக்கு எட்டும்படியான செல்வம் இருக்குமேயானால் அதனைப் பசையற இரத்தத்தைக் கவர்ந்து குடிக்கும் அட்டைகள்போல் கவர்ந்து கொள்வதற்காக.

'வைத்தியக்காரனைச் சுற்றிப் பத்துப்பேர்; பணக் காரனைச் சுற்றிப் பத்துப் பேர்' என்பது உலகியலைப் பளிங்குபோல் காட்டும் ஒரு பழமொழி. இதனை விளக்குவதுபோல ஆழ்வார்,

'பொருள்கை யுண்டாய்ச் செல்லக்
காணில் போற்றியென் றேற்றெழுவர்
இருள்கொள் துன்பத் தின்மை
காணில் என்னேஎன் பாருமில்லை''[2]

[போற்றி-புகழ்ந்து; எழுவர்-அகல்வர்; இருள்-அஞ்ஞானம்; இன்மை-வறுமை-]

என்று பாசுரம் அமைக்கின்றார். இதனை யெல்லாம் நன்கு உணர்ந்த ஆழ்வார் எம்பெருமானே உண்மையான பந்து என்று அறுதியிட்டு அவனையே சார நினைக்கின்றார். தான் ஆன்மாக்களின் பந்து என்பதை நிலை நாட்டும் பொருட்டே எம்பெருமான் திவ்விய தேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். இதனை எண்ணியே ஆழ்வார் திருப்புளிங்குடி எம்பெருமானைச்சென்று கிட்டுகின்றார்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் சிந்தையில் முகிழ்த்த வண்ணம் திருக்குளந்தையிலிருந்து திருப்புளிங்குடியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இது நவதிருப்பதி களுள்நான்காவது தலம். சீவைகுண்டமென்னும் இருப்பூர்தி

2 திருவாய் 9, 1 : 2

நிலையத்திலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ளது இத் திவ்விய தேசம். நம்மாழ்வார் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் அங்குச் சென்றாரோ அந்த ஆர்வத்தில் நாமும் செல்வ தாகப் பாவித்துக்கொண்டு செல்லுகின்றோம். நம் வாகனத்தைச் சாலை யோரத்தில் நிறுத்திவிட்டுத் திருக் கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம். 'தேவரீரும் பிராட்டிமாரும்கூட எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பை அடியேனுக்குக் காட்டியருள வேணும்; அடியேனைக் கண்டவுடன் அடியேன் முன்னே நாலடி உலாவியருள வேணும்; புனமுறுவல் காட்டி அருள வேணும்; ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்யவேணும்' என்று ஆழ்வார் தம்முடைய மனோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்கின்றார். அவற்றையெல்லாம் எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயி லுக்குள் நுழைகின்றோம். கிடந்த திருக்கோலத்தில் கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்துடன் சேவை சாதிக்கும் காய்சின வேந்தனை வணங்குகின்றோம். 'என்றைக்கு இங்கு திருக்கண் வளர்ந்தருளப் புகுந்தானோ அன்று முதல் இன்று வரை ஆடாமல் அசையாமல் சயனித் திருக்கின்றானே! இஃது என்ன சிரமமோ?' என்று ஆழ்வார் நினைந்து ஈடுபட,

> "கொடியார் மாடக் கோளூர்
> அகத்தும் புளிங்குடியும்
> மடியா தின்னே நீதுயில
> மேவி மகிழ்ந்ததுதான்
> அடியார் அல்லல் தவிர்த்த
> அசைவோ? அன்றேல், இப்
> படிதான் நீண்டு தாவிய
> அசைவோ பணியாயே"[3]

(மடியாது-இடம் வலம் கொள்ளாமல்; இன்னே-இன்று காண்பதுபோலவே; மேவி-விரும்பி; அல்லல்-துன்பம்; அசைவு-அயர்ச்சி; பணியாய்-கூறியருள வேண்டும்.)

3. திருவாய் 8 3 : 5

என்ற பாசுரத்தை மிடற்றொலி கொண்டு ஓதுகின்றோம் "எம்பெருமான் இப்படித் திருக்கண் வளர்வது நம் போன்ற திலவுலகத்தவர்கட்காக அன்றோ? அதனை அறிந்து அவர்கள் பரிந்து ஈடுபடவேண்டும் அங்ஙனம் ஈடுபடக் காணாமையால் எம்பெருமான் இக்கிடையைவிட்டு எழுந்து போக வேண்டியதே அவன் மேற் கொள்ள வேண்டிய செய்கை. அப்படி எழுந்து போகாமல் இருப்பது என்றேனும் ஒருநாள் யாரேனும் ஒருவர் பரியக்கூடும் என்றே கிடக்கின்றான்' என்று ஆழ்வார் கருதுகின்ற படியே நாமும் எண்ணுகின்றோம். இங்ஙனம் கூறியது கிடந்த திருக்கோலத்தில் பிற தலங்களில் சேவை சாதிக்கும் எல்லா எம்பெருமான்களுக்கும் ஒக்கும்; உபலட்சணம். இவ்விடத்தில் திருக்குடந்தை ஆராவமுதனை வினவும் திருமழிசையாழ்வாரின் பாசுரத்தையும் அநுசந்திக் கின்றோம்.

> "நடந்தகால்கள் நொந்தவோ?
> நடுங்கஞால மேனமாய்,
> இடந்தமெய் குலுங்கவோ?
> விலங்குமால் வரைச்சுரம்,
> கடந்தகால் பரந்தகாவி
> ரிக்கரைக் குடந்தையுள்
> கிடந்தவா றெழுந்திருந்து
> பேசுவாழி கேசனே!"[4]

[நொந்தல-வலித்தல; ஞாலம்-பூமிப்பிராட்டி; ஏனம்-வராகம்; இடந்த-தோண்டித்தூக்கின, மெய்-திருமேனி] என்பது பாசுரம்.

அடுத்து, இத்தலத்து எம்பெருமான்மீது ஆழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நம் மனத்தில் எழுகின்றன

4 திருச்சந் 61

''பண்டைநா ளாலே நினதிரு வருளும்
பங்கயத் தாள்திரு வருளும்
கொண்டுநின் கோயில் சீய்த்துப்பல் படிகால்
குடி குடி வழிவந்தாட் செய்யும்,
தொண்டரோர்க் கருளிச் சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்,
தெண்டிரைப் பொருநல் தண்பனை சூழந்த
திருப்புளிங் குடிகிடந் தானே.''[5]

[பங்கயத்தாள் - பெரிய பிராட்டியார்; சீய்த்து - திருவலகிடுதல், மெழுகுதல், கோலமிடுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்து; பலபடிகால் - அநாதிகாலமாக; ஆள்செய்யும் - அடிமை செய்யும்.]

என்பது முதற் பாசுரம் வேறு புகலற்ற தன்னைக் குறித்து ஒருசொல் அருளிச் செய்து விடாய் தீரக் குளிர நோக்கி யருளுமாறு வேண்டுகின்றார் ஆழ்வார். வழி வழியாகக் கைங்கரியம் செய்யும் குடிவழி வந்தவராகத் தன்னைக் கருதுகின்றார்.

உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய். சொல்லில் தோற்றாத பற்றும் நோக்கிலே தெரியும்படிக் குளிர நோக்கி யருளவேண்டும் என்பது இதன் பொருள். இத் தொடர்பற்றிய ஓர் இதிகாசத்தை ஈண்டுச் சிந்திக்கின்றோம். திருவரங்கத்தில் பிள்ளை தேவப் பெருமாளரையர் என்பார் இப் பாசுரத்தைச் சேவிக்கையில் 'உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்' என்று ஒரு தடவை சொல்லி நிறுத்தாமல் 'நோக்காய் நோக்காய் .....' என்று பலகாலம் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்து மேலடியில் போகமாட்டாது நின்றாராம். அப்போது கேட்போர் கூட்டத்தில் வீற்றிருந்த அவருடைய திருத்தகப்பனார் ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் எழுந்திருந்து, 'பிள்ளாய், நீ எம்பெருமான் திருவுள்ளம்

5. திருவாய் 9 2 1

புண்படுமபடி இங்ஙனம் பலகாலும் சொல்லி வலியுறுத்தலாமோ? அழகிய மிடற்றைத் தந்து, நல்ல பாடலைத் தந்து, ஐசுவரிய சந்தானங்களையும் அவர் தந்தருளியிருக்க, ஒன்றும் செய்யாதவராக நினைத்து இன்னமும் நோக்காய, நோககாய்... என்றால இஃது என்னே! மேலே பாடுக' என்றாராம்.

அடுத்த பாசுரத்தில ஆழ்வார் தமமுடைய சேஷத்துவப பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். குடிக் கிடத்தல், ஆக்கஞ் செய்தல், தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல் செயதல், பொனனடிக் கடவாதே வழி வருதல் ஆகிய நானகு சிறபபுகளைத் தமக்கு உள்ளனவாகக் குறிப்பிடுகின்றார் ஆழவார். குடிக கிடததல எனபது குலமரியாதை தப்பாதபடி இருத்தல். ஆக்கஞ்செய்தலாவது குடியில் பணடு இல்லாத நன்மைகளை உண்டாக்கிக் கொளளல். தீர்த்த அடிமைக குறறேவல் செயதல எனபது, அடிமைக் குறறேவல் என்றும், தீர்த்த அடிமைக குறறேவல் எனறும இரண்டு வகையுண்டு. எமபெருமான திறத்துக கைங்கரியம பணணுவது அடிமைக குறறேவல அப்போது உலக இனபங்களிலும மனம் ஈடுபட்டிருககும். அப்படியில்லாமல், தனது அடிமையாலே மற்றைப பேறுகளில் நசையை அறவே அறுதத அடிமைக குறறேவலே தீர்த்த அடிமைககு குறறேவல் எனபபடும பொன்னடிக் கடவாதே வ, வருதல எனபது, அதயந்த பராதநதிரியத்திறகுச் சேர்ந்ததொரு வழிபாடு இவறறை எடுத்துக் காட்டிய ஆழ்வார்,

"நீ ஒருநாள
படிக்கள வாக நிமிர்ந்தநின பாத
பங்கய மேதலைக கணிவாய்"[6]

[படி - பூமி; அளவாக - தகுதியாக; பாதபங்கயம - திருவடித் தாமரை.]

6 திருவாய் 2. 2:2

என்று திருப்புளிங்குடியானை வேண்டுகிறார். எம் பெருமான் திருவடிகளைத் தன் தலைமேல் வைக்க வேண்டும் என்பது இவரது வேண்டுகோள்.

அடுத்து எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் இவ்வாறு பேசுகின்றார்: "யாரோ ஓர் அன்பர் நின் கிடையழகு காணவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டதற்கிணங்க நீ கண் வளர்ந்தருளினாய். இனியொருவர் வந்து 'கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு' என்று ஆசைப் பட்டு வேண்டினால் அதற்குப் பிறகும் கிடந்தருள் வாரமோ? எழுந்திருக்கவேண்டியதன்றோ உன் கடமை' இடம் வலம் கொள்ளாமல் ஒரே பக்கமாக நெடுங்காலம் சயனித்திருந்தால் சாலவும் சிரமமாக இராதோ? அழகு மிக்க திருமேனிக்கு இது தகுமோ?" என்று கேட்டார். இவர் வேண்டுகோள் :"நீ எழுந்து உன் தாமரை மங்கையும் நீயும், இடங்கொள் மூவுலகும் தொழ இருந்தருளாய்"'[7] என் பது. அதாவது, 'நீ தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழிக்க வேணும்; எழுந்திருக்க வேணும்; கைங்கரியம் பெறுவதற்குத் தாமரை மங்கையோடு இருக்கவேணும்; என்னுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றியருளுமகாரணமாக மூவுலகும் தொழ வீற்றிருக்கவேணும்' என்ற ஆழ்வாரின் பாரிப்பை இத்தொடரில் காண்கின்றோம்.

இந்த மூன்று பாசுரங்களையும் கூர்ந்து நோக்கி ஆராயின் இத் திருவாய்மொழியில் சிறப்புமிக்க கைங் கரியானுரூபமான ஒரு பிறவி சொல்லப்படுவதை அறியலாம். முதல் பாசுரத்தில் 'பல படிகால் குடி குடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்' என்றார், இரண்டாம் பாசுரத்தில் 'உன் பொன்னடி கடவாதே வழி வருகின்ற அடியர்' என்றார், மூன்றாம் பாசுரமான இதில் 'தொல்லடிமை வழி வருந்தொண்டர்' என்கிறார். இப்படிப்பட்ட மிகச் சிறந்ததான தொண்டக் குலப் பிறவியை வெளியிடும் பதிகமாக இஃது அமைகின்றது. பெரியாழ்வார் 'திருப்

7. திருவாய் 9.2:3

பல்லாண்டு'ப் பதிகத்தில் குறிப்பிடும் 'தொண்டக் குலத்தையும்'[8] நமமை இங்கு நினைக்கச் செய்கின றது.

இதற்கு அடுத்த பாசுரம் புளிங்குடி, வரகுணமங்கை, சீவைகுந்தம் என்ற மூன்று தல எம்பெருமான்களையும் மங்களாசாசனம் செய்வது.[9] அடுத்து, கசேந்திரனுக்குக் காட்சியளிப்பதுபோல் தனக்கும் பெரியதிருவடியின்மீது வந்து காட்சி தருமாறு வேண்டுகின்றார்.

> ''கவளமா களிற்றின் இடர்கெடத் தடத்துக்
> காய்சின பறவையூர்ந் தானே.''[10]
>
> [இடர்-துன்பம், காய்சினம்-வெவ்விய கோபம்; தடம் — பொய்கைக் கரை,]

என்ற விளியினால் இது விளங்கும். முன் பாசுரத்தில் பவளம்போல கனிவாய் சிவப்பக் காண வரவேண்டும்' என்று வேண்டினார் இங்கு மேலும் சில மனோரதங்களைத் தெரிவிக்கின்றார் ''பவளம்போல கனிவாய் சிவப்பக் காணவந்து, அதற்குமேல் பனிநிலாமுத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்யவேணும்; அதற்கு மேலே திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளவேணும்'' என்கின்றார். பல்லாகினற நிலாமுத்து நிரையானது கதிர் உள்ளடங்காமலே புறமபே தவழும்படி புன்முறுவல் செய்யவேண்டும் என்பது ஆழ்வாரின் ஆசை அதற்கு மேலும் முந்துற நாலடிவந்து, பின்னும் அதுவும் மாட்டாது அசைவற்றவனாய் நிற்கும் நிலை காண வேண்டி ''நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்' என்று தம் பாரிப்பைத் தெரிவிக்கின்றார்

அடுத்த பாசுரம் இத்திருத்தல எம்பெருமான் பெயர் கொண்டு இலங்குவது

8 திருப்பல — 5

9. இதன் விளக்கத்தை 'வரகுணமங்கை' பற்றிய 13 வது கட்டுரையில் காண்க.

10. திருவாய் 9. 2 : 5

''காய்சினப் பறவை யூர்நது பொன் மலையின்
மீமிசைக காா முகில் போல,
மாசின மாலி மாலிமான எனறங்
கவர்படக் கனனறுமுன் நின்ற
காயச்சின வேநதே! கதிர்முடி யானே!
கலிவயல் திருப்புளிங் குடியாய்.
காயசின ஆழி சங்குவாள் வில்தண
டேந்திஎம இடர்கடி வானே!''[11]

[காய்சினம்-வெவ்வியகோபம்; மாசினம்-பெரியகோபம்; மானமாலி-சுமாலி, கனனறு-சீறி; கதிர்முடி-கிரீடம்; கலி வயல்-செழித்த வயல்; இடர-துனபம்]

எனபது பாசுரம் இதில் எம்பெருமானைக 'காய்சின வேநதே!' என்று விளித்துப் பஞ்சாயுத ஆழ்வார்களுடன கூடியிருககும சேர்த்தியழகுடன தம்முன தோனறித் தம் இடர் களையுமாறு வேண்டுகினறார. திருப்புளிங்குடி எமபெருமானின திருநாமம் 'காய்சினவேந்தன்' என்றே ஈட்டாசிரியர் குறிபபிடுகினறார், 'காய்சின வேநது' எப்படியோ 'காசினிவேநது' என்றாகி அத்துடன் நில்லாமல் காசினி எனறு பூமிக்குப் பெயராதலால 'காசினி வேநது' எனற தொடர் 'பூமிக்கு அரசன் என்று பெயர் களைப் பெற்று, இத்தலத்து எம்பெருமானைப் 'பூமி பாலன்' எனற வட சொல்லால் வழங்கி வருகினறனர். இது சென்னையிலுள்ள 'ஹாமில்டன் வாராவதி' எனபது சாதாரண மக்கள் பேச்சு வழக்கில் 'அம்பட்டன வாராவதி' எனறாகி, இதுவே நாளடைவில் Barber's Bridge எனற பெயராகி நாளடைவில் இப்பெயரே மாநகரபபதிவேடுகளிலும் ஏறிவிடட கதை போலாயிற்று[12] திவ்வியப பிரபந்ததநிலும் அதன் வியாக்கியானங்களிலும

11. திருவாய் 9. 2:6
12 இப்போது இந்திய அரசியல் அமைபபை வரைநத டாக்டர் அம்பேத்காரின் திருநாமம சூட்டப் பெற்றுள்ளது.

சிறிதும் பயிற்சியில்லாதவர்களின்பணி இது! சீவில்லிபுத்தூர் அருகிலுள்ள 'திருத்தண்கால்' என்னும் திருப்பதியை 'திருத் தங்கால்' என்று வழங்கி வடமொழியில் 'தங்கால க்ஷேத்திரமாக்கித்' தல புராணமும் உண்டாக்கி யிருப்பதுபோல இருக்கும் 'பூமிபால க்ஷேத்திர மகான் மியம்' என்று ஒரு தல புராணமும் தோன்றியிருந்தாலும் அது வியப்பன்று.

அடுத்து, அடியார்களின் கோலாகலங்களைக் கண்டு மகிழவும், அறிவிலிகளான இவ்வுலகத்தவரும் காணத் திருப்புளிங்குடியில் நின்றும் எழுந்து வந்து ஒருநாள் திருப்புளியடியில், சயனத்திருக்கோலத்தைவிட்டு வீற்றி ருந்த திருக்கோலத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்[13] ஆழ்வார். அடுத்த பாசுரத்தில் அதற்கு மேலும் தமக்கிருக்கும் ஆர்வத்தை வெளியிடு கின்றார்.

"எங்கள்கண் முகப்பே உலகர்கள் எல்லாம்
இணையடி தொழுதெழுந் திறைஞ்சி
தங்களன் பார தமதுசொல் வலத்தால்
தலைத்தலைச் சிறந்துபூ சிப்ப"[14]

[கண்முகப்பு - கண்முன்; அன்புஆர - பக்தி வளர; தலைத்-தலைசிறந்து- ஒருவர்க்கொருவர் மேல் விழுந்து]

என்ற அடிகளில் இதனைக் காணலாம். எம்பெருமான் ஆழ்வார் கண்முகப்பே இருக்கும்போது இவ்வுலகத் தாரெல்லாரும் அவனுடைய திருவடியின் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதும் எழுவதுமாகி தோத்தி ரங்கள் செய்து வழிபடும் காட்சியையும் தான் கண்டு களிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றார் ஆழ்வார்.

தங்கள் அன்பு ஆரத் தமது சொல்வலத்தால் பூசிப்பதாவது: 'நூறு பிராயம் புகுவீர், பொன்னாலே

13. திருவாய் 9. 2:7.
14. திருவாய் 9. 2:8.

பூணு நூலிடுவீர, பழம் உண்பீர், பால பருகீர்' எனறாற் போல் சொல்லித துதித்தல் இந்த இடத்தில் ஈடடில வாங்கிபுரத்து நம்பி விஜயஸ்ய என்ன, ஆண்டான சொன்ன வரததையை நினைப்பது' என்றுள்ள ஐதிகத் தையும் சிந்திக்கின்றோம வங்கிபுரத்து நமபி பெரு மாளைச் சேவிக்க எழுநதருளினபோது ஒரு பக்கம் ஸ்ரீவைணவர்களும மற்றொரு பக்கம் ஆயச்சிகளும் நினறு கொண்டு பெருமாளைச் சேவித்திருந்தாரகளாம. வங்கிபுரதது நம்பி வைணவரகள் பக்கம் நிற்காமல் ஆயச்சிகள பக்கம் நினறாராம. அதை முதலியாண டான் கண்டு 'இதென்ன? வைணவர்கள் திரளில சேராமல் ஆயச்சிகள பக்கமாக நிற்கிறதேன்?' என்று கேடடாராம. அதற்கு நம்பி, 'எப்படியும் நாம பலவகை அபிமானம கொண்டு அகங்கார மமகார யுக்தர்களாக இருப்போம். ஆகவே, எம்பெருமானின் கடாடசம் பாய்வது மேட்டுமடை யாக இருக்கும். 'அறிவொன்றும் இல்லாத ஆய்ச்சியர்களோ' உண்மையில் தாழ்ச்சியுடையவர்களாகவும் தாழ்ச்சி தோற்றப் பேசுபவரகளாகவும் இருப்பவரகளாகையாலே அவர்கள் மேல் பகவத கடாட்ச வெள்ளம் பாய்வது பள்ளமடையாக இருக்கும். ஆகவே அவர்கள் பக்கம் நின்றேன்' என்று மறுமொழி கூறினாராம். ஆனாலும், எமபெருமானை நோக்கி ஆயச்சியர்கள் போற்றும படியை யும் நமபி போற்றும் படியையும் ஆண்டான கண்டவராகை யாலே இந்த வேறுபாட்டைக காடட வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி நம்பியை நோக்கி, ''ஆய்ச்சிகள் சொன்ன தென்ன?'' என்று கேட்டாராம். அதற்கு நமபி 'பழம உண்பீர, பால் பருகுவீர்; பொன்னாலே பூணூல் இடு வீர், நூறு பிராயம புகுவீர்; அழுத்த இரட்டை உடுப்பீர்' என்று அவர்கள் கூறினதாகவும், தான விஜயஸ்வ, விஜயீபவ, இத்யாதிகளைச சொன்னதாகவும் மறுமொழி கூறினாராம. அதற்கு ஆண்டான, ''அங்குப் போயும முரட்டு சமஸ்கிருதம் விட்டீர் இல்லையே; எங்கேயிருந்

தாலும் நாம் நாம் காணும்; இங்கே எழுந்தருளீர்'' என்று அருளிச் செய்தாராம்.

அடுத்த பாசுரத்தில் 'வீற்றிடங்கொண்டு வியன் கொள் மாஞாலத்து இதனுளும் இருந்திடாய்' என்று வேண்டுவர். எம்பெருமானுடைய பரம சுகுமாரமான திருமேனிக்கு இந்த முரட்டு நிலம் சிறிதும் தகாது, ஆயினும் அடியார்கள் சேவிப்பதற்காகவே இங்கு அவன் எழுந்தருள வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது என்ற தத்துவத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு வேண்டுகின்றார் ஆழ்வார். இருந்திடாய் கிடந்த திருக்கோலத்தின் அழகு கண்டோம்; இருந்த திருக்கோலத்தின் எழிலைக் காண வேண்டாவோ? அதையும் காட்டியருளாய் என்பது பொருள் இங்கே பட்டர் அருளிச் செய்தது: ''இவையெல்லாம் நமக்குக் கோயிலிலே காணலாமிறே; சாய்ந்தருளின அழகு பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே; நின்றருளின அழகு நம் பெருமாள் பக்கலிலே; இருப்பில் அழகு பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே ' என்று

அடுத்து, ஆழ்வாரின் வேணவாக்கோள் தான எம் பெருமானின் திருவடியை வருட வேண்டும் என்பது

> 'வடிவினை யில்லா மலர்மகள் மற்றை
> நிலமகள் பிடிக்குமமெல் அடியை
> கொடுவினை யேனும் பிடிக்கநீ ஒருநாள்
> கூவுதல் வருதல்செய் யாயே ''

[வடிவு-வடிவழகு, இணை-ஒப்பு; மலர்மகள்-பெரிய பிராட்டியார்; கூவுதல் அழைத்துக் கொள்ளல்; வருதல்-தானே வருதல்]

என்ற பாசுரப் பகுதியில் ஆழ்வாரின் விடாயைக் காணலாம் ' வடிவழகுக்கு ஒப்பிலாத பிராட்டிமார் தங்களுடைய பரம சுகுமாரமான திருக்கைகளாலே பிடிக்கும் போதும் 'கன்றிவிடுமோ' என்று கூசிப் பிடிக்கும்படி

14. திருவாய் 9. 2: 10

யான அவ்வளவு மிருதுவான திருவடிகளைப பாவியேனும பிடிக்குமாறு எனனை அங்கே அழைததுக் கொள்ளுதல், அனறி எமபெருமான இங்கே வந்தருளுதல் ஒரு நாள் செய்ய வேணடும்'' எனகினறார ஆழவார் கூவுதல் வருதல செய்யாயே : இரணடு செயலகளை விகற்பிததுச் சொலலும இடங்களில் பெரியதை முனனே சொலலு வதும சிறியதைப் பினனே சொலலுவதும் இயலபு. எம்பெருமான வருதல் பெரிய செயல; ஆழவாரைக கூவிக்கொள்ளல சிறிய செயல. ஆகவே 'வருதல் கூவுதல் செய்யாயே' எனறு சொல்லுவதே முறை. அபபடியிருகக 'கூவுதல வருதல செய்யாயே'; எனறு சொலலியிருபபதன கருத்தை நம் பிள்ளை விளககும் நயம: ''முற்பட 'வருதல' எனறிலராயிறறு அசசமுதாயத்தைககுலைகக வொணணா தெனறும அத்தாவே'' எனபது. அதாவது, 'வடிவிணையிலா மலர மகள மற்றை நில மகள் பிடிக்கும சந்நிவேசத்தைத் தாமும் கணடுகளிகக ஆழவார ஆசைப்படடவராகையாலே அநதச சேர்த்தி யழகைக் குலைகக மனமிலலாமை பற்றி வருதலை முனனே சொலலிறறிலர, எனபதை உய்த்துணர்தல வேணடும எனபது.

இங்ஙனம் திருப்புளி ஆழவார் அடியிலிருந்து கொணடே திருப்புளிஙகுடியானிடம முறையிடடு அநுபவித்த ஆழவாரின் பாரிபபை நாமும பெறறதாகப் பாவனை செயது கொண்டு திருபபுளிஙகுடி எமபெருமானிடம நேரில முறையிடுகின்றோம் இந் நிலையில திவ்விய கவியின் பாசுரமும நினைவிற்கு வருகின்றது.

> ''தெளியும பசுமபொன சிறைககாறறு வீச
> விளியும துயர்போய் விடுமே-எளியேறகு
> கருளப புளிஙகுடிவாழ அச்சுதனைக் கொணடு
> கருளபபுள் இயகுவாநதக கால '[16]

---

16. நூற்.திருப்.அந்-54

[தெளியும்-தெளிந்த; சிறை-இறகுகள்; விளியும்-மரண முண்டாகுவது போனறு; எளியேற்கு-ஏழையேனுக்கு, அருள-திருவருள் புரியுமாறு; கருளம்புள்-பெரிய திருவடி]

எனபது பாசுரம் தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப பிரிந்த தலைமகள அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றி அடக்கும வல்லமையற்றவளாய்த் தன நிலையைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்து அறத்தோடு நிற்கும் செயலைக் கூறுவது இப்பாசுரம் ''இப்பொழுதே எனது தலைவனாகிய எமபெருமான பெரிய திருவடியின மீது ஏறி ஓடோடி வந்து என்னைச் சார்ந்தால் மாத்திரமே எனது உயிர் நிற்கும்; இலலாவிடின் இறந்துபடும்'' எனறு தலைவிதன நிலையைத் தெரிவிக்கின்றாள் அவன இங்கு எழுந்தருளினால் அவனது முக விலாசத்தைக் கண்டு பிழைக்கலாம எனபதும, அவன கண்ணோட்டத்தைப பெறறு உய்யலாமெனபதும அவளது உட்கிடக்கை, இப்பாசுரத்தைச சேவிக்கும்பொழுதே தூதுவிடும் ஆழ்வார் நாயகின் பாசுரம் நினைவிற்கு வருகினறது.

> ''அருளாத நீஅருளி அவர்ஆவி துவராமுன்
> அருளஆழிப புளகடவீர அவர்வீதி ஒருநாள எனறு
> அருளஆழி அம்மானைக் கண்டக்கால இது சொல்லி,
> அருள, ஆழி வரிவண்டே!''[17]

[அருளாத-கிருபை பண்ணாத, அவர் ஆவி-ஆழ்வாரின் உயிர்; துவராமுன-நீர்மை கெடுவதறகு முனபு; அருள் ஆழிபுள்-கருணைக் கடலான பெரிய திருவடி; கடவீர்-செலுத்துவீர், இது-இந்த வார்த்தை; ஆழி வரிவண்டு-வட்டமான இரேகைகளையுடைய வண்டு.]

எனபது பாசுரம இதனையும் சேவிதது மகிழ்கினறோம். இங்ஙனம் இறையநுபவம பெற்ற நிலையில் முழு மன நிறைவுடன் திருக்கோயிலை விட்டு வெளி வருகினறோம்.

---

17. திருவாய 1. 4. 6

அடுத்து, ஆழ்வார் நாயகி சமாதியில் இருந்து பேசின ‘தொலைவிலி மங்கலம்’ என்னும் இரட்டைத் திருப்பதிக்குப் போகச் சித்தமாகினோம். நாயகி பாவனையில் இரண்டு பாசுரங்களையும் சேவித்த நமக்கு அதே நிலையிலிருந்து கொண்டு தொலைவிலி மங்கலத்து எம்பெருமானைச் சேவிக்கும் பேறு கிடடினதே என்று அச்சமாதி கலையாது சிற்றுந்து ஏறி அத்திருத்தலத்தை நோக்கி விரைகினறோம்.

16. தொலைவில்லி மங்கலத் தாமரைக் கண்ணன்

வைணவ சமயத்தில் வீடு பேற்றிற்குச் சிறந்த நெறியாகக் கொள்வது பிரபத்தி மார்க்கமாகும். இதனைச் சரணாகதித் தத்துவம் எனவும் வழங்குவர்.

> "பிரபத்திக்குத் தேசநியமும் காலநிய
> மமும் பிரகார நியமமும் அதிகாரி நிய
> மமும் பல நியமமும் இல்லை."[1]
>
> [நியமம்-வரையறை]

என்பது ஸ்ரீ வசன பூஷண சூத்திரம். 'அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே'[2] என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றியதுபோல் பற்றுவதே பிரபத்தியாகும்.

தேச நியமமாவது, தூயவிடங்களிலே செய்ய வேண்டும், மற்றைய விடங்களிலே செய்யலாகாது என்பது. கால நியமமாவது, வேனிற்காலம் முதலான காலங்களிலே செய்யவேண்டும்; மற்றைய காலங்களில் செய்யலாகாது என்பது. பிரகார நியமமாவது, நீராடல் கால் கழுவுதல் என்பன முதலானவற்றை முன்னாக்க் கொண்டு செய்யவேண்டும்; வேறு வகைகளாலே செய்யவொண்ணாது என்பது. அதிகாரி நியமமாவது,

1. ஸ்ரீ வச.பூஷ-24 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)
2. திருவாய் 6. 10 : 10

முதன மூனறு வருணத்தவர்கள் அலலாதவர்களாக இருககலாகாது எனபது. பல நியமமாவது, இமமை மறுமைப் பலனகளில இனன பலத்திறகு இது சாதனம்; மறறைய பலனகளுககு இது சாதனம அனறு எனபது. இககருததினைப் பரததுவாச சம்ஹிதையும சனத்குமார சமஹிதையும் அரண செய்கினறன பிரபததிககு விஷய நியமமே இனறியமையாதது.[3] அதறகு ஏற்ற இடம் குணபூர்த்தியுளள அரச்சாவதாரமே எனபதையும ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும பிரபத்தி பண்ணியது அரசசாவதாரத்திலேயே எனபதையும சிநதிககின்றோம்.

மனத் தூய்மையுடையவனான வீடணன வநததுவே தேசமுமம, அவன் வந்ததுவே காலமும் எனறு சரணாகதி தருமத்தை அறிந்தவனான சிறிய திருவடி (அநுமன்) அறுதியிட்டபடி இராமபிரான அவனை ஏற்றுக் கொணட தால் தேசகாலநியமம இல்லை எனபதை அறிகினறோம. திரௌபதி பூபபு எயதியவளாயிருநதும் சரணாகதி செய்தாள்; கணணனும் அதனை ஏற்றுகொண்டான. பார்ததன் 'நெடுநதகையை நினையாதார் நீசர்தாமே'[4] எனறபடி நீசர் நடுவிலதான இந்நெறியைக் கேட்டான. இவற்றால பிரகார நியதி தேவை இலலை எனபதனை அறிகினறோம எனவே, பிரபத்தி செய்வதற்குச் சுத்தி அசுததிகள ஆகிய இரணடும் தேட வேண்டா என்பது அறியத்தக்கது. அதாவது, பிரபததியைச செய்யத் தொடங்குங்கால் தூயமையில்லாதவனிடத்தில தூய்மை யையும், தூயமையுடையவனிடததுத் தூய்மையின்மை யையும தேட வேணடியதில்லை. வேல வெட்டிப் பிள்ளை என்ற நம்பிள்ளையின் மாணாககரொருவர் பிரபத்திக்கு நியமம வேணடாவோ என்று கேட்டதறகு நம்பிள்ளை அதறகுத்தநத விளக்கத்தால இதனை அறியலாம. இராமன் கடலைச சரணம அடைந்தபொழுது

3. ஸ்ரீ வச பூஷ.-25
4. பெரி. திரு. 11 6 3

நியம நிட்டைகளுடன் சரணமடைக்கான. வீடணன நினற நிலையிலேயே சரணம புக்கான. ஆகவே, தகுதியில்லாத வனுக்குத் தகுதியையும், தகுதியுளளவனுக்குத் தகுதியினமை யையும தேடவேணடாம எனறும, அவரவர் நினற நிலை களிலேயேசரணம புகலாம எனறு விளக்கினார் நமபிளளை

பாணடவர்களும, திரௌபதியும, காகமும், காளி யனும், கஜேந்திராழ்வானும், வீடணனும, பெருமாளும், இளைய பெருமாளும சரணம புகுகையில் அதிகாரி நியமும இலலை எனபதனையும் சிததிக்கினறோம். இநத இடததில சுவாமி தேசிகனின வாக்கும நம நினைவிறகு வருகினறது.

''எல்லார்க்கும எளிதான ஏறறத தாலும
இனியுரைகக மிகையான இரக்கத் தாலும
சொலலார்க்கும அளவாலும அமைத லாலும
துனிவரிதாயத் துணைதுறக்கும சுகரத தாலும
கலலார்க்கும கற்றோர்சொல கவர்த லாலும
கணணனுரை முடிசூட முடிதத லாலும
நலலார்க்கும தீயார்க்கும இதுவே நனறாம்
நாரணற்கே அடைககலமாய் நணுகுவீரே ''[5]

[ஏற்றம்-பெருமை, மிகை-அதிகம; இரககம்-கருணை, சொல்-பிரபத்தி வாககியம், துனிவு பிரபததியின அங்கம; சுகரம்-சௌகர்யம, கவர்தல்-பலனைக கொணடிருததல், கணணன உரை-கீதை, முடித்நல் தலைககட்டுதல்] என்பது அநதச சுவாமிகளின திருவாக்கு. இதனையும நன்கு சிநதிககினறோம

இநத எணணங்களை நம சிந்தையில் குமிழியிடட வணணம் தொலைவிலி மஙகலத்தை நோககி வந்து கொண்டிருககினறோம. தொலைவிலி மங்கலததை இரட்டைத் திருப்பதி எனறும வழஙகுவர். அடுத்தடுத்து இரணடு கோயிலகள இருப்பதால இஃது இங்ஙனம

5. தே பி. 200

கூறப் பெறுகிறது. ஆழ்வார் திருநகரி இருப்பூர்தி நிலையத்திலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள இது தண் பொருநையாற்றின் வடகரையிலுள்ளது. இத்தலங்கள் நவ திருப்பதியில் இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமாகும்.

பெரும்பாலும் எம்பெருமானின் திவ்வியதேசங்கள் யாவும் நீர் வளமும் நிலவளமும் மிக்க இயற்கைச் சூழ்நிலைகளிலேதான் அமைந்திருக்கும். நம் வாகனம் இத்திருத்தலத்தை நோக்கி வருங்கால் இச் சூழ்நிலை நம் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படுகின்றது. தண் பொருநைக் கரையிலிருப்பதால் பரந்த சோலைகளையும் குளிர்ந்த வளமுள்ள பண்ணைகளையும் கொண்டிலங்குகின்றது இத் திருத்தலம் "கரைகொள் பைம் பொழில் தண்பணைத் தொலைவில்லி மங்கலம்"[6] என்று பேசுகின்றார் ஆழ்வார். மேலும், "நோக்கும் பக்கமெல்லாம் கரும்பொடு செந்நெல் ஓங்கும் செந்தாமரை வாய்க்கும் தண்பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லி மங்கலம்"[7] எனகின்றார். இதில் இத்தலம் தண்பொருநையின் வடகரையிலிருப்பதையும் நினைவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கமுபு, செந்நெல், தாமரை முதலிய மருதநிலக் கருப்பொருள்களை நீர் வளத்தையும் நில வளத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன.

நீர்வளம் நிலவளங்களைக் கூறிய ஆழ்வார் இத் திருத்தலத்தின் தோற்றத்தையும் காட்டுகின்றார். "துவளில் மணி மாடம் ஓங்கும் தொலைவில்லி மங்கலம்"[8] என்ற ஆழ்வார் வாக்கினால் அந்தத் திவ்விய தேசம் சுற்று மற்ற சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற மாட மாளிகைகளைக் கொண்டது எனபதையும் அறிகின் றோம். நமக்கு இது பொய்யுரையாகவே தோன்றும். "பொய்யில் பாடலாயிரத்தில்"[9] இங்ஙனம் பொய்யுரை புகலலாமா? எனறும் சிலர் ஐயுறக் கூடும். இலக்கண நூல்

6. திருவாய் 6.5:3 7. ஷை 6.5:6
8. திருவாய் 6.5:1 9. திருவாய் 4.3:2

களில் அலங்கார நூல என்ற ஒருவகை உண்டு. அதில் 'உயர்வு நவிற்சியணி' என்ற ஒர அணி கூறப்பெற்றுள்ளது. இதனை வடமொழியில 'அதிசயோகதி' என்று கூறுவர். சாதாரண கவிஞர்கள் இதனை இவ்வுலக இயலபுகளையும் பிறவற்றையும கூறுங்கால கையாளுவர ஆழ்வார் போன்றவர்கள் பகவத விஷயங்களிலும இதர பிராபய விஷயங்களில் மட்டிலுமே பயனபடுத்துவர. இரத்தினங்கள் பதித்த மாடங்கள், மதி மணடலத்தை எட்டும் உப்பரிக்கைகள், விண்ணை எட்டும கோபுரங்கள் என்றெலலாம் அவரகள தங்கள் விருப்பத்தினால அங்ஙனம சொல்லுகின்றனரேயன்றி இருக்கும நிலையைக கூறுகின்றனரலலர் என்றே கொளளல் வேணடும. 'ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்' என்று கம்பநாடன கூறுவதுபோல் அவர்கள் அத். திருத்தலத்தின்மீது கொண்டுள்ள ஆராக் காதலால் அவர்கள திருக்கணகளுக்கு அங்ஙனம அது காட்சி தருகின்றதாகவும கொளளலாம

அக்காலத்தில நானமறைகளையும பழுதற ஓதிப். பயனபெற்ற பார்ப்பனப் பெருமக்கள இத்தலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். அதனால்தான ஆழ்வாரும் "நிற்கும நான்மறை வாணரவாழ தொலைவிலவி மஙகலம்"[10] என்று குறிப்பிட்டனர் போலும. ஆனால, இன்று அந்நகைய அந்தணோத்தமர்கள அவவூரின் வாழவதாகத் தெரியவில்லை. "வேதவொலியும விழா வொலியும்" அவ்வூரில் மிகுந்து காணபபெறும் என்பதைக் "குமிறும் ஓசை விழவொலித் தொலைவில்லி மங்கலம்"[11] எனறு தொடர காட்டுகின்றது. விழாககோலம பூண்டிருக்கும் பொழுது அவ்வூருக்குச் சென்றால் மறையவர் ஓதும் வேதஒலி, பல்வேறு வாத்தியங்களின ஒலி, காலட்சேபம் செய்வோரின ஒலி, புராண இதிகாசச சொற்பெருக்குச் செய்வோரின ஒலி, அக்கம பக்கத்து ஊர் மககள திரண்டிருப்பதால அவர்கள் பேசும பேரிரைசசல் இவையெலலாம்

10. திருவாய 6.5:4 11. திருவாய 6 5:5

கலந்து செவியமுதமாகக் கேட்கப் பெற்று அங்கு நின்றும் கால் பேரவொண்ணாதபடி இருக்கும்.

நாம் நம் 'சிற்றுநதை' நல்லதோர் இடத்தில் நிறுத்தி விட்டுத் திருக்கோயிலை நோக்கி நடக்கின்றோம். இத் திருத்தலத்து எம்பெருமானைப் பற்றி நாயகி நிலையி லிருந்து கொண்டு பேசிய ஆழ்வாரின் பாசுரங்கள் ஒன் றன்பின் ஒன்றாக நம் சிந்தையில் எழுகின்றன. பகவத் விஷயத்திலுண்டான தமது ஈடுபாட்டைத் தாமே பேசிக் கொள்வது தற்புகழ்ச்சி யாகும் என்று கருதியும் அதனை மேலும் சுவையுடைத்தாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதியும் பாசுரங்களைத் தோழிப் பாசுரங்களாக அமைத் துள்ளார் ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பெருமையை வேறு சில பாகவதர்கள் எடுத்துரைப்பதாக இருப்பது இதன் உள்ளுறை பொருளாகும்.

ஆழ்வார் ஏறிட்டுக்கொண்ட நாயகி சமாதி நம்மை யும் பற்றுகின்றது. பராங்குச நாயகி காலத்திற்கு நம் பாவனையும் செல்லுகின்றது பராங்குச நாயகி பிறந்த பொழுது இவரது திருத்தாயர் முதலானோர் சோதிடர் களை அழைத்து இக்குழந்தையின் பேற்றுச் சிறப்புகளைப் பற்றி உசாவுகின்றனர். "இவரது வாழ்வு மிகவும் சிறப்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. இவள் உயர்வற உயர் நலமுடையவனான அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெறுவள். உலகம் நிறைந்த புகழ் பெறுவள், தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொல்லுவள்" என்றெல்லாம் சொல்லு கின்றனர் அதன் பிறகு, 'ஆனால் இவளுக்கு ஓர் அவக்கேடு உண்டு அது என்னெனில், இவளைத் தொலைவில்லி மங்கலத்திற்குக் கொண்டு சென்றீர்களாயின் இவளை இழக்க நேரிடும். இவளை அங்குக்கொண்டு போகாமலிருந்தீர்களாகில் இவளுடன் சேர்ந்து நீங்கள் நெடுங்காலம் வாழலாம் இந்த ஒரு கண்டத்திற்கு இவள் தப்பிப் பிழைப்பது அரிது" என்றும் சொல்லியிருந்தனர்.

ஆனால், இவள் பிறந்த குடி தொலைவில்லி மங்கலத்திற்குக் கொண்டு போகாதிருக்கும்படியான குடி அன்று, பரம வைணவ நெறியைச் சார்ந்த குடி, "இவளைப் பெறுவோ மாயினும் சரி, இழப்போமாயினும் சரி; அங்கு இவளை அழைத்துச் சென்று அத்தலத்து எம்பெருமானைச் சேவை பண்ணி வைத்தே தீர்வது" என்றிருக்கும்படியான குடி. அப்படியே அவர்கள் செய்யும்படியும் நேர்ந்தது. அதனால் விளைந்த 'விபரீதத்தையே' தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

பராங்குச நாயகி தொலைவில்லி மங்கலத்து எம்பெருமானைச் சேவித்த நாள் தொடட்டு அவனுடைய பேரழகில் ஈடுபட்டு அவன் திருமேனி அழகினையே வாய்வெருவுகின்றாள் இந்த நிலையைத்தான் தோழி தாய் மாருக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்

"தவள வொண்சங்கு சக்க ரமென்றும்
தாம ரைத்தடங் கண்ணென்றும்,
குவளை யொண்மலர்க் கண்கள் நீர்மல்க
நின்று நின்று குமிறுமே."[12]

[தவளம்-வெண்ணிறமான; தடம் விசாலமான; மல்க-பெருக]

நீலத்திருமேனிக்குப் பாங்காக வெள்ளிய சங்கு விளங்கும் அழகைப் பேசுகின்றாள். 'உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்; கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே,[13] என்று ஆண்டாள் பேசுகிறபடியே பேசுகின்றாள். இடையீடின்றியே பகவதநுபவம் பெற்றிருக்கும் சங்கிறகே உடம்பு வெளுக்கும் நிலை ஏற்பட்டால் பகவத்நுபவம் சிறிதும் இல்லாத தன்நிலை என்னவாகுமோ என்று ஏங்குகின்றாள் போலும். 'பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார்'[14] என்று எம்பெருமான் தன்னைக் குளிர

12 திருவாய் 6 5 : 1 14 திருவிரு-45 பிறழ-மிக.
13 நாச் திரு 7 . 8

நோக்கினமையைப் பேசுகின்றாள். 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே,'[15] என்று பாண பெருமாள் அநுபவித்தவாறு இவளும் அநுபவித்து அத்திருக்கண்களின் நீர்மையை நினைத்தவாறே இவளு டைய கண்கள் நீர்மல்க நிற்கும் நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றாள். நின்று நின்று குமிறும் நெஞ்சின் நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாத இன்னாப்பாலே உள்ளே குமிறா நின்றாள் 'குமிறும்' என்று பதம் பிரிக்காமல் (நின்று நின்று உகும் இறும்) என்று பிரித்து 'உகும்-நீர்ப் பண்டமாக நின்றாள், இறும்-தளர்ந்து விழுகின்றாள்' என்று சிலர் பொருள் கூறினார்களாம். அது சுவையற்றதென்று மறுக்கப்பட்டதை ஈட்டாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் ஈடு: ''ராஜ கோஷ்டியிலே 'உகும் இறும்' என்று பொருள் சொல்ல, விக்கிரமசிங்கன் என்பான் ஒருவன் 'அங்ஙனல்ல, கனறைக் கடக்க வைத்தால் முலைக் கண் கடுத்துப் பசு அலமந்து படுமாப்போலே உள்ளோடு கின்ற கிலேசம் வாய்விட மாட்டாதே நோவுபடுகிற இவளுக்கு இது வார்த்தையோ?' என்றான். பெருவெள்ளத் தில் சுழிக்குமாப் போலே அகவாயிலுள்ளது வெளியிட மாட்டாதே உள்ளே நின்று சுழிக்கிறபடி.''

அடுத்து, பராங்குச நாயகி திமிர்கொண்டாற்போல 'தேவபிரான் தேவபிரான்' என்று நெளிந்த வாயோடு கூடி கண்கள் நீர்மல்கப்பெற்று கட்டுக் குலைந்து தளர்ந்திருக் கும் நிலையையும் நினைவு கூர்கிறோம்

''திமிர்கொண்டாலொத்து நிற்கும் மற்றிவள்
தேவ தேவபி ரானென்றே
நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க
நெக்கொ சிந்து கரையுமே,''[16]

15. அமலனாதி-8
16. திருவாய் 6. 5 · 2

[நிமியும்—நெளியும்; நெகஞ்ஓசிநது—கட்டுக்குலைந்து. கரையும—உருகும]

என்பது தோழி காட்டும ஆழவார் நாயகியின நிலையாகும்; ஆர்த்தரவின் கூககுரலைக் கேட்பதற்காகத் திருப்பாற். கடலில அவதாரம செய்யும பொருட்டுச சாய்நது கிடக்கும் கோலத்தைச் சிறப்பாகப பேசுகின்ற நிலைவையும் நினைவு கூர்கின்றோம. மாவலியிடத்து மாணுருவாய்ச் சென்று அடியை மூனறு இரந்து அங்கே நினறு ஆழகடலும் மண்ணும விண்ணும் முடிய ஈரடியால் முடித்துக்கொண்ட பழமைய அற்புதமாகத் தலைவி பேசுவதைத் தோழி எடுத்துககாட்டுவதையும சிந்திக்கினறோம. இந்தச் செயல் களால தனது பரதததுவத்தை நிலை நாட்டும எம்பெருமான இடையனாய்ப் பிறநது பசுக்களையும் கனறுகளையும் மேய்த்துத் திரிந்த சௌவப்பிய சௌசீல்ய குணங்களை வாய்வெருவுகின்றதைக் குறிப்பிடுகின்றாள். அத்துடன நில்லாமல கணகளில் குளமாகத் தேக்கிய நீரைத் தாரைத் தாரையாகச சொரிந்து நிற்கும நிலைமையும் நினைவுடன காட்டுகின்றாள்

> ''நிரைகொள பௌவத்துச் சேநத துமதிசை
> ஞாலம தாவி யளந்ததும,
> நிரைகள மேயததும மேபி தற்றி
> நெருங்கண் ணீர்மல்க நிற்குமே ''[17]

[திரை—அலை; பௌவம—கடல், நிரைகள்—பசுக் கூட்டங்கள்.]

என்பது தோழி காட்டும பராங்குச நாயகியின நிலை யாகும்.

அடுத்து, தோழி தலைவியின நாண அழிவிணை ''அறகம எனறும அரவுறாள்'' எனறு எடுத்துக் காட்டு கின்றாள. ''என் சிறகின கீழ் அடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேன்''[18] எனறு திருமங்கை மன்னன் தாய் சொல் லாலே வெளிவருகினறதை நினைவு கூர்கினறோம்.

17 திருவாய் 6 5 · 3 18. திருநெடுந். 12

"கற்கும் கலவியெல லாமக ருங்கடல
வண்ணன கண்ணபி ரானென்றே
ஒறகம ஒன்றுமி லளஉ கந்துகங்
துள்ம கிழநது குழைபுமே"[19]

[ஒற்கம—ஒடுக்கம், உகந்து—ஆனநதப்பட்டு]

என்று தோழி காட்டும் ஆழ்வார் நாயகியின நிலையையும் சிந்திக்கின்றோம். இச்சமயத்தில,

"கற்றதனா லாய பயனெனகொல வாலறிவன்
நற்றாள தொழா ரெனின்."[20]

என்ற வள்ளுவர வாக்கும நம் சிந்தையில பளிச்சிடுகின்றது மழை பெய்தாலொக்கும கண்ணீரோடு அவன் அழகினை நெஞ்சில நிறுத்தியவளாய அவன உகந்து எழுந்தருளியிருக்கும திருப்பதியைத் திசை நோக்கித் தொழுதவண்ணம் இருக்கும்[21] ஆழ்வார் நாயகியை மான சீகமாகக் காண்கின்றோம்.

"நோககு மேல அத் திசையல லாலமறு
நோககி லள்வைகல நாடொறும்
வாயக்கொள வாசக முமம ணிவண்ணன
நாமமேயிவள அன்னைமீர"[22]

[அத் திசை-தொலைவிலிமங்கலம் இருக்கும திசை; மறு-வேறு, நாமம-பெயர.]

எனபது தோழிகாட்டும தலைவியின் நிலை ஒரு தடவை அத் திருபபதியைப பார்த்தாளாகில, அந்த இடத்தைத் தவிர வேறு திசையில் தன பார்வையைச் செலுத்துவதே இலலை என்கிறாள் தோழி. இவள் வாயினின்று வெளிவரும சொறகளும எமபெருமானின திருநாமங்களேயாகும எனபதையும குறிப்பிடுகின்றாள அவள்.

மேலும், தோழி கூறுகின்றாள்:

19. திருவாய 6 5 : 4 21. திருவாய 6 5 .5
20. குறள் -2 22. ஷ 6. 5 : 6

''நமமைக கைவலிநது
என்ன வார்ததையும கேடகு றாளதொலை
விலலி மஙகலம எனறலலால
முன்னம் நோற்ற விதிகொ லோ?முகில
வணணன மாயஙகொ லோ அவள
சினன மும திருநாம முமிவள
வாய னகளதி ருநதவே ''[23]

[கைவலிந்து-கைவிடடு; மாயம-சங்கல்பம, சினனம்—
அழகு, வாயன-வாயில உள்ளன]

எனபது பாசுரம். எமபெருமானின எழிலும் திருநாமங களும ஆழ்வார் நாயகியின வாயினினறு புறப்படுகை யால அழகு பெறலாயின எனகினறாள. பல்வேறு பிறவிகளில செய்த நலவினையாலோ அனறி எம்பெரு மானின சங்கலபத்தினாலோ இது நடந்திருகக வேணடும் எனறும குறிப்பிடுகின்றாள். தமமையெலலாம கைவிட்டு 'தொலைவிலலி மஙகலம' எனற திருநாமத்தைத் தவிர வேறு ஒனறையும செவிமடுபபதிலலை எனபதையும கூறுகினறாள. அனறு தலைவி அத் திருப்பதியைக் கைகூபபித தொழுத நாளதொடடு ''அரவிந்த லோசன!'' எனறு அபபெருமானைப பலகாலும் வாய் வெருவி நைகினறாள்[24] எனபதையும குறிபபிடுகினறாள் தோழி. இஙகே ஈடு. ''ஒருகால அரவிநத லோசன எனனுமபோது நடுவே பதின்கால் புட்டைப் பொதி சோறு அவிழககவேணும'' எனபது. இககுறிப்பினை யும நினைக்கினறோம

பினனும தோழி கூறுகினறாள.

''இரஙகி நாடொறும வாயவெ ரீஇயவள
கணண நீர்கள அலமர,
மரஙக ளுமஇரங் குமவ கைமணி
வண்ண வோ!' எனறு கூவுமால்,

23. திருவாய் 6. 5 : 7 24 ஷை 6. 5 .6

துரங்கம வாய்பிளந் தானுறைதொலை
வில்லி மங்கல மென்று, தன்
கரங்களா கூப்பித் தொழுமவ் வூரத்திரு
நாமங் கற்றதற் பின்னையே''[25]

[இரங்கி நெஞ்சுழிந்து, வாய்வெரீஇ-வாய்வெருவி; அல மர-வியாகூலப்பட்டு நிற்க; துரங்கம்-குதிரை,]

என்பது பாசுரம். "நீங்கள் இவளைத் தொலைவில்லி மங்கலம் கொண்டு சென்று அவ்வூர்த் திருநாமத்தைக் கற்பித்தீர்கள். அதன் பலனாக இவள் நாடோறும் அஃறிணைப் பொருள்கள் கூடக் கரையும்படி மிகப் பெரிய ஆர்த்தியுடன 'மணிவண்ணா!' என்று ஓலமிட்டழைத்துத் தொலைவில்லி மங்கலம் என்று அவ்வூர்ப் பெயரையும் சொல்லி தன் கைகளைக் கூப்பித் தொழுகின்றாள்'' என்கின்றாள் தோழி.

மரங்களும் இரங்கக்கூடுமோ என்று சிலர் எம்பாரை[26] கேட்டார்களாம். அதற்கு அவர் அருளிச் செய்தது: "இத் திருவாய்மொழி அவதரித்த அன்று தொடங்கி பாவசுத்தி இல்லாத எத்தனை பேர்களுடைய வாயிலே இது புகுந்தது என்று தெரியாது, இங்ஙனே மிருகச் செய்தேயும் நியமாதி கிரமத்தாலே பதஞ் செய்யப் பாரத்தாலும் சுக்கான பருக்கை போலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்று அழிகிறபடி கண்டால சமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச் சொல்ல வேணுமோ?'' என்றாராம். இதுவும் நம சிந்தையில் எழுகின்றது கண்ணபிரான் புல்லாங்குழல் ஊதும்பொழுது "மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாயும், மலர்கள் வீழும்;

25. திருவாய் 6 5 9

26 எம்பார்- இராமாநுசரின் தம்பி கோவிந்தபட்டர் என்ற பெயருடன் காளத்தியில் சிவவழிபாடு செய்திருந்திருந்தவர். பின்னர் இராமாநுசரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு வைணவ சமயத்தைத் தழுவியவர்.

வளர் கொம்புகள் தாழும்"[27] எனறு பெரியாழவார் சொனனதெல்லாம ஆழ்வாரின் ஆர்த்த ஒலியிலும் ஆயிற்று எனபதைச சொலல வேண்டுமா?

இறுதியாகத் தோழி வாயால் வெளிப்படும் பாகரம் :

"பினனை கொலநில மாம களகொல?
திரும களகொல்? பிறநதிட்டாள
எனன மாயஙகொ லோ?இவள்நெடு
மாலென்றே நின்று கூவுமால்
முனனி வநதவன் நின்றி ருததுறை
யுமதொ லைவில்லி மஙகல ம
செனனி யாலவணஙு குமஅவ வூர்த்திரு
நாமம் கேட்பது சிந்தையே "[28]

[சென்னி-தலை; சிந்தை-சிந்தனை]

பராஙகுச நாயகியின காதல் மிகுதியை நோக்கினால் தோற்றும நிலையைக கூறுகினறாள. ஆழ்வார் நாயகி கிருஷ்ணாவதாரத்தில ஈடுபட்டிருக்கும தனமையை நோக்குங்கால 'சாட்சாத பினனைப் பிராட்டிதானோ இவள?' எனறு சொல்லவேண்டும. இவள் வராகப் பெருமான திறததில ஈடுபட்டிருக்கும தனமையை நோக்குமளவில் இவள் சாட்சாத பூமிப் பிராட்டிதானோ? என்ற ஐயம தோனறும இவளுடைய இராமாவதார ஈடுபாட்டை நோககினால் 'சாட்சாத சீதாப பிராட்டி தானோ இவள்?' என்ற சஙகை தோனறும் எனகினறாள

இப்பாசுரததில 'பிறநதிட்டாள்' எனபதைப பினனை பிறந்திட்டாள் கொல? நிலமாமகள் பிறநதிட்டாள் கொல்? திருமகள பிறந்திட்டாள கொல? எனறு பொருள காண்ப தோடனறி வேறு விதமாகவும யோசிககலாம். அஃதாவது இவள் பினனை கொல? இவள் நிலமாமகள் கொல்? இவள் திருமகள கொல் (அனறியே) பிறநதிட்டாள் கொல்? எனபதாக. இஙகே ஈட்டு சூகதி காணமின: "அவர்களுக்கு

27. பெரியாழ திரு 3 6.10 28. திருவாய் 6 5:10

இவள் படி இலலாமையாலே அவரகள் ஒப்பன்று, லோகமெல்லாம் வாழுகைக்கு இவள் ஒருத்தி பிறந்தாளோ! என்றுமாம ''

இவள நெடுமாலெனறே நின்று கூவுமால்: ''எனபக கவிலே எமபிரானுககு எனன வியாமோகம்! எனன வியாமோகம்'' எனறு அவனுடைய வியாமோகத்தின் நெடுமையைச சொலலிக கூப்பிடுகின்றாள். ''கொணட வெனகாதல உரைக்கில தோழி, மணடிணி ஞாலமும ஏழகடலும நீள்விசும்பும கழியப பெரிதால்' [29] எனறு தானே பேசுமபடியான அபரிமிதமான தன வியாமோகத்தை மறநது எமபெருமானின் வியாமோகத்தைக் கனக்கப் பேசுவதையும் காணகின்றோம். தனனுடைய வியாமோகததிறகும கிருஷி பண்ணுகைக்காக முற படடு வந்து எனற குறிப்பு 'முனனிவந்து' எனற சொற்றொடரில் தொனிப்பதையும் எண்ணுகின்றோம்

இங்ஙனம எணணிய வணணம் திருக்கோயில்களில நுழைந்து தேவபிரான, அரவிந்தலோசனன் (தாமரைக கணணன), கருந்தடங்கணணி நாச்சியார் இவர்களைச சேவிக்கினறோம தேவபிரான நினற திருககோலத்திலும அரவிந்தலோசனன வீற்றிருந்த திருக்கோலத்திலும காட்சி நலகுகினறனர் இரு எம்பெருமானகளும கிழககு நோக்கிய திருமுக மணடலததுடன திகழ்கினறனர்.

நம உறவினரகளாக நினைததருககும அனைவரும போலி உறவினர்களே எனவும், எமபெருமான ஒருவனே உண்மையான உறவினன் எனவும் கூறபபெறும மெய்ப் பொருள் உண்மையை நினைவு கூருகின்றோம. ஆழ்வாரும் திருக்கூடைக் காப்புப் பாசுரத்தில் இதனையே குறிப்பிடுவதையும் சிந்திக்கின்றோம,

''சிந்தை யாளுமம்சொல லாளும செய்கையி
னாலும தேவபி ரானையே

---

29 திருவாய் 7. 3 · 8

தந்தை நாயென் றடைந்த வண்குரு
கூரவர்சட கோபன்சொல்
முந்தை யாயிரத்துள் ''[30]

என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு ஆகையால் இத்திவ்விய தேசத்தில் இறைவனுடைய 'பாந்தவ குணம் விளங்கு கின்றது என்பது அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரின் கருத்தாகும் 'முந்தையாயிரம்' என்பது அநாதியான ஆயிரம். ஆழ்வார் திருவாக்கினின்றும் அவதரித்ததான இத் திவ்வியப் பிரபந்தம் அநாதியான தென்று எங்ஙனம் சொல்லக் கூடுமென்று சிலர் ஐயுறலாம் இதனை ஆசாரிய ஹிருதயமே விரிவாகச் சமாதானம் கூறுகின்றது அநாதியான வேதத்தை எங்ஙனம் நான்முகன் அருளினான் என்று சொல்லப்பெறுகின்றதோ அங்ஙனமே அநாதியான திருவாய்மொழியும் ஆழ்வார் அருளினார் என்று சொல்லப் பெறுவதற்குத் தட்டில்லை'[31]. இங்ஙனம் எண்ணிய வண்ணம் திருக்கோயிலை விட்டு வெளிவருங்கால் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின் சூத்திரம் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது

''கடித கடக விகடநா பாந்த
வம, அவ்வூரிலே துவிகுணம ''[32]

[கடிதர-சேர்க்கப்பெறுபவர்கள், கடகர் சேர்ப்பவர்கள்; விகடநாபாந்தவம-பொருந்தாமையைச் செய்கின்ற உறவு முறை, விகடனை-பொருந்தாமை, அவ்வூர்-தொலைவில்லி மங்கலம, துவி-இரண்டு]

என்பது சூத்திரம் இங்குக் 'கடிதர்' என்றது, ஆழ்வாரை. 'கடகர் என்றது' தோழிமாரை இவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் பொருந்தாமையை விளைத்திட்டது அப்பகவானது உறவு. பட்டர் 'அழகிய மணவாளப் பெருமாள் என்றும், சோமாசியாண்டான் 'எம்பெருமானார்' என்றும்,

30. திருவாய் 6. 5 · 11
31 ஆசா ஹிரு சூ-46 32. ஆசா ஹிரு-168

அனந்தாழ்வான 'திருவேங்கடமுடையான்' என்றும் ஆழ்வார் நாயகி 'தொலைவிலலி மங்கலம்' என்றும் சொல்லும்போது உண்டாகும் இனிமை தோழி சொல்லும் போது உண்டாகாமையாலே அவள் 'அவலூர்'[33] என கின்றாள். சூத்திரம் குறிப்பிடுவதும இககருத்தேயாகும்.

இந்நிலையில திவ்விய கவியின பாசுரம நினைவிற்கு வர, அதனையும மிடறொலியால சேவிக்கின்றோம.

"வாயு மனைவியாபூ
மஙகையாகள எமபிராற்கு)
ஆயுதஙகள ஆழி முதல
ஐமபடைகள்—தூய
தொலைவிலலி மஙகலமூர்
தோளபுருவ மேனி
மலைவிலலி மஙகலநத
வான"[34]

[வாயு-பொருந்திய, பூ மங்கையரகள்-சீதேவியும் பூ தேவியும், ஆழி சக்கரம், ஊர்-திவ்விய தலம்; இமம்கலந்த -குளிர்ச்சி பொருநதிய]

எனபது பாசுரம். இதில் எம்பெருமானின தேவியர் இன்னார் எனபதும், அவருடைய ஆயுதங்கள் இன்னவை, அவருடைய திருத்தோள, திருப்புருவம், திருமேனி இவறறிற்கு முறையே மலை வில் 'குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆகாயம உவமையாகும எனபதும் காட்டப் பெற்றன.

திருககோயிலின வெளியில ஓர் அமைதியான இடத்தில் அமர்ந்து இத்திருவாய்மொழி முழுவதையும் ஓதி உளங் கரைகின்றோம இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதிய பிறகு ஓதியதன பலனையும் சிநதிக்கின்றோம் "செநதமிழ பத்தும வல்லார் அடிமை செயவார் திருமாலுக்கே" என்ற அடியைச் சிந்தித்தவண்ணம் நெல்லையில நாம தங்கி யிருககும் விடுதிககுத் திரும்புகின்றோம.

33 திருவாய் 6. 5 : 9, 10

34. நூற. திருப். அந்-50 35 திருவாய் 6 5 . 11

17. வானமாமலைத் தோத்தாத்திரிநாதன்

பாரதப் போரில போர்க்களத்தில் அர்ச்சுனன தன உறவினர்களும ஆசிரியரகளும தனக்குப் பகையாய எதிர்ப் பககத்தில நிற்பதைக காணகின்றான அவர்களுடன போரிட்டால அவரகள இறப்பது உறுதியெனபதையும சிந்திககின்றான அதனால வரும பாபத்திற்கு அஞ்சி நிலை குலைகின்றான. 'படையெடேன' என்று வாக்குத் தந்தே 'மாயப போர்த தேர்ப்பாகனாரிடம்' சரணம் புகுந்து தனககுச சரியான வழியைக் காட்டுமாறு வேண்டு கின்றான. பாரததசாரதியும அவனமீது கருணை கொணடு கீதையின வாயிலாக ஆனமாவின இயல்பினையும் கர்மயோக ஞான யோகங்களையும வீடு பெற நேரக்காரண மான பக்தியோகததையும அவ்வவற்றின அங்கங்களுடன (விரிவுகளுடன்) உபதேசிககின்றான. அவற்றைச செவி மடுத்த பார்த்தன பக்தி யோகம அநுட்டிப்பதற்குக் கடின மாயும பலன் தருவதற்கு நீண்டகாலமாவதையும இருப பதைக கண்டு மனம் கலங்குகின்றான இதைக கண்ட கணணனும் அநுட்டிப்பதற்கு எளிதாகவும விரைவில பலன தரக கூடியதுமாய பிரபத்தி[1] நெறியை உபதேசிததுக கீதையையும தலைக கட்டுகின்றான பிரபத்தி வழியைக்

1 பிரபத்தி-பிர-சிறப்பு; பத்து செலலல, அடைதல்; பிரபத்தி-சிறப்பாக அடைதல; சிறப்பாவது-மனத்தால் அடைதல, இது சரணடைதல் எனப் பொருள்படும

கூறும் ஸ்ரீ ஸூக்தியே 'சரம சுலோகம்' எனப் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது. வைணவ மறைகளாக விளங்கும் திருமந்திரம், துவயம், சரமசுலோகம் என்பவற்றில் மூன்றாவதாகத் திகழ்கின்றது.

இந்தப் பிரபத்தி நெறியை வெறும் உபாயமாகக் கொண்டால் நேரும் குற்றத்தையும் வைணவ ஆசாரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சாத்தியோபாயமான[2] பிரபத்தியை சித்தோபாயமான[3] ஈசுவரரோடு ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து எண்ணக் கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்து. பிரபத்தி நெறியும் பக்தி நெறியைப் போல் ஓர் உபாயமாக விதிக்கப் பெற்றிருப்பது உண்மையேயாயினும், இயற்கையாகக் கருணை சுரந்து நிற்கும் எம்பெருமானுக்குச் சேதநன்[4] மீதுள்ள அதிருப்தியைப் போக்குவதுடன் பக்தி பிரபத்தி நெறிகளின் சக்தி ஒழிந்து விடுகின்றது. பலனுக்கு நேரான காரணம் இயற்கைச் சக்தியும் அளவற்ற கருணையும் நிறைந்து நிற்பவனான சர்வேசுவரனுடைய சங்கல்பமே. வேறு உபாயத்தை அநுட்டிக்கச் சக்தியற்றுப் பிரபத்தியை அநுட்டித்த சேதநனுக்கு அவனது பொறுப்பை சர்வேசுவரன் தானே ஏற்றுக் கொண்டு பக்தியோகம் முதலிய கடினமான உபாயங்களின் இடத்தில் தானே நிற்கின்றான். வகுத்த அங்கங்களை மாத்திரம் உடைய பிரபத்தியை ஒரு வியாஜமாகக் கொண்டு (Pretext) பலனை அளிக்கின்றான். இப்பிரபத்தியும் அவன் செய்விக்கச் செய்கின்றதே. இங்ஙனம் வியாஜமாத்திரமாக நிற்கும் பிரபத்தியைச் சர்வேசுவரனுடன் ஒரு கோவையாகச் சேர்த்து உபாயமாக நினைத்தல் உசிதமன்று என்பது ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளமாகும்.

2, சாத்தியோபாயம்-பக்தி, மக்களால சாத்த்துக் கொள்ளுகிற உபாயம்

3, சித்தோபாயம் - இறைவன்; முன்பே உள்ள உபாயம்.

4. சேதநன்-அறிவுடைய ஆன்மா.

பிரபந்தியை உபாயமாகக் கருதுவதன் குற்றத்தைப் பிள்ளை உலக ஆசிரியர்,

"இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுகுப்
புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே
இருப்பது ஒன்று"[5]

என்று சூத்திரத்தால் இனிது விளக்குகின்றார். இச்சூத்திரத்தின் பொருளைத் தெளிவாக்குவோம். புத்திரனைத் தோற்றுவித்தவன் தந்தை ஆகையால் அவன் புத்திரனின் நலத்தை நாடுபவன், புத்திரன் அறியாத நிலையிலும் அவனைப் பாதுகாத்து நிற்பவன். எழுத்து வாங்குதல் என்பது, சம்பந்தம் இல்லாமல் காப்பாற்றுபவன் பெயரை, சம்பந்தம் இல்லாமல் காப்பாற்றப்படுபவன் தன் மார்பில் எழுதிக் கொள்ளுதலாகும். சம்பந்தமுடைய தந்தையின் பெயரைச் சம்பந்தமுடைய புத்திரன் 'நீ என்னைக் காக்க வேண்டும்' என்று தன் மார்பில் எழுதிக் கொண்டால் பிதாவிற்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள சம்பந்தத்திற்குக் குற்றம் வருமன்றோ? இதுபோலவே, பிரபத்தியைச் சாதனமாகக் கொண்டால் மகனாகிய நாம் தோன்றுவதற்குக் காரணனாகவும், நம் எல்லா நிலைகளிலும் பாதுகாப்பவனாகவும் உள்ள அகாரத்தின்[6] பொருளான வனுக்கும் மகாரத்தின் பொருளான நமக்கும் (மகனுக்கும்) உண்டான சம்பந்தத்திற்கு[7] குற்றத்தை விளைவிக்கும். ஆகவே, இந்தப் பிரபத்திக்கு உபாயமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாதாகின்றது.

---

5. ஸ்ரீவச பூசு-57 (புருடோத்தம நாயுடு பதிப்பு.)

6. அகாரம், மகாரம் என்பன 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தில் உள்ள எழுத்துகள். அகாரம் காப்பவனாகிய இறைவனையும், மகாரம் காக்கப்படும் பொருளான ஆன்மாக்களையும் குறிக்கின்றன.

7. இரட்சக - இரட்சிய சம்பந்தம், பிதா - புத்திர சம்பந்தம்.

இந்த எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் அதிகாலையில் நீராடி, தூய ஆடை அணிந்த வண்ணம் நெல்லையில் நாம் தங்குமிடத்திலிருந்து பேருந்து மூலம் 'சிரீ வரமங்கை' என்றும், 'வானமாமலை' என்றும பாராட்டப்பெறும் நானகுநேரி எனற தலத்தை நோக்கிப் புறப்படுகினறோம். இத் திருத்தலம் திருநெல் வேலிக்கு நேர் தெற்கில பத்தொனபது கல் தொலைவில் உள்ளது திருநெல்லேலி — நாகர்கோவில் பெருஞ்சாலை வழியாகப் பேருநதில் செல்லுகின்றோம். அந்த ஊரில் நானகு ஏரிகள் இருந்ததால் ஊர் நான்குநேரி என்ற பெயரால வழங்கியது ஆனால், இனறு ஒரே ஒரு ஏரி தான உள்ளது அது திருக்கோயிலை அடுத்துள்ளது. ஆதியில் கோயிலின கருவறையே குளத்திற்குள்தான இருந்திருகக வேண்டும் எனறு சொல்லுகிறார்கள். இனறும் குளத்தில நீர் நிறைத்திருக்குமபொழுது கோயிலின கருவறையைச் சுற்றி ஒனறிரணடு அடிநீர் நிற்பதைக் காணலாம். இத்தத் திருத்தலத்தில் திருககோயில், குளம், ஏரிக்கரையிலுள்ள மரங்கள் எல்லாம பரமபத நாதனை நினைவு படுத்திக்கொண்டே இருக்கும்

இநதத் திவலிய தேசத்து எமபெருமானை நமமாழ வார் மட்டிலும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்[8] நாம் வந்துகொண்டிருககும பேருந்து ஊரை நெருங்கியதும் ஊரின நீர்வளம, நிலவளம் நம் கண்ணில் படுகினறன 'சேற்றுத தாமரை செந்நெலூடுமலர் சிரீவர மங்கல நகர்'[9] 'தேனமாம பொழில தன சிரீவர மங்கலம்'[10] 'சேறு கொள் கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் மலி தண் சிரீவர மங்கை'[11] எனற ஆழ்வார் வாக்குகளில் ஆழங்கால் படுகினறோம!

நாம் இவர்ந்து வரும பேருந்தும் ஊருக்குள் வந்து சேர்கினறது. ஊர் மிகச் சிறிய ஊரும் அல்ல; பெரிய

---

8. திருவாய். 5.7 9. திருவாய் 5 7:1
10. ஷை 5.7:6 11. ஷை 5.7:10

ஊரும் அல்ல இது நெல்லை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தது. நான்குநேரி வட்டத்தின் தலைநகராக விளங்குகின்றது. நம்மாழ்வார் காலத்தில் நான்மறைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள் பலர் இந்த ஊரில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் 'தெள்ளியார் திருநான் மறைகள் வல்லார் மலிதண் சிரீவர மங்கை'[12] என்ற பாசுர அடி இதனைத் தெளிவாகக் கிறது அந்தத் திருத்தலத்தில் வேள்விகள் ஓயாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் என்பதைச் 'செந்தொழிலவர் வேத வேள்வியறாச் சிரீவர மங்கல நகர்'[13] என்ற பாசுர அடியினால் அறிகின்றோம். இதனைத் 'தேறு ஞானத்தர் வேத வேள்வி அறாச் சிரீவர மங்கல நகர்'[14] என்ற அடி மேலும் அரண் செய்கின்றது.

பெருந்து நிலையத்தினில் இறங்கிக் கோயில் வாயிலை அடைகின்றோம் முதலில் நாம் காண்பது பந்தல் மண்டபம். அதையொட்டிய உயர்ந்த மண்டபங்களில் தங்க ரதம், தங்க சப்பரம் முதலியவை பாதுகாப்பாக வைக்கப்பெற்றுள்ளன. பங்குனி உத்தரத் திருவிழாவில் இவை இறைவனை ஏற்றிக்கொண்டு தெருவில உலா வருதலைக் கண்டு மகிழலாம் கோயில் ஆட்சியாளர் தயவு இருந்தால் கதவுகளைத் திறந்து இவைகளைக் காட்டும்படி ஏற்பாடு செய்யலாம் பந்தல் மண்டபத்தின் வடபகுதியில் வானமாமலை சீயர் மடம் உள்ளது. அந்த மகான் பிரசித்திப் பெற்றவர், அவரைக் கண்டு சேவித்துத் திரும்பலாம்

இராச கோபுரம் வாயிலைக் கடந்ததும் கோயில் உள்ளேயே நுழையலாம். கோயில் வாயிலைக் கடந்து செவந்தி மண்டபம் என வழங்கப்பெறும் ஒரு மண்டபத்தை அடைகின்றோம் இது செவந்தி நாயக்கர் என்பவரால் கட்டப் பெற்றது இவர் பக்தியுடன் செய்த

12. ஷ 5 7:9 13. ஷ 5.7.7
14. ஷ 5 7.4

திருப்பணிகளின் விளைவு இந்த மண்டபம் உற்சவ காலத்தில் இம மண்டபத்தில் உற்சவரை எழுந்தருளச் செய்து அலங்காரம் பண்ணி உலா வரச் செய்வார்கள். இந்த மணடபத்தைச சுற்றி ஒரு பிராகாரம் உள்ளது. மண்டபத்தின வடபுறம் உள்ள அறைகளில் எம பெருமானின வாகனங்கள் பாதுகாப்புடன் வைக்கப் பெற்றுள்ளன இடப்புறம் உள்ள வீரப்பநாயக்கர் மண்டபத் தின தூண்களில நல்ல சிற்பவடிவங்களைக் கண்டு மகிழலாம். இந்த மண்டபத்தை அடுத்து இலக்குமி நாராயணன, இலக்குமிவராகர், வேணுகோபாலன், தசாவதாரம ஆகிய சந்நிதிகள் உள்ளன.

செவநதி மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் உள்ள கொடி மரத்தைக் கடந்து உட்கோயிலை அடைகின்றோம் உட் கோயிலின முன்புறம் உள்ளது குலசேகரன மண்டபம். இங்கு வடக்கு நாச்சியார், தெற்கு நாச்சியார் சந்நிதி களும், மணவாள மாமுனிகள், உடையவர் (இராமாநுசர்) பிள்ளை உலக ஆசிரியர் சந்நிதிகளும் இருக்கின்றன. ஆழ்வார்களுக்கெனத் தனிச சந்நிதியும் இங்கே உண்டு. இதில் நம்மாழ்வார திருமேனியைத் தவிர ஏனைய ஆழ்வார்களின திருமேனிகள் உள்ளன. காரணம் ஏன் என்று அர்ச்சகரைக் கேட்டால் அவர் உற்சவரின் முன்புள்ள சடகோபத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுச் சிறப்புடன திகழ்கின்றார் என்று கூறுவர் இச்சந்நிதிகளே யன்றி இத்திருத்தலத்தில் இராமர் சந்நிதி கண்ணன் சந்நிதி சக்கரத் தாழ்வார் சந்நிதி களும் உள்ளன.

இவர்களையெல்லாம் சேவித்துக்கொண்டு அர்த்த மண்டபத்தை அடைகினறோம். இந்த அர்த்த மண்டபத் திற்கு வெளியில் சந்நிதியை நோக்கிக் கூப்பிய கையராய் நிற்கும் பெரிய திருவடியைக் காண்கின்றோம். கருவறையை அடைநததும் கிழக்கே நோக்கிய திருமுக மண்டலம் கொண்டு வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கும் **தோத்தாத்திரிப்** பெருமாளைப் பட்டாபிஷேகக் காட்சியில்

காண்கின்றோம். இவருக்கு இரு மருங்கும் பெரிய பிராட்டியாரும் பூமிபிராட்டியாரும் இருக்க ஊர்வசியும் திலோத்தமையும் சாமரம் வீசிக்கொண்டு நிற்பதையும் பார்க்கின்றோம். தங்கமயமான ஆதிசேடன் எம் பெருமானுக்குக் குடைபிடிக்கும் நிலையில் இருப்பதையும் கண்ணுறலாம். இந்தக் காட்சி பரமபதநாதன் வைகுந்தத்தில் இருக்கும் இருப்பை நினைவுறுத்துகின்றது. பிருகு முனிவர் மார்க்கண்டேய முனிவர், சந்திர சூரியர், விஷ்வக்சேனர் முதலிய பதினொரு பேர் ஏகாசனத்தில் இருக்கும் காட்சி கண்களுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் பெருவிருந்தாக அமைந்திருப்பதை அநுபவித்து மகிழலாம். இன்னும் இம் மூல மூர்த்தியைச் சுற்றி ஒரு பிராகாரம் உள்ளது. அங்குத்தான் உரோமமுனி,வைகாசனமுனி முதலியமுப்பத்திரண்டு முனிவர்கள் உள்ளனர். தும்பிக்கை ஆழ்வாரும் அவர்களின் நடுவே உள்ளார். இத்திருக் கோயிலில் உள்ள மூலவர்கள் அனைவரும் அன்று ஏரியின் நடுவிலிருந்த பெரும் பாறையிலேயே வடிக்கப் பெற்றவர்கள் என்ற செய்தியையும் நாம் அறிகின்றோம்.

நம்மை அறியாமல் பரவசப் படுகிறோம். ஆழ்வார் பாசுரங்கள் நம் மனத்தில் எழ அவற்றில் ஆழங்கால் படுகின்றோம் எம்பெருமான் தனக்கு முகம் காட்டாமையால் ஆழ்வார் படுகின்ற ஆர்த்தியெல்லாம் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது

"நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறி விலேன்
ஆகிலும் இனி யுன்னைவிட்டு, ஒன்றும்
ஆற்றகிற் கின்றிலேன் அரவினணை அம்மானே"[15]

[நோற்ற-அநுட்டித்த, நோன்பு-கருமயோகம்; நுண் அறிவு ஞான யோகம்]

என்பது அவர் திருவாக்கு. "மூன்று யோகங்களையும் செய்யவில்லை. இங்ஙனமே கைம்முதலற்றவனே யாகிலும்,

15 திருவாய் 5. 7 : 1

உன்னை விட்டு என்னால் தரித்திருக்கமுடியவில்லை'' என்கின்றார் 'சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்கா தனமாம்' என்று எல்லா அடிமைத் தொழில்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானைப் போல் என்னையும் அடிமை கொண்டருள வேண்டாவோ? என்ற குறிப்பு ''அரவின் அணை அம்மானே' என்ற சொற்றொடரில் தொனிப்பதைச் சிந்திக்கின்றோம்.

''சீர்வர மங்கலநகா
வீற்றிருந்த எந்தாய் உனக்கு மிகையல்லேன் அங்கே''[16]

என்ற அடியில் பொதிந்துள்ள ஏக்கத்தை நினைந்து பார்க்கின்றோம் ''நீ பரமபத்திலிருந்தாயாகிலும் நான் ஒருவாறு தரித்திருக்கலாம். எனக்காக வந்துள்ள இடத்தில் நான் எப்படி இழப்பது? உன்னாலே காக்கப் பெற வேண்டிய சேதநவர்க்கங்களில் நான் புறம்பு பட்டவன் அல்லேன்'' என்று ஏங்குவதைக் காண்கின்றோம் ஆழ்வாரை அடிமை கொள்வதால் எம்பெருமானுக்குக் கிடைக்கும் பேற்றை ஈட்டாசிரியர் அருமையான ஓர் உவமையால் விளக்குகின்றார். ''பால் குடிக்கும் குழந்தையை, பால் குடித்து வயிறு நிறையக் கண்டு உகக்கும் அன்னையைப் போல, அடிமையாக இருப்பவன் ஸ்வரூபம் பெற்று அடிமை செய்கை சேஷிக்குப் பேறேயன்றோ?'' என்பது எண்ணி எண்ணி மகிழத் தக்கது

அடுத்து ஆழ்வாரின் அநுபவம் இராமாவதாரத்தில் செல்லுகின்றது. ''இலங்கை சென்ற அம்மானே?'' என்று இறைவனை விளிக்கின்றார். ''ஒரு பிராட்டிக்காக இலங்கையைக் கிழங்கெடுத்த உனக்கு என் வரையில் இந்தச் சம்சாரத்தைக் கிழங்கெடுத்தல் அரிதோ? அசோகவனத்தில் பிராட்டிக் கருகில் ஒரு திரிசடை இருந்தாள். இங்கு நான் தனியாக அன்றோ இருக்கின்றேன்?'' என்ற

16. திருவாய் 5 7 : 1

தொனிப் பொருள் இதில் அடங்கியிருப்பதை எண்ணி மகிழ்கின்றோம். மேலும்,

"அங்குற்றேன் அல்லேன் இங்குற்றேன் அல்லேன்
உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து, நான்
எங்குற்றேனும் அல்லேன்"[17]

என்று அங்கலாய்க்கின்றார் "நான் நித்திய சேவை புரியும் நித்திய சூரிகளிலும் சேர்ந்தவன் அல்லேன், உன்னைக் கனவிலும் அறியாத சமசாரிகளிலும் சேர்ந்தவன் அல்லேன் உன்னைக் காணவேண்டுமென்ற அவாவினால் ஒருவருடனும் சேராதவனாக வாழ்கின்றேன். துணையற்ற எனக்கு நீ உறுதுணையாக இருந்து அருள வேண்டும்" என்கின்றார்.

அடுத்து, எம்பெருமானின் அளவற்ற கருணையை எண்ணி,

"பொருளல் லாதஎன்னைப்
பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்"[18]

என்கின்றார். "ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் ஸ்வரூபம் பெற்றவனாமபடி அங்கீகரித்துத் திருவாய்மொழி பாடும் கைங்கரியத்தை என் பக்கலில் திருவுள்ளம் பற்றினாய். அங்ஙனமே இப்போதும் அருள் செய்வாயாக" என்று வேண்டுகின்றார்.

ஆழ்வாரின் அநுபவம் அடுத்துக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் செல்லுகின்றது.

"மாறு சோபடை நூற்றுவர் மங்க
ஓரைவர்க்காக காயன்று மாயப்போர் பண்ணி
நீறு செய்த எந்தாய்"[19]

[மங்க-அழியும்படி; ஐவர்-பாண்டவர், மாயப்போர்-ஆச்சரியமான யுத்தம்; நீறு—சாம்பல்]

17. திருவாய் 5. 7, 2
18. திருவாய் 5. 7 : 3 19. ஷை 5 7 : 4

என்ற ஆழ்வாரின் அநுபவத்தைக் காண்க. “பாண்ட வர்க்கட்குப் படசபாதியாக இருந்து மாயப்போர் செய்து நூற்றுவரை ஒழித்தாயன்றோ? இஃது அடியார்களைக் காக்கும் தொழிலன்றோ?” என்கின்றார் ‘மாயப்போர்’ என்பதற்கு ஈடு ஆச்சரியமான யுத்தமென்று தல், வஞ்சகமான யுத்தமென்னுதல், அதாவது இரவைப் பகலாக்கியும் ‘ஆயுதம் எடேன்’ என்று ஆயுதம் எடுத்தும், சத்துருக்கர் உயிர் நிலையைக் காட்டிக் கொடுத்தும் செய்தவை “நிலங்கண்ட அம்மானே!” என்று ஆதிவராக அவதாரச் செயலிலும் ஈடுபடுகின்றார் ஆழ்வார். “பிரளயத்தில் ஆழ்ந்த பூமியை அண்டபித்தியினின்றும் விடுவித்த செயல் எக்காரணம் பற்றி? நம்முடைய சரக்கை நாம் நோக்க வேண்டும் என்று செய்ததன்றோ அது? அதுபோல நானும் உன் சரக்கன்றோ?” என்கின்றார்

இங்ஙனம் வேண்டும் ஆழ்வார்,
“வான மாமலை யே! அடி
யேன் தொழ வந்தருளே”[20]

எனகின்றார். “நான் ஆசைப்பட்டபடியே அடிமை செய்ய லாமபடி வந்தருள வேண்டும்” என்பது ஆழ்வாரின் வேண்டுகோள. ‘வானமாமலை’ என்பது ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டும் திருநாமம. விண்ணளவும் சென்று கிட்டும்படி ஓங்கின மலைபோல் இரா நின்ற எம் பெருமானை மலையாகவே கூறுதல் பொருத்தமன்றோ? எம்பெருமானின் திருநாமமே ஊரின் திருநாமமாக மாறி விட்டது. நாங்குநேரி என்ற திவ்விய தேசத்தை வைணவப் பெருமக்கள் ‘வானமாமலை’ என்றே வழங்கி வருகின்றனர்.

இந்தச் சந்நிதியில் எம்பெருமானின் பாலனாய் ஏழுலகுண்ட செயலிலும்,[21] கொக்கின் வடிவாய் வந்த பகாசுரனை அவன் வாயைப் பிளந்து அவனை முடித்த

20. திருவாய் 5. 7 6 21. ஷ 5. 7. 7

செயலும்,[22] இரட்டை மருத மரத்தை வீழ்த்திய செயலும்[23] அசுர ஆவேசம் கொண்ட ஏழு எருதுகளை அடர்த்து நப்பின்னையை மணந்த செயலும்.[24] வாமனமாணியாய் வந்து மூன்று உலகங்களையும் மாவலியினிடமிருந்து கவர்ந்த கள்ள மாயத்திலும்[25] ஆழ்வார் ஆழங்கால் பட்டு அநுபவிக்கின்றார் அந்த அநுபவத்தை நாமும் பெறுகின்றோம் பாசுரங்களில் ஆழ்வார் "தமியேனுக்கு அருளாயே"[26] "அடியேன் தொழ வந்தருளே," 'அடியேனை அகற்றேலே'[27] "அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கே"[28] என்றெல்லாம் வேண்டி நிற்பது போலவே, நாமும் எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பிக்கின்றோம் அரசசகரிடம் தீர்த்தம் திருத்துழாய் பெற்று, சடகோபம சாதிக்கப்பெற்று அர்த்தமண்டபத்திலிருக்கும் உற்சவரைச சேவிக்க வருகின்றோம்

உற்சவரின் திருநாமம் தெய்வ நாயகன் என்பது. அவர் உபயநாச்சியார், சிரீவர மங்கைத்தாயார்; ஆண்டாள் முதலியோர் அருகில் இருக்க, பட்டாடை அணிந்து மகர கண்டிகை முதலிய அணிகளுடன் பெரியதொரு பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார் அவரை,

"ஆறெனக்குநின் பாதமே சரணாகத்
 தந்தொழிந்த தாயஉனக் கோர்கைம்
மாறு நானொன் றிலேனென தாவியு முனதே
சேறு கொள்கரும் புமபெருஞ் செந்நெலும்
 மலிதண் சிரீவரமங்கை
நாறு பூந்தண் துழாயமுடியாய' தெய்வ நாயகனே' [30]

22.	திருவாய ௫.7.9	23	திருவாய் 5.7.9
24.	௸ 5 7.9	25.	௸ 5.7.9
26.	௸ 5.7:2	27.	௸ 5.7:6
28.	௸ 5.7:7	29.	௸ 5.7:9
30.	௸ 5 7.10		

[ஆறு-வழி, சரண்-உபாயம்; கைம்மாறு - பதிலுபகாரம்; ஆவி-ஆன்மா; நாறு-மணம் வீசும்.]

என்ற பாசுரத்தை ஓதிச் சேவிக்கின்றோம். ஏற்கெனவே தமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேற்றிற்கு எம்பெருமானுக்கு நன்றி செலுத்துகின்றார் ஆழ்வார் இப் பாசுரத்தில். 'உன் திருவடிகளே சரணம்' என்றிருக்கும்படி என்னைச் செய்தருளின பேருதவிக்குப் பதிலுதவி ஒன்றும் இல்லை'' என்கின்றார்

இங்ஙனம் மூலவரையும் உற்சவரையும் சேவித்து இறையநுபவம் பெற்ற நிலையில், திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்காரின் திருப்பாசுரமும் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

> ''வானோர் முதலா மரம் அளவாஎப்பிறப்பும்
> ஆனேற்கு அவதியிடல் ஆகாதோ தேனேயும்
> பூவர மங்கை புவிமங்கை நாயகனே
> சீவர மங்கை அரசே''[31]

[வானோர் தேவப்பிறவி; மரம்-தாவரப் பிறவி; அவதி-முடிவு; தேனேயும்-மது நிரம்பிய; பூ-தாமரை]

''நால்வகை யோனிகளிலும் பிறந்து பிறந்து வருந்தி உன்னை அடைக்கலம் புகுந்து இளைத்த பாவியாகிய எனக்கு இப்போது உன்னைச் சரணமாக அமர்ந்து புகுந்து நிற்கின்ற நலவறிவை நீ அருளியிருந்ததனால், இனியாவது அப்பிறவித் துயரம் நேராது என்னைக் கடைக்கணித்துப் பாதுகாத்தருள்க'' என்ற அய்யங்கார் அவர்களின் விண்ணப்பத்தையே நம விண்ணப்பமாகக் கொண்டருள வேண்டும் என்று வானமாமலையை வேண்டி நிற்கின்றோம்

இந்நிலையில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின் சூத்திரத்தினையும் சிந்திக்கின்றோம்

31. நூற். திருப். அந்-51

"ருசி விவசர்கருப் பாதமே சரண்
ஆக்கும் ஔதார்யம் வானமா மலை
யிலே கொழுந்து விடும்' [32]

[ருசிவிவசர்-திருமேனிஅழகின ருசியில் பரவசப்பட்ட வர்கள்; ஔதார்யம்-வள்ளல் தன்மை; கொழுந்து விடும்-வளரும்]

இத்திருத்தலத்து எம்பெருமானிடம் வள்ளல் தன்மை என்ற திருக்குணம் முதன்மை பெற்றுப் பிரகாசிக்கும் என்பது கருத்து. 'கருளப்புள்கொடி சக்கரப்படை வான நாட! எம் கார்முகில வண்ணா!' (5; 7 3) என்ற திருப்பாசுரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'ஔதார்யம்' என்கின்றார் என்பதையும், 'என நெஞ்சிடம் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே' (5.7.7) என்ற திருப்பாசுரப் பகுதியைத் திருவுள்ளம் பற்றிக் 'கொழுந்து விடும்' என்கின்றார் என்பதையும் நாம் சிந்திக்கின்றோம்.

நாடோறும் நடைபெற்றுவரும் எண்ணெய்க் காப்புத் திருமஞ்சனமே இத்திருத்தலத்தின் சிறப்பாகும் ஆறுபடி நல்லெண்ணெயுடன் சிறிதளவு சந்தன எண்ணெயைச் சேர்த்துக் காப்பு நடைபெறுகின்றது. இங்ஙனம் மூலவர் தோத்தாத்திரி நாதருக்குத் திருமஞ்சனம் செய்யப்பெற்ற எண்ணெயை ஓரிடத்தில் சேகரம் செய்து அதனைப் பின்னர் வீரப்ப நாயக்கர் மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் உள்ள எண்ணெய்க் கிணற்றில் விட்டுவிடுகின்றனர். நாம் கால்படி நல்லெண்ணெய் கொணர்ந்தால் அதனை இக் கிணற்றில் ஊற்றிவிட்டு அக்கிணற்றிலிருந்து கால்படி எண்ணெய் எடுத்துக்கொள்ளலாம் கோயில் ஆட்சியாளர் களிடம் சொன்னால் எடுத்துத் தருவார்கள். இந்த எண்ணெய் தீராத சரும நோய், குட்டம் (தொழு நோய்) முதலியவைகளையெல்லாம் தீர்க்கின்றது என்று மக்கள் நம்புகின்றனர் வடநாட்டு பக்தர்கள் இந்த எண்ணெயை அதிகமாக வாங்கிச் செல்லுகின்றனர். இந்த எண்ணெயின்

32. ஆசா ஹிரு-163

பெருமையை குறுமுனியாகிய அகத்தியரே அவருடைய மருத்துவ முறையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சில வரலாற்றுச் செய்திகளையும் இங்கு அறிகின்றோம். பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் வானவன் மாதேவி என்ற சேரகுலமங்கையை மணந்து வானவன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும், அந்த மன்னன் இத்திருக்கோயிலை எடுப்பித்ததால் இத்தலம் 'வானமாமலை' என்னும் பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர். வரமங்கை நாச்சியார் கோயில் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக வரமங்கல நாயகர் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. அந்தப் பெயரையே ஆழ்வாரும் தம் பாசுரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டியர்களால் நிறுவப் பெற்ற இத்திருக்கோயில் நாயக்கர் மன்னர்களால் விரிவடைந்திருக்கின்றது. இன்றும் சுற்றுத் தூண்கள் தாங்கும் நீண்ட பிராகாரங்கள் இத் திருக்கோயிலின் பெரும் பகுதி நாயக்க மன்னர்களின் திருப்பணியே. எனபதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. புஷ்பாஞ்சலி சந்நியாசி என்ற மகான் ஒருவரும் பல திருப்பணிகளைச் செய்வித்தார் என்பதும் செவிவழிச் செய்தி.

இங்ஙனம் பல செய்திகளை அறிந்தவண்ணம் மன நிறைவுடன் 'திருக்குறுங்குடி' என்ற திவ்விய தேசத்திற்குப் புறப்படச் சித்தமாகின்றோம். மீண்டும் ஒரு முறை இத் திருத்தலம்பற்றிய திருவாய்மொழியை ஓதி உளங்கரைகின்றோம். இத் திருவாய்மொழியை நாடோறும் ஓதவல்லார் வானோர்க்குத் தெவிட்டாத அமுதத்தைப் போன்றவராவர் என்ற பலனையும் சிந்தித்த வண்ணம் பேருந்து நிலையத்திற்கு வருகின்றோம்.

18. குறுங்குடிக் குழக நம்பி*

வைணவ சமயததில் அடிப்படையாக அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேணடிய சில மரபுகள் உள்ளன அவற்றுள ஒனறு 'அரத்தபஞசக ஞானம' ஆகும். இறைவன இயலபு, உயிரின இயல்பு, உயிர் இறைவனை அடையாவாறு உளள தடையின இயல்பு, அத்தடையினை நீக்கி உயிர் இறைவனை அடைவதற்குரிய உபாயத்தின இயலபு, உயிர் இறைவனை அடைநது பெறும்பயன ஆகிய பொருள்களையும ஒவ்வொருவரும ஒருதலையாக உணர்தல வேண்டும என விதித்துள்ளனர வைணவ ஆசாரியர்கள.

உலகப் பறறறுத தனனலம சிறிதுமிலலாத சமயச சானறோர்கள தாம் புரியும ஒவ்வொரு செயலையும் இறைவனே செய்விககினறான எனறு கருதுகின்றனர். அன்றியும், அவர்கள் தமககுத துனபம ஏதேனும நிகழ்ந் தால அதறகுக காரணம் தம்பாவம், தம அறியாமை எனறும, நனமை நிகழநதால் அதறகுக் காரணம் இறைவன அருள எனறும கருதுதலும் அவர்களிடம் இயலபாகக காணகினறோம. ஆழவாரகளின தலைவரான

* நமபி - 'நமபு' எனபது விருப்பம் எனறும் பொருள் தரும் ஓர உரிச சொல அது பகுதியாக வந்தது நமபி எனபது. எல்லோராலும விருமபப படுபவன எனபது பொருள. 'நம்பி' என்பதறகுப பெருமை, செல்வம், குணம் முதவிய எல்லாம நிறையப் பெறறவன எனப் பொருள் கூறுவர வியாக்கியான ஆசிரியர்.

நம்மாழ்வார் தாம் பாடும் பாசுரங்கள் அனைத்தையும் இறைவனே தன்னுள்ளிருந்து கொண்டு பாடுவிக்கின்றான் என்னும் கருத்தைப் பன்னிப் பன்னி உரைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக,

> 'என் சொல்லால் யான்சொன்ன
> இன்கவி என்பித்துத்
> தன்சொல்லால் தான்தன்னைக்
> கீர்த்தித்த மாயன்' [1]

என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கினாலேயே இதனை அறியலாம். இதனால்தான் ஆழ்வாரின் அருளிச் செயல்கள் 'தமிழ் மறை' என்று போற்றப் பெறுகின்றன.

'சாமவேதசாரம்' எனக் கருதப்பெறும் 'திருவாய் மொழி' எம்பெருமானின் குணம் செயல்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாக்கள் எனப் பெரியோர்களால் கருதப் பெற்றாலும் அதன்கண் மேற்குறிப்பிட்ட ஐந்து பேருண்மைகளும் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ளன. அங்ஙனமிருப்பினும் ஒவ்வொரு பொருள் ஒவ்வோரிடத்துத் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் அமைந்திருத்தலை உணர்ந்து, ஒவ்வொரு பொருளை இவ்விரண்டு பத்துகள் (இரண்டு பத்து-20 பதிகங்கள்[2]) விளக்குகின்றன. எனத் திருவாய்மொழி முழுவதற்கும் ஓர் அமைதி கூறியுள்ளனர் வியாக்கியாதர்கள். திருவாய்மொழியின் முதலிரண்டு பத்துகள் இறைவன் இயல்பையும், மூன்று நான்காம் பத்துகள் உயிரின் இயல்பையும், ஐந்து ஆறாம் பத்துகள் உபாயத்தின் இயல்பையும் ஏழு எட்டாம் பத்துகள் தடையின் இயல்பையும், ஒன்பது பத்தாம் பத்துகள் பயனையும் விளக்குவன வாகும் என்று அவர்கள் வகுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

1. திருவாய் 7. 9 2
2. வைணவ மரபில் பதிகங்கள் என்று வழங்குதல் இல்லை. நம்மாழ்வாரின் பதிகங்கள் 'திருவாய்மொழி' என்றும், ஏனைய ஆழ்வார்களின் பதிகங்கள் 'திருமொழி' என்றும் வழங்கப்பெறுகின்றன.

இறைவனை அடைவதற்குக் கருமம், ஞானம், பக்தி முதலிய உபாயங்கள் உள்ளன. ஆயின், இவையெல்லாம் ஒரு தலையாகப் பயனை அடைவிப்பன அல்ல. அன்றியும், இவற்றை மேற்கொள்வார் சிறந்த அறிவும், மிகக ஆற்றலும் உடையவராய் இவற்றைக் கொண்டு செலுத்துதல் வேண்டும் ஆதலால், இறைவன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக அடைந்து அவன் அருளையே உபாயமாகக் கொண்டு, அதற் கேற்றவாறு ஒழுகுதல் சிறந்த முறையாகும் என்று ஆன்றோர் துணிந்துள்ளனர். இதுவே நம்மாழ்வாரின் கருத்துமாகும். அங்ஙனம் இறைவன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக அடைந்து அவனருளையே உபாயமாகக் கொண்டொழுகுமிடத்து, வேறொரு பாயத்தைக் கொண்டொழுகுதலும் வேறொரு தெய்வத்தைத் தனைக் காக்குமாறு வணங்குதலும் கூடா. இதனால்தான் இந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவர்கள் 'மறந்தும் புறந் தொழா மாந்தர்' என்று போற்றப் பெறுகின்றனர்.

இறைவன் திருவருளையே உபாயமாகக் கொள்வதால் மற்றைய கருமம், ஞானம், பக்தி முதலியவற்றைக் கைவிட்டு விடுதல் என்பது கருத்தன்று அவற்றை இறைவனை அடைதற்குரிய உபாயம் என்று கருதாமல் மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என்பதுவே கருத்தாகும். எனவே கருமம், ஞானம், பக்தி முதலியவற்றை உபாயம் என்று கருதாமல் மேற்கொண்டு, இறைவன் திருவருளே உபாயம் எனக் கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டுமெனபதே முடிந்த முடிபாகும். அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி[3] என்ற மரபும் இதனை யொட்டியதேயாகும் என்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது

இந்த எண்ணங்கள் நம மனத்தில் குமிழியிட்ட வண்ணம் நான்கு நேரியிலிருந்து திருக்குறுங்குடி நோக்கிப் போகச் சித்தமாகின்றோம். நான்கு நேரியிலிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் திருமபினால் சிறிது தூரம் சென்றதும் இரண்டு பாதைகள் பிரிவதைக் காணலாம்.

3. திருவா. சிவபுரா. அடி-18

அவற்றுள் தென்மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் சாலையே குறுங்குடியை அடைவது சாலை சுமார் தான. திருநெல்வேலி சந்திப்பிலிருந்து பணகுடி செல்லும் பேருந்து ஒன்றினை குறுங்குடி வழியே திருப்பியுள்ளனர். ஆகவே, நெல்லையிலிருந்தும் நேராகக் குறுங்குடிக்குச் செல்ல வசதி உண்டு. நாம் பேருந்தில் புறப்பட்டு வருகின்றோம்.

குறுங்குடி ஒரு சிறிய ஊர் தான். மலையையொட்டிய பகுதியாதலின் இவ்வூர் நல்ல குளிர் சோலைகள் நிரம்பி யிருக்கின்றன. "தென் நன சோலைத் திருக் குறுங்குடி"[4] "தேன கொள் சோலைத் திருக் குறுங்குடி"[5], "சோலை சூழ தண திருக்குறுங்குடி"[6] என்ற நம்மாழ்வார் வாக்கு களாலும், "கொலலை வளர் இள முல்லை புல்கும் குறுங்குடி"[7], "கொங்கு அலர் தண்பனை சூழ்புறவின் குறுங்குடி"[8] என்ற திருமங்கை மன்னன் வாக்குகளாலும் இந்த ஊர்ச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையினை அறியலாம். மேலும் இந்த ஆழ்வாரின்,

> "இரவும பகலும ஈனதேன்
> முரல வண்டெல்லாம
> குரவின பூவே தான்மண
> நாறும் குறுங்குடி"[9]
> [தேன-வண்டுகள்; ஈன-இனிமையான]

> "என்றும இரவும பகலும
> வரிவண டிசைபாட
> குன்றின முல்லை மன்றிடை
> நாறும குறுங்குடி"[10]
> [குன்று-மலை; மன்று-நிலம்]

4. திருவாய் 5. 1 : 2
5. ௸5. 5 : 4
6. ௸ 5. 5 :6
7. பெரி திரு. 9. 5 6
8. ௸ 9. 5 : 7
9. பெரி. திரு 9. 6: 4
10. ௸ 9. 6: 3

என்ற பாசுரப் பகுதிகள் இவ்வூர் மலைச் சாரலை ஒட்டிய தென் உணர்த்துகின்றன குறுங்குடியின் குளிர்ந்த நீர்த் தடாகங்களில் செங்கால் அன்னம் மணம் மிக்க தாமரைப் பூவில் தன் பேடையுடன் சேர்ந்து வாழும் என்றும், மெய்ம்மையான சிவந்த கால்களையுடைய நாரைச் சேவலுக்கு உணவு தேடிக் கொண்டு கூழைப் பார்வையை யுடைய அதன் பேடை வயல்களில் மேயும்[12] என்றும் இந்த ஆழ்வார் பேசுவதனையும் அறிகின்றோம், இன்னும் குறுங்குடியின் சூழ்நிலையைக் காட்டும்,

"கொல்லை முல்லை மெல்லரும்
பீனும் குறுங்குடியே"[13]

[குறியவன் குடி,-குறுங்குடி; குறியவன்-வாமனன்]
என்ற இந்த ஆழ்வாரின் திருவாக்கு குற்றாலத்தின் சூழ்நிலையைக் காட்டும்,

"கொல்லை முல்லை மெல்லரும்
பீனும் குற்றாலம்."[14]

என்ற ஞானசம்பந்தரின் திருவாக்கினை நினைக்கச் செய்கின்றது.

நமது பேருந்து கீழ மாடவீதியில் நிற்கின்றது. அங்கு இறங்கி ஊரைச் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கின்றோம். பெரிய கட்டடங்கள் ஒன்றும் இல்லை. ஆழ்வார் காலத்தில் ஒருகால் பெரிய ஊராகவும் பெரிய கட்டடங்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்திருக்கலாம். நம்மாழ்வார் "குன்ற மாடத் திருக்குறுங்குடி"[15] என்றும், "தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி"[16] என்றும், 'சிறந்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி"[17] என்றும், "மைகொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி"[18] என்றும், 'மன்னுமாடத் திருக்குறுங்

12. பெரி திரு. 9. 6 3
11. ஷ 9 6. 2
15. ஷ 5. 5: 3
17. ஷ 5. 5: 7
13. ஷ 9. 6: 7
14. தேவாரம் 1. 99: 3
16. ஷ 5 5.5
18- ஷ 5 5: 8

குடி"[19] எனறும் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றார். திருமங்கை யாழ்வாரும இந்த ஊரில் சந்திரனை தொடும் அளவுக்கு உயர்ந்த மாளிகைகள் இருந்தன எனறும்[20] இவ்வூரை உயர்த்திக் கூறுகினறார்.

நாம் கீழ மாடவீதியிலிருந்து திருக்கோயிலுக்குள் நுழைகினறோம்- மட்டையடி மண்டபம், இரதி மண்டபம் ஆகியவறறையெல்லாம கடந்து கொடிமரம் (துவஜ ஸ்தம்பம்) இருக்கும் மண்டபத்திற்கு வருகின்றோம். இந்த மண்டபத்தின வடபுறததில் உள்ள மணவாள மாமுனிகள் சந்நிதியையும அதற்கு முனபதாக உள்ள அழகான மண்டபததையும் காணகின்றோம். இந்த மண்டபததின தூணகளில் அழகான சிற்ப வடிவங்கள் செதுக்கப் பெறறுள்ளன. ஆயினும் இந்த மண்டபத்தில் வெளவால் களும் துரிஞ்சில்களும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அசுத்தம் செய்துள்ள நிலையையும காண்கினறோம்:

இந்தத் திருக் கோயிலின் கொடிமரம சந்நிதிக்கு நேராக இல்லை,அது சற்று வட புறமாக விலகி இருப்பதைப் பார்க்கினறோம். அதன காரணத்தை வினவ, கோயில அலுவலர் ஒருவர் நம்பாடுவான் என்னும் பகதனுக்காகத் தான அது விலகியிருப்பதாகக் கூறுகினறார். நம்பாடுவான யார் எனபது பற்றியும் அவரே விவரங்கள் தருகினறார். திருக்குறுங்குடியை அடுத்துள்ள மகேந்திரகிரியில் யாழ் வாசிப்பதில வல்ல பாணர்களுள் ஒருவன திருககுறுங்குடி நம்பியைச சேவிக்க வருகினறான். அவன வநத நாள் கார்த்திகை மாத சுக்கில படச ஏகாதசி. அவன வரும வழியிலே பசியுடன இருநத பிரம்ம ராட்சசன ஒருவன இவனைப் பறறிப் பசி தீரத்துக் கொள்ள எண்ணுகினறான நம்பியைச் சேவித்த பிறகு தான வந்து இராக்கதனுக்கு இரையாவதாகப் பாணன உறுதி கூற , இராக்கதனும் அவன சொற்களை நம்பி அவனை விடுவிக்கினறான்,

19. பெரி திரு.5 : 5 9 20. ௸ 9. 6: 6

பாணன நம்பியைச சேவிக்கினறபோது கோயிலின கொடி மரம சநநிதியை மறைகின றது. பாணன அதனைப பொருட்படுத்தாமல உளளம் உருக உடல் புளகிக்கப பாடுகினறான. நம்பியின அருளால் கொடிமரம நகர கினறது. இதனைக் கணட பாணன மயிர்சிலிர்க்கப் பெற்று ஆழவார பாசுரங்களை கைசிகப பணணில் அமைத்துப் பாடி அநுபவிககினறான. பாசுரங்களைக கேட்டு மகிழநத நம்பியும அவனுககு 'நமபாடுவான்' எனற திருநாமமும வழஙகுகினறார். பாடலகளை விரைவாகப் பாடுவதைக் கேட்ட நம்பி காரணத்தை வினவுகினறார். பாணன தான் அரக்கனுககுக கொடுத்து வநத வாககைக கூறுகினறான. நம்பியின அருளால் அரக்கனின பசி நீங்குகின்றது. அவன தனனிடம் வநத நமபாடுவானைப் புசிகக மறுக்க, இடை வநத நமபி சமாதானம் செய்து ஒரு பாடலின இசைப் பலனைத் தாரைவார்த்து அரக்கனுக்குத் தருமாறு நமபாடுவானிடம் சொல்ல, அவனும் அவ்வாறே செய் கினறான். இதனாலதான இத்திவ்விய தேசத்தில் கௌசிக ஏகாதசி மிகச சிறப்பாக நடைபெற்று வருகினறது எனபதனையும அறிகினறோம

குலசேகரன மணடபத்திற்கு முந்திய பத்தியில் தொங்கும் ஒரு மணியில் பொறிக்கப் பெற்ற பாடலால் திருவிதாங்கோட்டு மன்னன ஒருவன நம்பியின பக்தனாக இருநது இநத மணியை அளித்துள்ளான எனபதை அறிநது கொளளுகினறோம

குறுங்குடி நமபியைச சேவிக்கச் சித்தமாகினறோம இந்த நமபியைப பெரியாழவார், திருமழிசையாழவார், திருமங்கையாழவார், நம்மாழவார் ஆகிய நால்வரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர 'குறுங்குடியில் குழகா'[21] எனறு திருமஙகையாழவார் குறிப்பிடுகின்றார் 'குழகன்' எனறதறகு மகானாக இருக்கும் தனது மேனமையைப் பாராமல சிறியாரோடும் கலநது பழகுபவன எனற பொருள்

21. பெரி. திரு. 6 3:9

உண்டு பரமபதத்திலிருந்து எம் பெருமான் நம்போன்றவர் உய்யும் பொருட்டுச் சேவை சாதிப்பதற்காகவே திருக்குறுங் குடியில் எழுந்தருளியுள்ளான். 'நம்பி' என்பது இத்திருப்பதி எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வாரால் சாத்தப்பெற்ற திருநாமம்[22] நம்பி' என்பது எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவன்'' 'பரிபூரணன்' என்ற பொருளை யுடையது. பரமபதத்திலும் எம்பெருமான் எல்லாக்குணங் களும் நிரம்பப் பெற்றவனாக இருப்பினும் அங்கு எம் பெருமானைக் காட்டிலும் குறைநதாரின்மையால் வாதஸல்யம், சௌசீல்யம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங் கள் பகல் விளக்குப்போலப் பயனபடாமல் கிடக்கின்றன. அத்திருக்குணங்கள் யாவும் அர்ச்சாவதாரங்களில் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பனவாதலால் 'பரிபூரணன்' என்ற பொருளையுடைய நம்பி என்ற சொல் அர்ச்சாவதாரத்தில் அமைந்து கிடப்பதைச் சிந்திக் கின்றோம். 'குறுங்குடிக் குழக நம்பி' என்ற அழகான பெயரில் பரவசப்பட்டு நிற்கின்றோம்.

குலசேகரன் மண்டபத்திலிருந்து கொண்டே கிழக்கே திருமுக மண்டலம் கொண்டு நின்ற திருக்கோலத்தில் சேவை சாதிக்கும் அழகிய திருக்குறுங்குடி நம்பியைச் சேவிக்கின்றோம். நல்ல அழகான வடிவம். அவரது திருமேனி அகத்தே சிலையும், புறத்தே சுதையுமாக இருக்கின்ற திருக்கோலம். அதனால் இவருக்குத் திருமுழுக்கு இல்லை. இவருடன் உபய நாச்சியார், மார்க்கண்டேயர், பிருகுமுனிவர் ஆகியோர் எழுந்தருளி யுள்ளனர். இவர்களைச் சேவிக்கும்பொழுது நம்மாழ் வாரையும் திருமங்கையாழ்வாரையும்பற்றிய நாயகி பாவனை நம்மையும் பற்றத்தொடங்குகின்றது. முறையே அவர்களது திருவாய்மொழியையும்[23] திருமொழியையும்[24] ஓதி உளங்கரைகின்றோம்.

22 திருவாய் 1.10:9 24. பெரி திரு 9 5.9
23. ஷை 5.5

பராங்குச நாயகி உருவெளித் தோற்றமாக திருக்குறுங்குடி எம்பெருமானைச் சேவித்ததை எண்ணுகிறோம். அங்ஙனம் சேவித்தவள் அப்பெருமானைப் பற்றிப் பேசுதல் புலம்புதல் முதலியன செய்கின்றாள். அது கண்ட அன்னையரும் தோழியரும் தலைவன் திறத்தில் எவ்வளவு காதல் பெருகினும் அவன் வருமளவும் ஆற்றியிருத்தலே மகளிர் கடமையாகும் என்றும், அவளது செயல்கள் தம் குடிக்குத் தகாதவை என்றும் கூறி விலக்குகின்றனர் அவர்கட்கு விடை கூறும் முறையில் இப்பதிகம் 'மகள் பாசுரமாக' நடைபெறுகின்றது.

"திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட அக்கணமே சங்கும் சக்கரமும் செந்தாமரைக் கண்களும் செங்கனி வாயும் என் முன்னே தோன்றுகின்றன.[25] மேகத்தில் மின்னல் தோன்றினாற்போலே மிருக்கும் அவனது பூணூலும், பரந்த மின்னல் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற் போன்ற மகர குண்டலமும், திருமறுவும் திருவாபரணங்களும், திருத்தோள்களும் என்னைச் சுற்றிவளைத்துக் கொள்ளுகின்றன.[26] அவனது வெஞ்சிலை, கதை, வாள், திருவாழி, திருச்சங்கு ஆகிய பஞ்சாயுதங்களும் என்னைச் சூழ்ந்து கிடக்கின்றன.[27] அவனது செவ்வித் திருத்துழாய்த் தனி மாலையும், உபய விபூதிகளும் தான் நாதன் என்பதனை நிலைநாட்டும் திருவபிடேகமும்; அந்த மாலைக்கும் திருமுடிக்கும் பாங்கான திருமேனியும் திருவரை பூத்தாற் போன்று தோற்றுகின்ற திருப்பீதாம்பரமும் அதன் மேலாபரணமான விடு நாணும் இடைவிடாது என்னருகே நின்று ஒளிருகின்றன.[28] அழகெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாற் போன்றதான திருப்பவளமும், அழகியவாய் நீண்டு விளங்குகின்ற திருப் புருவங்களும் அவற்றிற்குத் தகுதியாகத் திகழ்கின்ற திருக்கண்களும் என உயிர் நிலையிலே

25. திருவாய் 5.5:1 26. ஷை 5-5:2
27 ஷை 5-5:3 28. திருவாய் 5. 5 : 4

நின்று என்னை நவிகின்றன[29] கற்பகக் கொடிபோன்ற அவனது திருமூக்கும் கொவ்வைச் செவ்வாயும், நீலமேகம் போன்ற திருமேனியும், நான்கு திருத் தோள்களும் என நெஞ்சை இடமடைத்துக் கொண்டு கிடக்கின்றனவே[30] சோதி வெள்ளம் அலையெறியும் திருமேனியுடன் என் உள்ளத்தில் வேர கொண்டு விட்டான்.[31]

''செய்யதாமரைக் கண்ணும் அலகுலும்
சிற்றிடையும் வடிவம்
மொய்யநீழகுழல தாழ்ந்த தோளகளும்
பாவியேன் முன்னிற்குமே''[32]

[அல்குல்- இடைக்குக் கீழுள்ள பின் புறப்பகுதி; மொய்ய- செறிந்து நீண்ட; குழல கேசம்]

திருமுடி முதல் தோன்றும் திருவபிடேக முதலான எண்ணற்ற சேரத்தியழகு பொருந்திய திருவாபரணங் களையுடைய அப்பெருமான கனனலும் பாலும் அமுதமும் போன்று என நெஞ்சை விட்டு நீங்காது நிற்கின்றான்[33]. அவனது சோதி வெள்ளத்தில எழுகின்ற ஒரு திவ்விய உருவம என உள்ளத்தில் பிரகாசித்த வண்ணம் நிலை பெற்று நிற்கின்றதே[34]''. இங்ஙனம ஆழவார் நாயகி பெற்றநுபவித்த நிலையை நாமும பெறுவது போன்ற உணர்ச்சியில் உந்தப் பெறுகின்றோம்.

பரகால நாயகியின நிலையையும் நாம் சிந்திக் கின்றோம். வெண்ணிறமுள்ள பிறைமதியும், அலைவெறி கின்ற கடலும், தணமலரத தென்றலும், அன்றிற் பறவை களின ஒலியும் என்னை நோவு படுத்துகின்றன[35]. காலை மாலை என்ற வேறுபாடின்றி எப்பொழுதும துன்புறு கின்றேன. இரவு நேரம் ஊழியைவிட நீளுகின்றது.

29 திருவாய் 5. 5 : 5 30 ஷ 5. 5 : 6
31 ஷ 5. 5 7 32. ஷ 5. 5 8
33. ஷ 5. 5 · 9 34. ஷ 5. 5 1
35. பெரி. திரு. 9 5 . 5

வாடையின தனமை எரிகின்ற நெருப்பின தன்மையை ஒத்துள்ளது. அப்பெருமானின மாயச் செயல்கள் இனனும் எத்தனையோ?[36] காளையின கழுத்தில் தொங்கும் மணியின ஓசை என நெஞ்சைச சோர்வுபடச செய்து இரவு முழுவதும் எனனை உறங்காதிருக்கச் செய்துவிடுகினறது[37]. திணதிமிலேறறின மணியொலியும், ஆயன தீங்குழலோசையும, தெனறலோடு கூடிய மாலையும், கோல இளம்பிறையும் என் ஆவியைப் படுததுமபாடு சொல்லிமுடியாது[38] பொழுது போக்கற்று அணடைப் பெணகள் வம்புகள் பேசி இழித்துக் கூறினும நீல மணிவணணரை மறக்கவே மாடடேன.[39] அவன என தொல் நலத்தையெலலாம் கொள்ளை கொணடு எனக்குப் பொனமேனியைத் தநது போயினன.[40] ஆகவே, எனனைக் கொணடு திருக்குறுங்குடியில் சேர்த்து விடுங்கள் எனறு தாயரையும், தோழியரையும வேணடுகினறாள். இது கண்ணனை அடைய வேண்டும் ஆர்த்தியைப் பொறுககமாட்டாத ஆண்டாள் தன்னைக் கணணன எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தில கொணடுபோய்ச் சேர்க்குமாறு வேணடுவதையும்[41] நினைக்கச் செய்கின்றது.

இந்த நம்பியின் கருவறைககு அடுத்த கட்டில் வைணவ நம்பி எனற உற்சவர் எழுநதருளியுளளார. இவரும் உபய நாசசியார், நீளாதேவி, குறுங்குடிவல்லி நாச்சியார் ஆகியோர் சூழ இருக்கினறார். அவரையும சென்று சேவிக்கினறோம். இவருக்கு வைணவ நம்பி' எனற பெயர் ஏற்படடதற்குரிய காரணத்தையும் உசாவி அறிகினறோம். ஒரு சமயம பாஷ்யக்காரர் (இராமாநுசர்) இநதத் திவ்விய தேசத்திற்கு எழுந்தருளினபோது இநத நமபி ஒரு சீடன போல் அவர் முன் வநது அவரால பஞ்ச சம்ஸகாரம்

36 பெரி. திரு 9.5.3
37. ஷை 9. 5 4   88 ஷை 9. 5 : 5
39. ஷை 9 5 6
40. ஷை திரு 9. 5 9
41. நாச். திரு. 12

செய்யப்பெற்று, திருமண் சாத்திக் கொண்டு வேதாந்தார்த்தமும் கேட்டார் என்பது வரலாறு.[42] ஆனது பற்றியே இத்திருத்தலம் 'வைணவ வாமன க்ஷேத்திரம்' என்று வழங்கப் பெறும் மரபையும் அறிந்து கொள்ளு கின்றோம்.

இந்த இரண்டு நம்பியரையும் சேவித்த பிறகு வெளி வந்து பிராகாரத்தில் வலம் வருகின்றோம் தெற்குப் பிரகாரத்தில் தனித்தனியே கோயில் கொண்டிருக்கும் இலக்குமி நரசிமமனையும், ஞானப்பிரான இலக்குமிவரா கனையும் சேவிக்கின்றோம் தனிக் கோயில் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் குறுங்குடி வல்லித் தாயாரையும் அடைந்து அந்த அன்னையின் திருவருளையும் பெறு கின்றோம். மேற்குப் பிராகாரத்தில் வருங்கால் தசாவதாரப் பெருமாள், சீநிவாசன, ஆண்டாள் அன்னையார் இவர்கள் நமக்குச் சேவை சாதிக்கின்றனர். இவர்கள் இன்னருளைப் பெற்றுக் கொண்டு வடக்குப் பிராகாரத்தில் நடந்துவண்ணம் தெற்கே திரும்பினால் அங்கு ஒரு சிறு கோயில் தென்படுகின்றது அத்திருக் கோயிலில் சிவபெருமான் இலிங்க வடிவில் காட்சி வழங்கு கின்றார் இவரை 'மகேந்திரகிரி நாதர்' எனறும் 'பக்கம் நின்ற பிரான்' என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். இந்தப் பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருக்குங்கால் தனித்தனியே கோயில் கொண்டு சேவை சாதிக்கும் நின்ற நம்பி, வீற்றிருந்த நம்பி, கிடந்த நம்பி ஆகியோரையும் கண்டு வணங்குகின்றோம். இவர்கள் அருகில் பூமியில் அழுந்தப் பெற்ற நிலையில் தலையைச் சிறிது பூமிக்கு வெளியில் நீட்டிய வண்ணம் மகாபலியும் நமக்குக்காட்சிதருகின்றான். அந்த வள்ளலையும் கண்டு மகிழுகின்றோம்.

இந்தத் திருக்கோயிலில் ஐந்து நம்பியரைச் சேவித்த நம மனம கம்பீரமான நம்பி ஒருவனையும் பார்க்க விழைகின்றது. அவன் கோயிலில் இருக்க விரும்பாது மலையின்மீது ஏறி நிற்கின்றான். இவனை மலைமேல நம்பி என்று வழங்குவர் இவன் கோயில் கொண்டிருக்கும் இடம் கோயிலிலிருந்து ஐந்து கல தொலைவிலுள்ள ஒரு மலை- மூன்று மைல வரை அந்த இடத்திற்கு வண்டிகள்

42. குருபரம்பரையில் எம்பெருமானார் வைபவத்தில் இந்த வரலாறு காணப் பெறுகிறது.

செல்லும். அதன் பிறகு 'நடராஜா சர்வீஸ் தான். மலையில் இந்த நம்பி சுமார் ஏழு அல்லது எட்டு அடி உயரத்தில் சிலை உருவில் கம்பீரமான கோலத்துடன் காட்சி நல்குகின்றான். வாகன வசதியும் கால் வலிவும் உள்ளவர்கள் இவனையும் சேவித்துத் திரும்பலாம்.

இத் திருத்தலத்திற்கே 'குறியவன குடி' (குறுங்குடி) எனப் பெயரளித்த வாமனனையும் பார்க்க விழைகின் றோம். அவனுக்கு கோயிலில் ஏனோ இடந்தரவில்லை. திருக்கோயிலுக்குத் தென் திசையில் நான்கு ஃபர்லாங்கு தொலைவில் உள்ள சத்திரம் ஒன்றில் இடம் தந்திருக் கின்றனர். அந்தச் சத்திரத்திற்குச் சென்று அவனையும் வணங்குகின்றோம். மீண்டும் திருக்கோயிலுக்கு வந்து நம்பியாரிடம் பிரியா விடை பெற நினைக்கின்றோம். இந்தக் குறுங்குடி நம்பியின் திருவருளினால்தான் நம்மாழ்வார் திருவதரித்தார் என்பது வரலாறு. திருவிருத் தத்தில்,

> "கொடுங்கால் சிலையர் நிரைகோள
> உழவர் கொலையில்வெய்ய
> கடுங்கால் இளைஞர் துடிபடும
> கௌவைத் தருவினையேன
> நெடுங்கா லமுமகண்ணன் நீள்மலர்ப
> பாதம் பரவிப்பெற்ற
> தொடுங்கால் ஒசியும் இடைஇள
> மான்சென்ற சூழகடமே.' [43]

[சிலையர்-வில்லையுடையவர்; நிரை-பசுக்கூட்டம்; கடு கால்-நடைவிரைந்தகால்; துடி பறை; தொடுங்கால்-தொடட்டால், ஒசியும்-ஒடியும்; கடம்-பாலைநிலம்]

என்பது இரங்கல் துறையிலமைந்த பாசுரம். நம்மாழ்வார் ஒரு தலைவியின் மன நிலையை அடைந்து, அதே நிலை யில் தன் லவி தலைவனுடன் சென்றமைகுத் தாய் வருந்துவதாக அருளிய பாசுரமாகும் இது. தாய் தன் மகளைத் தான் பெற்ற அருமைப் பாடடைக் கூறும் முகத்தால் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரச் சிறப்பு குறிப்பாக இப் பாசுரத்தில் வெளியிடப் பெற்றிருப்பது கண்டு மகிழத்தக்கது.

உடைய நங்கையார் என்ற நம்மாழ்வாரின் திருத் தாயார் திருமால் திருவடிகளை வணங்கி அவர் அருளால்

43. திருவிருத் 37

நம்மாழ்வாரைப் பெற்றார் என்ற குறிப்பு இந்தப் பாசுரத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது. நம்மாழ்வாராகிய தலைவி, ‘நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்’ என்றாற்போல் அரிதாகப் பெற்றுச் செல்வமாக வளர்க்கப் பெற்றவள். மிக்க மென்மைத் தன்மையுடையவள்; மிக்க இளமைப் பருவமுடையவள் என்ற இத் தன்மையெல்லாம் நம்மாழ்வாருடைய சிறப்பியல்புகளைக் குறிப்பாலுணர்த்துவனவாகும். இப்பாசுரத்தைச் சிந்தித்து இக் குறிப்புகளையெல்லாம் உணர்கின்றோம். திருவாலித் திருநகரியில் திருவவதரித்து அடியார்க்கு எளியனாய் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பல திவ்விய தேசங்கள் எல்லாம் சென்று அந்த எம்பெருமான்களைச் சேவித்து மங்களா சாசனம் செய்து பரவிய திருமங்கை மன்னன் இங்கு வந்து தம் இறுதி நாட்களைக் கழித்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிய செய்தியையும் அறிகின்றோம் அவரது கோயில் ஊருக்கு வடகிழக்கில் அரை மைல் தொலைவில் உள்ளது.

திருக் குறுங்குடி நம்பியின் சந்நிதியிலுள்ள புஷ்கரிணி ‘கரண்டமாடும் பொய்கை’ என்ற திருநாமத்தால் வழங்கி வருகின்றது இத்திருப் பெயரைக் கேட்டதும்,

> ‘கரண்டமாடு பொய்கையுள்
> கரும்பனைப் பெரும்பழம்
> புரண்டுவீழ வாளைபாய்
> குறுங்குடி நெடுந்தகாய’’[44]

[கரண்டம்-நீர்க் காக்கை, வாளை-மீன் வகைகள்]

என்ற திருமழிசையாரின் பாசுரத்தை நினைக்கின்றோம் நீர்க் காக்கைகள் சஞ்சரிக்கும் பொய்கையில் பெரியகரிய பனம் பழங்கள் விழுந்து புரள்கின்றன அவற்றை நீர்க் காக்கைகள் என்று மயங்கி வாளை மீன்கள் அஞ்சிப் பாய்கின்றனவாம். ஆழ்வாரின் திருவாக்கு பொய்யாகாவண்ணம் அப்புஷ்கரிணியின் கரையில் ஒரு திருப்பனை மரம் நம்பியின் திருவருளையே தாரகமாகக் கொண்டு இன்றும் வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டு பெருவியப்பு அடைகின்றோம்

இந்த நிலையில் ஆசாரிய ஹிருதயத்தின,

44. திருச்சந்த விரு—62

''வைஷ்ணவ வாமனத்தில நிறைந்த
நீலமேனியின ருசி ஜநகவிபவ
லாவண்யம பூரணம்''[45]

[வைஷ்ணவ வாமனம்-திருககுறுங்குடி; ருசிஜநக-ருசியை உண்டாக்கினற, விபவ லாவண்யம்—இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களின அழகு.]

என்ற சுத்திரத்தையும சிந்திக்கினறோம் அவதாரத்தில் பிரகாசிப்பதாகச் சொனன சமுதாயச் சோபையான அழகு இத் திருததலத்தில நிறைந்திருக்கும் எனபதை அறிகினறோம்.

திவ்விய கவியின திருவாக்கும் நம் நினைவிற்கு வருகினறது

''தாலத் திழிகுலத்துச்
சண்டாளம் ஆனாலும
மேலத் தவரதனின்
மேன்மைத்தே - கோலக
குறுங்குடிவாழ் மாயன்
குரைகழற் காளாகப
பெருகுடியாய் வாழவார
பிறப்பு.''[45]

[தாலத்து - நிலவுலகில்; சண்டாளம்-சண்டாளப் பிறப்பு; மேலத்தவர-முனிவர்; கோலம்-அழகு; குரைகழல்-ஒலிக்கினற வீரக்கழல், ஆள்-அடிமை; குடி-பரம்பரை.]

எனற பாசுரம் மிடற்றொலியாய் வெளிப்படுகினறது அத்தப் பாடலிலும் ஆழங்கால் படுகினறோம். இங்ஙனம் நம் பாடுவான பாடிய நம்பியையும் ஏனைய நம்பியரையும் சேவித்துப் பரிபூர்ண பிரமமாநுபவம பெற்ற மன நிலையில் நெல்லை திரும்புகினறோம.

45. ஆசா. ஹிரு 162

பின்னிணைப்பு—1

ஆழ்வாாகள மஙகளாசாசனம பெற்ற பாணடி நாடடுத் திருப்பதிகள

	திருப்பதி	பதிகம்; பாசுரம	பக்கம
1.	திருக்கோட்டியூர்		1
		இரண. திரு. 46,87 மூன. திரு 62 நான. திரு. 84 பெரியாழ திரு. 1.2; 2 . 6: 2; 4. 4 பெரி. திரு. 7 1:3; 9. 10; 10. 1: 9. பெரி. திருமடல்—63	
2.	திருமெய்யம்.	பெரி திரு 2.5;8; 3 6;9 5.5;2; 6.8:7 8.2:3; 10.1:5; 11.7:5 திருநெடு. 19. பெரி. திருமடல-63	20
3.	திருப்புல்லாணி	பெரி திரு. 9.3; 9.4; பெரி. திருமடல 67	35
4.	திருக்கூடல் (மதுரை)		53
		நான. திரு. 39 பெரி திரு. 9.2,5 நாச. திரு 4	
5	திருமோகூர்	திருவாய 10.1 சிறி. திருமடல் 39	70
6.	திருமாலிருஞ்சோலை.	இரண. திரு 46, 48, 54 மூன திரு. 61 திருவாய 2.10; 10.7; 10.8: 1; 6 பெரியாழ். திரு. 1.6 8; 3.4:5; 4.2 4.3; 5 3, நாச். திரு 4.1, 9. பெரி. திரு. 1.8:5; 2 7;7; 4.9.2, 7.3:6; 7.9:7 9.2:3,8; 9.8; 9 9 10.1.8; 11 2:8; 11.7:9. திருநெடு 3, சிறி. மடல 39; பெரிமடல் 62	91

பின்னிணைப்பு—2

7 வைணவத திருபபதிகள –108

ஈரிருபதாம சோழம்;ஈரொனபதாம பாண்டி;
ஓர்பதின்மூன ராமமலை நாடு; ஓரிரண்டாம—சீர்நடுநாடு;
ஆறோ(டு) ஈரெட்டுத்தொணடை அவ்வடநா(டு) ஆறிரணடு
கூறுதிரு நாடாகக் கொள.[1]

—பிளளைபபெருமாள அயயங்கார்.

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்—40

கடலகிழக்குத் தெறகுக் கரைபொரு வெள்ளாறு
குடதிசையில் கோடடைக் கரையாம்—வடதிசையி
லேணாட்டுப் பெணணை இருபத்து நாற்காதம
சோணாடடுக் கெல்லையெனச் சொல் [2]

1. திருவரங்கம பெரிய கோயில்
2 திருவுறையூர்
3. திருத்தஞ்சை
4. திருவனபில்
5 திருககரம பனூர்
6 திருவெள்ளறை
7. திருப்புளளம் பூதங்குடி
8. திருப்பேர் நகர்
9 திருஆதனூர்
10. திருவழுநதூர
11. திருச சிறு புலியூர்
12. திருசசேறை
1[illegible] திருத்தலைச சங்க நாண் மதியம்
14. திருக்குடநதை
15 திருக்கண்டியூர்
16. திருவிணணகர்
17. திருக்கணணபுரம்
18 திருவாலி
19. திருநாகை
20 திருநறையூர்
21. திருநநதிபுரவிணணகரம்
22. திருவிநதளூர்
23. திருசசித்திர கூடம
24. திருக்காழிச் சீராம விணணகரம்
25. திருக்கூடலூர்
26 திருக்கண்ணமங்கை
27. திருககணணங்குடி
28 திருக்கவித்தலம
29 திருவெள்ளியங்குடி
30. திருமணிமாடக் கோயில்
31. திருவைகுநத விணணகரம்

---

1. நூற. திரு. அந-6
2 ஒருபழம பாடல்.

32. திருஅரிமேய விண்ணகரம்
33. திருத்தேவனார் தொகை
34. திருவண்புருடோத்தமம்
35. திருச்செம்பொன் செய்கோயில்
36 திருத்தெற்றியம்பலம்
37 திருமணிக் கூடம்
38. திருக்காவளம்பாடி
39. திருவெள்ளக் குளம்
40 திருபார்த்தன் பள்ளி.

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்-18

வெள்ளா றதுவடக்காம் மேற்குப் பெருவழியாம்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்—உள்ளாரா
வாண்ட கடலகிழக்காம் ஐம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி[3]

1. திருமாலிருஞ் சோலை மலை
2. திருக்கோட்டியூர்
3. திருமெய்யம்
4. திருப்புல்லாணி
5. திருத்தண்காலூர்
6. திருமோகூர்
7. திருக்கூடல்
8. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்
9. திருக்குருகூர்
10 திருத்தொலைவில்லி மங்கலம்
11. ஸ்ரீவரமங்கை
12. திருத்தெந்திருப்பேரை (திருப்பேரெயில்)
13. ஸ்ரீ வைகுண்டம்
14 திருப்புளிங்குடி
15. திருவரகுணமங்கை
16. திருக்குளந்தை
17. திருக்குறுங்குடி
18 திருக்கோளூர்

மலை நாட்டுத்திருப்பதிகள்—13

வடக்குத் திசைப்பழநிவான்கீழ் தென்காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கூடாம்—கடற்கரையின்
ஓரமோ தெற்காகும் உள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு.[4]

---

3. ஒரு பழம் பாடல்.
4. ஒரு பழம் பாடல்

1.	திருவனந்தபுரம்	7.	திருநாவாய்
2.	திருவணபரிசாரம்	8.	திருவல்லவாழ்
3.	திருக்காட்கரை	ঘ	திருவண் வண்டூர்
4	திருமூழிக்களம்	10	திருவாட்டாறு
5.	திருககுட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூர	11.	திருவித்துவக் கோடு
		12.	திருககடித்தானம்
6	திருசசெஙகுனறூர்.	13.	திருவாறன்விளை

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகள்—2

1	திருவயிந்திர புரம	2	திருக்கோவலூர்.

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்—22

மேற்குப் பவளமலை வேங்கடநேர்வடக்காம்
ஆரககும உவரி அணிகிழககுப் -பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பினாகி திகழிரு பதின்காதம்
நற்றொணடை நாடெனவே நாடு[5]

1.	ஒருக்கச்சி-அத்திகிரி	13.	திருப்பவள வண்ணம்
2.	திரு அட்டபுயகரம்	44.	திருப்பரமேசுர விண்ணகரம்
3.	திருத்தணகா		
4.	திருவேளுக்கை	15.	திருப்புட்குழி
5	திருப்பாடகம	16.	திருநின்றவூர்
6.	திருநீரகம	17.	திருஎவ்வுளூர்
7	திருநிலாததுண்டம	18.	திருநீர் மலை
8.	திருவூரகம்	19.	திருஇடஎந்தை
9.	திருவெஃகா	20.	திருககடல் மல்லை
10.	திருக்காரகம	21.	திருவல்லிக்கேணி
11.	திருக்கார்வானம	22	திருககடிகை
12	திருக்கள் வனூர்		

---

5. ஒரு பழம்பாடல்
பா தி 19

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள்—12

1 திருவேங்கடம் 7 திருகங்கைக் கரைக் கண்டம்
2. திருச்சிங்கவேள் குனறம் 8. திருப்பிரிதி
3 திருவயோத்தி 9. திருவட மதுரை
4. திருநைமிசாரண்யம் 10. திருத்துவாரகை
5. திருச்சாளகிராமம் 11. திருவாய்ப்பாடி
6. திருவதரியாச்சிரமம 12. திருப்பாற் கடல்

திருநாட்டுத் திருப்பதி—1

1. திருநாடு (வைகுந்தம்—பரமபதம்)

குறிப்பு: இந்த நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளைப் பேராசிரியர் டாக்டர் ரெட்டியார சேவித்து மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள, தொணடைநாடடுத்திருப்பதிகள, பாண்டி நாட்டுத்திருப்பதிகள, சோழநாடடுத்திருப்பதிகள (2 பகுதி கள்), வட நாடடுத் திருப்பதிகள் என்ற ஆறு நூல்களை வெளியிடடுள்ளார்: இவற்றில் திருப்பதிகட்குச் செல்லும் வழி, திருப்பதிகளில் தங்கும் வசதிகள், ஆழ்வார் பாசுரங் களின அநுபவம் முதலியவை விளக்கப் பெற்றுள்ளன· திருத்தலப் பயணிகட்கும் ஆழ்வார் பாசுரங்களை அநுபவிக்க விரும்புகிறவர்கட்கும் பயன்படும் நூல்கள் இவை,

பேராசிரியர்
டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியாரின் நூலகள்

ஆசிரியம :

1. தமிழ பயிற்றும் முறை
2. கவிதை பயிற்றும் முறை
3. அறிவியல் பயிற்றும முறை
4. கல்வி உளவியல் கோட்பாடுகள்
5. யுனஸகோ : அறிவியல் பயிற்றும் மூலமுதல் நூல்

இலக்கியம் :

6. கவிஞன் உள்ளம்
7. காலமும் கவிஞர்களும்
8. காதல் ஓவியஙகள்
9. அறிவுக்கு விருந்து
10. முத்தொள்ளாயிர விளக்கம் (பதிப்பு)
11. பரணிப் பொழிவுகள்
12. அறிவியல் தமிழ
13. திருககுறள் கருத்தரங்கு மலர்—1974 (பதிப்பு)
14. கம்பனில் மக்கள் குரல்
15. காநதியடிகள் நெஞ்சுவிடு தூது (பதிப்பு)
16. திருவேங்கடமும் தமிழ இலக்கியமும்
17. தமிழ் இலக்கியத்தில்—அறம், நீதி, முறைமை
18. புதுவை(மை)க்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்
    ஒரு கண்ணோட்டம்

சமயம், தத்துவம் :

(அ) விளக்க நூல்கள் :

19 முத்திநெறி (தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)
20. சிலநோக்கில் நாலாயிரம்
21. வைணவமும் தமிழும்
22 சைவசமய விளக்கு
23. ஆனமிகமும அறிவியலும்
24 வைணவ உரைவளம் (ஐதிகம் இதிகாசம், சம்வாதம்)
25. கலியன் குரல்
26 கீதைக் குறள் (பதிப்பு)
27. கண்ணன எழில் காட்டும் கவிதைப் பொழில் (பதிப்பு)
28. ஆண்டாள் பாவையும் அழகுதமிழும் (பதிப்பு)
29. கீதைப் பொழிவுகள்
30. கண்ணன துதி
31. இராமர் தோத்திரம்

(ஆ) திருத்தலப் பயண நூலகள்

32. மலைநாடடுத் திருப்பதிகள்
33. தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்
34. பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்
35. வடநாடடுத் திருப்பதிகள்
36. சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் - முதற்பகுதி (த அ.ப. பெற்றது)
37. சோழநாடடுத் திருப்பதிகள் - இரண்டாம் பகுதி (ஷ)
38. தம்பிரான தோழர்
39. நாவுக்கரசர்
40. ஞானசம்பந்தர்
41. மாணிக்கவாசகர்

திறனாய்வு

42. பாட்டுத் திறன்
43. கம்பன் படைத்த சிறு பாத்திரங்கள்
44. அகத்திணைக் கொள்கைகள்
45. புதுக்கவிதை - போக்கும் நோக்கும்
46. கண்ணன்பாட்டுத் திறன
47. பாஞ்சாலி சபதம் - ஒரு நோக்கு
48. பாரதீயம் (த. அ. ப. பெறறது)
49. குயில்பாட்டு - ஒரு மதிப்பீடு
50. உயிர்தந்த உத்தமன் (பதிப்பு)
51. ஆழ்வார்கள் ஆரா அமுது
52. விட்டு சித்தன் விரித்த தமிழ்
53. பரகாலன பைந்தமிழ்
54. சடகோபன செந்தமிழ்
55. தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை

வரலாறு, தன் வரலாறு :

56. நினைவுக் குமிழிகள் - முதற் பகுதி
57. நினைவுக் குமிழிகள் - இரண்டாம் பகுதி
58. நினைவுக் குமிழிகள் - மூனறாம் பகுதி
59. நினைவுக் குமிழிகள் - நான்காம் பகுதி
60. நினைவுக் குமிழிகள் - ஐந்தாம் பகுதி
61. வேமனர்
62. குரஜாட
63. சி ஆர் ரெட்டி
64. தாயுமான அடிகள்
65. பட்டினத்தடிகள்
66. வடலூர் வள்ளல்
67. பிரதிவாதி பயங்கரம்
68. மலரும் நினைவுகள்

அறிவியல்

69. மானிட உடல்
70. அணுவின ஆக்கம
71. இளைஞர் வானொலி
72. இளைஞர் தொலைக்காட்சி
73. அதிசய மின்னணு
74. தமது உடல் (த. அ. ப. பெற்றது)
75. இராக்கெட்டுகள் (த. அ. ப. பெற்றது)
76 அம்புலிப் பயணம்
77. தொலை உலகச செலவு
78. அணுக்கரு பௌதிகம (செ பல்கலைக் கழகப் பரிசு பெற்றது)
79. இல்லற நெறி
80. வாழையடி வாழை
81. அறிவியல் விருந்து (தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப் பரிசு
82 தமிழில் அறிவியல்—அன்றும் இன்றும் பெற்றது)
83 வானமண்டலக் காட்சி

ஆராயச்சி :

84. கலிங்கத் துப்பரணி ஆராய்ச்சி
85. வைணவச செல்வம் (தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு)
86. வடவேங்கடமும் திருவேங்கடமும்
87 Religion and Philosophy of Nalayiram with Special Reference to Nammalvar
88. Studies in Arts and Sciences · (61st Birth Day Commemoration Volume)
89 Collected Papers

மதிப்புரைகள்

1. மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள (2-ஆம பதிப்பு—1988)

ரூ. 18 : 00

"மெய்ப் பொருளோடு ஊடாடுவதற்கென்று ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பல உக்திகளை வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வைணவ ஞானிகள் வகுத்து வைத்திருக்கும் உக்திகள் தனிச்சிறப்புடையவை. இறைவனோடு ஊடாடித் திளைப்பதற்கு இங்ஙனம் வழி செய்திருக்கிறார்கள் நம் முன்னோர்கள். அவ்வழியிலே நம்மை நடத்திச் செல்கிறது இந்நூல்... ஆசிரியரின பிடிக்குள் அடங்காத படிப்பு பக்தி என்கின்ற சூரிய காந்தக் கல்வில் புகுந்து ஒருமையும் பயனும் பெற்று விட்டது. வாழ்க "மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்!"

—ஜஸ்டிஸ் எஸ் மகராசன (அணிந்துரையில்)

"உண்மையில் பக்தர்கட்கு இந்நூல் நல்விருந்து. ஜஸ்டிஸின் அணிந்துரை மிகப் பொருத்தமாக அமைந் துள்ளது... 'திருக்கோயில்' பத்திரிகை தொடக்கமான காலத்தில் "மலைநாட்டுத் திருப்பதியநுபவம்" என்ற என கட்டுரை இரண்டாண்டளவும் எழுதித தந்தேன்... அதனிற் சிறந்த அநுபவம் நுமது எனறு அறுதியிட்டேன். அடிக்கடி எடுத்து வாசிக்கத் தூண்டும் நூலிது"

—காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகள

Dr. N. Subbu Reddiar here takes us through 13 holy shrines out of 108 situated all over India, located in the Kerala state near Nagerkoil...The author has not only given an elaborate account of their location, the legend, vivid description of the architectural splendour of the

temples and beauty of the idols, but has voifually spelt out the visistadvaita doctrine by annotating the psalms of the apostles (Alvars). The book will be a valuable travel companion to those desiring to visit these sacred temples.. The treatment of padmanabha inTrivandrum is excellent.

Hindu (26-12-71)

2 தொணடை நாடடுத் திருபபதிகள (முதறபதிப்பு 1973) ரூ. 10 00

"இநநூலின வாயிலாக இத்திருப்பதிகளின சிறப்பைச் சொல்லிக் கொணடே மானசிகமான திவவிய தேச யாத்திரைககு நமமை இரயில வணடிகளிலும் பேருந்து களிலும் அழைததுச செலலுகினறார் இந்நூலாசிரியர். திருககோயிலிலுள்ள மதில்கள, மணடபங்கள, மூரததிகள், திர்த்தங்கள் இவற்றையெலலாம சுற்றிக்காட்டுகின்றார்; கூடடியும உரைக்கின்றார்; திருத்தலங்களின வரலாறுகளை யும கூறுகினறார அததுடன நிலலாது ஆழ்வார் பெரு மககள் மங்களாசாசனம செயது எமபெருமானகளை அநுபவிதத நெஞசு நெக்குருகும சில பாசுரங்களையும் பாடி நமமையும அவ்எமபெருமான, எமபெருமாடடியார் இவர்கள் எதிரே கொணடு நிறுதநி ஆனநதச் கடலில் ஆழ்த்துகினறார். இவறறிற்கிடையே வைணவ சமயக் கருத்துகள பலவறறை நம சிநதையில தூவி சிநதனையை யும கிளறுகினறார் நாமும் மானசீகமாக திவ்விய தேச யாததிரையை நிறைவு செய்து கொணடோம் என்ற மகிழ்ச்சிப் பெருககில் திளைக்கினறோம். இத்தகைய நூல் நிலைத்து வாழ்க"

—ஜஸ்டிஸ என. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

சோழ நாட்டுத் திருபபதிகள் (2 பகுதிகள்) (அச்சில்)
[illegible]நாட்டுத் திருப்பதிகள் (அசசில்)